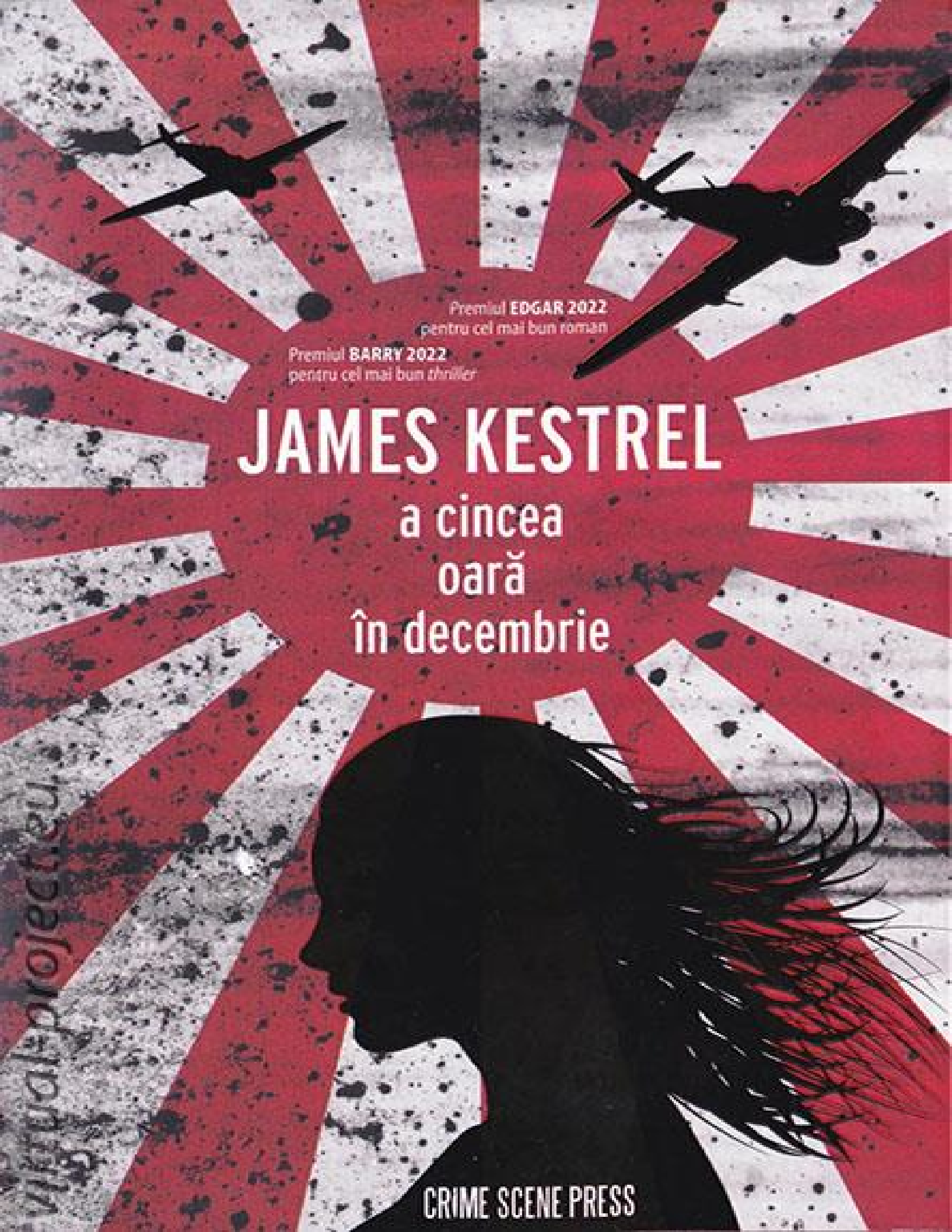
Premiul EDGAR 2022
pentru cel mai bun roman
Premiul BARRY 2022
pentru cel mai bun thriller
JAMES KESTREL
a cincea
oară
în decembrie
CRIME SCENE PRESS

JAMES KESTREL

A CINCEA OARĂ ÎN DECEMBRIE

Original: *Five Decembers* (2021)

Traducere din limba engleză:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2022 —

Fost patron de bar, detectiv privat şi profesor de engleză, **James Kestrel** lucrează acum ca avocat pe Coasta Pacificului. Scrierile i-au fost lăudate de autori precum Stephen King, James Patterson, Dennis Lehane, Lee Child, Meg Gardiner, James Fallows, Pico Iyer şi mulţi alţii. Navigator şi călător în jurul lumii, Kestrel a locuit în Taiwan, în New Orleans şi într-un oraş-fantomă din Texasul de Vest. În clipa de faţă locuieşte în Volcano, statul Hawaii.

PARTEA ÎNTÂI:

PUMNALE ŞI CICATRICI

Honolulu • Insula Wake • Hong Kong

26 noiembrie 1941 – 7 decembrie 1941

1

Joe McGrady îşi privea paharul de whisky. Abia îi fusese adus, aşa că gheaţa nici măcar nu apucase să se topească în ciuda căldurii sufocante. De jur-împrejurul său, larma era atotstăpânitoare. Marinarii comandau câte zece beri deodată şi se întreceau în a le oferi câte-un foc fetelor care-i însoţeau. Cineva vârî o monedă în tonomatul Wurlitzer, iar gălăgiei ambiante i se adăugară acordurile lui Jimmy Dorsey şi ale orchestrei sale. Muşteriii nu ezitară să compenseze adaosul sonor, ridicându-şi, la rândul lor, glasurile. Acum răcneau de-a dreptul la fete, care erau şi aşa depăşite numeric. Noaptea era abia la început, deocamdată se bea doar bere. Aveau să se ia la bătaie abia peste câteva ore, dar când se va întâmpla asta avea să fie treaba altui poliţist. Îşi ridică aşadar paharul şi-l adulmecă. Patruzeci şi cinci de cenţi măsura, dar merita fiecare bănuţ, chiar dacă muncea mai bine de-o oră ca să câştige suma necesară pentru trei degete într-un pahar.

Înainte să fi apucat să soarbă din pahar, barmanul se apropie. Era ras în cap şi avea ochii umflaţi şi, pe ambii obraji, o cicatrice dreaptă, de la câte-o tăietură cu briciul. Avea exact genul de faţă care te determina să te grăbeşti să bei ce aveai de băut şi să o-ntinzi. McGrady îşi puse însă jos paharul şi aşteptă.

— Joe, i se adresă Tip.

— Mda…

— Telefon… Cred că-i căpitanul Beamer. Poţi merge sus să vorbeşti.

McGrady ştia drumul. Zăbovi cât să-şi golească paharul, dintr-o duşcă, savurând fugar aroma fină, uşor afumată a băuturii. Îl plătise, era păcat să nu-l bea. Dacă Beamer se hotărâse să-l sune la ora asta, avea să aibă cu siguranţă parte de ore suplimentare. Asta însemna că a doua zi, joi, avea să fie o zi compromisă. Molly urma să fie dezamăgită. Pe de altă parte, orele suplimentare însemnau bani în plus, aşa că avea să-şi permită să se revanşeze faţă de ea, ulterior. Lăsă un dolar şi jumătate pe tejghea, se şterse la gură cu mâneca şi urcă.

— Sunt detectivul McGrady.

— Slavă cerului!

— Domnule?

— Nu eşti beat.

— Am ieşit din schimb acum o jumătate de oră. Dacă mi-aţi fi acordat măcar o oră, poate-aş fi avut timp să fac ceva în sensul ăsta.

— Altădată. Acum vreau să vii imediat aici. Şeful te aşteaptă.

— Da, domnule.

Aşează receptorul înapoi în furca de bachelită şi coborî celelalte scări, care, trecând prin biroul de la etaj al cârciumii, dădeau direct în stradă. Ploua, dar n-avea să dureze prea mult. În plus, mai toate prăvăliile din Chinatown aveau marchize sau pergole deasupra intrării. Prin urmare, se află la adăpost de ploaie mai tot drumul înapoi spre sediul din Merchant Street. Aşteptă cuminte pe treptele băncii Yokohama Specie, cât timp o duzină de poliţişti în uniforme negre îşi parcară motocicletele zgomotoase de-a lungul bordurii, apoi traversă Merchant Street şi intră în cartierul general al poliţiei.

Biroul căpitanului Beamer se afla la subsol. McGrady intră fără să mai bată la uşă, îşi scoase pălăria şi şi-o aşeză pe genunchi după ce se aşeză.

— Vestea e proaspătă, n-a trecut nici jumătate de oră de când am primit-o, îi spuse Beamer.

— Parc-aţi spus că e şi şeful aici?

— A ieşit un minut, o să se întoarcă.

Beamer îşi ridică ochelarii pe frunte şi mişcă abajurul verde al lămpii de pe birou. Se făcu lumină în încăpere, dar atmosfera era la fel de sufocantă. Beamer fuma ţigară de la ţigară cu uşa închisă. Încăperea nu era ventilată, iar căldura tropicală răzbătea prin fundaţia clădirii. Căpitanul îşi aprinse o nouă ţigară, de la mucul celei de dinainte, pe care o stinse în scrumiera care dădea pe dinafară. În ciuda căldurii, Beamer nu-şi sufleca nici măcar în propriul birou mânecile cămăşii. Era parte din felul său de-a fi. Purta vestonul negru de uniformă şi cravată, cu centura Sam Browne strânsă la mijloc şi trecută peste piept. Beamer era prea uscăţiv ca să mai aibă de unde transpira.

— Suntem prea puţini. Asta se întâmplă mereu în ajunul Zilei Recunoştinţei. M-aş fi dus chiar eu la faţa locului, dacă şeful ar fi avut încredere să las pe altcineva să-mi ţină locul. Aşa că preferă să te trimită pe tine pe teren, chiar dacă e riscant. E-n regulă?

— Da, domnule.

— P-asta ai învăţat-o în armată? întrebă Beamer. Orice-ar fi, să răspunzi „Da, domnule”?

— Da, domnule, spuse McGrady. Aşa merg lucrurile acolo.

— Încă încerc să mă lămuresc care-i treaba cu tine.

— Da, domnule.

— Ai lucrat vreodată la un caz de crimă?

— De cinci ori, domnule, pe când patrulam. Am fost primul la locul faptei…

— Dar de când eşti detectiv?

— Nu, domnule. Ştiți asta.

— Voiam doar să subliniez o idee. Tu nu eşti din partea locului, nu-i aşa?

Dacă Beamer îi studiase dosarul personal, aflase cu siguranță că McGrady nu era de nicăieri, de fapt. Înainte de-a împlini şase ani, locuise deja în Chicago, San Francisco, Norfolk şi San Juan. Dar aceasta nu fusese însă decât un soi de încălzire pentru ceea ce avea să urmeze. Datorită tatălui său, se lămurise ce însemna să lucrezi în cadrul Marinei, aşa că McGrady preferase să meargă la colegiu. Patru ani mai târziu, se afla exact în acelaşi punct din care plecase. Prin urmare, se înrolase în armată. Ultimul său post fusese aici, în Honolulu, aşa că se stabilise în locurile astea.

Beamer ştia cu siguranță o mulțime de lucruri despre el, dar reciproca nu era valabilă; McGrady nici măcar nu era sigur că ştia exact care era prenumele căpitanului.

— Sunt de cinci ani aici, de când am fost lăsat la vatră. E cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o într-un singur loc. Asta mi-e casa, domnule.

— Fie eşti de-aici, fie nu eşti, îi replică Beamer. Iar tu nu eşti. Ai plimbat vreodată un câine?

— Da, domnule.

— Câinele care nu-şi cunoaşte lungimea lesei are de pătimit. Lesa ta e uite-atâta, spuse Beamer, îndepărtându-şi palmele vreo zece-doisprezece centimetri una de alta. Dacă o iei la fugă înainte, am să te smucesc înapoi atât de tare, încât am să-ți frâng gâtul.

— E-n regulă, încuviință McGrady. Renunțase la „da, domnule”, dar acest mic gest de rebeliune îi fu de-ajuns pentru a se putea abține să nu se-ntindă peste masă, să-l apuce pe Beamer de cravată şi să-i turtească mutra de suprafața biroului. Şi totuşi, Beamer nici nu observase. Se vedea că nu trecuse prin armată.

— Ne-am lămurit?

— Sigur că da, căpitane.

— Atunci înseamnă că o să ne-nțelegem de minune.

Uşa biroului lui Beamer se deschise şi şeful poliției, Gabrielson, intră.

McGrady dădu să se ridice în picioare, dar Gabrielson îi făcu semn să stea jos. Mai era un scaun liber, dar Gabrielson rămase în picioare, rezemat de tocul uşii.

— I-ai spus deja? îl întrebă el pe Beamer.

— Acum urma să-l pun la curent.

— Începe cu apelul telefonic, sugeră Gabrielson.

Beamer expiră un nor de fum înspre McGrady.

— Îl ştii pe Reginald Faithful?

— Numele mi-e cunoscut. Are o lăptărie, pare-mi-se.

— Are o casă aproape de Kahana Bay, dar îşi paşte cireada, în bună măsură, în valea Kaawa. E prieten bun cu şeful, aşa că pe el l-a sunat cel dintâi. Te-ai prins?

— Nu.

— N-a sunat la dispecerat, n-a trebuit să-şi spună povestea cuiva şi apoi să fie pasat de la unul la altul până să-l bage în seamă cine trebuia.

— Am înțeles.

— Iar asta înseamnă că, în acest moment, doar trei oameni din departamentul de poliție ştiu despre cele întâmplate. Ceea ce înseamnă că mâine dimineață n-am să deschid ziarul şi-am să găsesc acolo toată tărăşenia. Am dreptate?

— Da.

— Reggie are un băiat acolo, interveni Gabrielson. Îl cheamă Miguel.

— Când spuneți „băiat”, vă referiți la…

— Nu, nu e vorba de fiul lui, ci de un angajat, om la toate.

— Am priceput.

— Aşadar, acest Miguel a venit şi i-a bătut la uşă în seara asta, continuă Gabrielson. Era agitat şi avea de spus o poveste. Reggie n-a ştiut dacă să-i dea sau nu crezare. Dar, dacă e adevărat, avem un caz. Crezi că eşti în stare să te ocupi de el?

— Abia aşteptam să mi se ofere o şansă de genul ăsta.

Beamer pufni, suflându-şi fumul către tavan.

— La capătul văii se află un şopron cu materiale, urmă Gabrielson. Miguel are acolo o saltea şi-o pătură, probabil şi o sticlă de tărie. În seara asta a intrat în şopron, a aprins felinarul şi primul lucru pe care l-a văzut a fost un bărbat care atârna de grinzile acoperişului.

— O sinucidere?

— Ai auzit vreodată să se fi sinucis careva agățându-se cu capul în jos de

un cârlig de abator? întrebă Beamer.

Trase cu sete din țigară, iar când vorbi din nou, fumul i se revărsă din ambele colțuri ale gurii.

— Asta ar fi o metodă nouă de sinucidere. Cel puțin pentru mine.

— Atârna de un cârlig?

— Cel mai bine ar fi să te duci acolo şi să te lămureşti cum stau lucrurile, spuse Beamer. Poate că e vorba doar de halucinațiile unui văcar beat pulbere. Spune-mi, ce-ai să faci în prima clipă după ce te-ai lămurit care-i treaba?

Beamer ridică din nou palmele, cu acelaşi gest ca mai devreme, arătându-i din nou lui McGrady lungimea lesei sale.

— Am să-mi scriu raportul.

— Care-mi va fi adresat doar mie.

— Da.

— E primul tău caz de crimă. Eşti aici de numai cinci ani. Eu rezolvam cazuri împreună cu Apana Chang pe când tu încă nici nu erai născut. Ține minte asta şi-o să ne înțelegem de minune.

McGrady o apucă pe drumul spre Pali, iar luminile din Honolulu rămaseră în urmă şi apoi dispărură, de îndată ce şoseaua începu să urce muntele. Trecu de culme, iar de acum, singurul semn de civilizație era însuşi drumul. Parcurse serpentinele cufundate într-o beznă totală. Conducea pe partea dinspre prăpastie. De cealaltă parte a drumului, jungla se încovoia peste şosea, croindu-şi drum prin crăpăturile asfaltului. Din vreme în vreme, traversa câte-un podeț peste o cascadă care împroşca din plin şoseaua.

În condiții normale, drumul până la Kahana Bay dura aproape o oră. Fiind noapte, timpul se dubla, apoi se mai putea adăuga jumătate de oră din pricina ploii. Prin urmare, era deja trecut de zece atunci când ată intrarea în aleea ce ducea la conacul clădit pe jumătate din buşteni, într-o imitație a stilului Tudor, ce-i aparținea lui Reggie Faithful. Găsi o porțiune mai largă de şosea şi făcu cale întoarsă, oprindu-se în coada altor trei vehicule parcate pe alee.

Stinse farurile şi coborî din maşină, ridicând privirea spre conac. Dimensiunile acestuia fură de-ajuns pentru a-l impresiona. McGrady locuia într-o cameră închiriată deasupra unui restaurant chinezesc de pe King Street, unde mirosul de ceapă prăjită şi fripturi unsuroase de porc răzbătea

prin pereți. Stând în pat, era de-ajuns să întindă mâinile şi-şi putea atinge ambele costume, atârnate pe perete de-o parte şi de cealaltă.

McGrady trânti portiera şi urcă aleea pietruită, traversă un platou şi escaladă încă un rând de trepte până în pridvorul casei, unde-l aştepta însuşi Reginald Faithful.

— Eşti McGrady, nu-i aşa?

— Eu sunt. Presupun că ați vorbit din nou cu comandantul Gabrielson.

— Voiam să ştiu când vii. Ar fi trebuit să ajungi acum o oră.

— Poate ştiți dumneavoastră vreo scurtătură peste munte. Unde-i Miguel?

— E înăuntru, soția mea e cu ochii pe el.

— E în stare de şoc?

— S-ar putea spune şi aşa…

— Dumneavoastră cum ați spune-o?

— Băiatul abia se ținea pe picioare. Am avut de ales: fie să-l lăsăm să se întindă pe canapea, fie să adoarmă pe podea.

— I-ați dat ceva de băut?

— N-ar fi avut niciun rost, era deja pulbere când a ajuns aici.

— Mai jos, pe alee… e camioneta lui?

— E a mea, a companiei mele, dar el o conduce, da.

— Soția dumneavoastră are un La Salle, iar dumneavoastră un Cadillac.

— Da.

— Mai e altcineva în casă?

— Nu.

Lăptarul se rezemă de balustradă şi privi în lungul aleii care urca spre casă. Purta o cămaşă albă vădit veche şi pantaloni kaki, susținuți de bretele negre. Îşi lărgise nodul cravatei. Privi o vreme la cele patru maşini de pe alee, apoi se întoarse spre McGrady.

— Dar dumneata? întrebă el. Văd că n-ai niciun partener. Ai venit singur, fără întăriri?

— Sunt doar eu.

Faithful îşi stinse țigara, strivind-o de balustradă.

— Păi, dacă doar dumneata ai venit… presupun că-i timpul să-l vezi pe Miguel.

— Aş prefera să văd cadavrul, dacă există într-adevăr unul. Miguel e-n stare să umble?

— Ar fi nevoie de noi amândoi ca să-l ajutăm să coboare scările.

— E-n regulă. Veți veni cu noi.

Miguel Silva, văcarul lui Reggie Faithful, era probabil mai vârstnic decât tatăl patronului lui. Avea fața plină de riduri adânci, arsă de soare, de culoarea mahonului ars. Părul începuse să-i încărunțească şi era tuns scurt. Era întins pe canapea cu fața în sus, cu ochii acoperiți de un prosop făcut sul.

— Chiar aveți de gând să-l luați de aici?

Cea care pusese întrebarea era doamna Faithful, îngenuncheată lângă angajatul soțului ei. Purta o rochie de casă în dungi, cu un nasture descheiat la gât. Avea părul ondulat, negru, la fel ca ochii.

— N-ar putea rămâne aici, cu mine? întrebă ea. Uitați-vă în ce stare e, bietul de el!

— Până când nu ne lămurim ce s-a întâmplat, n-ar trebui să rămâneți singură cu el.

— E la noi de-o veşnicie, am încredere în el.

— Asta-i bine, înseamnă că nu ne va face niciun fel de probleme.

Miguel era leoarcă de sudoare. Răspândea un miros puternic de alcool, însă, în rest, era în regulă. N-avea nevoie de îngrijirea atentă a doamnei Faithful. Putea să-şi doarmă somnul de beţiv într-o celulă, pentru a fi apoi trezit cu o găleată de apă şi pus să vorbească.

McGrady se aplecă, trase deoparte prosopul şi-i trase o palmă bătrânului. Nu lovi prea tare, deşi ar fi putut. Ar fi grăbit astfel procesul de trezire a individului. Se gândise însă la ce-ar fi spus doamna Faithful, pe care şi-o dorea de partea sa, căci soțul nu părea foarte dispus să coopereze.

Bătrânul deschise un ochi.

— Eşti polițist?

McGrady avea genul de mutră care-i trăda profesia. Trăsături pătrățoase şi oarecum neterminate, de parcă cel care le sculptase şi-ar fi tocit dalta în piatra neaşteptat de tare.

McGrady încuviință, iar bătrânul încercă să se ridice în capul oaselor.

— Ai să vii cu noi.

— Eu nu mai intru acolo.

— N-are importanță, tot vii.

Îl apucă pe Miguel de încheietura mâinii şi-l ridică în picioare. Apoi porniră toți trei, McGrady sprijinindu-l de o parte, iar Reggie Faithful de cealaltă, în vreme ce Miguel îşi petrecuse mâinile pe umerii lor, încercând

să-şi mențină echilibrul. Traversară veranda, coborâră treptele şi o luară pe alee, spre maşină.

Îl întinseră pe bancheta din spate. McGrady trânti portiera şi ridică privirea spre casă. Doamna Faithful rămăsese în capul treptelor, o siluetă întunecată pe fundalul casei luminate.

2

Drumul ce se desprindea din şoseaua de coastă, ducând în valea Kaawam, era asfaltat. La început, valea era largă, iar drumul era mărginit de păşuni şi câmpuri cultivate, de-o parte şi de cealaltă a unui râu. Mirosea a verdeață şi a vite şi se simțea în aer prospețimea apelor repezi coborâte din jungla de pe versanți. Valea se îngusta pe măsură ce înaintau, iar câmpurile deveneau tot mai mici, în vreme ce pereții de piatră se apropiau de maluri. Trecură pe sub o boltă formată din coroanele unui pâlc de arbori de mango şi ajunseră într-o poiană mlăştinoasă unde creştea doar ghimbir.

— Şopronul e dincolo de curbă, spuse Faithful, la cel mult un sfert de milă.

McGrady aruncă o privire spre bancheta din spate. Miguel adormise din nou.

— Unde locuieşte atunci când nu doarme în şopron?

— Toată familia lui e în Nanakuli.

— Atât de departe?

— Îi vizitează o dată sau de două ori pe lună.

— Aşadar, se poate spune că locuința lui e aici, în şopron.

Faithful ridică din umeri.

— Are tot ce-i trebuie acolo.

McGrady parcurse ultima curbă şi văzu şopronul. În dreapta sa, râul ieşea din munte, formând o cascadă. Şopronul din cherestea de stejar fusese înălțat chiar la baza stâncilor. Partea expusă a scândurilor începuse să putrezească, dar erau atât de groase încât construcția avea să mai reziste încă o sută de ani.

— Eu am să intru, spuse McGrady. Rămâneți aici cu Miguel. Dacă se trezeşte, strigați-mă. Sau dacă încearcă să fugă sau să vă atace.

Scoase cheile din contact, coborî din maşină şi trânti portiera. Faithful sări la rândul său din maşină şi, peste capota maşinii, i se adresă:

— De ce ar vrea să mă atace?

— În jumătate din cazuri, cel care descoperă un cadavru e chiar cel care l-a pus acolo. Aşadar, dacă vă atacă, faceți ceea ce trebuie ca să vă apărați şi strigați după mine. Am să vin cât pot de repede.

McGrady se îndreptă spre partea din spate a maşinii şi deschise portbagajul. Găsi lanterna, un cilindru cu şase baterii din oțel laminat, greu

ca o măciucă. Apăsă pe comutator, fără să obțină însă vreun rezultat. O izbi puternic cu podul palmei stângi, iar portbagajul se umplu de lumină gălbuie. Găsi geanta de piele neagră în care îşi ținea instrumentele profesionale. Scotoci în ea, printre cătuşe, blocuri de formulare şi bastonul din lemn de tec, până când dădu peste arma sa de rezervă, un revolver ACP semiautomat, de calibrul 45. Deşi deținerea unei arme suplimentare nu era conformă cu regulamentul, revolverul acesta îi rămăsese din vremea când era în armată. Nu era genul de armă pe care era dispus să o lase nepăzită la îndemâna prietenului superiorului său şi a unui potențial criminal. Încărcă un glonte pe țeavă, vârî arma la centură, la spate, apoi închise portbagajul.

Reginald Faithful se afla la câțiva paşi de el, clipind des din pricina luminii puternice şi alungând țânțarii care-i asaltau fața.

— Ai unul şi pentru mine?

— Nu.

— Dar o lanternă?

— Aveți farurile de la maşină ca să nu stați pe întuneric.

— Şi ai de gând să mă laşi aici?

— E pământul dumneavoastră.

Porni înainte pe solul răscolit de copite, împinse cu umărul uşa şi păşi în şopron. Înainte chiar de a-şi ridica lanterna, ştiu că bătrânul spusese adevărul, măcar în parte. Mirosea a moarte aici şi, dacă duhoarea n-ar fi fost de-ajuns, bâzâitul muştelor era suficient pentru a-l convinge.

Peste zi, temperatura atinsese treizeci de grade. Acum se mai răcorise, datorită ploii care se tot pornea şi se oprea iar. Şopronul fusese însă închis şi păstrase căldura acumulată peste zi. De cum deschise uşa, McGrady recunoscu imediat duhoarea din interior. În vestul insulei era un abator, iar însărcinările lui de serviciu îl duseseră acolo de două ori în ultimele şase luni. Prin urmare, cunoştea mirosul sângelui acumulat şi-al grămezilor de măruntaie, iar asta îl pregăti, întrucâtva, pentru ceea ce îi fu dat să vadă atunci când ochii i se obişnuiră cu bezna abia risipită de lumina lanternei.

Bărbatul mort atârna cu capul în jos de grinda acoperişului, cu gleznele străpunse de cele două extremități ale unei bare metalice. Era mort, în privința asta nu putea fi niciun dubiu. Fusese despicat aproape în două, iar cea mai mare parte a măruntaielor zăceau dedesubt, pe pământul bătătorit. McGrady îşi acoperi nasul cu încheietura mâinii stângi şi păşi înainte.

O muscă îşi luă zborul de pe podea şi se aşeză pe lentila lanternei. McGrady îi făcu vânt, apoi se ghemui, ca să vadă mai de aproape chipul

celui ucis. Era tânăr, între optsprezece şi douăzeci de ani. Era greu de spus mai exact, căci ochii îi fuseseră scoşi şi probabil nici limba nu mai era la locul ei, dar McGrady nu intenționa să-şi vâre degetele în gura mortului pentru a afla cu certitudine.

Se ridică şi se roti încet, măturând încăperea cu fasciculul lanternei. Văzu soba de campanie a lui Miguel şi un ibric aşezat pe plită. Văzu o vadră de lemn în care se afla un polonic de bambus. Văzu lopeți şi târnăcoape şi tot soiul de alte scule şi unelte, atârnate pe cârlige metalice fixate-n pereți. Lângă peretele opus se afla o saltea, pe care trona o grămadă mare de aşternuturi şifonate, o prelată şi haine de-ale lui Miguel.

Îndreptă lanterna în sus şi inspectă grinzile şi tabla acoperişului. Bara metalică de care era atârnat cadavrul fusese legată cu o frânghie trecută peste un scripete. Cineva îl ridicase pe cel ucis iar bara metalică îi pătrunsese adânc în glezne.

Dacă cumva fusese încă viu atunci când fusese atârnat acolo, probabil că urletele de durere răsunaseră cale de-o milă. McGrady înclina să creadă că aşa se petrecuseră lucrurile, că era încă în viață. Picioarele şi spinarea îi luceau, scăldate în sângele ce i se prelinsese din rănile de la glezne. Dacă ar fi fost mort, nu s-ar fi scurs atâta sânge. Prin urmare, omul urlase îndelung, cât îl țineau plămânii, dar nu se găsise nimeni să-l audă. Aici, la capătul văii, poate doar vitele să-l fi auzit.

McGrady părăsi şopronul. Se şterse la gură cu mâneca şi se îndreptă spre maşină. Miguel dormea dus, pe bancheta din spate. Reginald Faithful îşi făcu apariția din bezna înconjurătoare.

— E adevărat?

— Am nevoie de telefonul dumneavoastră, spuse McGrady. Sau orice telefon, dacă e vreunul mai pe-aproape.

— Lăsăm toate astea aici?

— Cu cât plecăm mai repede, cu-atât mai repede am să pot să mă întorc. Dar trebuie neapărat să îl sun pe căpitan şi să chem echipa de medicină legală.

Familia Faithful se retrase în verandă, lăsându-l să vorbească la telefon în linişte. McGrady se decise să o sune mai întâi pe Molly. Îi răspunse una dintre colegele ei de apartament. Era fata cea nouă, venită din California, nu-şi mai amintea cum o chema.

— Sunt Joe, se prezentă el. Mi-o poți da pe Molly?

— Doarme de vreo oră, de când s-a întors de la bibliotecă. Vrei s-o trezesc?

— Poţi să-i laşi un bilet?

— Ce să-i scriu?

— Scrie-i că am prins un caz baban şi c-am să vin la cină mâine seară, dacă pot. Dacă nu reuşesc să ajung, scrie-i că îmi pare rău.

Fata din California mormăi ceva şi închise. McGrady apelă din nou centrala şi primi legătura cu secţia centrală de poliţie, la biroul detectivilor. În mai puţin de un minut, îl avea pe Beamer la celălalt capăt al firului.

— McGrady, tu eşti?

— Da.

— Începeam să mă întreb dacă eşti un tip de încredere. Ce-ai găsit acolo?

— E adevărat ce-a zis omul lui Faithful. Avem un cadavru atârnat de grinda acoperişului. E ciopârţit rău de tot.

— E un bărbat?

— Da.

— Eşti sigur de asta?

— Da. E gol, n-am cum să mă înşel.

McGrady făcu o pauză, aşteptându-se la vreun comentariu din partea căpitanului. Cum acesta rămase la rândul său tăcut, McGrady continuă:

— Cred că eviscerarea a fost cea care l-a ucis.

Beamer se pare că-şi freca receptorul de bărbie şi trecuse ceva vreme de când nu se mai bărbierise.

— Alte semne?

Adevărul era că McGrady se uitase la cadavru cel mult zece secunde, la lumina unei lanterne, în bezna totală din şopron. Era posibil ca mortul să fi avut cuvinte scrijelite pe spinare, ori poate chiar propoziţii întregi, nume sau adrese, dar el n-ar fi avut cum să le vadă. Văzuse cadavrul doar dintr-un singur unghi.

— Poate că după ce-l va spăla legistul o să ştim mai mult în această privinţă, spuse el.

— Ştim cine e?

— Greu de spus, răspunse McGrady. E plin de sânge, iar faţa i-a fost făcută praf. Nu cred să fie cineva cunoscut, cel puţin nu de către mine. N-am idee pe cine cunoaşteţi dumneavoastră.

— Ce rasă e?

— E alb la piele, asta-i tot ce pot spune. Când un cadavru nu mai are

ochi, apar mai multe posibilități.

— Vrei să spui c-ar putea fi japonez. Ce culoare are părul?

— Culoarea sângelui, veni răspunsul lui McGrady.

Revăzu în gând cadavrul şi adăugă:

— Dacă ar trebui neapărat să mă exprim, aş fi aproape sigur că e caucazian. E foarte înalt şi e mai lat în umeri decât mine.

— E-n regulă, spuse Beamer. Întoarce-te acolo şi aşteaptă. Am să adun nişte întăriri şi le voi trimite într-acolo. Şi… dă-mi-l pe Reggie la telefon, mai am ceva de discutat cu el.

McGrady puse receptorul pe masă şi ieşi din casă. Îi găsi pe soții Faithful în verandă. Reggie stătea rezemat de balustradă, cu privirea ațintită spre drumul cufundat în întuneric. Soția acestuia era în capătul îndepărtat al verandei, la vreo zece metri distanță, aşezată într-un balansoar. Se vedea doar o umbră şi vârful incandescent al unei țigări. Nu şi-o imaginase ca fiind fumătoare. Poate că nici nu fuma, poate făcuse o excepție în noaptea asta, fiindcă pe pământul lor fusese găsit un cadavru. Ar fi fost de înțeles să fie aşa.

Reggie auzi uşa închizându-se şi se întoarse în direcția din care venise sunetul.

— Da?

— Beaner vrea să stați de vorbă, rosti McGrady.

Îşi puse pălăria pe cap şi o salută pe doamna Faithful printr-o înclinare a capului, apoi coborî cu paşi grăbiți treptele, spre maşină. Miguel sforăia netulburat pe bancheta din spate. Nu-l deranjă. Putea să-l predea băieților din patrulă, când aveau să ajungă, sau putea să-l ducă el însuşi în oraş.

3

Parcurgea ultima curbă înainte de a ajunge la şopron, aşa că îşi ridică piciorul de pe accelerație, lăsând drumului plin de gropi sarcina de a încetini maşina. Auzi un zgomot din spate, un fâşâit urmat de-o bufnitură, apoi de un geamăt. Se întoarse să vadă ce se întâmplase cu Miguel, iar acea secundă de neatenție fu cât pe ce să-l coste viața pe McGrady.

Miguel se rostogolise de pe bancheta din spate, iar acum zăcea pe covoraşul ce acoperea proeminența lăcaşului osiei din spate. Nu se trezise, aşa că, în mod sigur, nu păţise nimic. McGrady îşi întoarse privirea în față şi, de astă dată, apăsă brusc pedala de frână.

La vreo cincisprezece metri în fața sa, luminat de farurile maşinii, se afla şopronul. Cu vreo trei metri mai aproape era oprit un coupé Packard galben-pal, iar între maşină şi şopron se afla un bărbat îmbrăcat într-o salopetă verzuie, de mecanic. Fesul negru îi ascundea în totalitate părul. Pe obrazul stâng avea o cicatrice urâtă, de la ureche până la colțul gurii. Era bronzat, dar țesutul cicatriceal contrasta cu tenul întunecat, aproape că strălucea în lumina puternică a farurilor. Bărbatul ținea în mâna stângă un fierăstrău cu ramă de lemn, iar la picioare avea o canistră de benzină. Mijea ochii, blocând lumina strălucitoare cu mâna liberă, încercând să identifice maşina sau pe şoferul acesteia. Apoi, dintr-odată, aruncă fierăstrăul şi-şi vârî mâna în interiorul salopetei.

McGrady îşi duse, la rândul său, mâna la armă, dar celălalt i-o luase înainte. Pe când se străduia să-şi smulgă arma de serviciu din toc, celălalt îşi scoase mâna din salopetă. Ținea în ea un revolver. Se propti pe picioare şi, ținând arma cu ambele mâini, începu să apese pe trăgaci.

McGrady văzu flama împuşcăturilor succesive – una, două, trei – dar nu avea să-şi amintească niciodată dacă le şi auzise. O gaură cât pumnul său apăru în parbriz şi cioburi ascuțite ca nişte pumnale minuscule îi împroşcară fruntea şi antebrațul. Un alt glonte îi şuieră pe la urechea dreaptă. Îşi înfipse piciorul în accelerație exact în clipa în care parbrizul explodă, străpuns de o serie nouă de gloanțe, înşirate orizontal, pe măsură ce oponentul său îşi corecta turul. Cel din urmă glonte i-ar fi putut zbura capul, doar că, între timp, McGrady îşi scosese deja arma de calibru 38, avea portiera deschisă şi plonja în afară. Luă contact cu solul mai întâi cu umărul, şi se rostogoli îndepărtându-se de maşina care continua să înainteze. Se ridică în genunchi

şi trase două focuri.

Trăsese rapid, fără să țintească. Unul dintre gloanțe lovi probabil propria sa maşină, dar de-acum nu mai avea importanță, oricum fusese deja ciuruită. Continua să se mişte, pierzând însă din elan. Cu ultimele-i picături de energie, maşina izbi peretele şopronului. Motorul se opri, dar farurile rămaseră aprinse, răspândind destulă lumină încât McGrady să-l vadă pe bărbatul care se adăpostise dincolo de Packard-ul galben, iar acum îl țintea peste capotă.

Mai trase de trei ori, iar McGrady simți fierbințeala gloanțelor care trecură pe lângă el, fără ca vreunul dintre ele să-şi atingă ținta. Se ridică şi mai trase două gloanțe, țintind înspre geamurile Packard-ului, în speranța că avea să-l atingă pe celălalt. Bărbatul dispăru din raza sa vizuală, însă McGrady se îndoia că fusese îndeajuns de norocos încât să îl nimerească. Se lăsă în genunchi, apoi se întinse la pământ, pe-o parte, trăgând de două ori pe sub caroseria maşinii. Vârî apoi revolverul de calibru 38 în buzunar, se ridică şi-şi scoase arma rămasă din armată de la centură, ținând-o la spate, ascunsă privirilor celuilalt.

Făcu doi paşi spre maşina galbenă.

— Ai rămas fără muniție, strigă el. La fel şi eu. Aveam doar câte şase gloanțe fiecare, nu-i aşa?

Niciun răspuns. Poate că individul nici nu-l putea auzi. Zgomotul a şase împuşcături poate provoca o surzenie temporară.

— Ieşi şi putem sta de vorbă, ca între bărbați.

Parcurse distanța rămasă până la coupé. În geamul din dreptul şoferului puteau fi văzute două găuri de glonț, la distanță de-o palmă. Restul geamului era opac, ținut laolaltă doar de pelicula de siguranță, laminată. N-avea de unde să ştie dacă cele două gloanțe ieşiseră pe partea cealaltă, prin geamul din dreptul pasagerului. Nu auzea nimic, în afara țiuitului din urechile sale. Începu să dea ocol maşinii, cu băgare de seamă. Când ajunse în dreptul barei, percepu o mişcare undeva spre stânga sa. Se întoarse într-acolo. Miguel Silva cobora, clătinându-se, din maşina proptită în peretele şopronului. Era atât de dezorientat încât abia se ținea pe picioare.

McGrady îşi îndreptă din nou atenția spre Packard, căci aici se afla potențialul pericol. O făcu exact la timp pentru a-l vedea pe bărbatul care se repezea asupra lui. Se încordase ca un arc, pentru a se arunca pe deasupra capotei Packard-ului. Îşi ținea revolverul de țeavă, ca pe o ghioagă. McGrady făcu doi paşi înapoi, alunecă în şanțul plin de noroi al unei urme

de roată şi căzu pe spate. În cădere, trase cinci focuri succesive.

Flamele împuşcăturilor îi oferiră un spectacol similar cu cel al unei animaţii primitive. Atacatorul său îşi desfăcu braţele ca pe nişte aripi, se roti, tresări… Revolverul descărcat îi scăpă din mână şi se prelinse pe capota coupé-ului.

În clipa următoare, McGrady ateriză în noroi, printre rădăcinile de banian, iar singurul sunet pe care-l percepea era tot ţiuitul din urechi.

Se ridică, spre deosebire de celălalt, care zăcea în faţa maşinii, cu faţa în jos şi braţele întinse. McGrady plecă să-şi ia lanterna din maşină. O lovi în mod repetat, pentru a o face să se aprindă, apoi îndreptă fasciculul spre bărbatul care zăcea la picioarele sale. Gloanţele făcuseră prăpăd, deschizând găuri largi în laterala capului său şi între umeri. Salopeta îi era sfâşiată şi pătată de sânge. Nici măcar n-avea rost să îngenuncheze şi să-i verifice pulsul.

I se păru că aude ceva în urma sa, probabil o voce, dar nu reuşi să distingă cuvintele. Urechile-i ţiuiau atât de tare încât se simţi cuprins de ameţeală. Când se întoarse, dădu ochii cu Miguel. Îşi mişca buzele, dar McGrady tot nu-l putea auzi. Se apropie.

— Poftim?

Chiar şi propria sa voce îi suna ciudat, avea impresia că vine de undeva din fundul unui puţ.

— Trebuie să-mi vorbeşti mai tare.

Miguel se rezemase de portiera deschisă a maşinii şi părea gata-gata să cadă cu faţa-n ţărână. Cu un efort, îşi ridică capul şi rosti, cu voce tare:

— Eşti poliţist?

— Am mai vorbit mai devreme.

— Înăuntru… e adevărat?

McGrady nu-i răspunse. Din câte îşi putea da seama acum, îl aşteptau încă cel puţin patruzeci şi opt de ore fără somn. Aşadar, nu avea rost să-şi piardă nici măcar un dram de energie. În loc să-i vorbească, luă cătuşele şi îi prinse lui Miguel încheietura mâinii de mânerul portierei. Era mai sigur aşa, nu voia să-l vadă bântuind din nou aiurea. Luă apoi lanterna şi se întoarse lângă bărbatul pe care tocmai îl împuşcase. Fierăstrăul cu ramă şi canistra de benzină erau la câţiva paşi distanţă. După ce îl ciopârţise pe băiat şi ieşise din şopron, individul începuse să aibă îndoieli. Probabil îşi făcea griji în privinţa urmelor pe care le lăsase. Prin urmare, adusese fierăstrăul şi canistra de benzină şi se pregătea să termine ceea ce începuse.

Raționamentul acesta părea corect, însă lipsea ceva.

McGrady îngenunche lângă cadavru şi îl percheziționă. Nu găsi vreun portofel. În buzunare nu avea decât un briceag şi o brichetă Ronson. Lipseau cheile maşinii. McGrady îl rostogoli, întorcându-l cu fața în sus. Mutra îi era distrusă. Acolo unde nu era plină de sânge, noroiul îi lipise frunze moarte pe piele. Avea buzunare pe toată suprafața salopetei. Le pipăi atent pe rând, dar nu găsi absolut nimic, nici măcar un ambalaj gol de gumă de mestecat.

McGrady se îndreptă spre maşină şi deschise portiera. Lumina de bord se aprinse, iar cioburile mărunte ale geamurilor spulberate de gloanțe luciră pretutindeni pe tapițeria de piele. Cheia maşinii nu era în contact şi nicăieri altundeva la vedere. În schimb, ambalajul circuitului de contact fusese smuls din bord şi atârna sub volan. Pe jos găsi fâşii din izolația firelor de contact, care fuseseră probabil îndepărtate cu ajutorul briceagului găsit mai devreme.

Se aşeză pe locul şoferului şi deschise torpedoul. Era gol. Individul se descotorosise probabil de actele maşinii de îndată ce demarase. McGrady coborî şi dădu ocol maşinii, pentru a vedea numărul de înmatriculare. Şi acesta dispăruse, dar filetul lăcaşurilor de fixare a acestuia era lucios, semn că numărul fusese înlăturat chiar în acea zi. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat mai devreme, filetul s-ar fi umplut de praful drumului.

Mai aruncă o privire către Miguel, apoi ieşi din umbrele adânci ale arborilor de mango. Ploaia se potolise. Stătea la marginea păşunii, sub cerul acum plin de stele, privind contururile întunecate ale vitelor care dormeau de-a-mpicioarelea. Se rezemă de gardul de bârne şi recapitulă în gând situația.

Avea două cadavre ale unor necunoscuți. Cel dintâi era un tânăr ce fusese ucis ca un animal în abator; celălalt era omul cu cicatrice care se întorsese la locul faptei pentru a-şi şterge urmele. Ideea lui nu fusese rea, doar că-şi făcuse apariția, cu maşina sa furată, taman la timp pentru ca Grady să-l împuşte. O potrivire nefastă, dar morții nu-s niciodată oameni cu noroc. Însă nici McGrady nu se simțea din cale-afară de norocos. Singurul care ar fi putut să lămurească ce se petrecuse în şopron era bărbatul cu cicatrice. De-acum, această soluție nu mai exista.

McGrady ridică privirea.

La intrarea în vale se zăreau lumini de faruri. Se îndepărtă de gard şi

porni pe drum, pentru a întâmpina cavaleria. Le ieşi înainte pe un podeţ de lemn, la vreo patru sute de metri de şopron. Erau trei maşini de poliţie, urmate de ambulanţa legistului. Se proţăpi în mijlocul podeţului, ţinându-şi insigna de detectiv la vedere. Maşina aflată în frunte opri la trei metri de el. Un roi de gâze zburătăcea haotic în lumina farurilor. Cel aflat la volan coborî geamul portierei, pe care o întredeschise, ceea ce atrase după sine aprinderea proiectorului de pe capotă.

Era o figură cunoscută lui McGrady, din primul său an petrecut în poliţie, un sergent mai în vârstă pe nume Kondo. Omul era o forţă în luptele de stradă, dar acesta nu era singurul său punct forte. Sticlele şi cărămizile primite-n scăfârlie de-a lungul vremii nu lăsaseră deloc urme.

— Unde-i mortul? întrebă Kondo. Beamer a pomenit ceva de un şopron.

— E ceva mai încolo, la capătul drumului.

— Urci?

— Aş vrea să cobori tu. Trage pe dreapta şi lasă ambulanţa să treacă, ei trebuie să fie acolo, la faţa locului. Ceilalţi pot să rămână aici.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să împuşc pe cineva.

— Ce-ai făcut?

— Tipul era chitit să dea foc şopronului. L-am surprins pe când se pregătea. Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Haha, ticălosule, poliţia hawaiiană e aici!

— Da, cam aşa ceva a fost. În plus, el a deschis focul.

— E mort?

— Un glonte în cap, de aproape. Dar e haos total în jurul şopronului. Vom avea nevoie şi de două camioane de remorcare, pentru maşina mea şi a lui. Cine mai e cu tine?

— Toţi cei de care s-a putut lipsi Beamer la ora asta.

— Tu eşti cel mai înalt în grad?

— Da.

McGrady rumegă această informaţie vreme de câteva clipe, dar nu reuşi să ajungă la vreo concluzie. Fie Beamer nu reuşise să dea de urma altui detectiv care să preia cazul, fie avea încredere că McGrady avea să se descurce. Până la urmă însă, n-avea importanţă ce gândise Beamer, căci deznodământul avea să fie acelaşi: McGrady avea să preia cazul şi avea să fie nevoit să se descurce.

— Hai, trage pe dreapta şi adună-ţi oamenii. Să ne-apucăm de treabă,

vreau să facem totul ca la carte.

4

Se adunară în faţa maşinii lui Kondo: şase poliţişti, cei doi legişti şi McGrady. Acesta nu-l ştia decât pe bătrânul sergent, dar poate era mai bine aşa. Măcar ceilalţi n-aveau să-i pună la îndoială experienţa. Care experienţă era, la o adică, egală cu zero, în acest caz. McGrady îi puse la curent în privinţa situaţiei. Intenţiona să nu se grăbească şi să-şi ia toate precauţiile necesare. Doi dintre poliţişti aveau să-i scoată cătuşele lui Miguel şi să-l ducă în oraş, să doarmă liniştit într-o celulă de la secţie. Alţi doi poliţişti aveau să se întoarcă cu altă maşină, până la capătul văii. Unul dintre ei avea să coboare şi să stea de pază la intrarea în vale, iar cel de-al doilea avea să îşi continue drumul până la casa familiei Faithful şi avea să le folosească telefonul pentru a chema două maşini de remorcare. La faţa locului aveau să rămână doar McGrady, Kondo şi cei doi legişti.

În ambulanţa legiştilor se aflau mai mulţi saci pentru cadavre, aşa că, din punctul ăsta de vedere, problema era rezolvată. Legiştii aveau şi echipament fotografic, ceea ce era şi mai bine. N-aveau însă proiectoarele şi pelicula necesară pentru a face fotografii pe timp de noapte, aşa că fotografiile aveau să mai aibă de aşteptat până la ivirea zorilor. Adică, de fapt, nu prea mult.

Până atunci, cei doi legişti aveau să aştepte în faţa şopronului, păzind locul de animale. Dacă o turmă de mistreţi, atraşi de mirosul de sânge, avea să dea buzna din desişurile înconjurătoare, cei doi aveau misiunea de a asigura integritatea cadavrului. Între timp, McGrady şi Kondo aveau să intre în şopron. Mai erau destule de văzut acolo.

Lăsară uşa deschisă, pentru a împrospăta aerul din interior, şi se opriră de îndată ce trecură pragul, aţintind fasciculele lanternelor asupra cadavrului atârnat de grindă. Bateriile lanternei lui McGrady erau pe terminate, aşa că lumina acesteia era mai slabă şi căpătase o nuanţă gălbuie.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Kondo mormăi, clătinând din cap:

— Nici pe departe. Tipul probabil c-a supărat pe cineva.

— Crezi?

— Era altceva dacă ar fi fost o fată. Atunci am fi putut presupune c-avem de-a face cu distracţia unui obsedat sexual. Fiind însă vorba de un bărbat, e cu totul altă mâncare de peşte. De câtă vreme crezi că atârnă acolo?

— O să ne spună legiştii.

— Dar tu? Ce crezi?

— O zi, cel mult două.

— Da, nu mai mult, încuviinţă Kondo. Sângele încă nu s-a uscat complet.

McGrady se îndreptă spre raftul din partea opusă a încăperii şi găsi o cutie de chibrituri. Dădu apoi ocol încăperii şi aprinse pe rând cele trei lămpi pe care le găsi. Mări nivelul flăcărilor la maximum, iar micul şopron fu în curând scăldat într-un amestec de lumină caldă şi umbre stranii.

— Spune-mi ce vrei să fac, spuse Kondo. Am putea să-l coborâm de-acolo pe puşti.

— Lasă-l acolo. Tu fii doar cu ochii pe mine.

— De ce? Ce-ai de gând să faci?

— Dacă găsesc cumva vreo dovadă relevantă, ai să poţi depune mărturie că n-am pus-o eu acolo.

Kondo se strâmbă şi ridurile de pe frunte i se adânciră. McGrady tocmai îl rănise în amorul propriu.

— Chiar de-aş fi acasă la ora asta, dormind liniştit, tot aş depune mărturie că-i aşa, cu mâna pe Biblie.

— Da, dar jurații ți-ar da mai degrabă crezare dacă ar şti c-ai fost aici.

— Care jurați? se miră Kondo. L-ai împuşcat pe individ, cazul va fi închis.

— Cred că n-a acționat de unul singur.

— Ce te face să crezi asta?

— E doar ceva ce simt acum.

— Dar în ce priveşte salteaua aia nu simți nimic?

McGrady aruncă o privire spre saltea. Acum, ambele lanterne erau ațintite asupra mormanului înalt de aşternuturi murdare şi haine vechi.

— Ce-i cu ea?

— Sângerează.

Kondo avea dreptate. Pe pardoseală, dedesubtul saltelei, se adunase o baltă de sânge. Salteaua subțire era îmbibată de sânge care picurase pe pământul bătătorit, formând o băltoacă. O mulțime de furnici negre prinseseră de veste şi se adunaseră la marginile ei ca să se adape.

— Rahat!

— Nu te-ai uitat la saltea până acum?

— Mi-a scăpat.

De fapt, fusese prea grăbit să iasă, ca să-l sune pe Beamer şi să ceară întăriri. Se apropie de saltea. Luă din morman o pereche de pantaloni zdrenţuiţi de bumbac şi-i puse deoparte, apoi o cămaşă în carouri şi un maieu îngălbenit. Un cearşaf găurit. O pernă sfâşiată. Ultima piesă fu o pătură subţire de bumbac, atât de îmbibată cu sânge din loc în loc încât, pe măsură ce se uscase, se lipise de ceea ce se afla dedesubt. După formă, McGrady intuia ce avea să descopere. Găsi un colţ uscat al cearşafului şi începu să tragă de el.

— Oh, la naiba, şuieră Kondo. Detest să văd aşa ceva…

Fusese frumoasă, asta voia să spună de fapt sergentul. Sau măcar drăguţă. Desigur, acum era greu de spus cu certitudine. Avea părul lung şi negru, neted şi strălucitor, asta era uşor de văzut. Era goală şi încheieturile mâinilor îi fuseseră legate în spatele genunchilor flexaţi. Bărbatul îşi folosise probabil cuţitul. Îi lăsase corpul neatins şi îşi concentrase atenţia asupra gâtului şi feţei ei.

— Amândoi goi şi ciopârţiţi, observă Kondo. Crezi că era prietena tipului? Poate că fostului ei iubit nu-i fusese pe plac treaba asta.

— Se poate.

— Fata e orientală, băiatul e alb, spuse Kondo. Dacă se întâlneau, probabil că aveau motive să o facă pe-ascuns. Tăticu' a dat peste ei şi…

— N-a fost tăticul nimănui aici, îl întrerupse McGrady. Iar dacă erau amanţi, şi-au început giugiuleala în altă parte. Amândoi sunt dezbrăcaţi, dar hainele lor nu-s aici.

— Tipul a plecat şi s-a întors. Poate că a apucat deja să se descotorosească de hainele lor.

— Crimele astea n-au fost spontane, a existat un plan dinainte stabilit spuse McGrady. Au furat o maşină şi au ales locul potrivit pentru a-i ucide…

— Vorbeşti mereu la plural.

— Cel pe care l-am împuşcat n-a acţionat de unul singur, a fost ajutat de cineva. Şi nu cred că el a fost cel care-a născocit planul. Partenerul său a stat deoparte, nu şi-a asumat niciun risc. Tipul cu cicatrice, cel care zace afară, a fost trimis să facă curăţenie.

McGrady îngenunche pentru a studia mai îndeaproape ceea ce mai rămăsese din faţa fetei. Nu se atinseseră de ochii ei. Voiseră ca ea să vadă, o aşezaseră cu faţa spre puşti şi o obligaseră să se uite cum îl ciopârţeau, tăietură cu tăietură. Durase probabil ore întregi. Apoi trecuseră la ea.

— Ce vrei să faci acum? întrebă Kondo.

— Hai să ne mai uităm un pic la maşina lui, răspunse McGrady. Mi-ar prinde bine nişte aer curat.

Era un Packard *coupé*, fabricat în ’37 sau ’38. Capota alungită ascundea un motor masiv, în opt cilindri. Roţile de rezervă erau amplasate în lăcaşuri speciale situate între aripile din faţă şi habitaclul relativ mic. În interior, bancheta din faţă era tapiţată cu piele şi oferea un spaţiu generos, în vreme ce în spate se afla doar o băncuţă îngustă. Portbagajul cobora într-un unghi abrupt spre bara de protecţie curbată. De le un capăt la altul, maşina era destul de lungă. Subansamblele erau cromate, vopseaua de calitate superioară. Valora probabil de cel puţin trei ori mai mult decât Ford-ul de serviciu al lui McGrady. Acesta deschise portiera. Lumina din tavan se aprinse automat, dar lanterna lui îşi dăduse obştescul sfârşit. Kondo i-o întinse pe a sa, iar McGrady îngenunche şi cercetă spaţiul de sub banchete, fără a găsi însă nimic. Torpedoul îl verificase deja.

— Te-ai uitat şi în portbagaj? întrebă Kondo.

Nu era încuiat. Săltă capota şi îndreptă lanterna spre interior. Căptuşeala de pâslă era închisă la culoare, dar chiar şi aşa se puteau distinge mai multe pete întunecate.

— O fi sânge? întrebă Kondo, retoric.

McGrady atinse una dintre pete. Vârful degetului i se coloră în roşu.

— Ce altceva ar putea să fie?

Se aplecă în adâncul portbagajului, cercetându-l atent la lumina lanternei. Apoi se îndreptă şi-i arătă lui Kondo ce găsise, ţinându-şi degetele în dreptul fasciculului de lumină: era un fir de păr negru şi lung.

— Povestea asta a început în altă parte, spuse McGrady. I-au înhăţat şi i-au dezbrăcat.

— Sau poate erau goi atunci când i-au prins.

— Şi asta se poate. I-au înghesuit în portbagaj şi i-au adus aici.

— Crezi că au încăput amândoi acolo?

— Fata era destul de micuţă, fu de părere McGrady.

— Nici spaţiul din portbagaj nu e prea mare… Nu ştiu dacă au avut aer să respire în voie.

— Indivizilor care au făcut asta nu cred că le-a păsat.

— Ce urmează acum?

McGrady îşi roti privirea. Cei doi legişti aşteptau în umbra copacilor de

lângă şopron. Individul pe care-l împuşcase zăcea cu gura deschisă ceva mai încolo, cu o grămadă de muşte roind în jurul lui.

— Deschide capota, ceru McGrady, scoțând din buzunar carnețelul şi un creion. Vreau să-mi notez seria motorului.

5

Era ora zece. McGrady era aşezat pe locul pasagerului în maşina lui Kondo. Urcau serpentinele de la Nuuanu Pali. În faţa lor se afla ambulanţa legiştilor, cu cele trei cadavre neidentificate. Ajunseră pe culme, unde pereţii stâncoşi se iveau din desişul de ferigi de pe marginea şoselei, cu piscurile zimţate pierzându-se în nori.

— Ce părere ai? întrebă Kondo.

McGrady clătină din cap.

— Beamer n-o să fie prea încântat. I-am spus c-am găsit un cadavru, ne întoarcem cu trei…

— De-al treilea să se bucure. L-ai rezolvat frumos.

— El şi-a terminat muniţia, eu nu.

— Nu-mi pari foarte afectat de cele întâmplate.

McGrady nu-i răspunse.

— Ai mai ucis şi înainte, nu-i aşa? spuse Kondo.

— Da. De două ori.

— Nu s-a întâmplat aici, altfel sunt sigur c-aş fi auzit.

— Nu, n-a fost aici.

— Dar ai fost în armată înainte.

McGrady încuviinţă din cap.

— În Filipine?

— S-a întâmplat lângă Foochow, în 1934.

— Foochow? Unde vine asta?

— E în China, peste strâmtoare de Formosa.

Kondo încetini, căci urma o porţiune de drum mai prost. Trecură pe lângă o cascadă care umezea asfaltul şi stropii de apă umplură parbrizul maşinii.

— Armata noastră era în China în 1934?

— Eu am fost acolo. Eram în armată, dar fusesem detaşat la o companie de puşcaşi marini, pentru protecţia unui consulat.

— Care-a fost povestea?

— N-a fost nimic care să merite povestit, replică McGrady. În plus, pe-atunci aveam o carabină model 1903.

— Nu înţeleg ce importanţă are arma.

— E altfel când tragi cu puşca, dintr-o poziţie fixă, la adăpostul unui

tufiş. Poți să ocheşti, poți estima influența vântului. Cei în care trăgeam se aflau la patru sute de metri distanță, nu le-am văzut fețele.

Stătea față în față cu căpitanul Beamer, de care îl despărțea doar suprafața biroului. Bărbatul avea tenul pământiu-gălbui şi era neras şi tras la față. Rămăsese la birou toată noaptea şi jumătate din această zi. McGrady îşi încheiase raportul în urmă cu un minut, dar Beamer nu scosese încă nici măcar un cuvânt. Într-un târziu, îşi desprinse privirea dintr-a lui McGrady, mai trase un ultim fum din țigară şi o strivi în scrumieră, fără să-şi mai aprindă alta. Era prima oară când McGrady îl vedea fără țigara din colțul gurii.

— Când m-ai sunat de-acasă de la Faithful mi-ai spus că e vorba doar de un cadavru, cel al bărbatului.

— Încă nu-l descoperisem pe cel de-al doilea.

— Te-am trimis acolo să vezi despre ce e vorba şi să-mi raportezi. Ce anume n-ai înțeles din ceea ce ți-am cerut?

— M-ați trimis acolo cu un mandat foarte limitat, îi răspunse McGrady, depărtându-şi mâinile foarte puțin. Am descoperit că aveam de-a face cu o crimă, prin urmare m-am întors la fermă şi v-am sunat. Nu cred că ați fi vrut să răscolesc locul faptei înainte de-a vă anunța.

Beamer privi lung la pachetul de țigări, dar nu întinse mâna pentru a-şi lua una.

— Situația e acum complet schimbată, spuse Beamer. Ştii asta, da?

— Chiar este?

Beamer clătină din cap şi întinse mâna spre pachetul de țigări şi îl scutură, făcând să iasă o țigară.

— Pe ea unde ai găsit-o?

— Pe o saltea, sub un morman de rufe murdare, răspunse McGrady. Era legată fedeleş, făcută ghem, încât ar fi încăput într-o valiză.

— Acelaşi gen de răni?

— Da, răni de cuțit. În schimb, ea nu a fost eviscerată. Ei i-au făcut altele decât i-au făcut lui.

— Şi spuneai că era japoneză?

— Aşa mi-am spus, iar Kondo a fost de aceeaşi părere.

— Am mai degrabă încredere în ce spune Kondo.

— E de înțeles, el e din partea locului.

— Oricum aş avea mai multă încredere în el, i-o reteză Beamer. În plus,

el e pe jumătate japonez, e de aşteptat să o recunoască pe una de-a lui. Ce-mi poți spune despre omul lui Faithful? Miguel, parcă?

— L-aş lăsa să mai fiarbă niţel în suc propriu şi l-aş lua la întrebări abia după autopsii. În plus, acum e atât de beat încât nu cred că e-n stare să lege trei vorbe.

Beamer se văzu nevoit să-i dea dreptate, asta era calea de urmat.

— Când vor avea loc autopsiile?

— La unsprezece, răspunse McGrady. Va trebui să plec imediat. O să am nevoie de-o maşină.

— Dar laboratorul de medicină legală e după colţ, la ce-ți trebuie maşină?

— Nu-i aşa. Trebuie să ajung la Fort Shafter. S-a stricat compresorul camerei de refrigerare de la laboratorul nostru şi n-aveau unde să-i ţină la rece, aşa că legistul-şef le-a spus băieților să ducă morții la Tripler.

Beamer trase cu sete din ţigară.

— Aşadar, armata va face autopsiile noastre?

— Cazul rămâne al nostru, ne fac doar o favoare, spuse McGrady. Kondo e deja acolo, stă cu ochii pe cadavre. A fost decizia legistului, nu a mea.

Beamer expiră fumul pe nas şi-şi folosi degetul mic pentru a îndepărta un fir de tutun dintre dinți.

— Putem merge cu maşina mea, spuse căpitanul, apoi se uită la ceas. Vom trece mai întâi pe la Pearl Harbour. Omul lui Kimmel îşi vrea raportul zilnic şi nu-l putem lăsa să aştepte.

— Marina e interesată de cazul ăsta?

— Nu e, iar tu ar trebui să te bucuri că-i aşa. Crede-mă, nu vrei să fii nevoit să le dai raportul. Nemernicii se-mbracă precum chelnerii, la patru ace, şi-mping machete de nave de colo-colo pe hartă…

— Aşadar, le veți raporta doar despre cele întâmplate peste noapte?

— Da, le voi comunica lista arestărilor. Atât.

— Şi trebuie să faceți asta față-n față, de fiecare dată?

Beamer clătină din cap.

— Din câte-am auzit, amiralul însuşi e interesat de raportul de azi, de-aia e cazul să merg eu însumi.

— A fost reținut cineva mai special noaptea trecută?

Beamer îşi înclină capul şi-şi miji ochii, privindu-l atent pe McGrady şi spunându-şi că, poate, nou-venitul avea totuşi ceva în tărtăcuță. Dacă

Beamer însuşi ar fi avut un dram de minte, şi-ar fi putut da seama de asta încă din urmă cu şase luni.

— Asta m-am întrebat şi eu. Am dat o tură prin arest acum o oră. Nu mi-a sărit în ochi niciunul. M-am uitat şi pe listă şi n-am zărit niciun nume care să-mi sune cunoscut. Iar eu ştiu o grămadă de nume. În plus, toţi cei arestaţi erau recruţi.

— Şi dintre cei în haine civile şi fără acte?

Mereu se găseau şi câţiva din ăştia: recruţi care se strecurau afară din unitate, îşi schimbau ţinuta albă de Marină cu ţoale civile şi îşi făceau de cap în Chinatown ca loviţi de streche.

— Au fost şi câţiva civili, încuviinţă Beamer. Doar japonezi şi vagabonzi. Nimeni care să-l fi putut stârni pe Kimmel în asemenea hal.

Beamer deschise sertarul şi scoase de acolo un tub metalic: inhalatorul de benzedrină, cumpărat cu zece cenţi la farmacia Benson Smith. Îi deşurubă capacul şi pufăi de trei ori în fiecare nară. Apoi îşi aprinse o altă ţigară. Nu era de mirare că din dantura bătrânului slăbănog mai rămăseseră doar nişte cioturi înnegrite.

Beamer conducea o maşină de oraş, trăgând din ţigară şi pufăind din inhalator, având la îndemână o cană de tablă cu cafea. McGrady îl văzuse o singură dată mâncând – un ou fiert. McGrady învârti de manivela geamului şi se aplecă în afară, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt.

O apucară pe şoseaua Kamehameha, trecând de baruri, case de amanet şi gherete cu mâncare, până la Pearl Harbor. Portavioanele erau ancorate în radă; *Lexington* şi *Enterprise* dominau docurile, mai înalte decât oricare dintre clădirile din centru. Pe punţile superioare erau înşirate, aripă lângă aripă, avioanele albastre Wildcat purtând însemnele Marinei. În dreptul insulei Ford erau ancorate navele de război: oţel cenuşiu şi tunuri lungi ţintind cerul.

Avea să fie o noapte sălbatică în Chinatown. Ca fiecare noapte, de altfel.

Marina era cea care fixa preţurile, iar poliţia din Hawaii impunea respectarea lor. Marinarii stăteau la o coadă lungă de-un sfert de milă pe Hotel Street, câte doi, aşteptând să cumpere jetoane şi să urce la etaj. Trei dolari pentru trei minute, socotite din momentul în care fetele trăgeau draperia. Nicio excepţie: coada, un fluviu de dorinţe abia zăgăzuite, nu admitea aşa ceva. Urma apoi o dezlănţuire de simţuri şi pasiuni insuficient ostoite şi, în fiecare dimineaţă, poliţia alcătuia o listă lungă cu cei arestaţi,

pe care o înmâna apoi comandamentului Flotei Pacificului. În această dimineață, lista cu pricina se afla în servieta lui Beamer.

Beamer coti la stânga, înscriindu-se în şirul lung de maşini care aşteptau să intre pe poarta de est a bazei. McGrady privi în față: munții Waianae se profilau albastru-verzui în depărtare, dincolo de fumul miriştilor care ardeau pe plantațiile de trestie de zahăr. Un escadron de avioane se ivi, zburând jos, dintre munți, iar elicele lor captară razele soarelui, trasând pe cer o serie de cercuri aurii, atunci când aeronavele cârmiră la unison deasupra bazei.

Beamer opri în dreptul porții şi-şi prezentă insigna. Bariera se ridică, iar căpitanul demară. În fața lor, turnul de antrenament pentru salvare submarină se înălța semeț, înalt cât o clădire cu zece etaje, treptele ruginite dând ocol în spirală rezervorului până în vârf. Comandamentul diviziei submarine alcătuia un U larg, din beton, separat de docuri de o peluză verde. În dreptul acestuia, McGrady numără siluetele a şase submarine.

Beamer parcă în spatele unui Lincoln-Zephyr care avea la volan un ofițer superior.

— Aşteaptă-mă aici.

— E-n regulă.

Beamer îşi apucă servieta. Se îmbrăcase în uniforma de gală, cu chipiu. Era subțire ca un vlăstar de salcie. Cea mai proeminentă trăsătură a sa era mărul lui Adam, care ajungea aproape la acelaşi nivel cu vârful nasului. Îşi lăsă țigările şi inhalatorul pe banchetă.

McGrady scoase din pachetul lui Beamer o țigară şi-şi pipăi buzunarele. Găsi bricheta celui pe care îl împuşcase, îşi aprinse țigara şi coborî din maşină. Ultima oară când fumase era pe malul râului Min şi privea cadavrele umflate de câini şi vite care pluteau duse de curent. Acum se mulțumi să inspire fumul, rezemat de maşină, privind cerul. Se întinse, încercând să îşi alunge somnul. Fumă țigara până la capăt şi, rezemat în continuare de maşină, aşteptă.

Beamer reveni după exact paisprezece minute. Urcă la volan, îşi aprinse o țigară şi porni motorul.

6

Spitalul Tripler se afla cam la un sfert de milă de poarta Fortului Shafter şi ocupa o serie de clădiri scunde, cu pereţi acoperiţi cu şindrilă, vopsiţi în alb, aşezate între peluze şi straturi cu flori. Urcară treptele de lemn şi străbătură terasa lată pe care se odihnea un bărbat aşezat într-un scaun cu rotile, cu partea stângă a feţei acoperită de un bandaj, având ambele picioare şi mâna stângă imobilizate în ghips. Pe cămaşă purta o insignă de pilot. Doar mâna dreaptă îi era teafără şi se folosea de ea ca să ţină în echilibru pe picior o sticlă de Coca Cola.

Intrară în spital, iar McGrady se îndreptă spre recepţie. Beamer rămase deoparte, lăsându-l pe subalternul său să-i prezinte asistentei insigna de poliţist.

— Aţi venit pentru autopsie? întrebă ea.

— Da.

— Morga e în pavilionul T6. Ieşiţi, o luaţi pe după clădire şi traversaţi peluza.

— E-n regulă.

Făcură aşadar cale întoarsă, ocoliră clădirea şi traversară peluza. La jumătatea drumului, Beamer se opri.

— E prima ta autopsie?

McGrady clătină din cap.

— Am mai asistat la una, în Presidio.

— Şi cum a fost?

— Era un soldat în vârstă de nouăsprezece ani, care nu se prezentase la apelul de dimineaţă. L-am găsit în pat, cu pătura-n cap.

— Cum de te-au trimis pe tine la autopsie?

— Nu m-a trimis nimeni. Eram comandantul lui de pluton, am vrut să ştiu de ce a murit.

— Şi? Ce-a fost?

— În timp ce dormea, cineva i-a înfipt un spărgător de gheaţă în ureche.

— L-aţi prins pe făptaş?

— Am primit ordinul de transfer în China două zile mai târziu, aşa că nu ştiu cum s-a terminat povestea.

Beamer reflectă o clipă la cele auzite.

— Ce grad aveai?

— Atunci, sau când am plecat din armată?

— La plecare.

Informația era menționată explicit, în dosarul său de angajare. Poate că Beamer se mulțumise doar să-l răsfoiască. Poate că tocmai își luase doza de benzedrină și era cu gândul aiurea.

— Eram căpitan, răspunse McGrady. La fel ca dumneavoastră.

McGrady o luă din loc, parcurgând restul drumului până la pavilionul T6. Ferestrele acoperite de jaluzele erau deschise, iar briza îndeajuns de puternică încât în interior să se creeze un curent plăcut de aer proaspăt. Ăsta era un lucru bun. Ce era și mai bine, însă, era faptul că toate ferestrele, precum și ușa de intrare, erau dotate cu plase împotriva insectelor. McGrady strivise prea multe muște în dimineața aceea.

Doctorul îi depășea în grad pe amândoi. Era colonel și se numea Underhill. Încăperea era pardosită cu plăci octogonale de gresie, albe și negre, și era dotată cu tot ceea ce se aștepta McGrady să vadă într-o morgă: șanțuri de scurgere pe pardoseală, mese de autopsie de oțel inoxidabil, cu lăcașe de colectare a sângelui, un perete de refrigerare cu o duzină de sertare pătrate cu platforme glisante. Erau trei mese metalice în încăpere, pe care erau așezate trei cadavre în saci speciali. Un caporal brunet își făcu apariția, ținând în mână un blocnotes. Își așeză ochelarii pe nas și scoase din buzunar un creion: era scribul lui Underhill.

Kondo se ridică de pe un scaun aflat în colțul încăperii și se apropie. Îi strânse mâna lui McGrady și înclină din cap spre Beamer. Cei doi legiști care fuseseră prezenți la locul faptei erau și ei de față. Își puseseră filme noi în aparatele de fotografiat și baterii proaspete în blitz-uri.

— Am să încep cu fata, anunță colonelul Underhill.

Își pusese un șorț de măcelar și deschise un sertar care conținea instrumente de tăiat.

— Ordinea nu are importanță, spuse Beamer, aprinzându-și o țigară.

Colonelul se apropie de masa de autopsie din mijloc și se folosi de un bisturiu pentru a despica sacul de la un capăt la altul, apoi îl apucă și smuci de el, răsturnând-o pe fată pe masă. Era încă legată, căci McGrady îi instruise pe cei doi legiști să o vâre în sac așa cum o găsiseră.

— Avem de-a face cu o femeie, orientală, în jurul vârstei de douăzeci de ani, rosti Underhill. A fost sănătoasă până când i s-a întâmplat… asta.

Dădu ocol mesei și se aplecă pentru a-i privi încheieturile legate în

spatele genunchilor. Mâinile îi erau învinețite, aproape negre.

— A fost legată cu o frânghie de cânepă de un centimetru şi jumătate grosime. Un prim nod la glezna stângă, sfoara petrecută la încheieturile mâinilor şi legată cu un nod final la glezna dreaptă.

Beamer se foi, nerăbdător.

— E-n regulă, spuse el. Tăiați-i legăturile şi începeți.

— E un anumit protocol care trebuie respectat.

Beamer trase cu sete din țigară.

— Pozează legăturile, spuse McGrady, înghiontindu-l pe unul dintre legişti.

Colonelul se dădu la o parte, pentru a-i permite să facă trei fotografii. Apoi îngenunche din nou lângă cadavru, studiindu-i atent spatele. Cu podul palmelor, îi îndepărtă fesele. Beamer îşi întoarse privirea. Underhill remarcă prezența unor urme de spermă uscată, sângerări şi hematoame.

— Era mult sânge la locul crimei?

— Era o baltă de sânge la nivelul capului ei, îl lămuri McGrady. Se îmbibase într-o saltea şi de acolo băltise pe pardoseală.

— În acest caz, moartea a fost cel mai probabil cauzată de tăietura de la nivelul gâtului, spuse Underhill. Vom vedea însă. Am să o curăț puțin. I-ați fotografiat deja fața?

— Da.

Underhill se îndreptă spre chiuvetă şi reveni cu un lighean cu apă şi un burete rotund. Începu cu fața, cu gesturi atente, delicate. Apoi îi limpezi părul, îndepărtând sângele închegat cu degetele. Apa din bazin deveni rozaliu-maro, apoi culoarea se întunecă, iar apa se tulbură.

Când termină, Underhill îşi plimbă degetul de-a lungul obrazului fetei, trasând conturul unei vânătăi întunecate, marcată de patru înțepături situate la distanță egală. Exact deasupra vânătăii pielea fusese tăiată de la tâmplă până la marginea scalpului. Nimic din toate acestea nu fusese vizibil înainte.

— Sergentul Kondo mi-a spus că ai fost în armată, i se adresă Underhill lui McGrady.

— Da, domnule.

— Înseamnă că ştii ce anume a produs aceste răni.

McGrady se apropie. Privi vânătaia liniară şi cele patru înțepături, care erau paralele cu tăietura de cuțit. Ajunse la concluzia evidentă: toate aceste urme fuseseră produse de una şi aceeaşi armă. Consultă în gând un catalog de arme albe.

— E un cuțit de luptă Mark I, spuse McGrady, apoi se întoarse spre Beamer şi Kondo: E un pumnal cu dublu tăiş, având pe mâner o serie de proeminențe ascuțite din aramă. Se pare că e foarte bun în lupta corp la corp. Eu n-am avut aşa ceva, pe vremea mea nu mai erau în dotarea trupelor, dar am văzut destule. Ofițerii mai în vârstă le foloseau pe post de *presse-papier*-uri.

Underhill încuviință.

— A lovit-o în față cu mânerul de aramă. O parte dintre rănile de cuțit n-au fost, cel mai probabil, produse intenționat, ci sunt rezultatul lamei care a atins obrazul în urma loviturii. Sunt convins că e un Mark I, am avut şi eu unul la fel.

— Sunt multe astfel de pumnale? întrebă Kondo.

— O mulțime. Eu l-am primit pe-al meu pe vapor, în drum spre Franța. Sergentul nostru deschisese o ladă plină cu astfel de pumnale şi le împărțea tuturor.

— Ați lovit pe cineva în figură cu el? vru să afle Kondo.

— S-a terminat războiul şi n-am mai avut ocazia să o fac.

— Se găsesc destul de uşor aceste cuțite?

— Aş putea să-l sun chiar acum pe armurierul de-aici şi în zece minute mi-ar face rost de unul.

— Chiar puteți face asta? întrebă McGrady. Am putea să-l comparăm cu rănile şi, ulterior, aş vrea să-l am la îndemână.

Underhill îi făcu un semn din cap caporalului, care părăsi încăperea. Reveni o jumătate de minut mai târziu.

— Au trimis deja un curier încoace.

Underhill îşi luă bisturiul din şănțulețul de la marginea mesei şi se folosi de lama îngustă pentru a reteza nodurile legăturilor. Rigiditatea cadaverică o păstră pe fată în aceeaşi poziție ghemuită.

— Hai să o întindem, spuse Underhill, uitându-se spre McGrady. Dă-mi o mână de ajutor. Tu ai să o apuci de picioare. Să vedem dacă reuşim să o facem fără să-i rupem vreun os.

McGrady se conformă şi o apucă de glezne. Erau subțiri şi palide, iar tălpile îi erau curate. Indiferent prin ce trecuse, fata nu fusese obligată să umble desculță pe-afară.

— S-o întoarcem mai întâi pe spate.

Underhill se poziționase în dreptul capului fetei şi o apucase de sub umeri. O întoarseră pe spate, iar McGrady îşi încleştă dinții, însă nu din

pricina greutății. Abia dacă o simțise. Fratele său cântărea cam la fel de mult pe când avea opt ani. O întinseră, McGrady trăgând de glezne, iar Underhill în direcția opusă, ținând-o de subsuori. Cadavrul alunecă jos de pe masă şi se întinse, cu un pârâit sinistru. McGrady habar nu avea ce anume se dislocase sau se rupsese.

În timp ce o aşezau înapoi pe masă, McGrady auzi o bufnitură undeva în spatele său. Se întoarse: Beamer se prăbuşise la pământ, leşinat, iar zgomotul pe care-l auzise fusese al țestei sale în contact cu pardoseala.

7

Îl aşezară pe Beamer într-un scaun cu rotile, iar o asistentă îi legă o pungă cu gheață pe cap, apoi îl împinse cu tot cu scaun spre pavilionul principal al spitalului. Putea să aştepte să-şi revină alături de pilotul în convalescență. Când avea să se trezească, briza proaspătă avea să-l învioreze în timp ce putea să admire straturile de flori şi să savureze o Coca-Cola. Desigur, dacă Beamer era dispus să bea Coca-Cola. Era posibil ca băutura răcoritoare să nu fie un stimulent suficient pentru căpitan.

McGrady se întoarse şi porni înapoi spre morgă, când văzu un soldat venind în pas alergător pe aleea îngustă din spatele spitalului, cu o cutie îngustă de carton în mâini. Urcă în grabă treptele morgii, trecu pe lângă McGrady fără să-l bage în seamă şi intră, iar plasa împotriva insectelor se trânti în urma sa.

McGrady auzi dialogul din interior:

— L-am adus, domnule.

— Mulțumesc, fiule, eşti liber.

Puştiul ieşi din clădire gâfâind şi zăbovi o clipă să-şi tragă răsuflarea, cu mâinile proptite pe genunchi. McGrady intră şi-l găsi pe Underhill cu pumnalul Mark I în mână. Ținându-l de vârful lamei, i-l întinse lui McGrady, care-l apucă de mâner, vârându-şi patru degete prin orificiile menite să asigure o priză bună. Pumnalul era greu, fiind fabricat în întregime din metal: bronz şi oțel-carbon. Putea fi folosit deopotrivă ca box, ca o măciucă cu țepi ascuțiți sau ca pumnal. McGrady îşi trecu degetul mare peste lamă. Nu era foarte ascuțită, lucru de înțeles, căci arma zăcuse într-un depozit din 1918 încoace. Oțelul era însă de bună calitate. În câteva minute, cu o piatră de ascuțit şi o curea de piele, tăişul ar fi putut deveni ca al unui brici.

Se pare că şi doctorul Underhill ştia să aprecieze calitățile unei lame bine ascuțite. Inciziile practicate de acesta erau curate şi drepte; părea că deschide un fermoar, pentru a expune conținutul unui sac. Cântări organele fetei şi examină o umflătură a creierului. Emise o ipoteză apropiată de certitudine: fata fusese bătută vreme de o oră, poate chiar două, înainte de a-i fi fost tăiată beregata.

Underhill se îndreptă spre chiuvetă şi îşi spălă mâinile, conştiincios. Între timp, îi dicta observațiile sale caporalului, care nota febril în blocnotes,

ştergându-şi din vreme în vreme sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. McGrady îşi scoase la rândul său carnețelul, notându-şi spusele doctorului.

— Cauza morții: pierdere excesivă de sânge. Carotida secționată, intern şi extern, la fel şi vena jugulară. Rănile au fost cauzate de un pumnal militar Mark I, ipoteză verificată prin comparare. Ai notat?

Caporalul răspunse prompt, fără să ridice privirea:

— Da, domnule.

— Viol cu finalizare *pre-mortem*. Ultima masă luată de victimă: orez cu bob scurt şi peşte, cel mai probabil ton.

— Ați putea estima momentul în care a survenit moartea? întrebă McGrady.

Era prima oară când deschidea gura de la începutul autopsiei. Îşi descleştă cu mare greutate fălcile pentru a îngădui cuvintelor să se elibereze.

— S-a întâmplat în ultimele patruzeci şi opt de ore, cel mult şaptezeci şi două.

— Pe ce vă bazați afirmația?

— Gradul de instalare a rigidității şi lividității cadaverice, precum şi starea de descompunere a conținutului stomacului.

Underhill aşeză organele fetei înapoi în cavitatea toracică şi împinse o platformă mobilă sub corpul acesteia. Apoi, cu ajutorul caporalului, o împinseră într-unul dintre spațiile libere ale refrigeratorului şi închise uşa.

Doctorul îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte şi ridică privirea spre McGrady.

— Vrei să vezi cum se simte căpitanul sau continuăm?

— Continuați, vă rog.

— Aşa te vreau, rânji Underhill. Cu care începem?

— Cealaltă victimă, opină Kondo. Puştiul. Cu tipul ălălalt nu e nicio grabă.

— De acord, domnule detectiv?

— Da, domnule, încuviință McGrady.

Underhill luă un alt bisturiu şi tăie pe toată lungimea sacul în care se afla tânărul. Cadavrul acesta era mai greu, astfel încât caporalul îi veni în ajutor şi, împreună, îl răsturnară pe masa de autopsie. Un plescăit umed însoți momentul în care măruntaiele loviră suprafața metalică şi toți făcură instinctiv un pas înapoi.

— Se pare că jumătate din treabă mi-a făcut-o cel dinainte, mormăi Underhill.

— Găurile din glezne sunt de la cârligele de măcelărie, spuse McGrady. A folosit o bară metalică pentru a-i îndepărta picioarele, precum ale porcilor la abator.

— Se pare că acela care-a făcut asta n-a făcut-o prima oară. Avea experiență, n-a ezitat deloc înainte de a face tăieturile.

Underhill făcu un pas spre masa de autopsie şi atinse rănile deschise de pe picioarele şi toracele tânărului.

— A folosit acelaşi cuțit. Vezi cum urmele lamei sunt îndreptate în sus, spre degetele de la picioare?

— Da.

— Asta înseamnă că mai întâi l-a atârnat pe puşti, explică Underhill, apoi s-a apucat să-l toace cu lovituri, pe când spânzura deja cu capul în jos, ca un sac de box.

— Rahat… murmură Kondo.

Underhill se îndreptă spre chiuvetă şi umplu un alt lighean, apoi luă acelaşi burete cu care o spălase pe fată. Reveni la masa de autopsie şi începu să spele fața tânărului. Apa din lighean se întunecă la culoare, pe măsură ce fața celui ucis ieşea la iveală de sub stratul de sânge închegat în care rămăseseră prinse în capcană câteva insecte. McGrady şi Kondo nu-l recunoscură, spre deosebire de colonelul Underhill, care trânti buretele în lighean, stropind copios în jur.

— Mă întorc imediat, spuse acesta. Trebuie să verific ceva.

Le întoarse spatele şi ieşi, împingând uşile duble, iar McGrady îi auzi paşii apăsați pe pardoseala din încăperea alăturată. După câteva clipe de linişte, paşii se făcură din nou auziți, iar Underhill reveni în sala de autopsie.

I se adresă caporalului, fără să-şi desprindă privirea de chipul tânărului mort.

— Sună la comandamentul Flotei şi cere să vorbeşti cu amiralul Kimmel.

— Domnule?

— Acum, fiule.

— Dar… şeful de cabinet va vrea să ştie despre ce e vorba.

— Spune-i că amiralul poate să înceteze căutările şi să vină aici cât se poate de repede.

Caporalul nu se clinti. Privi dincolo de Underhill, spre McGrady, dar

acesta n-avea cum să-i fie de ajutor, căci habar nu avea ce se întâmplase. Prin urmare, tânărul se îndreptă spre capătul îndepărtat al sălii de autopsiere, unde se afla un birou cu un telefon negru, de bachelită. Ridică receptorul şi-i ceru operatorului din centrală o legătură cu comandamentul.

— Ce-i asta? Ce s-a întâmplat? vru să afle McGrady.

— Se întâmplă ca acest caz să devină, din această clipă, de o sută de ori mai complicat. Dacă aveai impresia că superiorul tău te ţine din scurt, aşteaptă să vezi ce se va întâmpla din momentul în care toţi ceilalţi se vor implica.

— Care ceilalţi? întrebă McGrady. Cine e puştiul ăsta?

— Poate că mă înşel şi sper să fie aşa, spuse Underhill. În definitiv, n-am văzut decât o fotografie. Kimmel e cel care-l poate identifica. Dacă am dreptate însă, tocmai te-ai ales cu cel mai important caz din partea asta de lume. Dacă mă înşel însă, n-ar trebui să-ţi spun numele la care mă gândesc.

— Deci vestea dispariţiei acestui tânăr n-ar trebui să devină publică?

— Exact.

— Cât credeţi că va dura până când vom şti exact?

Underhill privi spre caporalul aflat în capătul îndepărtat al încăperii. Acesta avea receptorul la ureche şi-şi făcuse mâna căuş pentru a nu fi auzit. Privi spre ei şi ridică un deget, apoi le întoarse spatele, aplecându-se asupra telefonului. Transpira abundent.

— Da, domnule, spuse el. Da, domnule, chiar aşa.

Ascultă o vreme, privi scurt spre colonel apoi îşi întoarse iar privirea. Îşi mută receptorul în mâna făcută căuş şi, cu cealaltă, îşi astupă urechea liberă, ca să poată auzi mai bine. McGrady înţelegea prea bine toate aceste gesturi: operatorii din centrală aveau un talent aparte de a-ţi da linii funcţionale doar atunci când nu era vorba de ceva important.

— Nu, domnule, nu acolo… Suntem la Fort Shafter. La morgă.

Încuviinţă din cap şi tăcu, ascultând.

— Da, domnule. Am să-i spun.

Închise telefonul.

— Vine încoace.

— Cine îl va însoţi?

— Amiralul vine singur.

— Înseamnă că avem la dispoziţie cincisprezece minute pentru a face ordine pe-aici.

Aruncă o privire spre masa pe care o autopsiase pe fată, care trebuia

curățată. Sacul pentru cadavre zăcea mototolit la picioarele mesei, iar din el tocmai se târa pe pardoseală un miriapod. Lung cât un creion şi de două ori mai gros, fusese probabil ascuns în părul sau în gura fetei până în momentul în care McGrady şi legiştii o ridicaseră de pe saltea ca să o vâre în sac.

Caporalul înţelese ce avea de făcut şi trecu la treabă numaidecât. Underhill se întoarse spre McGrady.

— Ar trebui să vezi dacă şi-a revenit căpitanul. Dacă şi-a venit în fire, ar trebui să fie şi el aici la sosirea amiralului.

8

McGrady traversă peluza. Era plin de păsărele în iarbă, un soi de sturzi, un stol întreg care-şi luă zborul la sosirea lui, într-un vârtej de aripi, pentru a ateriza la doar câțiva metri mai încolo. Continuând pe aceeaşi traiectorie, avea să le stârnească iar, peste câteva clipe. Preferă însă să facă un mic ocol, decât să le gonească aşa de la un capăt la altul al peluzei. Nu se grăbea deloc să-l reîntâlnească pe Beamer.

Pilotul rănit dispăruse. Probabil că vreo infirmieră îl împinsese înapoi înăuntru. Beamer era singur pe verandă. Se trezise şi tocmai îşi desfăcea bandajul. Punga cu gheață căzu, izbindu-se cu un zgomot sec de pardoseala de lemn şi expunând vederii un cucui mare, negru-vinețiu, deasupra tâmplei căpitanului. Acesta auzi paşii lui McGrady şi se întoarse.

— N-am mai dormit de două nopți încoace şi n-am mai mâncat nimic de ieri dimineață, spuse Beamer. Asta a fost cauza.

— Bănuiam.

— Ştiu cum se nasc zvonurile…

— Nu e cazul să vă faceți griji în privința asta, îl linişti McGrady. În plus, avem o altă problemă, cu puştiul mort.

— Aş fi zis că toate problemele lui s-au terminat.

— Doctorul l-a recunoscut. A oprit autopsia şi şi-a pus omul să-l sune pe amiralul Kimmel, care e deja pe drum încoace.

— Kimmel vine aici?

McGrady încuviință din cap.

— Se pare că l-am găsit exact pe cel pe care-l căutau.

Beamer rămase cu privirea pironită în gol, fără țintă. Pieptul său firav tremură atunci când trase aer în piept.

— Adică puştiul din şopron? spuse Beamer. Pe el îl căuta Kimmel?

— Aşa se pare.

Beamer începu să-şi pipăie buzunarele. Nu-şi găsi țigările, dar dădu peste inhalatorul cu benzedrină. Şi-l înfipse într-o nară şi inspiră zgomotos. Clipi des şi începu să tuşească, aşteptând să simtă beneficiile inhalării.

— Veți să vă împing scaunul până dincolo? întrebă McGrady. Văd că încă mai tremurați.

— Ține-ți gura, McGrady. Pot să merg pe picioarele mele.

Prin urmare, Beamer porni de unul singur. N-avea nicio urmă de echilibru în mers. Una dintre pupile îi era mărită, de două ori cât cealaltă. Înaintarea îi era nesigură şi tindea să devieze spre dreapta. Dacă i-ar fi dat drumul pe-un câmp întins, traiectoria lui ar fi desenat cercuri. La fiecare zece paşi, McGrady trebuia să-l împingă de umăr, ca să-i corecteze direcția. Totuşi, nu avea de gând să-l ia de braț. În cele din urmă, ajunseră de cealaltă parte a peluzei şi urcară treptele morgii.

Kimmel nu ajunsese încă, iar caporalul nu terminase de măturat încăperea. Când McGrady se ivi în pragul uşii, tânărul gradat ridică privirea. O pală de vânt străbătu încăperea, risipind mirosul de cadavru. Beamer apucase totuşi să simtă duhoarea, aşa că se opri şi se scotoci în buzunare în căutarea țigărilor, tot fără rezultat.

— Unde-mi sunt țigările?

Caporalul îşi rezemă mătura de perete şi luă de pe un raft pachetul de țigări al căpitanului.

— V-a scăpat mai devreme, spuse el.

Îi aruncă pachetul de țigări lui McGrady, care-l prinse din zbor şi aruncă o privire înăuntru. Bricheta era vârâtă în pachet. I-l întinse lui Beamer, care-şi aprinse pe dată o țigară şi trase cu sete din ea, apoi expiră îndelung, intrând în încăpere învăluit într-un nor protector de fum. Caporalul îi observă pupila dilatată şi ochii injectați. Se urni din loc şi aduse un scaun cu rotile vopsit în cenuşiu, cu perna deformată de fesele vreunui conțopist. Îl împinse spre căpitan.

— Doriți să luați loc, domnule?

— Nu.

Caporalul abandonă scaunul şi se întoarse la mătura lui.

— Unde-i colonelul Underhill? întrebă McGrady.

— În spatele tău.

Colonelul tocmai îşi făcuse apariția, venind din biroul alăturat. Îmbrăcase o cămaşă curată şi călcată şi schimbase halatul de adineauri cu unul de un alb strălucitor care, în mod evident, nu mai fusese folosit. Părea că se străduieşte din greu să nu vomite. Nimeni nu scapă din serviciul militar fără sechele, dar McGrady reuşise să evite una dintre cele mai neplăcute însărcinări: nu fusese niciodată nevoit să-i dea unui superior o veste proastă. Ştia ce avea să urmeze: vina pentru cele întâmplate avea să se reverse asupra tuturor celor cu grade inferioare, precum conținutul unei

cutii de vopsea pe un plan înclinat. Cea mai mare parte avea să sfârşească la bază, dar vopseaua avea să mânjească tot ce întâlnea în cale.

Telefonul de pe biroul din colţul încăperii începu să sune. Caporalul alergă să ridice receptorul. Ascultă, apoi îl aşeză în furcă şi se întoarse spre Underhill.

— Amiralul tocmai a trecut de poartă.

— În cinci minute, poate chiar mai puţin, va ajunge aici, rosti Underhill.

McGrady se apropie de masa de autopsie. Colonelul, sau poate caporalul, acoperise cadavrul cu un cearşaf alb. Ridică un colţ al cearşafului şi privi chipul puştiului. Îi acoperiseră ochii cu o bucată de material rulată, pentru a ascunde orbitele scobite. Îi forţaseră gura să se închidă, ca să nu se vadă că limba îi lipsea. Underhill avea să ridice cearşaful şi avea să-i arate amiralului faţa tânărului ucis şi acum se temea de felul în care acesta avea să reacţioneze. McGrady lăsă colţul cearşafului să cadă şi se întoarse spre colonel.

— E o rudă de-a lui Kimmel, nu-i aşa? întrebă el.

Underhill nu îi răspunse, iar pe chip nu i se clinti vreun muşchi, dar chiar şi tăcerea putea fi un răspuns.

— E fiul lui?

— Nu fiul, slavă Cerului!

— Şi-atunci?

— E nepotul lui, fiul surorii de care e cel mai apropiat. Avea douăzeci şi unu de ani.

— Făcea parte din Marină?

Underhill clătină din cap.

— Din câte am auzit, avea de gând să se înroleze după ce şi-ar fi terminat studiile la colegiu. Îi era drag de unchiul său şi voia să-i fie aproape.

— Aşadar, locuia aici?

— Studia aici, la Universitate.

— Şi locuia pe teritoriul bazei, împreună cu amiralul?

— Locuia singur, pe undeva pe lângă campusul universităţii. În Manoa, cred.

— Când a dispărut?

— Acum trei zile. Urma să ia cina cu amiralul şi n-a mai apărut.

— Kimmel a trimis cu siguranţă pe cineva la băiat acasă, să vadă ce s-a întâmplat. Fie Poliţia Militară, fie vreo ordonanţă în care avea încredere.

Nu?

— Sunt convins că da, eu asta aş fi făcut.

— Ce-au găsit acolo?

— Nu ştiu.

— Dumneavoastră cum aţi aflat despre dispariţie?

— Amiralul a dat de ştire, iar ulterior a venit un soldat care mi-a adus o fotografie a puştiului.

— V-a trimis fotografia dumneavoastră anume, fiindcă lucraţi la morgă?

— Conduc întregul spital, fiule. Şi nu am fost eu singurul informat, toţi ofiţerii disponibili au fost puşi la curent.

— Da, dar niciunul dintre ei nu a dat sfoară-n ţară în afara bazelor. Nimeni din comunitatea locală nu l-a căutat.

În spatele său, Beamer îşi drese glasul. McGrady se întoarse spre acesta. Căpitanul acceptase în cele din urmă să se aşeze.

— Dumneavoastră aţi ştiut despre povestea asta?

— Parţial.

— Care părţi, mai exact?

— Ştiam doar că e căutat un băiat. Mi-au spus numerele, Henry K. Willard, şi mi-au dat o descriere, dar nu şi o poză. Şi nu mi-a spus nimeni al cui nepot era.

— K vine de la Kimmel, spuse Underhill. Nu v-au spus asta?

— Nu.

Beamer îşi termină ţigara. Îşi linse degetul mare şi arătătorul şi o stinse între degete, apoi vârî mucul în buzunarul cămăşii. În sfârşit, îşi aprinse o alta.

— A fost depus un raport oficial de dispariţie? îl întrebă McGrady.

— Din câte ştiu, nu.

— Domnilor? rosti caporalul, care se postase lângă intrare, şi toţi îşi îndreptară ochii spre el. Vine.

— Am să-i ies în întâmpinare, spuse Underhill.

McGrady îşi netezi cămaşa.

— Vă însoţesc.

Ieşiră pe terasă şi coborâră treptele, unul lângă altul. Beamer şi caporalul rămaseră înăuntru, cel dintâi aşezat în scaunul cu rotile, celălalt în picioare, lângă cadavrul acoperit de cearşaf al nepotului amiralului.

Amiralul se îndreptă spre ei. Avea părul alb, la fel ca uniforma, şi îşi ţinea cascheta sub braţ. Pe epoleţii negri luceau patru stele. Toţi trei salutară

simultan, cu spatele drept şi călcâiele lipite.

Kimmel îşi aţinti privirea asupra lui McGrady.

— Cine eşti dumneata?

— Detectiv Joe McGrady, de la Poliţia Hawaii, răspunse acesta.

— Dumneata l-ai găsit?

— Da, domnule.

— N-aţi vrea să intrăm, domnule? propuse Underhill.

Amiralul ignoră invitaţia.

— Unde l-ai găsit, Joe?

— De cealaltă parte a insulei, în apropiere de Kahana Bay, într-un şopron de la marginea terenurilor fermei de vite a lui Reggie Faithful.

— În ce stare era?

McGrady aruncă o privire spre Underhill, iar colonelul încuviinţă din cap. *Dă-i drumul*, păru a spune acesta. *Mai bine să afle de la tine*.

— Era mort, domnule.

— A fost un accident?

— A fost ucis, domnule.

— Eşti sigur de asta?

— Nu încape nicio îndoială, domnule. Îmi pare rău.

Amiralul Kimmel încuviinţă din cap şi privi în zare, dincolo de peluza umbrită de arbori de ploaie, fiecare având coroana cât cea a unui stejar de New Orleans. La cât de bogat le era rămurişul, peluza ar fi trebuit să fie plină de păstăile cu seminţe căzute. Se aflau însă pe teritoriul unei baze militare, astfel încât la baza trunchiurilor nu era decât iarba tunsă regulamentar.

— De ce-a fost adus aici?

— Legistul poliţiei le-a cerut celor de la Fort Shafter o favoare, morga oraşului are nişte probleme cu echipamentele.

— Iar dumneata eşti investigatorul principal?

— Da, domnule.

— În cazul ăsta, să mergem să-l vedem. Iar dacă e într-adevăr vorba de Henry, noi doi va trebui să stăm de vorbă mai pe îndelete.

9

Amiralul Kimmel se opri în dreptul mesei de autopsie şi-l îndemnă pe colonelul Underhill să ridice cearşaful.

— E rău, domnule.

— Dă-i drumul.

Underhill apucă un colţ al cearşafului şi-l trase deoparte. Kimmel coborî ochii şi, vreme de-un minut, privi fără să clipească. Apoi, făcu un gest la care McGrady nu se aştepta: întinse mâna şi mângâie obrazul băiatului. Apoi făcu un pas înapoi, iar Underhill îl acoperi la loc.

— El e.

— Îmi pare rău, domnule.

— Ştiu că ai să faci tot ce se poate pe mai departe. N-am să rămân să asist.

— Aţi luat decizia cea mai bună, nu trebuie să asistaţi la ceea ce urmează. Dar vă promit că vom face tot ce trebuie.

Kimmel se întoarse spre McGrady. Amiralul stătea drept, rigid în uniforma impecabilă. Doar privirea îi trăda sentimentele. Nu încăpea îndoială, îl iubise pe băiat.

— Să facem o plimbare, domnule detectiv. Doar noi doi.

McGrady aruncă o privire spre cadavrul de sub cearşaf. Kimmel îi ghici motivul ezitărilor.

— Căpitanul tău e aici, la fel şi sergentul. Vor asista ei mai departe şi-ţi vor raporta tot ce trebuie. Dumneata eşti cel care conduce ancheta şi vreau să stăm de vorbă. Singuri.

— Du-te, îl îndemnă Beamer.

Căpitanul îşi scoase inhalatorul din buzunar şi pufăi scurt.

Kimmel îl măsură scurt din priviri şi-i citi ecusonul cu numele, de pe buzunarul de la piept.

— Căpitane Beamer, cu permisiunea dumitale, aş vrea să fiu ţinut la curent de către detectivul McGrady cu tot ce priveşte ancheta. Dacă el va fi cel care va conduce ancheta pe teren, atunci vreau să primesc rapoartele direct de la el.

Beamer arăta de parcă tocmai i se ceruse să înghită o lopată cu nisip uscat, însă încuviinţă din cap. McGrady întâlni privirea lui Kondo şi făcu un semn discret din cap spre trupul de pe masa de autopsie şi mimă scrisul.

Kondo îşi scoase din buzunar un carneţel dintre ale cărui pagini se ţea un capăt de creion. Kimmel îl prinse de după umeri pe McGrady şi-l conduse afară. Coborâră alături treptele.

— E un moment tare nepotrivit pentru cele ce s-au întâmplat, McGrady.

— Ar fi fost vreun moment potrivit pentru aşa o grozăvie?

— Ai dreptate.

— Colonelul mi-a spus că eraţi foarte apropiat de băiat.

— Aşa este.

— A venit aici ca să studieze?

— Urma să înceapă din ianuarie, a vrut să aibă timp destul ca să se acomodeze.

— Unde locuia?

— În Manoa.

McGrady îşi scosese deja carneţelul. Traversau acum peluza, îndreptându-se spre pavilionul principal al spitalului, fără să se grăbească. Beamer însuşi se mişcase mai cu vlagă mai devreme, deşi era încă ameţit după ce dăduse cu ţeasta de podea.

— Daţi-mi vă rog adresa.

— E pe Pamoa Street, ştii locul?

— Lângă şcoala St. Francis.

Strada cu pricina se afla în valea Manoa, în spatele universităţii. Ploua mai tot timpul acolo, iar pe acoperişuri creştea muşchi. McGrady cunoştea îndeajuns de bine cartierul, Molly locuia ceva mai departe, în vale.

— Şcoala St. Francis, aşa e, confirmă Kimmel. El stă la numărul 2526, e un bungalow alb.

— Cui îi aparţine casa?

— E închiriată.

— Cine e titularul contractului de închiriere?

— Eu.

— O să-mi permiteţi să arunc o privire acolo?

— Bineînţeles.

— După ce a dispărut, aţi fost pe la el pe acasă?

— Aş fi vrut să merg.

— Dar…?

— Aşa cum ţi-am spus, e un moment delicat. Citeşti şi dumneata ziarele… A trebuit să-mi trimit oamenii.

— Poliţia Militară?

— N-am vrut să atrag atenția, am trimis doi ofițeri de la cabinetul meu.

— Presupun că nu s-au mulțumit să bată la uşă, spuse McGrady. Au intrat, nu-i aşa?

— Le-am dat cheia.

— Au cercetat în amănunt locuința? Sau doar s-au convins că nu era acolo?

— Doar au intrat şi au ieşit. Două minute.

— Mai aveți cheia?

— E în torpedou, în maşină, răspunse Kimmel. Mergem într-acolo şi am să ți-o dau. Iar apoi putem discuta liniştiți, în maşină.

Se îndreptară spre Lincoln-ul amiralului. Portierele erau deschise, iar McGrady urcă în față, pe locul de lângă şofer. Închise portiera, apoi coborî geamul. Kimmel se aplecă şi deschise torpedoul. Cheia de la casă se afla într-un plic, pe care amiralul i-l întinse lui McGrady.

— Am stat de vorbă cu asistenta din pavilionul central înainte să vin la morgă, spuse el. Mi-a spus că odată cu Henry au mai fost aduse încă două cadavre.

— Aşa e.

— Explică-mi, te rog.

— L-am găsit pe Henry într-un şopron. Tot acolo am găsit o tânără, ucisă exact în același fel.

— Adică? În ce fel? Ce mi-ar fi fost dat să văd, dacă doctorul ar fi ridicat pe de-a-ntregul cearşaful?

— Vreți să fiu sincer, domnule?

— Te rog.

Prin urmare, McGrady îi povesti ce găsise în şopron. Amiralul primi veştile fără ca pe chip să i se clintească vreun muşchi. Când McGrady îşi încheie relatarea, încuviință uşor din cap.

— Şi cel de-al treilea cadavru?

— După ce l-am găsit pe nepotul dumneavoastră, m-am întors la casa lui Reggie Faithful, pentru a telefona la secție. N-am avut pe cine să las acolo, la şopron. Nu mi-a plăcut deloc ideea de a lăsa locul faptei nepăzit, dar nu am avut de ales. Când m-am întors, am găsit un bărbat care se pregătea să intre în şopron. Se întorsese pentru a-i da foc.

— El a fost ucigaşul?

— Unul dintre ei, cu siguranță.

— Crezi că nu a acționat singur?

Un maior în uniformă parcă alături. Văzu stelele de pe epoleții amiralului, luă poziția de drepți şi salută regulamentar. Kimmel îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Ceva îmi spune c-au fost cel puțin doi făptaşi.

— Intuițiile de genul ăsta nu apar din senin, au la bază ceva anume.

— Deocamdată e doar atât, domnule, o intuiție, insistă McGrady.

Era însă mai mult de-atât şi ar fi putut să-şi expună raționamentul fără probleme. Însă, cel puțin pentru moment, nu era pregătit să-l împărtăşească altcuiva. Se grăbi să schimbe subiectul.

— Spuneți-mi câte ceva despre Henry. Avea o prietenă?

— Avea o iubită acasă, în Norfolk. Nu ştiu însă cât de serioasă era relația, nu se mai văzuseră de la terminarea liceului.

— Dar aici?

— Nu ştiu să fi avut pe cineva.

— Ar fi fost cu putință ca prietena în cauză să fie japoneză?

Kimmel începu să întoarcă capul spre el, dar se opri şi-şi aținti privirea înspre peluză. Deşi motorul nu era pornit şi frânele erau trase, amiralul avea mâinile încleştate pe volan.

— Aşadar, fata din şopron era japoneză?

— Vă surprinde acest lucru?

Urmară câteva clipe de tăcere. Kimmel îşi cântărea răspunsul.

— Presupun că nu, rosti el, în cele din urmă. Poate că nu e o relație indicată în zilele de acum… Dar nu cred că era vorba de aşa ceva.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Henry studia limba japoneză, putea deja să converseze şi începuse să învețe şi scrisul. Asta urma să studieze şi la universitate, de altfel.

— Iar ulterior, când avea să se înroleze în Marină, urma să lucreze pentru Biroul de Contraspionaj?

— Cei de-acolo ar da orice ca să aibă mai mulți tineri ca Henry. E nevoie de ei, mai mult ca oricând.

— Cine altcineva mai ştia de planurile sale de viitor?

— Nu obişnuia să vorbească despre asta. Având în vedere vârsta sa, dădea dovadă de o extraordinară discreție.

— Dar…?

— Dar nu era chiar atât de greu de ghicit, pentru cineva care-i cunoştea talentul pentru limbi străine şi contextul familial. La urma urmei, şi dumneata ai dedus cum stăteau lucrurile, chiar acum.

— E-adevărat.

— Crezi că există o legătură?

— În clipa asta, n-aş exclude nicio ipoteză.

— Crezi că a fost interogat?

— Aşa cum am spus, totul este posibil, întări McGrady. Când a dispărut?

— Acum trei zile.

— Adică duminică, în douăzeci şi trei.

— Trebuia să vină la noi la cină, dar n-a mai apărut. Nu mi-a răspuns nici la telefon. Mi-am trimis oamenii la el acasă către miezul nopții.

— Cum ar fi trebuit să ajungă acasă la dumneavoastră?

— Cu maşina.

— Avea o maşină a lui?

Kimmel încuviință.

— Un Ford, l-a cumpărat când a sosit în Hawaii.

— Puteți să-mi spuneți ce model era? Numărul de înmatriculare?

— Nu.

— Dar era înregistrat pe numele lui?

— Cu siguranță că da. A venit de mai multe ori cu maşina la bază, iar la intrare se verifică actele.

— E-n regulă, domnule, spuse McGrady, deschizând portiera. Mai doriți să-mi spuneți ceva?

Kimmel clătină din cap.

— Ținem legătura, detectiv McGrady. Vreau să ştiu tot ce afli. Iar dacă nu mă cauți dumneata, am să te caut eu.

Colonelul se apropia de finalul autopsierii lui Henry Kimmel Willard atunci când McGrady reveni la morgă. N-avusese prea mult de lucru, nu rămăseseră de operat prea multe incizii, căci majoritatea fuseseră deja făcute în şopron.

Individul împuşcat de McGrady fu următorul la rând. În privința cauzei morții acestuia nu existau îndoieli. McGrady îi istorisi pe îndelete caporalului cele întâmplate, iar acesta notă conştiincios datele. Aici, adevăratul mister era individul însuşi. Era masiv, bine făcut. Colonelul Underhill îi estimă vârsta undeva între patruzeci şi cincizeci de ani. Avea ochi albaştri-verzui şi, în ciuda glontelui încasat în cap, nu-i lipsea niciun dinte. Fața îi era brăzdată de o cicatrice lungă, vindecată aiurea după o cusătură neîndemânatică.

Colonelul Underhill îşi folosi bisturiul pentru a despica salopeta şi apoi lenjeria individului, aruncând zdrenţele grămadă pe pardoseală şi lăsându-l gol pe masa de autopsie. Trupul inert purta urmele recente ale gloanţelor: patru în piept şi unul la egală distanţă între ochiul stâng şi urechea stângă. Acesta din urmă ieşise prin ceafă, lăsând în urmă o gaură mare.

— Ce armă ai folosit? întrebă colonelul.

— Un ACP de patruzeci şi cinci.

— Credeam că poliţia are în dotare armament calibrul treizeci şi opt.

— Am tras şi cu revolverul de treizeci şi opt până am golit încărcătorul, dar nu l-am nimerit. Am reuşit doar să-i sparg geamurile maşinii şi cam atât. De nimerit, l-am nimerit cu arma de rezervă.

— O armă mai bună, categoric, remarcă caporalul. Precizie mai mare.

— N-a fost chiar aşa. L-am ademenit să iasă din ascunzătoare şi l-am împuşcat de foarte aproape

— Ia priviţi aici! exclamă colonelul.

Se apropiară cu toţii, în afară de Beamer. Colonelul le indică un punct aflat pe şoldul individului, unde putea fi văzută o cicatrice de formă neregulată, de dimensiunile unei monede de zece cenţi.

— N-ai fost cel dintâi care l-a împuşcat, spuse colonelul.

Se folosi de ambele mâini pentru a întoarce cadavrul pe o parte şi îi privi spatele. Îl lăsă să revină în poziţia iniţială, fără vreun comentariu, şi puse din nou mâna pe bisturiu.

— Să săpăm niţel, să aruncăm o privire…

— Ce anume căutaţi? întrebă Beamer.

— N-a existat o rană de ieşire, prin urmare glonţul nu l-a străpuns. E posibil să fi rămas blocat în osul pelvian. Cicatricea de la intrare nu e mare, deci se prea poate ca medicii să fi decis că era spre binele lui să nu încerce să extragă proiectilul.

— Ar putea fi oriunde, fu de părere McGrady. Traiectoriile gloanţelor nu-s neapărat drepte. S-a putea să trebuiască să-l ciopârţiţi bine de tot..

— Nu cred că o să protesteze.

Colonelul Underhill făcu o dublă secţiune în formă de X deasupra cicatricii. Desfăcu pielea şi apoi începu să taie adânc în masa musculară. Treaba lui era mai uşoară decât cea a unui chirurg, căci nu trebuia să-şi facă griji în privinţa pacientului. Scotoci într-un sertar şi găsi o pereche de mănuşi fine de cauciuc, reveni la masă şi începu să sondeze zona excavată cu vârfurile degetelor. Era limpede că mai făcuse acest lucru şi altădată, se

vedea că ştia ce face. În mai puțin de un minut, găsi proiectilul.

Îl spălă la chiuvetă, apoi îl aşeză pe o bucată de pânză curată, ca să poată să îl examineze cu toții. Era un glonte cuirasat, în bună măsură intact. Doar vârful îi era uşor turtit. Colonelul se întoarse spre McGrady.

— Ai identificat corect pumnalul, spuse el. Acum spune-mi ce vezi aici.

McGrady luă proiectilul şi îl răsuci în palmă, privindu-l cu atenție. Nu avu nevoie de prea mult timp de gândire, căci se pricepea la arme.

— E un glonte cu cămăşuială metalică completă, pentru carabine. Mă surprinde că nu l-a străpuns dintr-o parte într-alta. Posibil să fi trecut mai înainte prin altcineva, iar asta l-a încetinit.

— Ce fel de carabină a fost?

— Mi-e greu să măsor calibrul din ochi.

— Putem să măsurăm proiectilul.

Colonelul se întoarse spre caporal, care se îndreptă spre un sertar anume, de unde scoase un şubler metalic. McGrady îl luă şi îl examină: era un instrument de precizie, capabil să măsoare până la zecimile de milimetru. Potrivi ghearele pe cămaşa metalică a glonțului, chiar sub canelurile deasupra cărora era fixată cămăşuiala de bronz. Se aplecă şi, mijind ochii, citi cifrele din dreptul liniilor.

— Conform măsurătorii, avem şapte virgulă şapte milimetri. Posibil ca frecarea de peretele interior al țevii să fi redus grosimea de la şapte virgulă opt.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că avem de-a face, probabil, cu o carabină de treizeci-zero-şase.

— Şi?

— Proiectilul are coada plată şi cămăşuiala nichelată.

— Unde ai mai văzut aşa ceva?

— La muniția de antrenament pentru puştile M1906. Armele acestea erau din surplusul armatei. Erau folosite în poligon, iar cele mai noi, de mai bună calitate, erau păstrate pentru luptele adevărate.

— Surplusul ăsta de unde provenea?

— Erau arme rămase din Marele Război.

— Aşa e, spuse colonelul. Avem aşadar un bărbat între patruzeci şi cincizeci de ani, având un proiectil de cupru-nichel de treizeci-zero-şase înfipt în şold, adică exact muniția folosită de ai noştri pentru carabinele Springfield ultima oară când s-au purtat lupte pe teritoriul Franței. În plus, omul avea o cicatrice veche făcută de un pumnal sau o baionetă. Concluzia?

— Nu e posibilă nicio concluzie definitivă, fu de părere McGrady. Nu putem decât să facem presupuneri.

— Dacă nu vrei să o spui tu, am să o spun eu, zise colonelul. Tipul avea un glonte american în el. De-ar fi fost un proiectil pornit dintr-un Mauser, n-ar fi avut cămăşuiala argintie şi calibrul ar fi fost mai mare de opt milimetri. Aşadar, a fost împuşcat de unul dintre ai noştri, pe când avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Şi, dacă s-a aflat în tranşee, înfruntând un atac la baionetă al infanteriei, era foarte posibil să fi fost rănit la faţă.

— Vreţi să spuneţi că avem de-a face cu un german, spuse Kondo.

— Are mutră de neamţ, încuviinţă colonelul. Dar McGrady are dreptate. E doar o presupunere. Cicatricea ar putea fi de-acum douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani sau, la fel de bine, ar putea fi de-acum doar cinci. Nu putem şti cu exactitate. Şi, aşa cum a remarcat McGrady, armata a avut un surplus enorm de muniţie pentru M1906, care a ajuns cine ştie pe unde. Tipul ăsta ar putea fi oricine şi oricine l-ar fi putut împuşca.

— Dar mai avem şi pumnalul acela vechi, observă Kondo. Tipul a fost în război, de-o parte sau de alta. Dacă e neamţ, l-ar fi putut lua de pe câmpul de luptă, ca pe un fel de trofeu.

10

Beamer demară, îndreptându-se înspre secție. Își coborî geamul şi făcu vânt mucului de țigară, care se lovi de parbrizul unei camionete care venea din sens opus. Şoferul acesteia, trase de volan şi înjură, ceea ce-i aduse lui Beamer o jumătate de rânjet pe față. Cucuiul de pe fruntea lui era negru-vinețiu.

— Vreau să faci echipă cu Fred Ball pe mai departe, rosti Beamer. Îl găseşti în camera de interogatorii, cu puştiul care-a dat spargerea azi-noapte la magazinul de băuturi. N-ar trebui să ai mult de aşteptat după el.

— E-n regulă.

— Deci, care ai de gând să-ți fie următoarea mişcare?

— Am să dau o raită pe la arhivă şi-am să trimit la treabă informatorii. Apoi am să cercetez casa puştiului. Kimmel mi-a dat adresa şi cheia de-acolo.

— Răspuns greşit, declamă Beamer.

Scuipă afară, pe geam, şi-şi aprinse o altă țigară.

— Următoarea ta mişcare va fi să-l cauți pe Fred Ball şi să-l pui la curent cu toate detaliile. Apoi ai să-l întrebi ce trebuie să faci mai departe.

— Domnule căpitan…

— Aşa stau lucrurile, urmă Beamer. Dacă Kimmel vrea să-ți vadă ție mutra ca să îl informezi despre mersul anchetei, atunci aşa va fi. Dar eu sunt cel care decide în toate, iar apoi detectivul Ball.

McGrady încuviință din cap. Beamer îşi încheiase discursul. Tot restul drumului, nici el şi nici McGrady nu mai scoaseră vreun cuvânt.

De îndată ce Beamer intră în birou şi închise uşa în urma sa, McGrady se puse pe treabă, ignorându-i deliberat ordinele. O căută pe Marcia Lee, la secretariat. O găsi aranjând în ordine alfabetică un teanc de dosare. Purta o fustă maro şi o cămaşă albă pătată cu cerneală, iar la gât avea un colier discret de perle. Văzându-l, îşi scoase ochelarii.

— Domnule detectiv… Să ai o Zi a Recunoştinței frumoasă!

— Am şi uita de asta… La fel şi ție!

— Nu mergi nicăieri ca să sărbătoreşti?

— Am fost invitat undeva, să vedem dacă voi reuşi să şi ajung.

Ea îşi plecă privirea. McGrady se gândi că probabil tocmai ratase o

invitație la cină, acasă la părinții ei. În alte împrejurări, s-ar fi simțit de-a dreptul măgulit.

— Pot să te rog să mai faci trei lucruri, înainte de-a pleca acasă? întrebă el. Nu va dura mult.

— Desigur, cu plăcere.

McGrady îşi scoase carnețelul.

— Vreau să trimiți o telegramă la Packard Motors, în Detroit. Notează numărul ăsta.

Îi citi seria motorului automobilului Packard condus de cel pe care-l împuşcase, iar ea o notă, conştiincioasă.

— Încearcă să afli dacă cei de la fabrică ştiu cumva unde a ajuns maşina asta.

— OK.

— Apoi vreau să cercetezi arhivele privind furturile de maşini din ultimul an. Vreau să ştiu câte n-au fost încă recuperate.

— Nu cred să fie mai mult de una, poate două.

— Probabil ai dreptate.

— Şi care ar fi al treilea lucru?

— Află-mi numărul de înmatriculare al unei maşini. Proprietarul e un anume Henry Kimmel Willard. Era un Ford, din câte ştiu, dar habar nu am ce model. După ce afli detaliile, lasă-mi-le scrise pe o foaie de hârtie, pe birou. Apoi întocmeşte o notă pentru buletinul de sarcini de mâine dimineață, aş vrea ca patrulele să dea de urma maşinii.

— Am notat, spuse ea. Să ai o Zi a Recunoştinței frumoasă!

— Mi-ai mai spus asta, dar am să-ți întorc şi eu urarea, încă o dată.

Plecă, înainte ca ea să fi apucat să roşească, încercând să evite un moment stânjenitor pentru amândoi. Coborî la subsol, unde se aflau celulele de arest preventiv, să vadă de Miguel. Acesta dormea dus, pe pardoseala de beton, fără pernă sau pătură. Urmau să mai treacă vreo câteva ore bune până când avea să fie în stare să lege două propoziții coerente.

Din acel moment, se supuse ordinelor lui Beamer. Întrebă în jur şi află că Fred Ball era într-una dintre camerele de interogatoriu de la subsol. Deținutul dispăruse, dus probabil înapoi în celula lui, să-şi oblojească rănile. Fred Ball era singur, aşezat la masa de lemn. Deasupra lui atârna un unic bec, scăldându-l într-un con de lumină. Pe masă se afla un pahar cu apă cu gheață, în care detectivul îşi înmuiase batista, pe care o înfăşurase în

jurul pumnului stâng. Se zvonise prin secție că, de când îl părăsise nevasta, Ball se înrăise.

Acum tocmai scria ceva pe o foaie de hârtie care avea înscris cu litere mari cuvântul MĂRTURISIRE şi, în colțul paginii, o semnătură.

Detectivul Ball ridică privirea. Era de-o vârstă cu McGrady, dar avea cu zece ani mai mulți vechime în poliție. Ce-i drept, nu îşi pierduse timpul mergând la colegiu sau însoțind alți trupeți în China. Se angajase la poliție de îndată ce absolvise liceul Roosevelt. Înfățişarea îi rămăsese neschimbată după toți aceşti ani: acelaşi fizic de mijlocaş, cu muşchii dublați de un strat de grăsime şi cu părul tuns milităreşte.

— Eşti McGrady, nu-i aşa?

— Exact.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Voiam doar să învăț cum decurge un interogatoriu.

— Sigur că da, iar eu m-am născut ieri, replică Ball, strângându-şi pumnul şi storcând astfel apa din batista ce-l înfăşura. Ce vrei?

— Beamer ne vrea parteneri.

— Chiar aşa?

— Fac cinste cu un prânz la *Royal* şi-ți povestesc despre ce-i vorba, propuse McGrady.

Nu mai pusese nimic în gură de la prânzul din ziua precedentă. Spre seară îşi comandase whisky-ul şi se gândea că avea să ia cina cu Molly atunci când îl sunase Beamer.

— Atunci ne vedem la *Royal*, trebuie să termin de scris chestia asta.

La *Royal Saloon* era închis. Deşi Marcia Lee avusese grijă să-i amintească de sărbătoare, chiar de două ori, McGrady uitase pe dată. Prin urmare, fu nevoit să-l aştepte pe Ball la colțul intersecției străzilor Merchant şi Nuuanu. Nu avu prea mult de aşteptat. McGrady îi făcu semn din cap spre vitrina întunecată şi nota scrisă de mână atârnată la intrare.

— Îți place *chop suey*?

— Am de ales?

— Nu prea cred.

Porniră pe jos spre Cartierul Chinezesc. Pe Hotel Street, luminile nu se stingeau niciodată, fie noapte, fie zi. În orice zi a anului, la orice oră, oferta era aceeaşi. Clădirile de cărămidă cu obloane pictate aveau firme luminoase

ce promiteau delicii tainice.

În cele din urmă, poposiră la *Wo Fat*, la etaj.

Era aglomerație şi fură nevoiți să aştepte la rând eliberarea unei mese. De jur-împrejur se vorbea doar în cantoneză şi mandarină, ceea ce păru să-l irite pe Ball. Pe McGrady însă nu-l deranja câtuşi de puțin larma ambiantă. Îi plăcuse în China. Cu excepția câtorva confruntări minore, fusese o perioadă bună. La consulat, paturile erau comode, mâncarea bună şi îndestulătoare, iar localnicii erau prietenoşi.

Un chelner îi conduse la o masă, aproape de o fereastră ce dădea spre stradă, oferindu-le o perspectivă asupra unei cozi lungi, formată din marinarii care aşteptau să intre la *Anne's*, la *Black Cat Lounge* sau la *Hula Girl* care avea o firmă luminoasă cu o nimfă cu sânii goi, de neon.

— Nu ți-ai dori să fii ultimul la coada aia, zise Ball.

— Se mişcă destul de repede.

— Cred că-s mai puțin de cincizeci de curve la datorie şi vreo mie de bărbați care aşteaptă să intre. Fă şi tu socoteala…

— Nu, mulțumesc.

Priviră pe fereastră. Bărbații, ținând în mâini numerele de ordine primite, înaintau încet, iar coada şerpuia înspre intrările bordelurilor.

Chelnerul, îmbrăcat cu o vestă neagră peste o cămaşă albă impecabilă, reveni şi aşeză pe masă un ceainic aburind în care pluteau frunze aromate.

McGrady turnă ceaiul în ceşti pentru amândoi, apoi sorbi din lichidul fierbinte.

— Vrei să comand eu?

— E-n regulă.

McGrady enunță comanda în mandarină. Accentul său era groaznic, dar chelnerul înțelese şi îşi notă: supă fierbinte acrişoară, cotlete de porc cu sare şi piper şi un platou mare de *chow mein*.

— Cât ai stat în China?

— Ceva mai puțin de un an.

— Şi ai reuşit să înveți aşa de bine limba într-un timp atât de scurt?

McGrady clătină din cap.

— Mai mult am prins la San Francisco; acolo am petrecut ceva mai multă vreme.

După ce le fu adusă mâncarea, începu să-i prezinte cazul lui Ball. La vederea cotletelor, acesta se mai îmblânzi şi deveni brusc mai interesat atunci când McGrady îi spuse că fusese nevoit să ucidă un om în acea

dimineață. Se pare că acest lucru compensa în ochii lui Ball faptul că McGrady vorbea mandarina.

Discutară despre autopsii, apoi Ball îi puse, în sfârşit, întrebarea pe care i-o puseseră toți:

— Ce te face să crezi că tipul ăsta n-a acționat singur?

— Ar fi vreo două argumente în favoarea ipotezei, îi răspunse McGrady. Ar fi fost foarte greu pentru făptaş să facă toate astea de unul singur. Cei doi au fost luați cu forța de altundeva. Au fost dezbrăcați…

— Dacă nu cumva erau deja în pielea goală atunci când i-a prins…

McGrady încuviință din cap.

— Da, dar după aceea a trebuit să-i vâre în portbagajul maşinii pe care o furase din timp. A condus apoi până la şopron, pe care, la fel, îl reperase în prealabil, i-a scos din portbagaj şi i-a băgat în şopron, apoi l-a suspendat pe băiat de grindă. În tot acest timp, a trebuit să-i mențină sub control pe amândoi, deşi au fost momente în care, cu siguranță, s-ar fi descurcat destul de greu şi cu unul singur.

— Pentru asta s-au inventat frânghiile şi armele de foc, replică Ball. În plus, din câte mi-ai spus, tipul era ditamai namila.

— Era uriaş, într-adevăr. N-am spus că ar fi fost imposibil să o scoată la capăt de unul singur, dar i-ar fi fost mult mai uşor cu un partener, spuse McGrady. Ar mai fi însă şi felul în care individul a reacționat atunci când m-am întors la şopron şi l-am surprins.

— Adică?

— Era în bătaia farurilor maşinii mele. Şi-a dus mâna la ochi, pentru a-i feri de strălucirea orbitoare. Încerca să vadă cine eram.

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă ar fi acționat de unul singur, ar fi început să tragă din clipa în care am apărut. Avea două cadavre în şopron şi în mâini o canistră cu benzină şi un fierăstrău. N-ar fi avut importanță cine eram, m-ar fi vrut mort.

Fred Ball muşcă dintr-un cotlet, refăcând în gând raționamentul colegului său. Scuipă o bucată de cartilaj în palmă şi o vârî sub marginea farfuriei.

— Mda, ce spui tu se leagă.

— Se leagă bine de tot. A ezitat fiindcă nu putea fi sigur că eram un martor nedorit. S-a gândit că poate eram complicele său.

— Care e următoarea mişcare?

— Se presupune că eu ar trebui să-ți pun întrebarea asta, dacă ar fi să ne luăm după ce spune Beamer.

Ball ridică bolul cu supă şi sorbi, privi în el şi se strâmbă, apoi îl aşeză înapoi pe masă.

— Beamer nu te are la inimă.

— Mi-am dat seama.

— N-ar trebui să te mire. Ai fost la colegiu şi ai avut gradul de căpitan în armată. E acelaşi grad ca al său, însă trebuie să recunoaştem, armata e altă mâncare de peşte. E echivalentul ligii profesioniste, în vreme ce poliția din Hawaii e cel mult o echipă sătească. Nimeni nu apreciază lucrurile pe care nu le poate înțelege. Uite, de pildă, supa asta… Ce dracu' conține?

— E făcută din sânge de rață coagulat.

— Tu vorbeşti serios?!

— În ceea ce-l priveşte pe Beamer, mai e ceva, urmă McGrady. Nu sunt din partea locului. Nu uita asta, căci se pare că e marea lui problemă cu mine. Aşadar, ce spui? Care ne e următoarea mişcare?

— Spun şi eu exact ce-ai fi zis şi tu. Cercetăm casa puştiului, apoi ne întoarcem la secție şi-l scuturăm nițel pe Miguel. Şi cred că va fi de-ajuns pentru azi. Ai familie p-aici?

— Mă văd cu o fată. Dacă am să ajung la ea la vremea cinei o să se bucure. Tu?

— Probabil eşti singurul care n-a auzit încă povestea. Nevastă-mea s-a urcat pe un vas de croazieră cu un tip pe care l-a cunoscut la *Royal Hawaiian*. Din câte-am mai putut afla, la ora asta e pe undeva prin Utah, cu el. Ai încercat vreodată să divorțezi de-o femeie care nu-i de găsit?

— N-am încercat nici măcar să mă însor.

Reveniră la secție pe jos. Fred plecă să-şi recupereze maşina, iar McGrady se repezi până la magazia de echipament ca să ia un aparat de fotografiat. Apoi porniră spre Manoa. Fred o apucă pe King Street, între Palatul Iolani şi clădirea Curții Supreme. Strada era pustie. În fața clădirii federale era parcată o singură maşină. Ball făcu semn din cap înspre ea.

— Ştii a cui e maşina?

— A vreunuia de la FBI, probabil. De ce?

— E a lui Bob Shivers. Nici oamenii guvernului n-au o soartă mai bună ca noi, se pare. Şi ei lucrează de Ziua Recunoştinței.

— Sunt îngrijorați, cum era şi Kimmel. Şi nu era numai din cauza

nepotului său. Mi-a spus că e un moment nepotrivit.

— Mă-ndoiesc că era nevoie să-ți spună el asta, spuse Ball.

Tocmai oprise la Punchbowl, pentru a lăsa să treacă o coloană de camioane ale armatei, cu prelatele în culori de camuflaj.

— E de-ajuns să deschizi ochii ca să-ți dai seama că nu e chiar totul în regulă.

Ball nu glumea. Semnele erau peste tot, nu era vorba doar de camioane. În port soseau zilnic nave noi, debarcând deopotrivă trupe şi echipament militar. Alte nave plecau din port cu aceeaşi încărcătură, trecând de Barber's Point şi pierzându-se în zare, spre apus. Pe plajă fuseseră instalate linii de apărare. În zona de câmpie a insulei se înălțau forturi din buşteni, iar pe crenelurile acestora patrulau cavalerişti, în uniformele lor albastre. Se vorbea de Midway şi de atolul Johnston, de Palmyra şi de Wake. Dinspre California soseau stoluri de bombardiere B-17S, încărcate doar cu combustibil. Făceau escală peste noapte, apoi decolau de cum se lumina, zburând din insulă în insulă spre vest, până departe, la baza MacAarthur de la Manila.

— Tu ce crezi despre toate astea? îl întrebă Ball. Ai fost în armată.

— Eu doar am ascultat ordinele primite şi m-am dus unde am fost trimis. Exact la fel ca oamenii ăştia…

— Dar ai fost ofițer!

— E adevărat, dar n-a trebuit să negociez cu Hirohito.

— Pot să-ți spun de pe-acuma, orice încercare de negociere e o pierdere de vreme, spuse Ball. Japonezoii nu fac altceva decât să ne întărâte.

Falangele începuseră să-i sângereze din nou. Ball scoase din buzunar batista umezită şi îşi înfăşură cu ea pumnul.

Convoiul trecu în sfârşit, iar Ball demară, reluând drumul spre Manoa.

McGrady îşi scoase pistolul de calibru 38, desfăcu cilindrul şi scoase tuburile goale, pe care le azvârli pe geam. Apoi începu să încarce la loc arma, cu gloanțe din cutia pe care o luase în trecere din sertarul biroului său de la secție.

11

Ball parcă maşina vizavi de casa pe care o închiriase Henry Kimmel Willard. Era un bungalow construit într-un stil rustic, pitit la baza versantului unui deal, în spatele Universității din Hawaii. La nivelul străzii se afla doar un garaj pentru o singură maşină, iar un şir lung de trepte vopsite în roşu urca panta spre casă. Fred Ball opri motorul, coborî trântind portiera în urma sa şi se îndreptă spre garaj. Îşi duse mâinile la ochi şi privi înăuntru prin fereastra prăfuită.

— Nu-i nicio maşină aici.

McGrady i se alătură. Şterse geamul cu dosul mânecii şi privi la rândul său înăuntru. Garajul era gol. Rafturi cu polițe goale, un panou pentru scule şi câteva pete de ulei pe pardoseală. Cineva îşi ținuse maşina aici, dar era greu de spus cu cât timp în urmă. Urcară treptele spre casă. Drumeagul era străjuit de bananieri. Doi dintre ei erau încărcați de ciorchini de fructe care aveau să fie numai bune de cules în curând. Coloane de furnici mărşăluiau solemn de-a lungul trunchiurilor verzi. McGrady scoase cheia din buzunar şi se pregăti să deschidă uşa. Înainte ca el să fi apucat să o vâre în broască, Ball apăsă butonul soneriei. Un sunet de clopoțel în două tonuri se făcu auzit. În curtea de alături, un câine începu să latre. Auz fin, gândi McGrady. Câinele acela ştia probabil tot ce se petrecuse aici, de la început şi până la sfârşit. N-ar fi fost o idee rea să-l închidă într-o cameră de interogatorii cu detectivul Ball, care să-l snopească în bătaie până când avea să spună tot ce ştia.

— Ai de gând să deschizi?

— Sigur că da.

McGrady strecură cheia în broască şi o răsuci. Intrară, lăsând uşa deschisă. Pe podea se aflau câteva scrisori strecurate pe sub uşă. McGrady le ridică. Una dintre ele era factura de la compania de telefonie, iar ştampila poştei indica data de 24 noiembrie. Un alt plic conținea o factură de la compania de electricitate. McGrady o puse deoparte şi deschise primul plic, cel de la compania de telefoane. Factura era de dimensiunile unei cărți poştale, tipărită pe hârtie cartonată. Se pare că puştiul nu-şi folosise deloc telefonul.

Trecură din cameră în cameră. Chiar lângă vestibul se afla o baie. Pe polița de lângă chiuvetă se aflau o periuță de dinți Miracle Tuft, un aparat

de ras şi o bucată de săpun. Pe pardoseală zăceau aruncate două prosoape. McGrady îngenunche şi îşi vârî degetul în sifonul de scurgere al căzii, scoţând de acolo un fir lung de păr negru. Se ridică şi i-l arătă lui Ball.

— Părul fetei era cam aşa de lung?

— Da.

Camera de zi era în bună măsură goală. Două scaune de lemn stinghere. Un aparat de radio Philco, cam atins de trecerea timpului, aşezat direct pe podea. Henry nu-şi cumpărase încă o masă. În dormitor găsiră doar o saltea pe podea. Aşternuturile erau curate. Două perne. Ball îngenunche alături.

— Se simte încă parfumul fetei, constată el.

— Puştiul era aici doar de vreo două săptămâni. Se pare că nu şi-a pierdut timpul.

În sertarele unei comode, sub geam, McGrady găsi hainele lui Henry. Deschise uşa unei debarale şi trase de cordon, aprinzând lumina. Cămăşi aşezate cu grijă pe umeraşe, un costum de trei piese, cumpărat pentru o climă mai aspră. O pălărie de pai pe o etajeră.

Urcară la etaj. Aici se mai aflau încă două dormitoare şi o baie. Toate cele trei încăperi erau goale.

Lăsară la urmă bucătăria. Ball deschise frigiderul şi aruncă o privire înăuntru. Găsi o sticlă de lapte neastupată, o jumătate de kilogram de hamburgheri împachetaţi în hârtie, o duzină de ouă şi un borcan cu murături. Ball apucă două sticle de Primo lager.

— Vrei o bere?

— De ce nu?

McGrady găsi un desfăcător de sticle într-un sertar. Îşi deschiseră berile şi se rezemară de mobila de bucătărie.

— Ştii ce lipseşte de aici? întrebă McGrady.

— Ce?

— Cărţile. Puştiul învăţa japoneza, nu-i aşa? Era foarte serios, aşa că ar fi trebuit să găsim barem vreo două sute de cărţi. Şi caiete, jurnale sau în ce anume îşi va fi exersat scrisul…

— Crezi?

— Ştiu cum am putea afla cu certitudine, rosti McGrady. Îşi puse berea pe masă. Pe peretele bucătăriei era fixat un post telefonic. Ridică receptorul şi aşteptă venirea tonului, apoi formă numărul centralei. Ceru operatoarei o legătură la centrala din Pearl Harbor, aşteptă să-i răspundă operatorul de la bază, apoi solicită să vorbească cu amiralul Kimmel. Îşi spuse numele şi

aşteptă. Două minute mai târziu, la celălalt capăt al firului era Kimmel însuşi.

— Detectiv McGrady?

— Da, domnule, răspunse acesta. Vă sun de acasă de la Henry. Aţi fost vreodată aici, domnule?

— De vreo două sau trei ori, da.

— Avea cărţi?

— Ce fel de cărţi?

— Orice fel de cărţi. Manuale, dicţionare. Romane de duzină. Orice.

— Bineînţeles că avea cărţi. Două cufere pline.

— Cufere?

— Exact.

— Atunci când au fost aici, oamenii dumneavoastră au văzut aceste cufere?

— N-au pomenit nimic despre ele.

— Întrebaţi-i, vă rog.

— E urgent?

— Da, domnule.

Kimmel puse receptorul deoparte şi, o vreme, McGrady auzi doar un zgomot static. Îşi luă sticla de bere şi o goli. Apoi Kimmel reveni la aparat.

— Detectiv McGrady?

— Sunt aici, domnule. Vă ascult.

— Mi-au spus că toate cărţile erau în dormitor. Cărţi şi alte hârtii, înşirate de-a lungul peretelui. Henry nu apucase încă să-şi cumpere rafturi.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Presupun că au dispărut, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Aşadar, cineva a dat o spargere după ce oamenii mei au plecat de acolo?

— N-a fost o spargere, domnule. Dar era de aşteptat să fi avut deja cheia casei.

Kimmel păru a reflecta la cele auzite vreme de câteva secunde. Apoi acoperi receptorul şi se adresă cuiva de lângă el înainte de a reveni pe fir.

— Trebuie să plec. Anunţă-mă când mai afli ceva.

— Am să vă ţin la curent, domnule.

Kimmel închise. McGrady aşeză sticla de bere în chiuvetă.

— Ce părere ai? îl întrebă Ball.

— Vreau să stau de vorbă cu Miguel Silva, dacă s-o fi trezit între timp.

— În cel mai rău caz, o să-l trezim noi.

Ball îşi termină la rândul său berea şi aşeză sticla lângă a lui McGrady, în chiuvetă. Apoi răsuci robinetul şi îşi vârî pumnul zdrelit sub jetul de apă rece.

Traversară subsolul secției de poliție şi parcurseră coridorul care ducea spre celulele de arest, oprindu-se în dreptul celei în care îl lăsaseră dormind pe Miguel Silva. Celula era goală. Pardoseala era încă udă, semn că fusese spălată recent, iar în aer mai persista încă un miros de vomă.

— Vă căutați beţivanul?

McGrady se întoarse. Ofițerul de serviciu îi urmase.

— Da, spuse Ball. Un tip mai în vârstă pe nume Silva.

— Comandantul Gabrielson i-a dat drumul.

— Când? întrebă McGrady.

— Acum o oră.

— Comandantul însuşi l-a scos de aici?

Ofițerul de serviciu încuviință.

— A deschis uşa celulei şi l-a însoțit până afară, iar acolo a urcat într-o maşină de patrulare.

Ball aruncă o privire spre McGrady, apoi se uită înspre scări.

— La naiba! mormăi McGrady. Ce naiba l-o fi apucat?

Porniră împreună pe scări, umăr la umăr. Biroul comandantului era la ultimul etaj, chiar pe colț. De obicei, secretara acestuia juca rolul de Cerber, biroul ei blocând intrarea în cel al comandantului. De astă dată însă ea nu era acolo.

McGrady deschise uşa fără să mai bată, iar Ball îl urmă în încăpere. Comandantul începu să se ridice, apoi se răzgândi.

— Stați jos, domnilor.

Ball se aşeză, McGrady rămase în picioare.

— Domnule…

— Nu-ți bate capul, McGrady, i-o reteză comandantul. Faithful a avut nevoie de omul lui. Nu poți să-i ceri unei vaci de lapte să ia o pauză.

— Dar avem de-a face cu o dublă crimă…

— …Iar eu l-am interogat personal pe individ, replică Gabrielson. Povestea lui se verifică. Are o duzină de martori în Nanakuli. A fost acolo până miercuri la apus. A băut cu băieții.

— Aşadar, o duzină dintre tovarăşii lui de beţie îi confirmă spusele, zise McGrady. Asta ar trebui să fie de-ajuns?

— Reggie Faithful garantează pentru el, argumentă Gabrielson. Pentru mine e de-ajuns. Dacă vrei să mai stai de vorbă cu omul, o poţi face miercurea viitoare, atunci va avea din nou o zi liberă.

Telefonul lui Gabrielson începu să sune. Comandantul îi ţintui cu privirea. Cei doi nici nu se clintiră. Comandantul ridică receptorul.

— Sunt comandantul Gabrielson.

Ascultă câteva clipe, apoi acoperi microfonul cu palma şi arătă spre uşă.

— Închideţi-o când ieşiţi, da?

McGrady ieşi, urmat de Ball, care închise uşa în urma sa. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă până când ajunseră în biroul lui McGrady. Ball îşi trase un scaun mai aproape. Vorbiră pe un ton scăzut, ca să nu fie auziţi de ceilalţi poliţişti aflaţi în preajmă, vreo douăzeci la număr.

— Tu ce spui? vru să afle McGrady. Îl cunoşti mai bine decât mine pe Gabrielson.

— Nu-l ştiu nici eu cu mult mai bine. Dar ştiu că el şi Faithful sunt prieteni de-o viaţă.

— Dacă aşa stau lucrurile, n-are niciun rost să ne agităm. Aşa stau lucrurile şi cu asta basta, spuse McGrady.

— Nu-i neapărat nevoie să-l ţinem pe comandant la curent cu tot ce facem, fu de părere Ball. Cel puţin de-acum înainte.

— Mie-mi convine.

12

McGrady şi Ball părăsiră secția de poliție pe rampa care ducea de la subsol pe trotuarul de pe Bethel Street. Un bărbat îmbrăcat într-un costum maro şifonat le ieşi în întâmpinare, urmat îndeaproape de un alt individ.

— Joe McGrady?

Ball se întoarse şi văzu chipul celui care vorbise. Îşi puse mâna pe umărul lui McGrady, încercând să-l oprească, dar era prea târziu. McGrady începuse deja să răspundă:

— Cine întreabă?

Cel de-al doilea bărbat ieşi din umbra celuilalt. Ținea în mână un aparat de fotografiat Clipper Special, cu un blitz montat deasupra. Trase două clişee în succesiune rapidă.

— E adevărat că nepotul amiralului Kimmel a fost ucis împreună cu o fată japoneză, într-un cuibuşor de nebunii de pe țărmul nordic? întrebă bărbatul în costum maro, turuind întreaga frază de parcă ar fi fost un singur cuvânt. Şi e adevărat că noaptea trecută l-ați împuşcat pe cel pe care l-ați ucis?

— Fără comentarii.

— Aş avea eu vreo două vorbe să-ți spun, interveni Ball. În primul rând, n-ați înțeles bine. În al doilea rând…

Ball îşi repezi pumnul spre mutra fotografului. Îşi opri lovitura chiar în ultima clipă, încetinind mişcarea brațului în arcul final şi dându-i astfel răgaz celuilalt exact îndeajuns cât să se dea înapoi un pas, pierzându-şi echilibrul. Reporterul îl prinse în brațe taman la timp încât să nu se împrăştie pe trotuar.

— Cărați-vă de-aici, rosti Ball.

Cei doi se retraseră în afara razei de acțiune a pumnilor lui Ball, iar fotograful îşi ridică din nou aparatul.

— Detectivul Fred Ball, nu-i aşa? spuse reporterul. Îmi amintesc de dumneata. Ai fost arestat de poliția portului, în timp ce încercai să târăşti înapoi pe țărm un bărbat de pe pasarela de urcare la bord a navei *Lurline*.

— Şi ce treabă ai tu cu asta?

— Aproape niciuna, îi replică celălalt. Doar cam cât un articol de-o coloană. Poate chiar două.

Ball se înroşi la față, iar vârful urechilor şi ceafa îi deveniră aproape

vineții. Cântărea cât reporterul şi fotograful la un loc. Era înarmat cu un revolver de calibrul 38 şi, mai mult ca sigur, avea în buzunar un box metalic şi un cuțit cu mecanism.

— Hai să mergem, îi spuse McGrady.

Îl trase după sine pe Ball, în direcția opusă. Ball se lăsă condus fără să protesteze. Porniră pe Merchant Street înspre *Royal Saloon*, deşi ştiau că restaurantul era închis. Maşina lui Ball era parcată acolo, chiar lângă bordură. McGrady deschise portiera şoferului, iar Ball urcă la volan. Închise portiera, dar Ball rămase locului încă o vreme, apoi coborî geamul.

— Vrei să te duc undeva?

— Merg înapoi în Manoa, dacă ai cumva drum într-acolo.

— N-am de mers nicăieri, îi răspunse Ball.

Roşeața nu-i dispăruse încă din obraji. Încă nu începuse să tremure, dar îi lipsea cel mult un pahar de băutură ca să treacă în stadiul acela.

— Probabil că nu sunt deschise decât cârciumile chinezilor.

— Atunci hai cu mine, propuse McGrady. Molly adoră să facă spectacol din orice cină.

— Tu vorbeşti serios?

— A comandat încă de săptămâna trecută un curcan din Kaimuki… În plus, să ştii că are trei colege de apartament, fete singure, din New York şi California.

— Chiar mă inviți să te însoțesc acolo?

— De ce nu? Doar suntem parteneri.

— Aşa zice Beamer.

— Tot e ceva.

— Hai, urcă în maşină.

Se aflau din nou pe King Street. N-ar fi fost încă vremea să se întunece, dar ploaia venită dinspre munții Kololau contribuise din plin la o înserare timpurie. Ball porni ştergătoarele şi atinse butonul de aprindere a farurilor.

— Tipul ăla, John Carroll… Reporterul… Spunea adevărul.

— Despre ce anume?

— Chiar am fost arestat pe chei, lângă *Lurline*.

— OK…

— Îl apucasem pe tipul ăla de care vorbea de un braț şi-l ridicasem peste balustrada pasarelei. Îl țineam bine. Cred că i-am rupt degetele, poate chiar şi mâna, din cot.

— A depus plângere?

— Glumeşti? Nu-şi dorea decât să urce la bord şi să o întindă de-acolo. Dacă ar fi putut, ar fi dezlegat chiar el parâmele, dar mă tem că nu mai era în stare să-şi folosească mâinile.

— Cum a aflat Carroll de povestea asta?

— Bântuie mereu în jurul secției. Ăla e sectorul lui. N-ai dat niciodată de el până acum?

— M-am învățat să nu ies în evidență, răspunse McGrady. Asta-i procedura standard în armată. Pe unde scrie tipul?

— *The Advertiser*. Dar are visuri mărețe, speră să-şi vadă articolele preluate de marile agenții de ştiri.

— Beamer nu va fi deloc încântat.

— N-are decât să tacă şi să-nghită. Nu tu eşti cel care a dat-o pe goarnă. Oricum, o poveste ca asta n-are cum să rămână secretă prea mult timp. E prea gogonată.

Casa închiriată de Molly era situată în partea de vest a cartierului Manoa, la doar zece minute de plimbare de reşedința lui Henry Kimmel Willard. Era o vilă albă în stil mediteranean, cu patru dormitoare şi un gard viu ce înconjura întreaga proprietate. Molly o împărțea cu alte trei fete, toate studente în ultimul an. Molly obişnuia să spună că puterea creşte odată cu numărul. O spunea în glumă, dar McGrady era conştient că era cât se poate de adevărat.

Molly îşi petrecuse bună parte din viață în locuri în care nu se simțise binevenită. De fapt, aşa se şi întâlniseră prima oară: ea se prezentase la secția de poliție din centru, reuşise să-l convingă pe ofițerul de serviciu să o lase să intre la comandant, care, la rândul său, se lăsase în cele din urmă lămurit şi o adusese la McGrady.

Primul lucru pe care-l făcu fata fu o invitație la cină. Înainte ca el să fi apucat să o întrebe prin ce minune ajunsese el să merite aşa ceva, ea îi explicase: îi găsise numele într-un document din arhiva cazărmii Schofield şi voia o relatare la prima mână a Rebeliunii din Fujian. Scria o lucrare despre asta, iar el fusese martor ocular la acele evenimente, era o sursă vie de informații. McGrady fu de acord să-i povestească tot ce ştia, cu o condiție: să aleagă el restaurantul şi să achite el nota.

Prima lor întâlnire avusese loc chiar în acea seară. O invitase la *Wo Fat*. Comandase cinci feluri de mâncare şi îi povestise tot ce ştia, inclusiv cum

se târâse de-a lungul malului râului şi îşi ocupase punctul de observaţie într-un pâlc de sălcii uscate, privind peste apă la grupul de bărbaţi care în urmă cu o săptămână o răpiseră pe soţia unuia dintre ofiţerii de la consulat. Trei împuşcături, trei ţinte lovite, trei infractori ucişi. Ridicase tuburile goale din noroi şi le vârâse în buzunar. În seara aceea, la *Wo Fat*, McGrady scosese din buzunar unul dintre acele tuburi, acum lustruit şi curat, şi i-l dăruise.

Molly savurase din plin toată mâncarea şi poveştile lui deopotrivă. Voia însă să afle mai mult şi, de astă dată, el însuşi era dispus să vorbească. Rămăseseră la *Wo Fat* până la ora închiderii, apoi se mutaseră la un bar de pe Smith Street care ţinea deschis toată noaptea. Comandaseră cafele şi coniac şi îşi continuaseră conversaţia până în zori.

Se întunecase de-a binelea atunci când sosiră acasă la Molly. Nimeni nu le ieşi în întâmpinare atunci când sunară la uşă, aşa că McGrady încercă să apese pe clanţă. Uşa era descuiată. Băgă capul înăuntru şi strigă:

— Bună!

Nu primi niciun răspuns.

În casă mirosea minunat, semn că se muncise din greu în bucătărie. Curcan la cuptor, cu umplutură aromată cu salvie. Cartofi dulci şi plăcintă. Din spate se auzea muzică. McGrady deschise larg uşa şi-l invită pe Ball să îl urmeze.

Le găsiră pe fete în curtea din spate, transformate în băştinaşe. Aprinseseră torţe de bambus de jur-împrejurul peluzei şi aşezaseră un colier *lei* împletit din flori la gâtul statuii *tiki* sculptată în lemn de esenţă tare, pe care McGrady însuşi o cărase până aici din nordul insulei, legată pe capota maşinii. Fetele aduseseră masa din camera de zi afară, o decoraseră cu lumânări şi o aşternuseră de la un capăt la altul cu bunătăţi.

Muzica venea dinspre radioul pe care îl scoseseră în curte. Din difuzor răsuna vocea lui Lil Green, întrebându-şi bărbatul de ce nu voia să intre în rândul lumii. Molly şi colegele ei de apartament dansau, desculţe în iarbă. Purtau toate rochii cu imprimeuri florale şi flori de plumeria după ureche. Fetele erau la ele acasă, la adăpostul gardului viu înalt, şi puţin le păsa dacă trăgea cineva cu ochiul la ceea ce făceau. Ţineau în mâini cupe de sticlă cu picior înalt pe care le ridicaseră deasupra capului în vreme ce-şi unduiau şoldurile, cântând la unison cu Lil Green.

McGrady remarcă barul improvizat de fete pe o măsuţă laterală: o sticlă

de Havana Club, un tocător de lemn cu felii de lămâie, o cutie cu zahăr şi un bol cu gheaţă sfărâmată. Molly învăţase să facă daiquiri şi făcuse o pasiune pentru el.

— Aşa petreceţi în fiecare noapte? întrebă Ball.

— Nu.

— Mă mir că n-am găsit o duzină de masculi întărâtaţi bătând cu pumnii în uşă sau încercând să escaladeze gardul viu.

— Sunt fete cuminţi. Îşi petrec majoritatea timpului învăţând.

Ieşi din casă şi coborî treptele în curtea din spate. Molly îl văzu şi se întoarse.

— Joe!

Îşi îndepărtă părul negru de pe frunte, iar mişcarea făcu floarea de plumeria să cadă de după ureche. Ea o prinse din zbor şi o repuse la loc, apoi îi porni în întâmpinare.

El o trase spre sine, o strânse la piept şi o sărută. Părul fetei era parfumat, iar buzele ei aveau dulceaţa băuturii pe care o ţinea în mână.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

— Noi am mâncat deja şi am trecut la distracţie.

— El e noul meu partener, Fred.

Molly se desprinse din braţele lui Joe şi făcu un pas înapoi, pentru a-i cuprinde pe amândoi dintr-o singură privire. Era puţin, doar puţin ameţită. Joe îi observă obrajii mai roşii decât de obicei şi zâmbi.

— Bună, Fred, spuse Molly. Umple-ţi o farfurie. Joe o să-ţi aducă ceva de băut Şi-o să-mi aducă şi mie.

Îşi goli paharul şi scutură gheaţa sfărâmată rămasă la fund, înainte de a i-l întinde.

Într-un colţ al curţii, mai multe fotolii de răchită erau aşezate roată în jurul unei măsuţe scunde cu tăblia curbată de intemperii. McGrady şi Fred îşi purtară farfuriile încărcate cu mâncare acolo, iar Molly li se alătură. Între timp, colegele ei se mutară înăuntru, luând cu ele sticla de Havana Club.

Ball dădu gata jumătate din daiquiri, apoi atacă cu poftă curcanul. Nu prea mâncase la prânz. Înghiţi o primă îmbucătură, apoi ridică privirea.

— Îmi pare rău, domniţă, spuse el. N-am vrut să vă stric petrecerea de Ziua Recunoştinţei.

— Joe m-a sunat din timp şi s-a asigurat că nu va fi nicio problemă, îi răspunse Molly, trăgându-i în acelaşi timp o lovitură discretă în picior lui

McGrady, pe sub masă. Iar eu l-am asigurat că, dimpotrivă, sunteți binevenit!

— Păi… mulțumesc.

— Aşadar, sunteți detectiv.

— Da, domniță.

— Chiar sunteți partenerul lui Joe? Nu ştiam că are unul.

— De astăzi are.

— Doar pentru cazul la care lucrăm, explică McGrady. Aşa cred.

— E un caz important?

— Prea important doar pentru mine.

— Dar împreună o să puteți să-l rezolvați?

— Nu ştiu, răspunse McGrady, apoi ridică privirea spre Ball: Tu ce zici?

Colegele de apartament ale lui Molly ieşiră din nou în curte şi reluară dansul. Aduseseră cu ele sticla de rom şi şi-o pasau de la una la alta.

— Cred că treaba asta n-o să se sfârşească cu bine, spuse Ball.

Molly privi peste umăr, să vadă despre ce vorbea Ball. McGrady îi admiră linia fină a gâtului şi forma armonioasă a maxilarului. Era minunată.

— Am să mă ocup de ele într-un minut… Cum rămâne cu cazul?

— Cred că până duminică amicul Bob Shivers îşi va vârî nasul, să vadă cum stau lucrurile, şi va vrea şi el o halcă din investigație. Apoi Marina se va amesteca, la rândul său, cu Poliția Militară sau ce mai au ei p-acolo. Până luni, eu zic că vom fi norocoşi dacă o să ne lase să citim rapoartele lor.

— Îmi puteți spune despre ce e cazul ăsta? întrebă Molly.

— Nu prea, îi răspunse Ball.

— E vorba de o crimă, spuse McGrady.

— O dublă crimă.

— Iar ucigaşul e liber?

Ball privi spre McGrady. Acesta clătină din cap, dar Ball fie nu înțelese semnificația gestului lui, fie nu-i păsa.

— Joe a avut grijă de el azi-noapte. De unul dintre ei, mă rog.

— E-n regulă, interveni McGrady. N-a fost cine ştie ce.

— Ce-a fost?

— Nimic, am scăpat întreg.

— Chiar eşti bine?

Molly îşi puse deoparte băutura şi-l privi lung. Era întuneric în curte, lumina venită din bucătărie şi cea a torțelor nu reuşeau să risipească pe de-a-ntregul umbrele nopții.

Ea îi atinse fruntea şi mâna ei întâlni tăieturile minuscule pricinuite de aşchiile de sticlă ale parbrizului. Reuşise să înlăture mai toate cioburile, dar degetele ei erau mai delicate. Molly găsi o aşchie de sticlă subțire cât un fir de păr şi o extrase. Ținând-o pe vârful degetului arătător, o privi atent, la lumina focului.

— Asta e ce-a mai rămas din parbriz, spuse Ball. Joe o să aibă nevoie de-o maşină nouă.

— Nu va fi nevoie de una nouă, ci doar de un parbriz nou, spuse McGrady. Şi, oricum, de-aici pot merge şi pe jos până acasă.

Molly îi atinse obrazul. McGrady nu avea de gând să-i spună cât de norocos fusese. Individul îl ratase doar cu câțiva centimetri. Nu intenționase să-i ascundă că fusese nevoit să ucidă un om. Acesta fusese unul dintre subiectele primei lor conversații şi, din fericire, nu reuşise să o îndepărteze. Totuşi, nu era un subiect pe care să-şi dorească să-l discute în prezența lui Ball. Nu-i spusese acestuia chiar tot, ci doar lucrurile care aveau legătură cu cazul pe care îl investigau.

— Sunt obosit, asta-i tot. N-am mai închis ochii de ieri-dimineață. Haideți să vorbim despre altceva, doar e Ziua Recunoştinței.

Molly nu insistă. La radio se auzi începutul unei reclame la Woolworth. În lipsa muzicii, colegele de apartament se apropiară, ca să-i salute. Erau abțiguite bine de tot, McGrady se convinse de acest lucru atunci când începură să-i facă curte lui Fred Ball. Îi cerură să le arate insigna, apoi arma sa. Când la radio se auzi din nou muzică, îl invitară la dans, toate trei. Erau atât de bete încât abia se mai țineau pe picioare. Una dintre ele se împiedică şi-i căzu în brațe lui Ball. În acel moment, Molly se ridică şi le conduse sus, la culcare. Ea, la cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, era adultul din această mică adunare.

Ball reveni lângă McGrady şi se aşeză într-un fotoliu. Molly nu se întorsese încă.

— Spre ghinionul tău, se pare că am ajuns cu vreo două ore mai târziu decât ar fi trebuit, spuse Joe.

— Roşcata a fost cât pe-aci să-mi verse în brațe.

— Înseamnă că-i place de tine.

Terminară de mâncat şi se serviră cu câte-o felie de plăcintă. Apoi strânseră tot de pe masa din curte şi spălară vasele. În sfârşit, Molly coborî şi scoase încă o sticlă de Havana Club dintr-un dulăpior şi ieşiră cu toții în curte. Colegele ei nu se mai arătară. Probabil că Molly le trimisese pe toate

la culcare.

Mai făcu câte un daiquiri pentru fiecare dintre ei şi închinară, apoi Molly şi trase fotoliul lângă al lui McGrady şi-şi rezemă capul de umărul lui, cuprinzându-l cu brațul peste mijloc. Răsuflarea ei îi încălzi urechea, în şoaptă.

— Cazul ăsta o să te țină ocupat, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— O să ne mai vedem până la Crăciun?

El se întoarse spre ea, iar ea îi oferi urechea, pentru a-i asculta şoapta.

— Bineînțeles, spuse el. Aşa mi-aş dori.

Ea îi răspunse, lipindu-şi buzele de urechea lui.

— Vreau mai mult de-atât.

Avea să fie una dintre ultimele conversații intime pe care aveau să o aibă vreodată.

13

După ce Fred Ball decise că îi era somn şi era vremea să plece spre casă, McGrady şi Molly rămaseră în pragul uşii, urmărindu-l în timp ce se îndrepta spre maşină. Le făcu un semn de rămas-bun pe geamul deschis al portierei, dădu apoi cu spatele şi răsturnă pubelele vecinilor, apoi porni la vale, însoţit de lătrăturile tuturor câinilor din cartier. McGrady era pregătit să plece pe jos spre apartamentul său de pe King Street, cale de doar trei kilometri. Se întoarse spre Molly, cu gând să-şi ia rămas-bun.

Ea însă îl luă de mână şi-l trase după ea, înăuntru. Încuie uşa cu cheia în urma sa şi puse lanţul de siguranţă, apoi îşi aşeză degetul pe buzele lui şi clătină din cap în semn că nu.

McGrady încuviinţă. Înţelesese. Nu ştia exact ce avea de gând Molly, dar era limpede că nu voia să fie auziţi de colegele ei de apartament. Orice urmă de euforie alcoolică i se risipi pe dată. În mintea lui nu mai era acum decât Molly, care-l ţinea de mână şi, desculţă, îl conducea pe culoar. Simţi fiorul cald al momentului, simţi că e viu, că e liber şi plin de vitalitate.

Toate cele patru dormitoare se aflau la etaj.

Ea îl conduse în sus, pe scări, cu o mână pe balustradă şi cealaltă încleştată în palma lui. Se opri la cotitura treptelor, care se lărgeau aici. Se aflau acum la acelaşi nivel. Ea îi ridică mâna şi-l muşcă, în joacă, de un deget.

El nu scoase niciun sunet. Ea îi sărută încheietura şi porni din nou.

Se opri pe ultimele trepte şi verifică: nu se vedea nicio lumină. Toate colegele ei de apartament erau în camerele lor, cu uşile închise. Continuară să urce şi, în capul scărilor, intrară pe un culoar. El nu urcase niciodată aici, nu ştia care era camera ei. Ea păşi tiptil până la capătul culoarului şi deschise ultima uşă. Îl trase înăuntru şi încuie, fără să aprindă însă lumina.

Lumina ce pătrundea din stradă pe fereastră era suficientă cât să se orienteze în cameră. În centrul încăperii se afla un pat cu baldachin, cu aşternuturi albe, un şifonier şi o oglindă ovală înaltă. Ştia că Molly provenea dintr-o familie relativ înstărită. Avea o bursă la universitate şi lucra la bibliotecă. Indiferent însă din ce sursă-i proveneau banii de chirie, un lucru era sigur: casa ei era cu mult mai arătoasă decât a sa. Brusc, i se făcu ruşine de bârlogul său, pe care Molly nu-l văzuse încă. Dar, dacă ajunseseră în punctul în care ea îl strecura pe furiş în dormitorul ei, lucrurile

aveau să stea cu totul altfel, cât de curând.

Traversară încăperea şi ea deschise o altă uşă. Era o baie, din care năvăliră peste ei aburi înmiresmaţi cu arome de iasomie. În mijloc era o cadă, umplută acum cu apă. Ea-şi trecu mâna prin apă, iar el o imită. Apa era fierbinte. Câtă vreme se aflau încă în curtea din spate, Molly se scuzase la un moment dat şi dispăruse. Se dovedea acum că urcase şi pregătise baia. Plănuise totul dinainte, în vreme ce stătuseră afară, tolăniţi în fotolii, îmbătându-l pe Fred Ball şi alungându-i gândurile negre legate de soţia care-l părăsise.

Molly se întoarse spre el. Îşi împreună mâinile pe ceafa lui, trăgându-l aproape pentru a-l săruta. Îi scoase haina şi-i desfăcu nodul cravatei, apoi începu să-i desfacă nasturii cămăşii, unul câte unul. Îşi plimbă vârful degetelor pe pieptul său.

— Sssst! şopti ea.

Făcu un pas în spate. Îşi trase rochia peste cap, cu o mişcare fluidă, şi o azvârli pe pardoseală. Era goală pe dedesubt, iar pielea ei lucea albă în încăperea întunecată. O văzuse doar o singură dată în costum de baie, la un picnic pe plajă. Până în seara asta, se sărutaseră doar de patru ori. Şi iată că acum ea îngenunchease în faţa lui şi-i dezlega şireturile. Îşi trecu mâna prin părul ei. Ea îl descălţă, apoi se ridică şi începu să-şi facă de lucru cu cureaua lui.

Avu o tentativă de a o ajuta, dar ea îi împinse mâinile deoparte. Voia să-l dezbrace singură, aşa că el se supuse.

Îl conduse în cadă, apoi intră şi ea, în spatele lui. Pe savonieră se afla o bucată de pânză împăturită. Ea o luă şi începu să-i spele spinarea, apoi pieptul. Într-un târziu, mâinile-i coborâră sub apă. Întoarse capul şi o sărută, peste umărul drept. Ea parcă presimţi că voia să-i şoptească ceva, aşa că se retrase şi-şi duse un deget la buze.

Din nou, el consimţi, înţelegând. Regulile rămăseseră aceleaşi. Încuviinţă din cap. Nimeni nu trebuia să audă nimic, nimeni nu trebuia să ştie că erau aici şi făceau asta. Erau complici.

Ea îl întoarse, schimbându-şi poziţia astfel încât să-l încalece. Aşezată deasupra lui, îi cuprinse mijlocul cu picioarele-i goale. Cada era îndeajuns de largă încât să încapă aşa. McGrady nu se aşteptase la asta. Nu se repezise asupra ei, ci ea îi ieşise în întâmpinare. Din nou, îşi apăsă trei degete pe buzele lui. Ochii îi erau la două degete de ai săi. Fu ispitit să se cambreze ca să o pătrundă, dar se abţinu, rămânând nemişcat, lăsând-o să preia

conducerea, iar ea chiar asta făcu. Îl călăuzi, mişcându-se lipită de el, înainte şi înapoi şi iar înainte, apoi se aşeză. Gura i se întredeschise doar puţin, scoţându-i la iveală dinţii, dar o închise repede, strângând din buze înainte să-i scape vreun sunet.

Nu îşi închise ochii decât târziu, spre sfârşit. Când veni clipa, se aplecă în faţă şi-l muşcă de gât, singura cale pe care o găsise pentru a-şi înăbuşi ţipătul.

Rămaseră înlănţuiţi în cadă până când apa începu să se răcească. Nu-şi desprinse degetele de pe buzele lui decât atunci când se ridică, ieşi din cadă şi îmbrăcă un halat atârnat pe uşă. Se ridică la rândul său şi ieşi, cu apa şiroind pe pardoseala de gresie. Ea îi întinse un prosop. Mirosea la fel ca ea, a iasomie şi a plumeria. Se îmbrăcă, dar fără să se încalţe.

Niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt de când intraseră.

Îl conduse din nou, traversând dormitorul, până la uşă. Acolo se opriră şi ea îl sărută, lung şi apăsat. Se gândi din nou să-i şoptească ceva, aveau atâtea să-şi spună. Tăcerea însă era la fel de preţioasă. Durase atât de mult, încât ar fi fost păcat s-o întrerupă acum, i-ar fi spulberat vraja. Ar fi încălcat regulile stabilite.

Avea întrebări să-i pună, dar puteau să mai aştepte. Poate că era mai bine aşa. Poate că nu era nimic de întrebat, căci toate răspunsurile fuseseră rostite prin ceea ce făcuseră. Ea scosese la iveală tot ce era între ei.

Se trezi chiar înaintea zorilor, în cămăruţa sa de pe King Street. Abia îşi mai amintea drumul spre casă. Plouase oare? Ori poate zăbovise o vreme pe-o bancă, într-o staţie de autobuz, pentru a-şi recăpăta răsuflarea? N-avea importanţă.

Restaurantul chinezesc de la parter se trezea la viaţă, în zăngănit de tigăi şi miros de usturoi prăjit, iar strigătele personalului se făceau din nou auzite, în cantoneză. Se ridică şi se îndreptă spre capătul opus al odăii. Aprinse aragazul şi puse de-o cafea.

În gândurile sale nu încăpea decât Molly în timp ce, aşezat la masă, sorbea din prima cafea a zilei. La fel şi în baie, în timp ce se bărbierea şi, mai târziu, când îşi îmbrăcă celălalt costum pe care-l avea şi îşi turna restul de cafea într-o sticluţă, pentru a o bea mai târziu, pe drum. Se gândea la degetele ei, lipite de buzele sale, în timp ce cobora scările şi deschidea uşa ce dădea în stradă şi tot drumul prin dimineaţa cenuşie către Beretania Street, de unde urma să ia tramvaiul care avea să-l ducă în centru.

Un vânzător ambulant de ziare îl luă la ochi.

Era un puşti de vreo zece ani, cu părul negru zburlit, desculț. În geanta de pe umăr, care purta sigla *The Advertiser*, avea un teanc gros de ziare. McGrady era singurul potențial client. Puştiul țâşni spre el, în pas vioi, ajungându-l din urmă şi tăindu-i calea. Îi întinse ziarul, iar McGrady văzu, în sfârşit, de ce ținea morțiş puştiul să îl intercepteze.

El şi Ball ajunseseră pe prima pagină.

14

Un vânzător ambulant *manapua* venea dinspre Cartierul Chinezesc, gârbovit sub greutatea unei duzini de găleți cu mâncare ce atârnau de o parte şi de cealaltă a jugului pe care-l purta pe umeri. McGrady îi făcu semn să se apropie. Omul îşi coborî găleţile de pe umeri şi le descoperi, pentru a-şi prezenta oferta. McGrady arătă cu degetul ce voia şi pescui un bănuț din buzunar. Vânzătorul *manapua* îi împachetă într-o bucată de hârtie de ziar o mână de colțunaşi şi o chiflă *char siu* umplută cu carne de porc. McGrady îi întinse moneda de douăzeci de cenți şi parcurse restul drumului până la secție mâncându-şi micul dejun.

Trecu mai întâi pe la biroul său. Pe avizier găsi o foaie de hârtie. O luă în mână şi citi:

Caută-mă. JHB.

Era scrisul căpitanului Beamer. Cu ocazia asta îi era dat să afle inițialele numelui acestuia, dar tot nu avea nici cea mai mică idee de la ce veneau J şi H. *Jittery Hands*, adică Mâini Tremurânde. Da, se potrivea. Aruncă biletul la coş şi trase scaunul. Marcia Lee îi lăsase acolo un teanc subțire de hârtii.

Cercetările privind Ford-ul lui Henry Kimmel Willard dăduseră roade.

Era un Ford Model 48, ieşit de pe linia de asamblare în 1935. Era de culoare maro şi avea un motor de opt cilindri în V. Patrulele poliției îi dăduseră deja de urmă, una dintre hârtiile din teanc era un raport copiat la indigo. În cursul nopții trecute, ofițerul John Kaiwi, aflat în misiune de patrulare, observase o breşă în palisada de protecție a drumului, după o curbă, în apropiere de Farul Makapuu. Pornise luminile de semnalizare, trăsese pe dreapta şi coborâse din maşină, înarmat cu o lanternă. Avusese nevoie de o bună bucată de timp, coborând panta abruptă, pentru a localiza maşina. Se rostogolise până aproape de baza pantei şi atârna, cu roțile în sus, deasupra unei stânci de pe țărm. Kaiwi reuşise să se apropie îndeajuns pentru a-şi nota numărul de înmatriculare şi a lumina cu lanterna interiorul maşinii. Nu văzuse niciun cadavru. Maşina era şi acum acolo, dacă nu cumva vreun val mai mare nu-i tulburase echilibrul, răsturnând-o în apele oceanului.

În continuare, Marcia studiase rapoartele privind maşinile furate. Doar

două cazuri din ultimul an mai erau încă nerezolvate: un Chevrolet şi un Ford. Nimeni nu raportase furtul unui Packard. Asta îl puse pe gânduri pe McGrady. Luă sub braț teancul de rapoarte şi porni în căutarea partenerului său.

Îl găsi pe Ball la subsol, dactilografiind cu două degete la o maşină de scris Underwood. Avea ochii mijiți şi vârful limbii i se plimba printre buze, semn de maximă concentrare.

— Ne caută Beamer, anunță Ball, fără să-şi ridice măcar privirea.

McGrady i se aplecă peste umăr, vrând să vadă ce anume scria Ball la maşină. Era un raport privind jaful de la magazinul de băuturi şi un rezumat al confesiunii puştiului care dăduse spargerea.

— Ştiu că ne caută, spuse McGrady. Mi-a lăsat un bilet pe birou. Ai văzut ziarul de azi?

— L-am văzut. Vrei să mergem acum?

— Am putea, măcar să ştim c-am scăpat.

Ball sfârşi raportul, smulse coala din maşina de scris, mâzgăli o semnătură în josul paginii şi o aruncă pe tăvița de documente. Traversară apoi subsolul, îndreptându-se spre biroul lui Beamer.

Ball bătu la uşă şi apoi o deschise, fără să aştepte vreun răspuns. Dinăuntru se revărsă un val de fum de țigară. Intrară, închiseră uşa şi se aşezară în fața lui Beamer. Pe biroul acestuia, o lampă aprinsă lumina scrumiera plină ochi cu mucuri de țigară. Alături, pe birou se mai afla un pachet de Lucky Strike, flaconul cu benzedrină, o sticlă cu cafea şi un exemplar din ziarul *Advertiser* din acea dimineață. Când cei doi polițişti se aşezară, Beamer întoarse ziarul cu prima pagină către ei.

McGrady privi din nou fotografia. Părea încolțit, luat prin surprindere, iar Ball arăta de parcă tocmai se pregătea să-i spargă dantura fotografului.

— Miercuri seara v-am convocat aici şi v-am spus ce aveați de făcut. Ați fost de acord cu mine că nu era cazul ca această poveste să ajungă la urechile presei.

— Nu noi am fost cei care-au dat pe goarnă, spuse Ball.

— Nu cu tine vorbeam.

Beamer trase cu sete din țigară. Se aplecă, împingându-şi astfel mutra în lumina lămpii. Pe frunte îi crescuse un cucui enorm, vinețiu.

— Ball are dreptate, spuse McGrady. Reporterii ăia ne-au încolțit la ieşirea din secție. De la noi n-au reuşit să obțină nimic în afara pozei ăsteia.

— E cât se poate de evident că nu noi i-am vândut pontul lui Carroll,

interveni Ball. Dacă am fi fost noi ciripitorii, măcar o parte din poveste ar fi nimerit-o.

— A ştiut numele puştiului şi parte din rezultatele autopsiei, reluă McGrady.

— Da, dar a dat-o în bară cu povestea despre leşinul matale, spuse Ball. Simple elucubrații…

Beamer expiră fumul pe nas, fără să-şi ia ochii de la McGrady.

— A fost total pe lângă în ceea ce priveşte locul faptei şi toate celelalte detalii, continuă McGrady. Aşadar, e limpede că informațiile lui nu proveneau de la cineva din poliție, căci poliția a fost la fața locului. A fost cineva din Armată sau de la Marină.

Beamer îşi descleştă maxilarele, luă ziarul şi-l aruncă în coşul de gunoi de lângă birou.

— N-am vrut ca povestea asta să scape de sub control şi totuşi exact asta s-a întâmplat, spuse Beamer. Acum, toată lumea vrea cazul ăsta. John Kincaid l-a sunat deja pe comandant. Vorbise deja cu guvernatorul Poindexter şi cu Kimmel. Încearcă să pună lucrurile cap la cap.

— Cine-i John Kincaid ăsta?

Beamer clătină din cap.

— John Francis Kincaid. E director la Alexander & Baldwin.

— Şi e bogat ca Rockefeller, adăugă Ball.

— Bravo lui, spuse McGrady. Şi ce legătură are ăsta cu noi?

— A citit ziarul şi a intuit o oportunitate.

— Nu pricep.

— Ai pricepe, dacă ai fi în poziția mea.

— Lămuriți-mă.

— Alexander & Baldwin posedă chestii. În principal terenuri. Cultivă acolo trestie de zahăr şi ananas. În plus, sunt acționari majoritari la Compania de navigație Matson, care acum vânează de zor contracte de transport externalizate de Marină. Pune astea cap la cap şi o să îmi poți spune de ce Kincaid ar fi dispus să cheltuie nişte bani şi să îşi folosească toate relațiile ca să-i facă un favor amiralului Kimmel.

— Am înțeles.

— Sper c-ai înțeles, spuse Beamer. Fiindcă în momentul ăsta noi nu avem absolut niciun element concret pe care să-l punem pe masa tratativelor.

McGrady se ridică. Îşi puse pălăria şi ieşi fără să mai scoată o vorbă.

Erau din nou în maşina lui Ball; porniseră pe King Street spre Diamond Head, trecând apoi pe Waialae Avenue. Depăşiseră crescătoriile de porci din Kobala, apoi drumul se îngustase la o singură bandă în dreptul iazurilor cu peşte din Kuapa. Continuară spre Makapuu Point şi spre farul care avertiza navele din larg în privința stâncilor de pe coasta estică a insulei.

— Dacă Beamer n-a leşinat, cum de are pe frunte un cucui cât o lămâie? întrebă Ball.

— În privința asta, buzele mi-s pecetluite.

— Deci chiar a leşinat! Iisuse, tipul ăsta e dus cu totul.

— Eu n-am spus nimic.

— Şi tăcerea e un răspuns, ştii asta.

— Asta le spui şi infractorilor?

— Nu e nevoie. Ei încep să vorbească de la sine. Se întâmplă la fel, de fiecare dată.

— Mă întreb de ce oare…

— Uite, acolo e! spuse Ball, arătând înainte. Aici ar trebui să fie, nu?

La vreo patru sute de metri în față, acolo unde drumul cotea brusc la stânga, urmând forma promontoriului înspre satul Waimavolo, o parte din palisada de protecție de pe marginea şoselei lipsea. Se apropiară de locul cu pricina, iar Ball încetini. Scândurile palisadei erau rupte, iar culoarea aşchiilor indica faptul că incidentul se produsese de curând.

Ball trase pe dreapta şi opri motorul, apoi trase şi frâna de mână. Coborâră din maşină şi se apropiară de spărtura din palisadă. Era cale lungă până jos la ocean, vreo şaizeci, poate chiar nouăzeci de metri. Panta era abruptă, aproape verticală. Fordul maro care-i aparținuse lui Henry Kimmel Willard rămăsese proptit într-o stâncă; părea că un bobârnac i-ar fi fost de-ajuns pentru a-i face vânt în apele albastre de dedesubt, în aceeaşi nuanță cu cele ale oceanului în larg. Atunci când avea să alunece de pe stâncă, maşina urma să fie pierdută pe vecie.

McGrady reveni la maşina lui Ball. Deschise portbagajul şi scoase de acolo un sac de pânză. Conținea aparatul de fotografiat şi un set de prelucrare a amprentelor. Reveni apoi lângă spărtura din gardul de protecție, unde îl aştepta Ball.

Acesta îşi contemplă pantofii cu talpă de piele o vreme, apoi studie panta stâncoasă care li se aşternea în față.

Începură să coboare ținându-se de vegetația răzleață. Erau tufe țepoase

de kiawe, din cele pe care McGrady le ştia drept mesquite. Coborâră la acelaşi nivel, ca nu cumva unul dintre ei să rişte să prăvale o avalanşă de pietre în capul celui care ar fi luat-o înainte. Avură nevoie de aproximativ cinci minute pentru a ajunge la baza pantei.

— Şi acum ce facem? întrebă Ball.

— Am să intru eu în maşină, îi răspunse McGrady. Tu faci poze.

— Dacă se întâmplă să cazi în apă, nu te panica, plec eu după ajutoare.

— Drăguț din partea ta.

McGrady îşi scoase haina şi cravata, apoi pantofii, şi îşi suflecă pantalonii. Valurile treceau de roțile din spate ale maşinii. Scoase setul de preluare a amprentelor din sac, apoi se cățără pe bolovanul care oprise căderea maşinii în mare. Era o stâncă uriaşă, cu vârful teşit, ce înainta în apă într-un unghi de treizeci de grade. Maşina avea botul îndreptat spre țărm, iar bara din spate îi fusese probabil scufundată la mareea maximă. Acum atârna în aer.

Călătoria involuntară în josul pantei nu-i fusese deloc prielnică Fordului. Cu siguranță, nu rulase pe pneuri până acolo, panta prea accidentată nu ar fi permis asta. Cel mai probabil se dăduse peste cap. Ca urmare, toate geamurile erau sparte. Coborând, trecuseră pe lângă o portieră desprinsă şi pe lângă țeava de eşapament.

McGrady se apropie de latura şoferului. Portiera era intactă. Mânerul era cromat şi, în mod sigur, ar fi trebuit să aibă amprentele ultimului şofer. Maşina fusese între timp lovită de valurile care se spărgeau la țărm, iar apa sărată se zvântase apoi sub acțiunea razelor soarelui, astfel că mânerul era acoperit de un strat de sare, ceea ce zădărnicea orice încercare de a recupera posibilele amprente. Deschise portiera şi privi înăuntru. Cheia nu era în contact, schimbătorul de viteze era la punctul mort, iar frâna de mână nu fusese trasă.

Se ridică, astfel încât să-l vadă pe Ball.

— Maşina n-a sărit în prăpastie de una singură. Cheia nu e în contact şi era scoasă din viteză.

— Crezi că a fost împinsă cu Packard-ul?

— Aşa mă gândesc.

— Ai văzut ceva interesant înăuntru?

— Nu e nimic la prima vedere.

Închise portiera de la şofer şi ocoli maşina. Voia să arunce o privire în torpedou, fără să fie nevoit să urce în maşină. Orice greutate în plus ar fi

putut strica echilibrul, făcând-o să se răstoarne. Portiera din dreapta față lipsea, se desprinsese în cădere. McGrady deschise torpedoul şi da, acesta era gol.

Capătul schimbătorului de viteze era din lemn lustruit. Era încă îndeajuns de curat încât să îi poată fi de folos. Deschise cutia cu setul de preluare a amprentelor şi o lăsă pe scaun. Alese un flacon cu pulbere neagră de aluminiu şi, cu ajutorul unei pensule fine, o răspândi pe manşonul schimbătorului de viteză. Se ivi urma întortocheată a amprentei unui deget mare, iar McGrady se folosi de o bandă transparentă pentru a o prelua, fixând-o apoi pe o cartolină de transfer.

Dacă această amprentă nu era nici a tipului cu cicatrice şi nici a lui Henry Kimmel Wilson, ar fi avut o primă confirmare a teoriei sale privind existența unui complice.

Se îndreptă apoi spre partea din spate a maşinii. Ca să ajungă acolo, se văzu nevoit să coboare pe o stâncă în grabă, situată mai jos decât maşina. Portbagajul era încuiat şi ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să zgâlțâie maşina pentru a-l deschide.

Un prim val îi udă picioarele, iar spuma îi ajunse până pe pantaloni. Unele valuri erau mai mari, aşa că avea toate şansele să se facă ciuciulete, dacă nu chiar să fie măturat de pe stâncă.

— Portbagajul e-ncuiat! îi strigă lui Ball.

Acesta era preocupat de fotografierea maşinii. Trăsese un ultim clişeu iar acum derula pelicula, pentru a pune un film nou în aparat.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă acesta.

— Am să trag un glonte în încuietoare, spuse McGrady. Dă-te mai la o parte.

Ball făcu câțiva paşi înapoi, continuând să ruleze filmul. McGrady îşi scoase revolverul calibrul 38 şi trase de aproape în încuietoarea portbagajului. Încercă din nou să-i ridice capacul, care de astă dată se deschise fără probleme. Un val mai mare izbi chiar în clipa aceea, iar McGrady reuşi să-l închidă tocmai la timp. Acum era ud din cap până-n picioare. În vreme ce apa se prelingea de pe stâncă, deschise complet capota.

— Cred că le-am găsit hainele, spuse el. Ale lui şi ale fetei.

— Poate-ar fi cazul să le facem o poză, înainte să le scoatem de-acolo.

McGrady închise din nou portbagajul, ca nu cumva un val mai mare să spele eventualele urme din interior. Coborî de pe stâncă şi rămase locului, în

bătaia soarelui, în timp ce Ball sfârşea de schimbat rola de film. Apoi, McGrady luă aparatul, calculă intervalul de timp dintre valuri şi se căţără în poziţia în care se aflase ceva mai devreme. Sălta capota şi făcu o fotografie. Un morman de haine amestecate: pantaloni kaki şi o pereche de indispensabili albi; o fustă în carouri, o cămaşă violet-închis şi piese de lenjerie feminină. Mai toate erau stropite cu sânge. Închise portbagajul, derulă filmul, apoi îl deschise şi mai făcu o fotografie. Repetă de trei ori această operaţiune, apoi îi înapoie aparatul de fotografiat lui Ball. Adună hainele din portbagaj, făcându-le sul sub braţ, şi coborî de pe stâncă.

În timp ce urcau înapoi spre şosea, McGrady se opri o clipă şi privi în jos, spre Fordul făcut praf ce-i aparţinuse lui Henry Kimmel Willard. Făcuseră fotografii, ridicaseră amprente şi luaseră de acolo tot ceea ce putea fi luat. Trebuia să fie de-ajuns. McGrady era convins că, până la apus, epava maşinii avea să fie dusă de valuri.

15

Ball parcă neregulamentar în fața restaurantului şi rămase în maşină câtă vreme McGrady dădu o fugă în apartamentul său pentru a-şi schimba hainele. Îmbrăcă pantalonii din noaptea precedentă; măcar erau uscați.

În drum spre uşă, se răzgândi. Se aşeză pe pat şi ridică receptorul telefonului. Ball putea să mai aştepte un minut. Noaptea trecută, Molly nu-i adresase nici măcar un cuvânt, iar acum simțea că, dacă i-ar fi auzit doar răsuflarea la celălalt capăt al firului, ar fi fost ca şi cum ar fi purtat o întreagă conversație. I-ar fi fost de-ajuns chiar şi atât. Lăsă să sune îndelung, dar nu-i răspunse nimeni, nici măcar vreuna dintre colegele ei de apartament, ca să-i poată transmite un mesaj. Închise şi coborî. Nu locuise niciodată îndeajuns de mult într-un loc anume, încât să-i fie dor de acel loc atunci când pleca de acolo. Dar acum ştia ce înseamnă acest dor. Însă chiar şi dorul acesta de ea îi oferea o anumită satisfacție, căci era o dovadă de apartenență, o ancoră.

Se îndreptară spre Fort Shafter, trecură de poartă şi urcară dealul spre spitalul Tripler. Ball parcă exact în locul unde, cu o zi înainte, parcase şi Beamer. McGrady o luă înainte, ocolind pavilionul principal şi traversând peluza. Colonelul Underhill lipsea, dar îi dădură de urmă caporalului din ziua precedentă şi îi comunicară ce aveau nevoie. Acesta porni în fugă şi reveni câteva minute mai târziu, cu fişele de amprente ale cadavrelor autopsiate în ziua precedentă.

McGrady le etală pe masa de autopsie şi scoase cartolina de transfer cu amprenta pe care o recoltase la bordul Fordului. Făcuse treabă bună. Partea superioară şi cea inferioară erau neclare, dar desenul central era cât se poate de limpede.

— Ai cumva o lupă?

— Sigur că da.

Caporalul căută într-un sertar şi reveni cu o lupă mică. McGrady o luă şi se aplecă peste masă pentru a examina amprentele. Mută cartolina de transfer în dreptul fiecărei amprente a degetului mare aparținând celor trei morți. Nu-i fu deloc greu să îi elimine, unul după altul. Amprenta avea un desen de forma unui vârtej concentric. Henry şi bărbatul cu cicatrice aveau amprente arcuite, iar în cazul fetei, curbele vârtejului erau înclinate spre dreapta.

— Nu se potriveşte niciuna? întrebă Ball.

McGrady clătină din cap. Făcu un pas înapoi şi îi întinse colegului său lupa.

— Vezi şi tu.

Reveniră la secție abia către ora două. Găsiră o cameră de interogatorii liberă, cu pardoseală de beton şi pereți de cărămidă, netencuiți. Mirosea a fum şi-a transpirație. Închiseră uşa şi împrăştiară hainele victimelor pe masa de lemn. Pantalonii kaki şi bluza albă a fetei erau pătate cu sânge. Erau pete mici, nicidecum abundența de sânge pe care o constataseră în şopron. Fusta fetei era ruptă la spate. McGrady îşi imagină scena: mâinile mari, apucând fusta de-o parte şi de alta a cusăturii, încordându-se şi sfâşiind țesătura fină. Ciorapii de mătase erau ferfeniță. McGrady găsi unul dintre firele lungi de păr ale fetei pe cămaşa lui Henry. În rest, nicio descoperire interesantă. Împături hainele şi le aşează într-o cutie de carton.

— Ei, ce părere ai? întrebă Ball.

— Mă pune pe gânduri Packard-ul de la şopron. Cu siguranță era furat, aşa că am rugat-o pe Marcia Lee să verifice rapoartele privind furturile de maşini.

— Nimic?

— Nimic. E o maşină bună, cu tapițerie de piele şi puțini kilometri la bord.

— Dacă ar fi fost a ta şi ți-ar fi fost furată, ai fi anunțat furtul, spuse Ball. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Aş face-o, dacă nu cumva aş fi mort. Ce vreau să spun e că s-ar putea să avem încă o victimă pe undeva.

— Poate era maşina fetei.

— Dacă era a ei, de ce au forțat contactul? Fata era la dispoziția lor, deci ar fi avut cheile. Am dat o telegramă la Detroit cu numărul de serie al motorului, dar încă n-am primit niciun răspuns. Însă, chiar dacă cei de la Packard ne vor răspunde, mă îndoiesc că vom afla ceva folositor.

— Nu există reprezentanță Packard aici, spuse Ball. Ştiai, nu-i aşa?

— N-am ştiut.

— Maşinile trebuie aduse din California, cu transporturi speciale. Iar asta costă o grămadă mare de bani, adăugă Ball, frecându-şi buricele degetelor în mod semnificativ. Nu cred să existe mai mult de zece maşini aici, de toate culorile. Fă rost de-o listă cu proprietarii lor şi ia-i la rând, bate-le la

uşi.

— Ar putea fi o idee bună, dacă am avea o astfel de listă, încuviinţă McGrady. Nu-i însă chiar aşa de uşor de verificat, înmatriculările nu-s sortate pe producători şi modele. Va trebui căutat fişă cu fişă.

— Trimite-o pe Marcia Lee la arhivă, sugeră Ball. Maşina e un model din ’38, aşa că n-ar fi avut cum să fie înmatriculată înaintea anului respectiv. Spune-i să înceapă din 1938 şi să caute până în 1941.

— Aşa ceva o să cam dureze.

— Ai vreo idee mai bună?

— Am să caut chiar eu. Între timp, poate că tu şi Marcia aţi putea să aflaţi dacă s-a raportat de curând dispariţia unei fete de etnie japoneză.

Gândindu-se la asta, îşi dădu seama că apariţia articolului din ziar le-ar fi putut fi, până la urmă, de ajutor. Multe fete japoneze veneau de pe plantaţii şi de pe insulele mai mici pentru a se angaja ca bone pe la familiile înstărite din Manoa şi Diamond Head. Găteau, făceau curăţenie sau se îngrijeau de copiii acestor familii. Primeau casă şi masă, iar părinţilor lor li se plătea o anumită sumă lunară. După articolul din această dimineaţă, o mulţime de familii japoneze din întregul arhipelag înroşeau probabil liniile telefonice, pentru a se asigura că fetele lor erau în siguranţă.

Ball încuviinţă din cap.

— Trebuie să aflăm cine-i fata, spuse el. Am să sun la toate subunităţile, să văd dacă nu cumva au primit vreun apel care să nu fi fost redirecţionat la noi.

— Ar putea fi câteva. Mâine am putea să facem o vizită familiilor respective, să vedem dacă poveştile lor se potrivesc cu cea a fetei noastre.

Sigilară cutia cu hainele victimelor şi o depuseră la camera de păstrare a probelor. Ball urcă să o caute pe Marcia Lee, iar McGrady porni pe jos spre King Street. Traversă curtea palatului, profitând de umbra crângului de cocotieri, apoi traversă printre maşini către primărie. Registrele cu înmatriculări erau păstrate aici, într-o încăpere de la subsol. O serie de fişete metalice ruginite erau înşirate de-a lungul unui perete, precum rafturile dintr-o bibliotecă. Dădu de urma arhivarului, îi arătă insigna şi-i explică de ce avea nevoie.

Celălalt începu să râdă.

— Asta înseamnă vreo sută de mii de poziţii în registre, spuse bărbatul. Ştii de unde să îţi iei cafea?

— Sigur.

— E-n regulă, atunci. Distracție plăcută!

McGrady nu se dăduse niciodată în lături de la munca de birou. Îi plăcea mai mult munca de teren, desigur, însă cel mai adesea cazurile îşi găseau rezolvarea în încăperi ca aceasta. Era parte din munca de polițist. Luă primul sertar ce conținea fişele de înmatriculare ale vehiculelor din 1938 şi-l duse la masa de studiu. Scoase un teanc gros cât un dicționar şi privi prima fişă. Un Chevrolet. Apoi a doua, un Ford.

— Am să te rog să le pui la loc în ordinea în care le-ai găsit.

— Bineînțeles.

— Cred că ți-ar prinde bine un pic de lumină.

Arhivarul traversă încăperea până în capătul opus micului său birou şi apăsă pe un comutator. Mai multe becuri se aprinseră, unul după altul, scăldând întreaga încăpere pe lungime. Becul de deasupra lui McGrady era ars.

Până la ora cinei, ajunsese la câteva concluzii indubitabile. În primul rând, cetățenilor din Honolulu le plăceau automobilele Ford. Chevrolet şi Buick erau alte două mărci preferate. Packard-urile erau însă o specie mai rară. Ajunsese la jumătatea anului 1938 şi nu găsise decât cinci, dar niciunul dintre ele nu era *coupé*. Mâinile îi erau negre de la manipularea foilor copiate la indigo. Intră la baie şi se spălă cât putu de bine. Îl căută pe arhivar şi îl convinse să-i lase cheile, promițând să încuie atunci când avea să termine treaba, dacă avea să o termine peste noapte. Apoi făcu o pauză şi urcă de la subsol. Păşind afară, descoperi cu surprindere că se întunecase.

Făcu o plimbare până la secție şi o sună pe Molly. De jur-împrejurul său se aflau alți polițişti care-şi vedeau de treabă: scriau la maşină vreun raport, vorbeau la telefon sau făceau formalitățile de reținere pentru vreun beţiv.

Molly ridică după ce-a de-a treia sonerie.

— Molly?

— Joe! exclamă ea, cu glas şoptit.

— Nu eşti singură.

— Nici tu, observă ea. Eşti în centru?

— Da, şi va trebui să mai rămân, am de lucru. Probabil va trebui să rămân toată noaptea, răscolind arhiva. Mi-aş fi dorit să ne putem vedea.

— Şi eu mi-aş fi dorit asta.

— Păi…

— Am o idee, şopti ea. Unde vei fi peste o oră?

— La primărie.

— Ai mâncat?

— Doar la micul dejun.

— Să nu mănânci! Am să-ți aduc eu ceva.

— Molly, noaptea trecută…

— Ssst, făcu ea. Vom vorbi mai târziu despre asta. Ajung acolo la şapte, ne vedem în fața primăriei.

— E-n regulă.

Ea închise telefonul, iar el porni înapoi spre primărie. Nu prea ştia cum avea să reuşească Molly să ajungă din Manoa în doar o jumătate de oră. Nu avea maşină, doar o bicicletă de la Woolworth's.

Clopotele de la biserica Kawaiahao bătură ora şapte. McGrady îşi fixă ceasul, era în urmă. Două minute mai târziu, un taxi opri pe King Street. Molly coborî, lăsând uşa deschisă. Avea în mână un sufertaş emailat. I-l întinse, apoi îl cuprinse într-o îmbrățişare strânsă. Purta o rochie de pânză cu pătrățele şi-şi prinsese părul cu o agrafă, deasupra urechii stângi.

Se sărutară, iar ea prelungi sărutul îndeajuns încât el să înțeleagă că totul era în regulă între ei, că nimic nu se schimbase. Acum, McGrady înțelegea ce anume îl preocupase de-a lungul întregii zile: faptul că de-acum depindea de liberul arbitru al altcuiva. Nu putea să n-o scape din ochi de-a lungul întregii zile şi totodată să încerce să-i ghicească gândurile. Trebuiau să aibă încredere unul în altul. Aşa se cuvenea să fie, dar tot i se părea o situație periculoasă, cum nu îi mai fusese dat să trăiască.

— Lasă-mă măcar să achit eu cursa, spuse el.

— Nu, domnule, replică ea şi-l mai sărută încă o dată. Fetele care acceptă să le fie plătit taxiul… niciodată nu ai să ştii la ce să te aştepți din partea lor.

Îşi lipi trei degete de buzele lui.

— Ne vedem mâine? întrebă ea, desprinzându-şi degetele de buzele lui, astfel încât el să îi poată răspunde.

— Bineînțeles.

Ea se întoarse sprințară la taxi şi urcă. McGrady urmări cu privirea maşina care se îndepărta, apoi intră în clădirea primăriei. Coborî treptele la subsol şi, de unul singur, aşezat la masa de studiu, savură resturile de la petrecerea de Ziua Recunoştinței, în timp ce continua să cerceteze fişele maşinilor înmatriculate în 1938.

16

Lucra îndeajuns de repede. Îşi formase o anumită rutină. Formularele erau identice ca dimensiune şi învăţase să răsfire teancurile de fişe ca pe nişte cărţi de joc, astfel încât să poată vedea pe fiecare dintre acestea marca şi modelul maşinii. În 1940 însă, unui conţopist de la departamentul evidenţei înmatriculărilor îi venise ideea să schimbe formatul fişelor. Joe McGrady îşi formă o nouă rutină, dar vechiul tip de fişe mai apărea din când în când, până spre începutul lui 1941. Prin urmare, reveni la parcurgerea teancurilor fişă cu fişă, pentru a se asigura că nu avea să îi scape nimic. Niciodată până atunci nu avusese ocazia să cuantifice mental o sută de mii de obiecte, oricare ar fi fost ele, şi nici nu-şi imaginase că pe insulă se aflau atât de multe vehicule.

Ford se menţinu în frunte de la miezul nopţii până spre două noaptea. Chevrolet se strecură pe prima poziţie spre trei dimineaţa şi se menţinu acolo vreme de jumătate de oră, fiind apoi detronat, din nou, de către Ford. Era o marcă populară. McGrady avusese trei maşini de acest tip până acum şi condusese probabil sute. Încă şi-o mai amintea pe cea dintâi.

Pe-atunci locuiau în Virginia. Maşina nu pornea decât la manivelă, iar tatăl său îl avertizase că, dacă nu era atent, manivela putea să sară înapoi şi să-i rupă mâna. Condusese maşina aceea împreună cu fratele său, până sus, în munţii Shenandoah. Avea cincisprezece ani, iar Tom paisprezece. Pescuiseră păstrăvi, pe care-i gătiseră apoi la focul de tabără. Joe îl învăţase pe Tom ce fel de lemne să pună pe foc şi pe care să le evite. Se distraseră de minune, pentru ultima dată. Trei săptămâni mai târziu, Tom se îmbolnăvise de gripa spaniolă, apoi şi Joe. Cei doi fraţi fuseseră internaţi deodată în spital, dar numai unul dintre ei se mai întorsese acasă.

Tom şi-ar fi dorit o carieră militară. Joe îşi dorea să meargă la colegiu. Tom murise însă, aşa că Joe urmase şi visul acestuia. Trebuia, de-acum, să trăiască cât pentru amândoi.

Ridică privirea din teancul de fişe de înmatriculare şi privi pieziş la becul ars de deasupra sa. Niciodată nu se gândise până la capăt la cele petrecute în viaţa sa, punând cele întâmplate cap la cap. Până acum. Era patru dimineaţa, se afla într-o pivniţă, acoperit de pulbere de plombagină, şi, în sfârşit, înţelegea semnificaţia ultimilor douăzeci şi trei de ani. Era pe jumătate mort. O fantomă. Trebuia să-i povestească lui Molly despre toate astea.

Găsi un Packard *coupé,* de culoare galben-deschis. Copie toate informațiile din fişă în carnetul său şi trecu mai departe.

Tresări şi se trezi, auzind o uşă închizându-se cu zgomot. Privi în jur. Se afla tot în arhiva de la primărie. Ultimul sertar cu fişe se afla pe masă, sub ochii săi. Adormise, cu carnețelul său drept pernă.

— Ai lăsat uşa de la intrarea clădirii deschisă.

Se întoarse. Arhivarul tocmai intrase şi-şi aşeza lucrurile pe biroul său.

— Ar fi putut să intre oricine. Cine ştie, putea să intre careva până în biroul primarului!

— Lipseşte ceva?

— De unde vrei să ştiu? Îmi vreau cheile înapoi.

McGrady se ridică şi se întinse. Luă cheile din buzunarul hainei şi i le aruncă arhivarului. Aşeză ultimul teanc de fişe din 1941 înapoi în sertar, pe care îl duse înapoi la locul său. Apoi îşi vârî carnetul în buzunar şi ieşi, ținând în mână sufertaşul adus de Molly. Era nouă dimineața şi deja se făcuse foarte cald. Traversă King Street şi aşteptă troleibuzul.

Ajuns acasă, făcu un duş şi apoi se bărbieri. Mai avea o cămaşă curată şi călcată. Îşi netezi pantalonii şi-i îmbrăcă din nou. În timp ce-şi încheia nasturii de la cămaşă, telefonul începu să sune. Speră că îl suna Molly, dar se dovedi a fi Ball.

— Eşti gata de plecare?

— Sigur că da, răspunse McGrady. Unde mergem?

— La Ewa, în satul japonez de pe plantațiile de trestie de zahăr.

— E în legătură cu fata, nu-i aşa?

— Pare a fi o pistă solidă, îți povestesc pe drum.

— Unde eşti acum?

— Acasă, în Kaimuki. Ajung la tine în douăzeci de minute.

Ball închise telefonul, iar McGrady îşi puse de-o cafea. Abia terminase de băut o ceaşcă, când din stradă se auzi claxonul maşinii lui Ball.

Satul japonez era situat pe latura vestică a insulei, la capătul îndepărtat al plantației Ewa. Trebuiau să ocolească Pearl Harbor, apoi să traverseze câmpurile de trestie de zahăr care urcau pantele lanțului muntos Waianae. Pe parcursul drumului, Ball îl puse la curent pe McGrady.

— Părinții se numesc Hideki şi Aiko Yamashiro. S-au prezentat ieri la

subsecția din Ewa pentru a raporta dispariția fetei. Fiica lor se numeşte Harue. Are optsprezece sau nouăsprezece ani.

— Locuia cu ei sau era pe cont propriu?

— E aşa cum ai anticipat: lucra ca bonă pentru o familie. Părinții n-au mai avut veşti de la ea de o lună. Asta n-ar fi ceva neobişnuit, oamenii n-au telefon. Tatăl ştie să citească în engleză şi a văzut ziarul de ieri. S-au speriat, şi el şi nevastă-sa, şi-au plecat în căutarea unui telefon. Au sunat la cel care o angajase, iar acesta le-a spus că fata plecase de-acolo în urmă cu o săptămână.

— Cine e angajatorul?

— Stai să vezi, că aici e partea cea mai tare: tipul în cauză e directorul de la Mid-Pac{1} şi, coincidență sau nu, locuieşte în Manoa, la patru case distanță de prietenul nostru Henry, chiar pe aceeaşi stradă.

— Pe bune?

— Nu-i aşa că se leagă?

— Va trebui să stăm de vorbă şi cu el, după ce discutăm cu părinții. Cum îl cheamă?

— Reed. Elijah Reed, parcă.

Se făcuse şi mai cald, iar praful stârnit de roțile maşinii pătrundea prin geamurile coborâte. Se opriră în Aiea la o benzinărie şi-şi cumpărară câte-o Coca Cola rece. Nu zăboviră, ci-şi luară sticlele cu ei în maşină.

Porniră din nou. Drumul începuse să urce, printre câmpurile cu pământ roşu şi trestie de zahăr care se cocea în arşița soarelui. În urma lor, priveliştea oferită de Pearl Harbor era grandioasă. O flotă imensă: portavioane şi nave de război de toate felurile, atât de multe încât, pentru a încăpea în port, Marina fusese nevoită să le înghesuie aproape una în alta. Ball frână violent, pentru a evita un câine vagabond care o zbughise de-a curmezişul şoselei, aproape sub roțile maşinii.

— Ai mai fost vreodată aici? întrebă Ball.

— Ultima oară am fost în ultimul an petrecut în armată, în ’36. Aveam misiunea să supraveghez portul.

Avură nevoie de încă patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge în satul japonez, ultimii kilometri fiind parcurşi pe drumuri neasfaltate. Aşezarea fusese clădită pe un teren stâncos, accidentat, deloc prielnic cultivării trestiei de zahăr. De jur-împrejurul satului creşteau arbori de mango şi desişuri de papaya, plantate pentru a mai feri casele de răbufnirile vântului. Satul consta în aproximativ cincizeci de locuințe identice, cu acoperişuri în

două ape, din tablă, şi cu laterale din şindrilă. Toate fuseseră vopsite în verde, cu anumite detalii în alb. În jurul lor văzură femei şi copii, îngrijind grădini sau fugărind păsări de curte. În piaţeta centrală fusese înălţat un altar.

McGrady văzuse sate prin zona de deal a Virginiei care arătau de zece ori mai rău decât acesta.

Ball opri maşina şi coborâră. Întreg satul parcă încremenise. Sosirea lor le atrăsese atenţia tuturor localnicilor. McGrady se apropie de cea mai apropiată femeie.

— Hideki Yamashiro? întrebă el.

Femeia îi arătă o căsuţă aflată spre capătul opus al satului. Înainte să urce treptele prispei, un bărbat se ivi în prag şi le făcu semn să intre. Se opriră pe prispa îngustă, iar McGrady observă două perechi de pantofi aşezate lângă intrare. Se rezemă de stâlpul prispei şi se descălţă. Ball strâmbă din nas dar sfârşi prin a-l imita. Intrară în căsuţa cu două încăperi. Cea dintâi avea în centru o măsuţă joasă, înconjurată de perne aşezate pe podea. Într-un colţ se vedea o sobă. Aici se afla Aiko Yamashiro. Se întoarse spre ei şi se înclină. Purta o *yukata*{2} albă, simplă. Cea a soţului ei era gri închis.

— Vă rog, luaţi loc, îi invită Hideki.

Se aşezară, cu picioarele încrucişate, pe pernele de pe podea, iar Aiko le aduse ceşti cu ceai verde, aburind.

— Văd că ne aşteptaţi, spuse Ball.

— Aşa e.

— Fiica dumneavoastră este Harue Yamashiro?

Bărbatul încuviinţă din cap. Era aşezat faţă în faţă cu ei. Soţia să i se alătură, îngenunchind lângă el. Ball ezită o clipă şi-şi atinse buzunarul. McGrady clătină din cap, iar Ball îşi retrase mâna. Niciunul dintre ei nu voia să le arate fotografia fetei moarte.

— Ştiţi cumva dacă fiica dumneavoastră avea un prieten, un iubit? întrebă Ball. Se vedea cu cineva?

Soţii Yamashiro schimbară o privire, apoi el pronunţă câteva cuvinte în japoneză. Ea clătină din cap, iar Hideki îşi îndreptă din nou atenţia spre cei doi oaspeţi.

— Niciun iubit, rosti el. N-avea niciun iubit. Harue e o fată cuminte.

— Am înţeles.

— Şi-a exprimat vreodată intenţia de a pleca? Să meargă să lucreze altundeva? Ori poate să se întoarcă în Japonia?

Hideki clătină din cap.

— De cât timp locuia la familia Reed? întrebă Ball.

— Doi ani.

— A avut vreodată probleme?

— Nicio problemă, veni răspunsul. Harue e o fată cuminte. Munceşte din greu.

— Cum a reacţionat domnul Reed la plecarea ei? A fost surprins?

— Nu ştiu.

Ball îşi atinse din nou buzunarul şi privi spre McGrady, care încuviinţă. Puteau continua la nesfârşit cu întrebările, dar, indiferent ce le-ar fi răspuns Hideki Yamashiro, tot ar fi fost nevoiţi, în cele din urmă, să-i arate şi fotografia. Pur şi simplu era inevitabil.

— Am o fotografie a fetei pe care am găsit-o, spuse Ball, în cele din urmă. Am să v-o arăt, dar poate ar fi mai bine ca soţia dumneavoastră să nu o vadă.

— Nu trebuie să o vadă?

— Ar fi mai bine, întări McGrady. Poate c-ar trebui să o rugaţi să treacă în cealaltă cameră.

Bărbatul îi traduse soţiei sale ceea ce auzise. Ea spuse ceva, iar el i se adresă lui McGrady:

— E rău? întrebă el. Ceea ce e în fotografie… e rău?

— E rău.

Bărbatul îi explică din nou lui Aiko. Negociară o vreme, schimbând replici. În cele din urmă, Hideki se întoarse spre cei doi poliţişti.

— Soţia rămâne, spuse el. E mama fetei, aşa că va rămâne aici.

— E-n regulă, spuse Ball. Alegerea îi aparţine.

Vârî mâna în buzunar şi scoase fotografia. Era tipărită pe un carton de opt pe unsprezece centimetri.

O aşeză pe masă. Era cel mai bun clişeu pe care îl aveau cu faţa fetei, iar cel care developase poza avusese buna inspiraţie de a tăia partea în care se vedea gâtul tăiat. Faţa era însă îndeajuns de urât mutilată. Fusese lovită cu un box de oţel şi urmele loviturilor nu aveau cum să fie ascunse.

Aiko văzu poza şi urlă. Îşi înfipse mâinile în păr şi începu să şi-l smulgă şi să-l răsucească frenetic. Hideki acoperi fotografia cu palma, apoi o trase încet către sine şi-şi ridică pe jumătate palma pentru a o vedea, ascunzând-o în acelaşi timp de soţia sa. Privi mai atent, mai de aproape şi clătină din cap.

Se întoarse spre Aiko, care păli îngrozitor şi era gata să dea ochii peste

cap. Hideki o apucă de umeri şi începu să-i vorbească, repede. Apucă fotografia şi i-o vârî sub ochi, obligând-o să se uite.

Apoi se întoarse spre McGrady şi Ball.

— Nu-i ea, spuse el. Nu e Harue. Nu-i Harue.

Îi înapoie fotografia lui Ball.

— Sunteți sigur?

— Nu-i Harue.

— Ea ce spune? insistă Ball. Doamnă, sunteți sigură că nu e fiica dumneavoastră?

Aiko dădu din cap, ştergându-şi lacrimile din ochi.

— E-n regulă.

Se ridicară şi se îndreptară spre uşă, ieşind apoi pe micuța prispă a casei. La baza treptelor se adunase o mică mulțime. Hideki Yamashiro ieşi din casă şi li se adresă. Nu părea cu nimic mai fericit decât atunci când îl întâlniseră. Din punctul său de vedere, situația era neschimbată. Ba chiar era mai rău ca înainte, căci acum avea dovada că fiicei lui i se putea întâmpla ceva îngrozitor.

McGrady şi Ball se încălțară şi porniră agale spre maşină.

17

— Se pare că putem să-l ştergem pe Elijah Reed de pe lista noastră, spuse McGrady. N-ar mai avea niciun rost să stăm de vorbă cu el.

— Câte Packard-uri ai găsit?

— Şase.

— Atât de multe? se miră Ball. Vrei să le facem o vizită proprietarilor chiar azi?

— Probabil n-am avea timp să-i căutăm pe toţi azi, fu de părere McGrady. Unul dintre ei stă în Wahiawa, iar un altul pe ţărmul de nord. Am putea să-i verificăm mai întâi pe ăştia doi şi să-i lăsăm pe mâine pe cei din oraş.

— Sună bine.

Îşi petrecură după-amiaza pe şosele. Ambele Packard-uri se odihneau cuminţi în garajele proprietarilor lor. Ball alese calea cea lungă la întoarcerea în oraş, de-a lungul coastei, pe lângă domeniul lui Reggie Faithful şi prin vecinătatea drumului ce ducea la şopronul morţii, intrând în oraş pe şoseaua Pali şi coborând apoi spre ţărm. McGrady coborî la secţie. Era ora cinci. Molly avea să-şi termine munca la biblioteca universităţii la opt. McGrady se aşeză la birou şi îşi notă, de mână, cele aflate în acea zi.

La şapte, urcă în troleibuz pe King Street şi coborî pe University Avenue. De-acolo o luă pe jos spre bibliotecă. La opt şi cinci minute aştepta în faţă atunci când Molly ieşi din clădire şi încuie intrarea.

Întorcându-se, îl zări în timp ce îşi punea cheia în poşetă. Erau doar ei, în tot campusul universitar. Se apropie şi îi cuprinse mâinile într-ale sale.

— Iubitule, rosti ea.

— Molly.

— Am veşti bune şi altele mai puţin bune.

Văzându-i expresia îngrijorată, ea izbucni în râs.

— Vestea bună e că n-ai de ce să-ţi faci griji, explică ea. Vestea rea e că nu vom mai putea face nimic de genul acela până săptămâna viitoare.

Îşi ridică mâna şi-i atinse obrazul, aşteptând să-i vadă reacţia. Cu zece ani în urmă, McGrady habar n-ar fi avut la ce făcea aluzie Molly.

— M-ai înţeles?

— Desigur.

Îl apucă de reverele hainei, îl trase spre ea şi-l sărută.

— Sunt obosită şi nu mă simt prea grozav. Mă conduci până acasă?

— N-ai venit cu bicicleta?

— Ba da, dar ai putea s-o împingi tu pentru mine.

— Aşa să fie.

Luară bicicleta din rastelul de lângă bibliotecă şi porniră împreună, pe jos. McGrady o ţinea pe Molly de mână şi, cu cealaltă, împingea bicicleta. Povestiră despre cele întâmplate fiecăruia dintre ei peste zi. Se adăpostiră sub un copac câteva minute, câtă vreme o aversă de vară se abătu asupra văii. O conduse acasă şi o sărută lung, în faţa uşii, apoi parcurse cei aproape trei kilometri până acasă, fără grabă.

Se culcă mulţumit în seara aceea.

A doua zi dimineaţă, la nouă, găsi un nou bileţel pe birou: *Caută-mă*. Se întoarse şi dădu cu ochii de Ball, care ţinea în mână un bilet identic. La unison, mototoliră bucăţile de hârtie şi le aruncară, cu boltă, la un coş de gunoi. Coborâră la subsol şi bătură la uşa biroului de pe colţ, apoi Ball deschise uşa. Bătrânul vorbea la telefon. Îi făcu semn lui Ball să iasă, aşa că acesta închise uşa şi, împreună cu McGrady, se aşezară pe scaunele de pe hol, de lângă biroul lui Beamer.

În cele din urmă, acesta ieşi din birou. Îşi trase în sus pantalonii, îşi aranjă nodul de la cravată şi le făcu semn din cap să îl urmeze. Urcând treptele spre ieşirea care dădea pe Bethel Street, li se adresă, peste umăr:

— Kincaid şi Kimmel au luat-o razna. Am fost convocaţi.

— Unde?

— În biroul lui Kincaid. Şi-a adunat acolo tot clubul lui foarte select.

Porniră pe Merchant Street spre Bishop. Sediul Alexander & Baldwin era la doar o stradă distanţă. Înainte de-a ajunge, Beamer o coti brusc, intrând în umbra unei curticele.

— Spuneţi-mi ce-aţi mai aflat.

Cei doi îl puseră la curent cu cele aflate peste zi, iar relatarea lor fu îndeajuns de lungă încât Beamer apucă să fumeze o ţigară până la capăt. Aruncă mucul pe jos şi-l strivi cu călcâiul.

— Amprenta aia nu face doi bani, spuse Beamer. Ar putea fi veche de un an, ar putea aparţine oricui.

— Bineînţeles, replică McGrady. Dar mult mai probabil ar fi ca ea să aparţină celui care a băgat maşina în viteză şi i-a făcut vânt prin parapet.

— Uite ce e… dacă intrăm acolo şi ne apucăm să vorbim despre un posibil complice, Kincaid o să îi facă pe toţi ăilalţi să ne sară în cap; şi aşa i-a montat destul împotriva noastră.

— Şi dacă totuşi acest complice a existat? întrebă Ball.

— Cristoase Dumnezeule! Şi tu începi?

— McGrady are nişte argumente îndeajuns de convingătoare, domnule.

— Eşti convins de asta?

Ball căzu pe gânduri. Un camion plin cu lăzi cu sticle de bere goale trecu prin dreptul lor, zăngănind, dinspre barurile din Cartierul Chinezesc spre fabrica de bere de pe Queen Street. Urmară imediat după aceea doi poliţişti pe motociclete, care răspândeau un nor de gaze de eşapament.

Când în sfârşit liniştea se aşternu din nou, Ball încuviinţă din cap.

— Sunt convins.

Beamer se urni din loc.

— Niciunul dintre voi să nu scoată o vorbă decât dacă vi se pun întrebări directe, ordonă el. Nu vreau să-i dăm lui Kincaid niciun os de ros. E în stare să ne pună să urmărim năluci zece ani de-acum înainte dacă asta-l va face să dea bine în faţa cui vrea el.

Parcurseră distanţa ce-i mai despărţea de sediul Alexander & Baldwin şi urcară treptele intrării din Bishop Street, pătrunzând într-un hol enorm, pardosit cu travertin. Ball rămase locului, cu pălăria în mână, holbându-se la mozaicurile de pe pereţi. O femeie traversă holul, ieşindu-le în întâmpinare.

— Căpitanul Beamer şi detectivii McGrady şi Ball?

— Da, răspunse Beamer. Noi am ajuns ultimii?

— Sunteţi aşteptaţi.

O urmară spre lift. Îi însoţi până la etajul trei, unde îi conduse pe un coridor larg, spre o sală de şedinţe enormă, ce ocupa toată latura sudică a clădirii. Deschise uşa dublă şi îi pofti în biroul lui Kincaid.

Dacă încăperea n-ar fi fost înconjurată din trei părţi de un balcon amplu, spre care erau deschise uşi largi de sticlă, atmosfera ar fi fost probabil irespirabilă din pricina fumului trabucurilor. Guvernatorul Poindexter era aşezat într-un fotoliu lângă fereastră şi acesta fu cel dintâi pe care McGrady îl recunoscu atunci când intră în birou. Guvernatorul avea un trabuc în mână şi o scrumieră pe genunchi. Purta un costum de culoare închisă, iar acul lui de cravată era din aur. Când cei trei poliţişti îşi făcură apariţia, guvernatorul se ridică în picioare, netezindu-şi mustaţa cu un deget.

Bob Shivers şi comandantul Gabrielson erau împreună lângă fereastră. Comandantul tocmai îşi aprindea trabucul cu un beţişor de cedru. Kimmel era pe canapea. Trabucul său ardea mocnit în scrumieră, pe o măsuţă joasă, în faţa sa. Cel din urmă, aflat cu spatele la McGrady, aşezat într-un fotoliu cu spătar înalt, nu putea fi decât Kincaid.

Acesta se ridică şi se întoarse. Era mai tânăr decât se aşteptase McGrady, spre patruzeci de ani, şi nu avea nici măcar un fir de păr alb în coama ce-i cobora până la gulerul hainei.

— Luaţi loc, rosti el. Să trecem la subiect.

Fotoliile libere erau răspândite în întreaga încăpere. McGrady sfârşi prin a se aşeza lângă Poindexter, care se întoarse imediat spre el.

— Tu eşti McGrady, nu-i aşa?

— Da, domnule. Presupun că m-aţi văzut în ziar.

— Am auzit că ai fi un bun ţintaş.

— Un ţintaş desăvârşit, mai exact, supralicită Kincaid.

— Ar mai fi de lucru la asta, spuse McGrady.

Beamer interveni înainte ca McGrady să mai apuce să spună şi altceva.

— S-a descurcat de minune. Am găsit maşina băiatului şi alte câteva indicii care s-ar putea să ne ducă mai departe. Cel mai important lucru însă e că McGrady l-a doborât pe ucigaş. În ceea ce priveşte ultimele veşti, mi s-a raportat de către toţi cei implicaţi în anchetarea acestui caz şi vă pot spune…

Comandantul Gabrielson îşi drese glasul.

— Nu ne aflăm aici pentru a asculta rapoarte, rosti el. Scopul acestei întâlniri s-a schimbat. Domnule amiral?

Amiralul Kimmel încuviinţă din cap. Desfăcu nasturele buzunarului de la piept al vestonului şi scoase de acolo o foaie de hârtie dactilografiată.

— Am primit acest mesaj acum o oră şi jumătate, de pe insula Wake. E un mesaj cifrat.

Beamer se pregătea să întrebe ceva, dar comandantul interveni din nou:

— Acolo avem o bază aeriană avansată, John. Patru sau cinci sute de puşcaşi marini.

— Are legătură cu cazul nostru? întrebă McGrady.

— Da, spuse Kimmel. Are legătură.

— Probabil că da, confirmă şi comandantul.

— În douăzeci şi opt noiembrie a avut loc un incident, începu Kimmel.

— De fapt, pe insula Wake era data de douăzeci şi nouă, îl întrerupse

Kincaid. Insula e situată dincolo de meridianul zero. Îmi cer scuze, domnule amiral, vă rog să continuați.

— A fost găsit un puşcaş marin mort şi nu există niciun suspect în acest caz.

— Aşa, spuse McGrady.

Aruncă o privire către Ball. Ball clătină din cap. Niciunul dintre ei nu înțelegea de ce se aflau aici.

— Pe insula Wake există un chirurg, locotenentul Kahn, urmă Kimmel. El a făcut autopsia.

Acum Kimmel privea țintă spre McGrady. Poate că simțea o anumită afinitate față de acesta. La urma urmei, îi fusese alături la căpătâiul nepotului său mutilat.

— După părerea lui Kahn, băiatul respectiv fusese mutilat cu un cuțit şi a murit pierzând prea mult sânge după ce fusese eviscerat.

— Astea au fost toate concluziile lui Kahn? întrebă McGrady.

— În primul mesaj, asta a fost tot, răspunse Kimmel. Ştii şi dumneata cum e cu mesajele codate transmise prin radio. Încercăm să fim cât mai laconici, ca să le oferim cât mai puțin material de prelucrat spărgătorilor de coduri japonezi. I-am răspuns însă lui Kahn, solicitând mai multe detalii. Şi temerile mi-au fost confirmate.

— V-a oferit mai multe detalii…

— Despre felul în care erau repartizate contuziile pe corp, spuse Kimmel. Despre rănile penetrante. Toate corespundeau cu ceea ce te-ai aştepta să vezi dacă ucigaşul a folosit un pumnal de luptă Mark I.

— Batalionul respectiv are în dotare pumnale Mark I? vru să afle McGrady.

— Nu, răspunse Kimmel. Au în dotare pumnale de luptă, dar nu modelul Mark I.

Fu rândul lui Kincaid să intervină. Stătea relaxat în fotoliul său cu spătar înalt, picior peste picior, învăluit într-un nor de fum.

— Dacă am înțeles bine, McGrady ar avea o teorie privind existența unui al doilea ucigaş, spuse el. A unui complice. Au existat nişte dezbateri pe tema aceasta. Noile informații primite de domnul amiral Kimmel ar infirma această teorie.

Bob Shivers îşi drese glasul. McGrady îl ştia din vedere, dar nu schimbaseră până acum niciun cuvânt. Era un bărbat înalt şi, fiind proaspăt ras, avea o față de adolescent. Părul negru îi era pieptănat cu cărare pe

mijloc şi pomădat din belşug.

— Biroul Federal duce lipsă de efective în partea asta a lumii. Nu am destui oameni. Atunci când amiralul m-a contactat, am făcut eu însumi verificările. A existat un singur zbor militar din Wake în Honolulu care să se potrivească cu intervalul de timp. Presupunem că această crimă ar fi avut loc cel mai târziu luni, pe douăzeci şi patru. Şase aeronave B-17 au decolat de pe aeroportul Wheeler marți. Au făcut o escală pentru realimentare pe insula Wake şi în dimineața următoare au decolat spre Guam. Aşadar, ucigaşul ar putea fi parte din echipajul unuia dintre aceste bombardiere.

— Puțin probabil, îl contrazise Kimmel. Pe parcursul escalelor de alimentare, echipajele sunt ocupate tot timpul cât se află la sol şi decolează cum termină treaba.

— Dar cursele civile? întrebă McGrady.

— PanAm are zboruri cu Clipper-ele, aşa-numitele vapoare zburătoare, îl lămuri Shivers. Unul dintre zborurile respective s-ar încadra în intervalul în cauză. A făcut o escală în Guam şi se afla în Guam vineri. Ieri a aterizat la Manila.

— Acela e punctul terminus?

— Pentru aeronava respectivă, da, spuse Shivers. Dar PanAm are şi alte zboruri de la Manila. Practic, de-acolo poți ajunge oriunde. Hong Kong, Macao, Singapore…

— Se ştie cine au fost pasagerii cursei? întrebă McGrady.

— Încă nu s-a deschis la agenția de bilete, îi răspunse Shivers.

— Am putea da o fugă până acolo, eu şi Ball. Până ajungem va fi cu siguranță deschis. Ei o să ne poată furniza lista pasagerilor.

— Mergeți şi aduceți lista, spuse guvernatorul Poindexter. Ne vom întâlni din nou aici, la amiază, să decidem ce e de făcut mai departe.

— Ce anume ar fi de decis? întrebă McGrady.

— În funcție de ceea ce vom afla, cineva va trebui să meargă acolo, răspunse Poindexter. Oamenii lui Bob sunt cu toții prinşi în alte misiuni, iar amiralul nu-şi poate trimite vreun puşcaş marin pe teritoriul altei țări. Trăim o perioadă delicată, nu vrem să dăm naştere unui incident internațional.

Shivers îşi drese iar glasul, ducându-şi mâna fină la gură.

— Ai paşaport, McGrady?

— Da, domnule.

— Eu n-am, rosti Ball, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— McGrady e civil, dar cunoaşte mersul lucrurilor în armată, spuse

Kimmel. Poate să investigheze pe insula Wake şi să-l urmeze pe cel pe care îl căutăm oriîncotro ar fi apucat-o. A avut parte de acțiune în Orient, va şti să se descurce acolo.

— Şi cine va deconta excursia asta? întrebă Beamer. Mă îndoiesc că PanAm îi va oferi un loc la bordul unui Clipper pe gratis…

— Hai să aflăm mai întâi unde trebuie să plece, spuse Kincaid. Apoi am să mă ocup eu de toate cele.

18

PanAm nu avea un birou propriu în Honolulu, ci folosea serviciile agenției Inter-Island Airways. Ajungând la hangarul de la aeroportul Rodgers, McGrady şi Ball văzură numele companiei scris cu litere de doi metri pe toată lungimea clădirii albe. Cocoțați pe o platformă mobilă, nişte muncitori tocmai demontau literele care alcătuiau inscripția. Literele noi, care aveau să le înlocuiască, erau rezemate de perete. Inter-Island urma să devină Hawaiian.

Coborâră din maşină. Casa de bilete se afla în partea dreaptă a hangarului, într-o anexă mai scundă care fusese adăugată ulterior. Pe acoperişul anexei fusese montată o antenă înaltă de treizeci de metri, având în vârf o mânecă de vânt care flutura pe aripile brizei puternice. Se auzea zgomot de motoare, iar cerul era atât de senin încât totul în jur părea a fi dat cu un strat de var.

Se apropiară de anexa hangarului, găsiră intrarea şi păşiră înăuntru. Mirosea a linoleum nou. Văzură o zonă de aşteptare şi uşi de trecere care dădeau spre hangar şi spre pistă. Traversară spațiul deschis până la tejgheaua ghişeului, iar McGrady apăsă butonul soneriei de apel. De dincolo de perete, înspre hangar, se auzi un bâzâit.

După câteva clipe de aşteptare, îşi făcu apariția o tânără. Purta o fustă gri şi o jachetă asortată, uniforma stewardeselor companiei, iar în părul negru avea prinsă o floare de hibiscus.

— Vă rog.

McGrady se prezentă şi-şi arătă insigna.

— Ne interesează zborul Clipper-ului PanAm din douăzeci şi cinci noiembrie pe traseul San Francisco – Manila. Am avea nevoie să consultăm lista pasagerilor. Mai exact, căutăm pe cineva care s-a îmbarcat în Honolulu.

Vădit emoționată, femeia răspunse:

— Da, vă pot oferi lista.

Se aplecă dincolo de tejghea, iar ei aşteptară, dar nu prea mult. Câteva clipe mai târziu, tânăra se ridică şi aşeză în fața lor un registru purtând pe copertă emblema gravată a companiei PanAm, globul înaripat. În registru erau introduse mai multe formulare copiate la indigo. Ea frunzări registrul, aşeză în ordine formularele şi, în sfârşit, ridică privirea.

— Într-adevăr, am avut un pasager care s-a îmbarcat în Honolulu.

— Aveți numele lui?

— Domnul John Smith.

Ball tuşi, încercând să-şi stăpânească râsul.

— Înainte de a lăsa un individ pe nume John Smith să urce la bordul unui zbor spre China, îi verificați şi paşaportul cumva?

— Am toate datele aici, răspunse ea.

Îi arătă lui McGrady o copie la indigo a unui alt formular. Avea în față, se pare, scrisul lui John Smith însuşi. Acesta menționa o adresă din San Francisco, pe Kearny Street la numărul 713. Avea un paşaport american valid, emis în 1939, al cărui număr era notat în formular.

— Cu ce destinație s-a îmbarcat?

— Hong Kong, răspunse ea. Vedeți?

Le întinse o copie a biletului.

— A cumpărat doar un bilet dus.

McGrady luă biletul şi chitanța. John Smith plătise mai bine de cinci sute de dolari, bani gheață, chiar în dimineața decolării. Ball aruncă şi el o privire, apoi îl bătu prieteneşte pe spate pe McGrady.

— Se pare că vei avea parte de câteva porții din supa aia făcută din cheaguri de sânge, râse el. Crede-mă, nu te invidiez deloc.

La amiază erau din nou în biroul lui Kincaid. Guvernatorul şi comandantul Gabrielson plecaseră. Kimmel rămăsese pe canapea, iar Beamer se mutase în fotoliul eliberat de guvernator şi contempla încruntat o țigară neaprinsă. McGrady împrăştie documentele pe biroul lui Kincaid şi se adunară cu toții în jur, ca să le studieze.

— Avem aici adresa, observă Beamer. Şi numărul paşaportului! Iisuse!

— John Smith, sublinie Ball. Pe ce punem pariu că e un nume fals?

Shivers ridică receptorul telefonului aflat pe biroul lui Kincaid şi formă un număr. Vorbi cu glas scăzut, aşa că McGrady prinse doar două cuvinte, *Washington* şi *telegramă*. Apoi Shivers îi dictă celui aflat la celălalt capăt al firului adresa şi datele din paşaport. După ce închise, Kincaid preluă cuvântul:

— Aşadar, ne-am hotărât? întrebă el.

— Da, îi răspunse Kimmel. McGrady va pleca.

Kincaid începu să formeze un număr de telefon.

— Următorul zbor e programat poimâine, spuse Shivers. Asta înseamnă

că John Smith va avea un avans de o săptămână față de dumneata.

— Dacă nu primim veşti de la Washington până la plecare, îți vom telegrafia ceea ce aflăm, spuse Kimmel. Există un oficiu de telegrafie în Midway şi altul în Guam. Pe insula Wake se pot primi doar mesaje radio, iar în această perioadă încercăm să păstrăm canalul respectiv liber.

— Am înțeles.

— Aş vrea să schimbăm câteva cuvinte între patru ochi, căpitane, spuse Kimmel. Îmi pare rău… mă refeream la McGrady, nu la dumneavoastră, adăugă el, adresându-i-se lui Beamer, care se ridicase deja.

Amiralul se îndepărtă de birou, iar McGrady îl urmă. Ieşiră pe balconul care dădea spre Bishop Street iar Kimmel închise uşa în urma lor. Se rezemară de balustradă, privind traficul de dedesubt.

— După ce vei fi ajuns acolo, poți aborda problema în două moduri.

— Da, domnule.

— Ai putea merge la poliția din Hong Kong, să le spui cine eşti şi să le ceri în mod oficial sprijinul.

McGrady nu fusese niciodată în străinătate în calitate de polițist. Avea însă o idee generală despre felul în care se presupunea că ar trebui să se desfăşoare lucrurile. Nu puteai coborî din avion într-o altă țară şi să te-apuci să spargi capete şi uşi sau chiar să arestezi oameni.

— Asta ar însemna să fac lucrurile ca la carte.

— …Sau ai putea aborda problema ceva mai discret.

— Aş putea, da.

— S-a întâmplat vreodată ca un ofițer superior să-ți ofere posibilitatea de a decide în funcție de felul în care ar fi urmat să se desfăşoare o operațiune?

— Da, domnule.

— Ai înțeles de ce?

— Fiindcă a avut încredere în mine că eram capabil să judec situația şi să duc misiunea la bun sfârşit, indiferent de modul în care aş fi făcut-o.

— Am încredere în dumneata, căpitane McGrady.

— Vă mulțumesc, domnule.

Kimmel deschise uşa şi îl conduse pe McGrady înapoi în biroul lui Kincaid. Acesta vorbea la telefon. Beamer îşi contempla țigara, iar Shivers studia documentele primite de la PanAm.

— Cred că am lămurit tot ce era de lămurit, spuse Kimmel. Pe McGrady îl aşteaptă o călătorie lungă şi grea, are nevoie de un răgaz ca să se pregătească.

Beamer ridică din umeri.

— Din partea mea e în regulă, spuse el. Detectivul Ball se poate ocupa de tot ce va fi nevoie până la întoarcerea lui McGrady.

Kincaid vorbise la telefon cu glas scăzut până în acel moment; acum îşi acoperi receptorul şi i se adresă lui McGrady.

— Se pare că va fi mult mai uşor să ajungi acolo decât să te întorci. Am rezervat o călătorie dus-întors, cu data întoarcerii flexibilă. La plecare îţi pot obține locuri confortabile, dar zborurile de întoarcere au locurile rezervate complet, în avans.

— Acum nimeni nu mai zboară spre Manila sau Hong Kong, îi continuă Kimmel ideea. Toți cei care au cât de cât un dram de minte mai degrabă pleacă de-acolo.

— Grozav, spuse McGrady.

— La întoarcere e posibil să nu ai loc laolaltă cu ceilalți pasageri, urmă Kincaid. S-ar putea să trebuiască să împarți cabina de pe puntea superioară cu navigatorul şi transmisionistul, dar poți să fii sigur că vei ajunge la bord.

— E-n regulă.

— Ştii unde amerizează Clipper-ele?

— La West Loch, în Pearl City.

Kincaid încuviință din cap, în vreme ce tăia capătul unui nou trabuc.

— Să fii acolo marți dimineață la cinci şi jumătate. Am să trimit o fată să-ți dea un plic.

Plecă spre casă şi începu să-şi facă socotelile. Îşi găsi paşaportul; avea să expire abia peste doi ani. Îl obținuse pe când era în armată, ca să poată călători pe durata permisiilor. Se gândi la dată… Era ultima zi de noiembrie. După calculele sale, avea să lipsească aproximativ două săptămâni. Cinci zile pe drum, încă cinci la Hong Kong, apoi tot vreo cinci pe drumul de întoarcere. Nu strica să-şi plătească şi chiria înainte de plecare, ca nu cumva să se trezească la întoarcere că lucrurile sale nu mai erau nicăieri şi în apartament locuia altcineva.

Scrise un cec şi-l puse într-un plic, apoi coborî şi i-l înmână bătrânului de la recepția restaurantului de la parter. Ar fi vrut să se vadă cu Molly, dar ea lucra până la opt, aşa că avea ceva timp de pierdut. Porni la plimbare, fără țintă şi fără grabă, la vale pe McCully Street, spre Waikiki. Coti pe bulevardul Kalakaua, având plaja în dreapta şi Capul Diamond drept în față. Îşi scoase pantofii şi înaintă până pe țărm. În larg, la doi sau trei kilometri,

se vedea un grup de balene ieşite la suprafaţă.

După un timp se aşează pe o bancă şi-şi curăţă tălpile de nisip. Odată încălţat, intră în hotelul Royal Hawaiian. Palatul Roz, aşa-i spunea Molly. Intraseră de câteva ori acolo împreună, să bea ceva pe terasă.

Mânat de-un imbold neaşteptat, se apropie de recepţie. Bărbatul aflat acolo studia ceva într-un registru, dar când îl observă pe McGrady, îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Da, domnule?

— Aveţi camere libere în perioada Crăciunului? întrebă McGrady.

Ştia că Molly nu avea niciun program pentru Crăciun. Familia ei era departe, în Berkley, ea era independentă de ai săi.

— M-ar interesa pentru perioada dintre douăzeci şi patru şi douăzeci şi şase decembrie, pentru două persoane.

— Daţi-mi voie să verific, spuse recepţionerul şi luă un alt registru, coborându-şi din nou ochelarii pe nas. Da, domnule. Pot să vă ofer un apartament.

— E perfect.

— Pe ce nume doriţi să fac rezervarea?

— Doamna şi domnul Joe McGrady, răspunse el.

Plăti un avans de douăzeci la sută din tarif, pentru a-şi asigura rezervarea, apoi se îndreptă spre bar, întrebându-se în sinea sa ce naiba îi venise. Nu cumva se grăbise? Dar ea fusese atât de deschisă şi directă, noaptea trecută… La hotel aveau să aibă parte de discreţia mult dorită. N-aveau să întâlnească niciun cunoscut aici, iar dacă Molly avea să vrea, puteau să poarte verighete. Poate chiar şi-ar fi dorit o verighetă adevărată. Sau poate că nici nu-i trecea prin cap aşa ceva. Cine ştie, poate că el însuşi avea să-şi piardă orice urmă de îndrăzneală şi nici măcar n-avea să-i spună că rezervase apartamentul. În acest caz, ar fi pierdut cei cinci dolari pe care tocmai îi achitase.

Îşi comandă o bere şi se gândi la felul în care îl privise ea, în cele două sau trei secunde ce precedaseră momentul în care îşi scosese rochia.

Nu-i venea să creadă că trebuia să plece peste două zile.

19

McGrady coborî din Clipper şi zăbovi câteva clipe pe ponton, la umbra protectoare a aripii hidroavionului. Zburase din Honolulu la Midway, iar de-acolo până în insula Wake. Kincaid nu glumise în privința condițiilor de zbor. Avusese parte de tot ce putea fi mai bun. La bord i se oferise echivalentul apartamentului matrimonial din hoteluri: o cabină situată în partea din spate a avionului, cu un pat, un birou şi un fotoliu confortabil. Stewardul îi adusese meniul complet, cu trei feluri, în veselă de porțelan: supă-cremă de țelină, vită Wellington şi, ca desert, un platou cu fructe şi brânzeturi, potrivit de minune cu un vin de Bordeaux.

Insula Wake era joasă şi nisipoasă, iar soarele puternic al după-amiezii făcea ca totul să pară cufundat într-un vas de lut smălțuit. Auzea larma valurilor care se spărgeau de țărm la un kilometru şi jumătate depărtare. O luă pe urmele celorlalți pasageri, pe cărarea ce ducea la hotel, o clădire scundă ce fusese proiectată de Frank Lloyd Wright. În schimb, cei care o construiseră nu păreau să fi fost impresionați de planurile sofisticate ale arhitectului: descărcaseră pereții prefabricați de pe vapor şi-i asamblaseră, fără vreo grijă pentru aspectul estetic. Traversă terasa răcorită de briză şi se aşeză la rând pentru a-şi primi cheia.

Ajuns în camera sa, trase draperiile şi deschise fereastra. Camera aceasta era ocupată cel mult o dată pe săptămână. Mirosea a flori şi a parfum de femeie bogată. Pe pervaz rămăsese în echilibru dopul unei sticle de şampanie, scăpat vigilenței menajerelor. Împinse plasa împotriva insectelor şi scoase capul afară. În fața sa se întindeau apele albastre ale lagunei, presărate din loc în loc cu petele mai întunecate ale coralilor. La mijloc, de-a curmezişul, se vedea o dungă mai deschisă, unde fundul era acoperit de nisip curat. Aici, cei de la PanAm dinamitaseră reciful de corali, pentru a crea un spațiu de aterizare pentru Clippere. De cealaltă parte a lagunei se zăreau clădirile zugrăvite în kaki şi corturile albe ale bazei Marinei.

Era o privelişte frumoasă. Ar fi trebuit să se simtă grozav. În definitiv, trăia acum viața unor Rockefeller sau Carnegie. El însă nu-şi dorise nimic din toate acestea. Nu o dorea decât pe Molly. Erau atâtea lucruri nespuse între ei şi atâtea pe care nici măcar nu era nevoie să le rostească…

Îşi scoase haina şi cravata şi le aşeză pe pat. Se spălă pe față la chiuvetă şi se şterse cu un prosop care avea monograma PanAm. Luă plicul pe care i-

l trimisese Kincaid şi-l vârî sub pernă. Conţinea cinci sute de dolari bani gheaţă, pentru cheltuielile neprevăzute, biletele de întoarcere pentru Honolulu şi o carte de vizită cu numele hotelului din Kowloon unde avea rezervată o cameră. În total, plicul acela valora cât jumătate din salariul său pe un an.

Îşi lăsă arma în valiză, dar îşi luă cu sine portofelul şi paşaportul. Apoi coborî în holul hotelului pentru a-i întâlni pe cei desemnaţi să-l sprijine cât timp se afla pe insula Wake. Maiorul Devereux era comandantul, iar locotenentul Kahn medicul militar.

— Vă simţiţi mai bine? îl întrebă Kahn.

— Mult mai bine.

— O să vă conducem la locul faptei, spuse Devereux. Apoi o să vă arătăm cadavrul.

— Îl aveţi şi acum?

Kahn încuviinţă.

— La Tabăra Doi, în cazarma personalului civil al bazei, există o cameră frigorifică. Acolo e.

— Ce ştiţi despre motivele prezenţei mele aici?

— Aproape nimic, răspunse Devereux. Ni s-a spus că trebuie să întâmpinăm un detectiv din Honolulu şi să îi acordăm tot sprijinul posibil, în limitele rezonabilului.

— E-n regulă.

Ieşiseră din hotel şi coborau treptele acestuia. Camioneta lor era parcată chiar în faţă. Urcară cu toţii pe bancheta din faţă, Kahn la volan iar Devereaux în mijloc. Era un tip mai scund, musculos, cu o înfăţişare dură, la fel ca toţi puşcaşii marini pe care McGrady avusese ocazia să îi întâlnească.

— Ce ne puteţi spune? întrebă Devereux.

— Oficial, aproape nimic.

— Atunci hai să discutăm neoficial.

— În Honolulu a avut loc o crimă dublă, acum o săptămână, luni. Nu vă pot dezvălui numele victimelor. Una dintre ele avea un unchi, persoană importantă. Mai mult nu pot spune.

— Care e legătura cu insula Wake?

— Cei doi tineri din Honolulu au fost ucişi cu un pumnal de luptă Mark I, la fel ca victima de aici. Au fost mai întâi torturaţi: lovituri, incizii. Băiatul a fost eviscerat.

— Înțeleg.

— A doua zi dimineață, un bărbat a cumpărat cu bani gheață un bilet doar dus până la Hong Kong, de la ghişeul companiei Inter-Island Airways. A aterizat aici joia trecută după-amiază, iar atunci când, a doua zi dimineață, a decolat, omul vostru era mort. Eviscerat, la rândul său, cu un pumnal Mark I.

— Astea sunt argumente importante pentru vinovăția individului, remarcă Devereux.

Traversară un crâng de stejari, iar Kahn opri camioneta. În fața lor se afla un pod de lemn, lung de vreo sută de metri, care traversa un canal deloc adânc. Kahn deschise portiera şi coborî, iar McGrady îl imită.

Coborâră taluzul, pe malul pietros. Kahn şi Devereux o luară înainte, îndepărtându-se de pod, până la o mică plajă cu nisip fin, unde se opriră.

— Aici a fost, spuse Devereux. Nu ştiu dacă informația asta e de vreun folos. Tipul se numea Russo. Soldat clasa întâi Vincent Russo. Era din Los Angeles, un puşti de treabă.

— Ați cercetat zona?

— Tot ce am găsit se află într-o cutie la mine în birou.

— Cu excepția pantofilor mei de gală, adăugă Kahn. Pe ăia i-am recuperat.

— Cum adică?

— Mi-am găsit pantofii pe plajă. Russo fusese internat la infirmerie în ziua precedentă. Cineva îi scăpase un bolțar de beton pe picior. Din câte ne-am dat seama, a prins un moment în care nu era supravegheat, mi-a spart dulapul din vestiar şi mi-a furat pantofii. Mai mult, atunci când a fost ucis purta pantalonii şi cămaşa mea.

— Bizar! observă McGrady.

— E straniu, da, încuviință Devereux. Barmanul de la hotelul la care v-ați cazat ni l-a descris. Russo a fost acolo în noaptea aceea şi a băut bine, îmbrăcat în haine civile. A stat de vorbă cu unul dintre pasageri, la un moment dat.

— Aşadar, a inventat un motiv pentru a fi internat la infirmerie, iar de-acolo s-a strecurat în afara unității ca să se îmbete, spuse McGrady. A intrat în singurul bar pentru civili pe o rază de o mie de kilometri şi s-a străduit să pară un client oarecare. O poveste clasică, nu-i aşa?

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Şi totuşi, undeva, la un moment dat, s-a întâlnit cu cine nu trebuia…

Ar trebui să stau de vorbă cu barmanul.

— N-ați vrea să vedeți mai întâi cadavrul şi să aruncați o privire la ceea ce am găsit pe plajă? întrebă Devereux.

— Desigur.

Soldatul Russo arăta rău, la fel de rău precum se aşteptase McGrady. Fusese pus la rece în urmă cu o săptămână. Nu era la temperatura de îngheț, ci la patru grade Celsius, învelit doar într-o foaie de cort, iar descompunerea, deşi încetinită, îşi începuse cursul. Îl aşezaseră între hălci de carne de vită şi lăzi de bere Lucky Lager. Duhoarea îi întâmpină de cum deschiseră uşa culisantă a încăperii frigorifice.

— A trebuit să-i tai hainele pentru a face autopsia, spuse Kahn. Aşa m-am convins, de altfel, că erau într-adevăr hainele mele.

— Mai aveți hainele?

— Le-am ars.

— Cred că şi eu aş fi făcut la fel, încuviință McGrady.

— Puştii din Honolulu… Arătau tot aşa?

— Destul de asemănător. Cred c-am văzut tot ceea ce era de văzut.

— E-n regulă.

McGrady fu condus apoi în biroul lui Devereux, care era, de fapt, un cort militar plin cu mese, telefoane şi fişete metalice. Devereux îşi trimise ordonanța după cutia cu lucrurile găsite pe plajă. McGrady presupuse că undeva în cadrul bazei exista un post de comandă adevărat, într-un buncăr. Marina nu avea cum să coordoneze dintr-un cort riposta la o eventuală invazie japoneză. Era limpede că pentru aşa ceva se pregăteau: artileria de coastă, aerodromul şi minele plutitoare negre pe care le văzuse amarate în apele portului, la aterizarea Clipper-ului.

Ordonanța reveni curând.

— Am adus-o, domnule, spuse subofițerul.

Scoase capacul unei cutii de lemn de dimensiunile unei lăzi de sticle de lapte. Înăuntru se aflau o pereche de pantaloni şi un sacou asortat la aceştia.

— Ale cui sunt hainele astea? întrebă McGrady. Parcă ați spus că ați ars hainele cu care era îmbrăcată victima.

— Nu ştim, îi răspunse Devereux. Ne-am gândit c-ar putea aparține celui care l-a ucis pe Russo. Poate că s-a descotorosit de ele fiindcă erau pline de sânge.

— Şi ce-a făcut după aia? A umblat de colo-colo în izmene?

— La miezul nopții, pe-o insulă ca aceasta, poți faci absolut orice-ți trece prin minte. Poți chiar să ucizi un puşcaş marin.

McGrady ridică sacoul şi-l întinse. Era uriaş, cât un cort pentru copii.

— Se pare că avem de-a face cu un tip mare, spuse el. Probabil e cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine.

Devereux îl invită pe McGrady la cină la popota ofițerilor. Probabil că mâncarea nu era la fel de bună ca aceea de la restaurantul hotelului, dar era genul de mâncare cu care McGrady era obişnuit. Cei de aici erau artilerişti, operau bateriile antiaeriene şi pozițiile defensive de pe coastă. McGrady nu ştia prea multe despre artilerie, dar îi făcea plăcere compania ofițerilor. Câțiva dintre ei fuseseră în China. Toți luptaseră în Nicaragua. Făcură schimb de poveşti. Aşteptau sosirea unei escadrile de avioane de vânătoare F4F Wildcat, astfel că, foarte curând, aveau să aibă propria unitate de aviație. Păreau pregătiți să lupte, ştiau că asta avea să urmeze. Întrebarea nu era dacă, ci când avea să se întâmple acest lucru. Îi făcea plăcere să-i asculte, măcar îşi mai alunga gândurile.

După lăsarea întunericului, Devereux îl conduse înapoi la hotel. McGrady intră în bar. Era aproape pustiu. Îşi trase un scaun înalt lângă tejghea şi comandă un whisky, apoi se apucă să-l descoasă pe barman. Bărbatul îşi amintea bine seara aceea. De altfel, fusese deja chestionat în amănunt de puşcaşii marini, aşa că toate cele întâmplate în seara cu pricina îi erau proaspete în minte.

— Italianul era un palavragiu, spuse barmanul, care părea a fi băştinaş. Russo îl chema, nu-i aşa? Era genul de individ căruia îi place să cheltuiască şi avea bani destui.

— Dar pasagerul cu care-a stat de vorbă?

— Am pe undeva nota lui de plată. Stai niţel, s-o caut.

Barmanul intră în cămăruța adiacentă, scotoci pe-acolo şi reveni cu un teanc de hârtii prins cu o agrafă.

— Celor care nu-s pasageri PanAm le iau banii pentru băutură. Vezi aici? Aşa l-am taxat pe Russo. Spunea că e contractor civil, că lucrează pentru Morrison-Knudsen.

— Şi cu pasagerii cum rămâne?

— În cazul lor procedez altfel. Dumitale, de exemplu, îți voi nota numărul camerei şi voi ataşa nota de plată la tabelul ăsta, urmând să achiți tot la finalul călătoriei.

Barmanul îi întinse teancul de hârtii, iar McGrady se întoarse cu fața către acesta.

— Cu cine-a stat de vorbă Russo?

Barmanul îi arătă cu degetul său gros cât un trabuc o poziție din tabel.

— Cu tipul ăsta. John Smith, camera 109. Uite-aici, a băut un rom.

— Despre ce au vorbit?

— N-aş putea să-ți spun, nu trag cu urechea mai mult decât e necesar.

— Smith a mai stat de vorbă şi cu altcineva?

— Smith nu, Russo da.

— Cu cine?

— Pusese ochii pe-o fată. Călătorea cu tatăl ei, am ginit-o de când au coborât din avion. Şi Russo la fel, se pare.

— Cum adică ai ginit-o?

— Adică nu mi-am putut lua ochii de la ea. Probabil fiecare bărbat care a zărit-o a avut o reacție similară.

— Şi l-ai văzut stând de vorbă cu ea?

— Tipul s-a întors mai târziu şi-a cumpărat o sticlă de şampanie. Eram sigur în privința intențiilor lui.

— Avea de gând s-o bea cu fata?

— Mi-a cerut două cupe, a luat sticla şi-a ieşit cu ea afară.

— A cumpărat o şampanie scumpă?

— Un brut, la aproape douăzeci de dolari sticla.

— Şi mai departe?

— Mai departe nu mai ştiu, nu l-am mai văzut. A lăsat paharele pe trepte, le-am găsit dimineața.

— Cum se numea fata?

— N-am idee, n-a intrat în bar.

— Descrie-mi-o.

— Frumoasă, la vreo douăzeci şi ceva de ani, pe jumătate chinezoaică. Tatăl ei era alb, presupun că era britanic. După-amiază a petrecut ceva timp singură, pe ponton. Toți cei din bar au putut-o vedea, o grămadă de priviri s-au întors spre geam, dacă mă-nțelegi… Avea cu ea un bloc de desen, probabil voia să schițeze laguna şi hidroavionul.

— Ai numele tuturor oaspeților în tabelul ăla, cu numerele camerelor, nu-i aşa?

— Da.

— Cine-a stat în camera 102 în noaptea aia?

McGrady se gândea la dopul de şampanie pe care-l găsise pe pervaz în camera sa. Barmanul studie tabelul şi ridică privirea.

— Emily Kam, aşa scrie aici. Ea trebuie să fi fost, e genul de nume care i s-ar potrivi.

McGrady reveni în camera sa, dar nu reuşi să adoarmă. Stinse lumina şi se apropie de fereastră. Era lună plină în acea noapte, iar hidroavionul Boeing sclipea alb-argintiu, legănându-se uşor pe valuri. Ieşi din hotel cu picioarele goale şi înaintă pe ponton până în dreptul aeronavei. Poate că acelaşi avion avea să-l aducă înapoi acasă, peste o săptămână. Şi-ar fi dorit să fie aşa.

20

Răsăritul nu se grăbea deloc să vină. Cerul era senin, dar spre est, departe de tot, erau câțiva nori colorați în roz şi portocaliu. Chiar înainte de-a se crăpa de ziuă, echipajul Clipper-ului coborâse pe ponton şi începuse pregătirile pentru decolare. Piloții erau în cabina de comandă, verificându-şi instrumentele. McGrady îi urmări o vreme, apoi porni agale înapoi spre hotel. Îşi adună puținele lucruri şi coborî pe țărmul lagunei cu valiza în mână. Un membru al echipajului îl invită la bord, în cabina sa luxoasă din coada Clipper-ului. McGrady închise uşa, se lungi pe pat şi nu se trezi decât târziu, mult după decolare.

În Guam, ploaia nu se opri deloc pe tot parcursul escalei. Amerizarea fusese îndeajuns de dură din pricina vremii şi a valurilor agitate din port. De pe ponton, o pasarelă acoperită ducea pe țărm, unde mai multe maşini aşteptau să preia pasagerii pentru a-i duce la hotel. McGrady coborî cel din urmă din avion şi îi lăsă pe ceilalți pasageri să o ia înaintea sa la cazare.

Guamul era altfel decât Midway şi Wake. Aici locuiau oameni, nu era doar o bază militară. Existau sate şi orăşele, de unde proveneau şi angajatele de la hotel. Recepționera care îl întâmpină şi îi preluă datele pentru cazare era o brunetă din tribul Chamorro. McGrady îi prezentă insigna de polițist.

— Ați fost de serviciu săptămâna trecută, când a avut loc ultima escală a Clipper-ului?

— Da.

— Încerc să aflu mai multe despre un anumit pasager, pe nume John Smith.

— Nu-mi amintesc de nimeni cu numele ăsta.

— Un tip masiv, înalt.

— Da, a fost într-adevăr cineva înalt.

— Chiar aşa?

— Avea o mână ruptă. A cerut să-i fie trimis în cameră un doctor, iar portarul a trebuit să conducă până în oraş să găsească unul dispus să vină.

— A pomenit ceva despre împrejurările în care şi-a rupt mâna?

Ea clătină din cap.

— Ştiți cumva dacă a stat de vorbă cu altcineva din cadrul personalului?

— Nu ştiu, n-am văzut.

McGrady puse o bancnotă de un dolar pe tejgheaua recepției.

— Faceți-mi vă rog o favoare şi întrebați-vă colegii.

Femeia luă bancnota şi o vârî în decolteul rochiei. Apoi îi înmână cheia camerei şi, odată cu aceasta, un plic.

— Acestea au sosit pentru dumneavoastră.

Urcă în cameră şi deschise plicul. Înăuntru se aflau două cărți poştale, ambele expediate de compania Commercial Pacific Cable. Cea dintâi era de la FBI. Mesajul era tipărit pe benzi înguste de hârtie, decupate manual şi lipite pe suprafața cărții poştale.

ATENȚIE WASHINGTONUL CONFIRMĂ CĂ PAŞAPORTUL PE NUMELE LUI JOHN SMITH ESTE FALS STOP ADRESA DIN SAN FRANCISCO ESTE A UNUI TEREN VIRAN

R SHIVERS

Ball îşi câştigase aşadar pariul, dacă întâmplător îşi găsise pe cineva dispus să pună rămăşag. Ceea ce probabil nu se întâmplase. McGrady se uită la cea de-a doua carte poştală.

TE AŞTEAPTĂ O SURPRIZĂ LA ÎNTOARCERE NU UITA SĂ-ȚI FIE DOR DE MINE

CU DRAGOSTE M

Aruncă telegrama de la Shivers în valiză, iar pe cea de la Molly o împături cu grijă şi o puse în portofel. În timp ce făcea asta, telefonul începu să sune. Până atunci, McGrady nici măcar nu remarcase că exista un telefon în cameră. Se îndreptă spre birou şi ridică receptorul.

— Domnul detectiv McGrady?

— Eu sunt.

— Maria sunt, de la recepție. Am făcut ce mi-ați cerut.

— Aşa?

— N-am găsit pe nimeni care să fi vorbit cu bărbatul cel înalt. Dar unul dintre ceilalți oaspeți cazați a făcut referire la acesta.

— Nu înțeleg.

— O doamnă a sunat la recepție şi a lăsat un mesaj pentru recepționerul din tura de noapte.

— Ce voia?

— Spunea că dacă John Smith ar fi cerut să afle numărul camerei sale, să nu i se dezvăluie acest lucru.

— Atât?

— Da.

— Cum se numea doamna în cauză?

— Emily Kam.

— Ce-mi puteți spune despre ea?

Femeia nu-i răspunse imediat. Probabil răsfoia registrul PanAm. Compania aeriană trimitea listele cu pasageri, copiate la indigo, la toate punctele de escală din Pacific.

— Călătorea la Hong Kong, cu un paşaport emis în Hong Kong.

— Asta-i tot?

— A cerut ca cina să-i fie adusă în cameră, nu a coborât la masă împreună cu ceilalți pasageri.

— Pot trimite o telegramă de aici, de la hotel?

— Găsiți formulare pentru telegrame în sertarul biroului. Când ați terminat, le aduceți la recepție.

McGrady îi mulțumi şi închise. Deschise sertarul şi găsi formularele pentru telegrame. Înarmat cu un stilou, se aşeză la birou şi scrise două mesaje.

SOLICIT AJUTOR PENTRU OBȚINEREA ADRESEI DIN HONG KONG A UNEI PASAGERE DE PE CLIPPER-UL PANAM EMILY KAM AM NEVOIE DE EA LA SOSIRE DEOARECE E UN POTENȚIAL MARTOR

MCGRADY

Avu nevoie de mult mai mult timp pentru a compune răspunsul la mesajul lui Molly. Având la dispoziție banii primiți de la Kincaid pentru cheltuieli, şi-ar fi putut permite să-i scrie un roman întreg. I-ar fi putut enumera fiecare moment în care se gândise la ea de când se despărțiseră în pragul casei. În cele din urmă, însă, se mulțumi cu un mesaj scurt.

N-AM UITAT NIMIC ŞI N-AM SĂ UIT NICIODATĂ AM ŞI EU O SURPRIZĂ DAR VA TREBUI SĂ AŞTEPȚI PÂNĂ ÎN DOUĂZECI ŞI PATRU CA S-O AFLI

CU DRAGOSTE J

Din pricina vremii, avionul ateriză cu întârziere la Manila. Parcurseră şapte sute de kilometri în plus, traversând Marea Filipinelor în zigzag, pentru a evita furtuna. Aterizară noaptea, departe de țărm, iar apropierea de ponton dură mult. Prin hublou, putu să vadă coama înspumată a valurilor şi-i auzi pe pasagerii din compartimentele din față vomitând de zor, pradă răului de mare.

Mai fusese la Manila în 1929 şi, încă o dată, la întoarcerea din Fujian, în 1934. Oraşul crescuse, odată cu sporirea efectivelor bazei militare de aici. Pe străzi se vedeau firme cu neon, o mulțime de baruri şi fete cu fuste scurte. Se cază la hotelul Manila şi întrebă la recepție de eventuale mesaje pentru el, dar nu era niciunul, de astă dată. În cameră era cald, întuneric şi mirosea a fum de pipă. Deschise fereastra, apoi petrecu o bună bucată de vreme desprinzând branțurile de piele ale încălțărilor sale şi scobind cu briceagul în călcâie. Avea nevoie de un ascunziş pentru cei cinci sute de dolari primiți de la Kincaid. Nu putea să lase o sumă atât de mare în cameră şi ştia destule despre hoții de buzunare din Manila pentru a fi convins că ar fi fost o greşeală să ia cu sine un portofel.

În zori luă un taxi până înapoi în port şi urcă la bordul avionului pentru ultima etapă a călătoriei sale. Până la Hong Kong erau mai puțin de o mie de kilometri. Aeronava era mai mică decât cea care-l adusese până aici, din Honolulu, astfel încât de astă dată nu mai avu parte de luxul unei cabine private. Îşi petrecu cele cinci ore ale zborului privind oceanul prin hublou.

Înainte ca avionul să amerizeze în portul Victoria, pilotul fu nevoit să dea de două ori ocol zonei de contact, pentru a aştepta trecerea unor jonci cu pânze roşii. După amerizare, hidroavionul se apropie de latura dinspre Kowloon. În timp ce prindeau parâmele de amarare cu nişte prăjini ce aveau la capăt cârlige, cei de pe doc strigară unii la alții în cantoneză.

McGrady se uită la ceas, cu gând să-l fixeze pe ora locală, şi avu nevoie de câteva clipe pentru a face calculele. Călătorise atât de departe încât, pentru a afla cât era ceasul aici, se văzu nevoit să rememoreze escalele în sens invers, pas cu pas. Era ora unu şi jumătate după-amiază la Hong Kong. Duminică, 7 decembrie 1941. Făcu în minte calculul: asta însemna că acasă era încă şase decembrie, sâmbătă seara. Molly mai avea de stat la bibliotecă

încă o oră şi jumătate, iar ziua ei liberă avea să fie abia a doua zi. Avea să poată să doarmă după pofta inimii. Gândul acesta paşnic îl binedispuse. Era un bun început pentru această zi.

Îşi adună lucrurile şi se ridică în picioare pe culoar, aşteptând să-i vină rândul să coboare.

PARTEA A DOUA:
CHAKKEN
Hong Kong •Tokyo
7 decembrie 1941 – 6 ianuarie 1942

21

Tramvaiul-funicular trecu printr-un lung tunel de baniani şi arbori de tămâie înfăşuraţi în iederă, îngăduindu-i doar o perspectivă vremelnică şi adesea întreruptă asupra oraşului şi a portului, rămase în urmă pe măsură ce vehiculul urca panta. Casa lui Emily Kam se afla undeva spre vârful Piscului, astfel încât McGrady coborî de-abia după cinci staţii, la capăt de linie. Pasagerii coborâră din vagon şi urmară calea îngrădită de balustrade spre ieşirea din staţie. McGrady urmă acelaşi drum şi, ajuns în faţa staţiei, se opri în plin soare, încercând să se orienteze pe harta pe care o cumpărase mai devreme.

— Domnul detectiv McGrady?

Se întoarse. O tânără tocmai ieşea din clădirea staţiei. N-o văzuse în tramvai, era convins de asta, căci cu siguranţă ar fi remarcat-o. Purta o rochie albastră şi în păr o fundă asortată. Vorbea cu accent britanic.

— Domnişoară Kam.

— Casa tată lui meu e destul de greu de găsit, m-am gândit că poate-ar fi mai bine să vă aştept aici.

— Îmi pare rău, nu intenţionam să vă deranjez în asemenea măsură.

— Oricum, nu aveam alte planuri pentru azi. După ce m-aţi sunat, am pornit încoace, într-o plimbare.

McGrady îşi puse harta sub braţ, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase insigna aurie de detectiv.

— Sunt în afara jurisdicţiei mele, departe de casă. Nu sunteţi obligată să staţi de vorbă cu mine, dar sper să acceptaţi să mă ajutaţi.

— Despre ce este vorba?

— Aş vrea să aflu mai multe despre un bărbat care s-a aflat în acelaşi avion cu dumneavoastră săptămâna trecută.

— Au fost destui bărbaţi în avionul acela…

— Cred că l-aţi întâlnit pe bărbatul cu pricina şi nu v-a fost deloc pe plac. Aţi solicitat personalului de la hotelul din Guam să-l ţină departe de dumneavoastră.

— Se pare că sunteţi făcut pentru meseria aceasta.

— Cum adică?

— Se vede că vă pricepeţi.

— Sunteţi amabilă, spuse McGrady. Aş vrea să vă întreb, de asemenea,

despre Vincent Russo, un soldat din Marina americană. Din câte am aflat, aţi băut o şampanie cu acesta, pe insula Wake.

Ea îl privi câteva clipe în tăcere, apoi întoarse capul spre staţia de tramvai. Peste drum de aceasta se afla o cafenea.

— Cred că ar trebui să purtăm această discuţie altundeva, nu în casa tatălui meu.

— Cum doriţi.

Ea arătă spre cafenea şi porniră într-acolo.

— Tocmai aţi sosit de la Manila, nu-i aşa? spuse ea. Aţi ajuns abia de vreo două ore şi v-aţi pus deja pe treabă.

— Sunt oarecum grăbit. Aş vrea să-i dau de urmă cât mai repede, dacă mai e încă pe-aici.

— Vreţi să-l găsiţi pe John Smith?

— Da.

— Sunt singura persoană cu care aţi venit să vorbiţi aici?

— Am venit aici pentru a-i da de urmă lui Smith. De îndată ce am ajuns la hotel, am dat sfoară-n ţară pentru a încerca să aflu unde este, apoi v-am sunat şi-am pornit încoace.

— Şi cum se face lucrul ăsta, „să dai sfoară-n ţară”?

— În principiu, „ungând” pe ici, pe colo, pe cine trebuie: câte o jumătate de dolar cărăuşilor de la pontonul unde e de regulă amarat hidroavionul, un dolar pentru recepţionerii şi valeţii de la hotelurile cele mai apropiate; apoi i-am abordat pe oamenii cu ricşe de la terminalul feribotului.

— Cred că aţi cheltuit o grămadă de bani.

— Destui.

— Şi totuşi, nu aşa aţi obţinut adresa mea.

— Pentru a vă afla adresa am dat o telegramă la FBI încă de când eram în Guam. Biroul teritorial din San Francisco a trimis un agent la casa de bilete de la PanAm. Mi-au trimis răspunsul telegrafic la Peninsula, aşa că mesajul mă aştepta atunci când m-am cazat.

— FBI-ul? se miră ea.

— Poliţia federală.

— Ştiu ce este FBI-ul, rosti ea. John Edgar Hoover şi oamenii săi de la Washington. Acest domn Smith pare o persoană importantă.

— Da, se poate spune şi aşa.

Intrară în cafenea şi o traversară, instalându-se la o masă din grădina din spate, sub un umbrar. El îi trase un scaun şi aşteptă ca ea să se aşeze, apoi se

aşează la rândul său, în faţa ei. Ea comandă o sticlă de apă minerală, iar el o imită şi, când chelnerul le aduse, îşi umplu pe jumătate un pahar cu apă şi bău.

— L-aţi observat pe individ de când aţi urcat în avion?

— Aşa este.

— Prin ce anume v-a atras atenţia?

— Nu aveam cum să nu-l observ: e înalt, probabil cu un cap mai înalt decât dumneavoastră, şi foarte lat în umeri.

— Când aţi stat prima oară de vorbă cu el?

— Pe parcursul zborului între Wake şi Guam, după ce discutasem cu Vincent.

— Putem reveni puţin în urmă? întrebă McGrady.

— E-n regulă. Cât de în urmă?

— Pentru început, aş vrea să ştiu de ce vă aflaţi la bordul Clipperului.

— E o poveste lungă.

— Am toată ziua la dispoziţie.

— E o poveste sordidă.

— Sunt poliţist, o să vă fie greu să mă şocaţi.

— E plină de personaje fistichii.

— Ce fel de personaje?

Ea sorbi din paharul cu apă, iar McGrady înţelese o serie de lucruri: ea era bogată şi se plictisea şi, prin urmare, avea să-şi lungească povestea, tocmai fiindcă ştia că el nu avea de ales, trebuia să o asculte până la capăt.

— A fost odată un avocat faimos din Hong Kong, devenit ulterior judecător, care a avut o relaţie extraconjugală cu proprietara unui salon de ceai. Adulterul lor a avut drept rezultat o fiică. La şase ani, fiica în cauză a fost angajată ca menajeră în casa aceluiaşi domn.

— Înţeleg.

— Fata i-a slujit domnului şi soţiei sale sterpe până când a împlinit cincisprezece ani. Într-o zi, pe când soţia nu era acasă, domnul a chemat-o pe fată în biroul său şi i-a spus, aşa, într-o doară, că-i este tată.

— Unde vrea să ajungă povestea asta?

— Am să vă scutesc de restul poveştii şi-am să vă spun doar sfârşitul, care a luat o întorsătură fericită: soţia onorabilului domn s-a îmbolnăvit şi a murit.

— Moartea acesteia este finalul fericit?

— Vedeţi dumneavoastră, chiar este, căci, nebun de bucurie după

norocul care dăduse peste el, lăsându-l văduv, onorabilul domn s-a căsătorit cu proprietara salonului de ceai şi şi-a adoptat fiica de taină. S-au mutat cu toţii într-un conac şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Vă întrebasem de ce v-aţi aflat la bordul avionului.

— Ei bine, de la povestea asta au trecut câţiva ani. Onorabilul domn a început să îşi facă procese de conştiinţă fiindcă nu era îndeajuns de apropiat de fiica sa. O relaţie apropiată e foarte importantă. Prin urmare, i-a oferit fiicei sale un dar la împlinirea celor douăzeci şi doi de ani, o aniversare care a avut loc tocmai săptămâna trecută…

— La mulţi ani!

— …Domnul judecător şi-a dus fata într-un tur al Vestului american.

— Aşadar, vă întorceaţi din respectiva călătorie.

— V-aş putea spune toată povestea, dar e foarte lungă, spuse ea. Ştiţi, e hazliu: am avut exact aceeaşi conversaţie cu Vincent Russo, pe insula Wake. Toată lumea îmi pune mereu aceeaşi întrebare. Toţi vor să ştie…

— Ce caută o fată ca dumneavoastră într-un astfel de loc?

— Da, sau variaţiuni ale acestei întrebări.

— Cum aţi intrat în vorbă cu Vincent Russo?

— Mi-a bătut la geamul camerei de hotel, cu o sticlă de şampanie franţuzească în mână. Spera că aveam să-l invit înăuntru. Mi-a spus că mă văzuse coborând din avion şi, pe loc, îşi jurase că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să mă cunoască. Mi s-a părut înduioşător de-a dreptul

— L-aţi invitat să intre?

— Bineînţeles că nu. Am stat de-o parte şi de cealaltă a pervazului ferestrei, am stat de vorbă şi am băut şampanie.

— Asta a fost tot?

Ea roşi şi începu să deseneze cu degetul pe umbrele de condens de pe pahar.

— Recunosc, l-am sărutat de noapte-bună. M-a rugat şi eu i-am făcut pe plac. Era un tânăr fermecător. Dar ce legătură are Vincent cu John Smith? Şi, de fapt, care-i rolul lui John Smith în toată povestea?

— La ce oră a plecat?

— La câteva ore după apus. N-aş putea să vă spun exact. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebări. Permiteţi-mi să reformulez: Vincent Russo are probleme cu legea?

— Nu, domnişoară Kam, Vincent Russo nu are niciun fel de probleme.

— Simt că nu îmi spuneţi tot.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau eu vestea… Se pare că vă era pe plac.

— Ce veste?

— John Smith l-a ucis pe Vincent Russo.

Ea încremeni, cu gura căscată şi cu ochii aţintiţi asupra sa. Avu nevoie de un interval de timp destul de lung pentru a-şi reveni. McGrady aşteptă, în tăcere.

— Dar… de ce? întrebă ea, în cele din urmă.

— Nu ştiu.

— Unde l-au găsit?

— Pe plajă, între Wake şi Peale, în dreptul podului.

— Atunci când am aterizat la Wake, cei de la hotel ne-au spus să nu ne plimbăm într-acolo, spuse Emily. Baza militară e zonă interzisă.

— Poate că în timp ce se întorcea la bază, Vincent a dat peste Smith care făcea un lucru pe care n-ar fi avut voie să-l facă acolo. Poate făcea fotografii, sau fixa pe hartă amplasamentul armelor, lucruri de genul ăsta.

— Vă gândiţi că John Smith ar fi putut fi spion?

— Înainte de-a ajunge pe insula Wake, a ucis doi tineri în Honolulu, spuse McGrady. Unul dintre aceştia era nepotul unui amiral. Spuneţi-mi, aşadar: ce anume v-a determinat să cereţi personalului hotelului să-l ţină departe de dumneavoastră pe John Smith?

Cu privirea aţintită asupra mesei, ea îi răspunse cu glas scăzut:

— Prima oară când am discutat cu John Smith a fost în timpul zborului din Wake spre Guam, după ce s-a servit micul dejun. Tatăl meu adormise. Am mers în cabina-salon fiindcă mă plictiseam. John Smith era acolo. Încerca să-şi prindă o revistă în jurul braţului, legând-o cu o sfoară pe care o ţinea de-un capăt cu dinţii.

Mimă acţiunea, iar McGrady încuviinţă.

— Prin urmare, m-am apropiat şi m-am aşezat în faţa lui. Mi-a spus că e doar o luxaţie, dar i-am privit mai atent mâna şi mi-am dat seama că era ruptă de-a binelea.

— Avea cumva accent german?

— Credeţi că e neamţ?

— E doar o întrebare.

— Nu avea niciun fel de accent.

— Când a urcat în avion în Honolulu avea deja braţul rupt?

— Nu. Sunt convinsă că aş fi observat, răspunse ea. L-am ajutat să-şi

improvizeze o atelă din acea revistă şi am stat de vorbă un minut sau două. El şi-a comandat un whisky cu sifon, apoi i-a spus steward-ului să o servească şi pe domnişoara Kam cu orice dorea.

— Vă ştia numele.

— Mi-a spus că l-a văzut pe eticheta de pe bagajele mele.

— Aşadar, vă urmărise.

— Mi se mai întâmplă, din când în când, să fiu urmărită de bărbaţi, aşa că n-am fost surprinsă, spuse ea. Ce m-a surprins, însă, a fost felul în care a reacţionat atunci când l-am întrebat unde fusese atât de târziu în noaptea precedentă…

— L-aţi văzut afară?

Ea încuviinţă din cap.

— M-am trezit după miezul nopţii. Auzisem ceva şi-am vrut să văd ce anume fusese. M-am dus la fereastră şi l-am văzut venind înspre hotel. Era ud leoarcă, doar în costum de baie, şi îşi susţinea braţul.

— I-aţi spus că l-aţi văzut aşa? Cum a reacţionat?

— Privirea lui… parcă voia să mă străpungă. Dar nu numai asta. A avut o sclipire de furie, doar o clipă, apoi şi-a recăpătat stăpânirea de sine. M-a întrebat din nou dacă nu vreau să-mi ia ceva de băut. Dar ştiu bine ce-am văzut şi mi-am dat seama că era periculos.

— Chiar este.

— Instinctul mi-a spus să mă ţin departe de el, domnule McGrady. Ceea ce n-a fost tocmai uşor, desigur, căci ne aflam la bordul aceluiaşi avion. Am plecat din salon şi m-am întors în cabina din faţă.

El îşi mai turnă un pic de apă minerală în pahar şi începu să se joace cu acesta, cu privirea aţintită asupra furtunii iscate în recipient. Ea îi puse o întrebare:

— Vincent i-a rupt braţul, nu-i aşa?

— Vincent era puşcaş marin, iar oamenii ăştia au o reputaţie de buni luptători.

— Iar eu l-am văzut, se pare, pe John Smith întorcându-se la hotel după ce-l ucisese.

— Probabil că, dacă i-aţi fi spus mai multe atunci, în avion, am fi avut acum patru cadavre în loc de trei. V-ar fi venit de hac în Guam.

— Mă trec fiori…

Nu era doar o metaforă, ci o manifestare fizică evidentă: pielea de pe mâini i se făcuse de găină.

— Aţi reacţionat corect ţinându-vă departe de el, spuse McGrady. Când aţi ajuns la Hong Kong aţi avut cumva ocazia să vedeţi încotro a apucat-o, de la aeroport?

Ea clătină din cap.

— Tata şi cu mine am fost primii care am coborât. Am luat o ricşă până în staţia de tramvai, iar bagajul ne-a fost adus ulterior de un curier. De fapt, ultima oară când l-am văzut pe John Smith a fost la Manila, în timpul îmbarcării.

McGrady încuviinţă din cap, fără vreun cuvânt. Nu era dezamăgit de puţinătatea celor aflate, nicio clipă nu-şi făcuse iluzii că avea să fie uşor.

— Aţi putea încerca să mi-l descrieţi pe John Smith cât mai amănunţit posibil? Ştiu deja că are o statură masivă. Cum arată la faţă?

— N-ar fi oare mai bine dacă vi l-aş desena?

— Vă pricepeţi la desen?

Desigur, ştia deja acest lucru, dar voia ca ea să fie cea care îi confirma. Ea îşi ridică geanta de lângă scaun şi scoase din ea un bloc de schiţe. I-l întinse şi-l privi atent, în vreme ce el îl răsfoia, pagină cu pagină. Emily Kam imortalizase în creion diverse momente din călătoria sa în Vest. Marele Canion, un hotel în deşert, un bărbat, probabil tatăl ei, în tren. Emily Kam era bogată şi se plictisea. Simţea nevoia să-şi umple zilele cu ceva, atunci când nu-i ţineau companie puşcaşii marini sau detectivii. Prin urmare, desena. Era însă mai mult decât un simplu hobby.

— Sunteţi foarte talentată.

— Mulţumesc.

Pe una dintre paginile dinspre sfârşit, McGrady descoperi portretul unui tânăr cu un zâmbet sfios, rezemat de pervazul unei ferestre, cu un pahar de şampanie în mână.

— E Vincent Russo, nu-i aşa?

— Da.

— L-aţi desenat ulterior, din memorie? Nu v-a pozat pentru acest desen?

— Am început desenul în Guam, la hotel, şi l-am terminat la Manila. Am vrut să îmi pot aminti de el.

— Cât timp v-ar lua să-l desenaţi pe John Smith?

— Aţi pomenit de hotelul Peninsula… Acolo v-aţi cazat?

— Da.

— Ne întâlnim mâine dimineaţă la opt, în holul hotelului, propuse ea. Putem lua micul dejun împreună. Cei de-acolo au un Darjeeling excelent şi

prepară un curry bunicel. Am să vă aduc atunci desenul.

— Vă mulțumesc, domnişoară Kam, răspunse el. Mi-ar fi de mare folos.

— Acum urmează să coborâți înapoi în port pentru a vedea dacă vreunul dintre cei pe care i-ați „uns” a aflat ceva, nu-i aşa?

— Exact.

Scoase un pumn de mărunțiş din buzunar şi se apucă să cerceteze bănuții, întorcându-i cu degetul arătător pentru a le vedea valoarea.

— Dați-mi voie, spuse ea.

Se aplecă, îi luă mâna într-a ei şi culese douăzeci de cenți din palma lui, aşezând cele patru monede pe masă.

— E de-ajuns pentru amândoi? Inclusiv un mic bacşiş?

Ea-i făcu semn să întindă din nou mâna, mai culese un bănuț şi-l puse alături de ceilalți.

— Ne vedem mâine, Joe McGrady, rosti ea.

22

Coborî din tramvai pe Garden Street şi le făcu semn hamalilor cu ricşe care se înghesuiau la poarta staţiei că nu era interesat de serviciile lor. În drum spre pontonul feribotului trecu prin faţa unei cârciumi. Mobilier din lemn de culoare închisă, feronerie de alamă, steaguri britanice. La bar stăteau mai mulţi poliţişti. Îi observă în treacăt în timp ce depăşea cârciuma, apoi se opri şi-şi privi harta. Ceva mai devreme îşi însemnase că acolo era sediul central al poliţiei. Nu era departe, la doar zece minute spre vest, la colţul străzilor Hollywood şi Old Bailey. Kimmel îi lăsase libertatea de a-şi alege modul în care avea să acţioneze. Putea să facă totul ca la carte, pe căi oficiale, sau, dimpotrivă, putea să acţioneze incognito; alegerea era doar a sa.

Aflat în punctul în care, pentru a ajunge la sediul poliţiei, ar fi trebui să o cotească spre stânga, preferă să o ia drept înainte, spre ponton. Împărţise destule bacşişuri după ce debarcase din avion, la sosirea din Manila. Dacă niciunul dintre potenţialii informatori n-avea să-i ofere ceva util, atunci, după întâlnirea de a doua zi dimineaţă cu Emily Kam, avea să meargă la poliţie şi să solicite oficial sprijinul colegilor săi de aici. Până atunci avea să fie în posesia unui portret al lui John Smith. Cu sprijinul poliţiei din Hong Kong, poate avea să ajungă la anumite rezultate. Avea să arate schiţa şi celor pe care-i „unsese”, iar poliţia locală putea să-şi folosească, la rândul ei, propriile surse.

Plăti costul călătoriei şi urcă la bordul feribotului, îndreptându-se spre prova, pentru a putea admira peisajul. Portul era aglomerat, plin de ambarcaţiuni de toate felurile, de la jonci la iahturi de agrement ale celor înstăriţi. În centrul portului era ancorat un distrugător al Marinei Regale şi o mulţime de şalupe făceau naveta între navă şi ţărm. O pasăre de pradă survolă apele la joasă înălţime. Un vultur, constată McGrady. La fel ca el însuşi, n-ar fi avut ce să caute aici în oraş, dar părea a fi în elementul său. Vâna.

Intră în holul hotelului Peninsula, iar bărbatul de la recepţie îi spuse că nu primise încă niciun mesaj. Luă un formular pentru telegrame şi-i scrise câteva rânduri lui Molly. Ajunsese la destinaţie cu bine, îi era dor de ea. Încercă să se gândească ce altceva i-ar fi putut spune şi nu-i mai veni nimic

în minte. Era prea obosit şi nu mâncase nimic de la Manila. Îi înmână recepționerului formularul şi aşteptă ca acesta să numere cuvintele pentru a-i comunica cât avea de plătit. Achită, apoi ieşi din hotel şi porni la plimbare, fără o țintă anume.

În spatele hotelului se întindea un labirint de străduțe şi alei. Aici totul era de vânzare; puteai cumpăra absolut orice îți trecea prin minte la prețuri de nimic. Mâncare şi băutură. Bordeluri cu o singură cameră, unde fetele aşteptau pe trepte sosirea vreunui client. Alte trepte care duceau cine ştie unde, pierzându-se în întuneric. Se aşeză la o măsuță scundă, pe o alee acoperită, plină de lume şi de aburi. Femeia care servea îi turnă un pahar de tărie limpede, fără să-l fi cerut. Mâncă o porție de găluşte umplute şi tăiței de orez, goli paharul şi plăti.

Reveni la hotel. Ferestrele apartamentului său dădeau spre Salisbury Road şi spre port. În depărtare se vedeau insula Hong Kong şi culmea Victoria, unde se întâlnise cu Emily Kam. Se însera, iar cerul se colorase într-un amestec de violet şi roz.

Telefonul începu să sune, luându-l prin surprindere. Îl descoperi în cele din urmă, pe birou, în cealaltă încăpere. Primul gând îi fu la Molly, dar ea nu avea cum să-l sune, desigur.

Ridică receptorul din furcă.

— Da?

— Domnule McGrady, sunt Ian de la recepție.

— Dă-i drumul, spune!

— Vă caută un bărbat.

— Cum se numeşte?

— Domnul Li.

— Ce vrea?

Recepționerul astupă microfonul şi McGrady îl auzi înfundat rostind o frază în cantoneză. După mai multe schimburi de replici, recepționerul reveni.

— Îmi pare rău, domnule. Spune că i-ați dat unui amic de-al lui un dolar în această după-amiază. Spune că prietenul lui nu vă poate ajuta, dar… Aşteptați o clipă.

Recepționerul schimbă iar câteva vorbe cu bărbatul, o conversație mai scurtă de astă dată.

— Spune că, în schimb, el v-ar putea ajuta, dacă-i dați şi lui un dolar. Îmi pare rău, domnule, n-ar fi trebuit să vă deranjez. Să-l trimit de-aici?

— Nu, spune-i să mă aştepte, cobor imediat.

Domnul Li avea undeva între şaizeci şi şaptezeci de ani. Era subțire, dar vânjos, doar muşchi şi oase. Purta haine închise la culoare, țărăneşti. Aştepta cu brațele încrucişate la piept, de parcă i-ar fi fost frig. McGrady presupuse că, de fapt, omul se simțea stânjenit să se afle aici. Probabil că încercaseră să-l alunge încă de când păşise pe prima treaptă de la intrare.

— Domnul McGrady?

Recepționerul era chinez. Avea un accent britanic impecabil, încât McGrady fusese convins că vorbise la telefon cu un londonez get-beget.

— Eu sunt, confirmă McGrady. Domnul Li nu vorbeşte engleza sau mandarina?

— Nu, domnule. Doar cantoneza.

— Ați putea să ne fiți interpret?

— Da, domnule.

— Întrebați-l cum mă poate ajuta.

Recepționerul i se adresă domnului Li, apoi se întoarse spre McGrady.

— Ar vrea mai întâi dolarul promis.

— Sigur că da.

McGrady scoase o monedă din buzunar şi i-o întinse domnului Li. Bătrânul şi-o vârî în mânecă, apoi începu să vorbească, adresându-i-se recepționerului, care încuviința din cap din când în când. După ce domnul Li îşi încheie expunerea, recepționerul se întoarse spre McGrady.

— Dumneavoastră căutați un american înalt care a sosit de la Manila duminica trecută, cu o cursă Pan American. Domnul Li are o ricşă pe latura din Hong Kong a portului. L-a avut drept client pe americanul respectiv. L-a preluat de la terminalul feribotului la jumătate de oră după aterizarea avionului. L-a dus, cu cele două valize ale sale, la hotelul Empire.

— Întrebați-l cum de îşi aminteşte atât de bine totul.

Recepționerul încuviință şi puse întrebarea. Li îi răspunse, gesticulând în timp ce vorbea. McGrady ştiu dinainte cam ce avea să-i traducă recepționerul.

— Îşi aminteşte fiindcă americanul era un adevărat uriaş. Şi valizele sale erau foarte grele, nu i-a fost deloc uşor acel transport.

— E-n regulă, spuse McGrady.

Încă nu era pe deplin convins că domnul Li nu încerca să-l tragă pe sfoară. Aceasta era una dintre problemele inerente în cazul martorilor

plătiți: erau dispuşi să spună orice, la fel ca în cazul celor cărora li se smulgea mărturia prin bătaie.

— Spuneți-i că îi mai dau încă doi dolari dacă îmi poate spune ce nu era în regulă cu americanul.

— Ce nu era în regulă?

— Era rănit. Dacă Li l-a întâlnit cu adevărat, va şti să-mi spună despre ce era vorba.

Recepționerul traduse, iar Li dădu din cap imediat. Îşi apucă mâna stângă şi şi-o ridică la piept, de parcă ar fi fost prinsă într-un bandaj. Îi spuse recepționerului câteva cuvinte, însă de astă dată McGrady chiar nu mai avu nevoie să i se traducă.

— Avea o mână ruptă, spuse recepționerul. Era imobilizată într-un bandaj gipsat.

— Unde e hotelul Empire?

— Mă întrebați pe mine sau pe el?

— N-are importanță, important e să ştie cineva.

— E în Sheung Wan, în apropierea Pieței de Vest, pe Connaught Road. O mică plimbare după ce coborâți de pe feribot.

— Ce fel de hotel e?

— E diferit de Peninsula, asta-i sigur. E frecventat de un alt soi de clientelă.

— Ați putea să-mi notați cum se scrie numele hotelului în chineză?

— Bineînțeles.

Li îi spuse ceva recepționerului, iar acesta traduse, în timp ce scria cu caractere chinezeşti numele hotelului:

— Ar vrea cei doi dolari promişi.

— Sigur că da.

Vru să plece imediat, dar se răzgândi şi urcă mai întâi în cameră. Îşi aşeză valiza pe pat şi o deschise. Nu fusese convins că bagajul nu avea să-i fie controlat la sosirea în Hong Kong, aşa că, la coborârea din avion, îşi vârâse revolverul calibrul 38 la centură, la spate. Se dovedise a fi o precauție inutilă: un ofițer britanic cu fața congestionată îi ştampilase paşaportul pe ponton, fără să arunce măcar o privire înspre bagajul său. Îşi purtase arma la centură toată ziua, dar acum voia să-şi pună tocul de subraț. Având în vedere cât de periculos era cel pe care-l urmărea, luă cu sine şi pumnalul.

Porni pe jos spre terminalul feribotului şi, din nou, traversă portul dinspre Kowloon spre Hong Kong. Debarcă şi o luă la dreapta, de-a lungul cheiului, poposind când şi când în dreptul câte unui restaurant sau al unei prăvălii, pentru a-şi consulta harta la lumina felinarelor. Intră în cartierul Sheung Wan şi reperă imediat clădirea masivă din cărămidă roşie a Pieței de Vest. Se pregătea să intre, cu gând să întrebe de hotelul Empire, când zări de cealaltă parte a străzii exact ceea ce căuta. Hotelul avea o firmă din lemn, cu inscripția, în engleză şi chineză, ştearsă de intemperii. Era o clădire îngustă cu trei etaje, înghesuită între alte clădiri aproape identice. În calitate de polițist, era antrenat să intuiască imediat că se afla într-o zonă rău famată. Îi trecu prin minte că jumătate dintre afacerile de pe această stradă erau bordeluri. Iar cealaltă jumătate depindea de ele.

Începuse să plouă şi era mai răcoare decât se aşteptase. Îşi petrecu următoarele zece minute la adăpostul unei streşini, cu mâinile vârâte-n buzunare, studiind atent hotelul Empire. În cele din urmă traversă, printre ricşe şi maşini, încercând să ocolească băltoacele cele mai adânci. Urcă treptele hotelului şi intră. Dincolo de holul îngust se afla recepția. Nici urmă de personal. În capătul opus al încăperii se afla un birou, iar alături treptele de lemn care duceau la etaj. Se apropie de recepție şi apăsă butonul soneriei de pe tejghea.

Un individ pământiu se ivi din birou. Purta o cămaşă spălăcită care fusese odinioară roşie şi o vestă neagră de mătase pe deasupra ei. Îşi puse mâinile pe tejghea, iar McGrady putu să numere patru inele şi nouă degete.

— Da?

— Răspunde-mi repede şi o să ai de câştigat, spuse McGrady. Câte camere ai aici?

— Cincisprezece.

— Câte dintre ele sunt ocupate?

— Toate cincisprezece.

— Ai un registru de cazare?

Bărbatul îl măsură atent din priviri înainte de a-i răspunde. McGrady îşi vârî mâna în buzunar, unde avea teancul de bancnote, şi scoase câteva la vedere.

— Un registru… Da, am.

— Ăştia sunt ai tăi dacă îmi dai voie să arunc o privire, doar două minute, în registrul ăla.

— Ce anume ai vrea să vezi? întrebă bărbatul. Pot să-ți spun eu…

— Nu. Vreau să văd cu ochii mei.

Răsfiră bancnotele şi-i arătă celuilalt. Aici, chiar şi cu un dolar american o puteai duce bine. Cu cinci dolari, puteai să-ți faci de cap. Amândoi ştiau asta.

— E-n regulă, spuse bărbatul. Dar grăbeşte-te.

Luă banii şi-i înmână lui McGrady registrul. McGrady se retrase un pas şi-l deschise. Parcurse din priviri cele mai recente înregistrări şi se lămuri care era sistemul. Era scris în engleză şi chineză, dar nu văzu nimic ce să nu poată descifra. Dădu paginile în urmă cu o săptămână, la data de 30 noiembrie 1941, ziua în care cursa PanAm de la Manila aterizase la Hong Kong, avându-i la bord pe John Smith şi Emily Kam.

Era acolo! John Smith din San Francisco plătise pentru zece nopți de cazare. Asta însemna că, dacă nu cumva plecase mai devreme, era încă aici, în camera 401.

McGrady auzi paşi pe trepte. Paşi grei, deloc grăbiți. Era un bărbat masiv.

Închise registrul şi i-l înapoie recepționerului, întinzându-i-l peste tejgheaua înaltă. Îşi descheie haina şi se trase deoparte, astfel încât să poată cuprinde din priviri scările şi recepția în acelaşi timp. Pe trepte se ivi o pereche de pantofi negri, apoi se lăsară văzuți pantalonii maro şi, în sfârşit, bărbatul cel masiv în întregime. Era un Sikh, cu turbanul pe cap.

McGrady îl salută cu o înclinare a capului pe recepționer şi ieşi, în urma Sikh-ului.

Revenind sub umbrarul clădirii de vizavi, de cealaltă parte a străzii Connaught, îşi înfipse mâinile în buzunare şi rămase cu privirea ațintită asupra hotelului. Pe de-o parte, nu-i venea să creadă cât fusese de norocos. Pe de altă parte, nu prea ştia ce să facă în continuare. Dacă s-ar fi aflat în Honolulu, i-ar fi chemat pe Fred Ball şi pe sergentul Kondo şi pe oricine altcineva ar mai fi fost disponibil. L-ar fi trimis pe recepționer să bată la uşa camerei 401 cu un pretext oarecare, de pildă nişte zgomote ciudate în țevile caloriferelor. Dacă la întoarcere acesta le-ar fi confirmat prezența lui Smith, ar fi năvălit cu toții sus, ar fi spart uşa şi, dacă individul ar fi opus rezistență, l-ar fi împuşcat fără ezitare.

Nimic din toate astea nu constituia o opțiune în acest moment. Avea nevoie de sprijinul poliției din Hong Kong. Incursiunea trebuia să fie legitimă, cu aprobarea oficială a autorității locale. Pentru a o obține, trebuia

să revină la hotel pentru a-şi lăsa revolverul şi pumnalul şi a lua dosarul pe care-l adusese cu sine, conținând fotografiile de la autopsie, declarația lui Miguel, fotografii ale biletelor de avion ale lui John Smith şi telegrama primită de la agentul Shivers, care confirma faptul că paşaportul lui Smith era fals. Având în față toate aceste dovezi, polițiştii din Hong Kong nu-i puteau refuza sprijinul.

Asta însemna o călătorie dus-întors cu feribotul şi cam o oră de mers pe jos. Cel mai bun moment pentru a-l surprinde pe Smith avea să fie între orele patru şi cinci dimineața, o oră la care chiar şi cel mai înverşunat client al bordelurilor avea să fi ajuns în patul său. Aşadar, timp ar fi fost destul.

Porni în goană în direcția din care venise. Urcă la bordul feribotului în ultima clipă, dintr-un salt, exact când pasarela începea să fie ridicată, stârnind strigătele de protest ale lucrătorilor portuari. Ajuns în Kowloon, alergă până la hotelul Peninsula şi se îndreptă spre lift, fără a mai trece pe la recepție pentru a întreba dacă primise vreun mesaj.

Din acest motiv, nu mai află niciodată dacă Molly îi răspunsese la telegramă.

Uşile ascensorului se deschiseră, iar McGrady parcurse în grabă holul spre camera sa. Descuie uşa, o închise şi bâjbâi în căutarea întrerupătorului. Când lumina se aprinse, descoperi cu surprindere că în jurul său se aflau trei bărbați îmbrăcați în uniformele negre ale poliției din Hong Kong. Aveau fețe rotunde şi trăsături europene. Miroseau a whisky şi erau înarmați cu bastoane de lemn, gata să lovească.

Înainte ca McGrady să fi apucat să scoată vreun cuvânt, cei trei se repeziră asupra sa cu bâtele. McGrady îşi ridică mâinile, ascunzându-şi fața în spatele antebrațelor ridicate, ca un boxer împins în corzi. Sângura cale de-a scăpa de lovituri era în jos, aşa că se lăsă brusc să cadă, apoi se repezi înainte, secerându-l pe cel aflat în fața sa. Se prăvăliră împreună peste consola din hol, iar lampa de pe aceasta îl izbi pe McGrady în ceafă. Reuşi să-şi scoată revolverul şi să-l armeze, cu gând să tragă un foc de avertisment în podea, lângă urechea celui căzut.

Profitând că McGrady nu-şi mai ferea capul, ceilalți doi erau de-acum liberi să-şi repeadă bâtele în țeasta lui. Loviturile îl dezechilibrară şi avu senzația că un fulger lumină încăperea, apoi se făcu întuneric.

Căzu, scăpându-şi arma. Nu-şi pierdu cunoştința, continuând să se zbată. Arma era acolo, la câțiva centimetri de fața sa, cu siguranța trasă. Unul

dintre polițiști îşi propti piciorul pe spinarea sa, apăsându-l la podea. Celălalt îngenunche şi-i imobiliză mâinile la spate. McGrady nu mai avusese niciodată prilejul să poarte cătuşe. Nu fusese niciodată obligat să se ridice în picioare fiind tras de acele cătuşe. Îşi simți umerii şi coatele pârâind, iar durerea îi tăie răsuflarea. Îl întoarseră cu fața, rezemându-l de perete, iar unul dintre polițiști îl percheziționă şi găsi pumnalul.

— Eşti Joe McGrady?

Nu răspunse. Paşaportul îi era vârât în buzunarul interior al hainei, împreună cu insigna de polițist. Cei doi le studiară, pe rând.

— El e.

— Ia te uită, e polițist! Honolulu.

Şeful lor începuse să se adune de pe jos. Nu-şi rupsese genunchii, dar se mişca greoi, nesigur.

— Chiar dacă e polițist, nu înseamnă că nu e cel pe care îl căutăm, spuse el. I-ați găsit cuțitul şi arma.

— Hai să mergem.

— Luați-i lucrurile, spuse şeful. N-o să se mai întoarcă aici.

Îl împinseră afară, pe coridor. Trecură de ascensor şi intrară într-un oficiu. Aici se afla un lift de serviciu. Îl înghesuiră în el şi, ajunşi la parter, îl împinseră afară. Se aflau într-o spălătorie. Mai mulți bărbați la bustul gol munceau la o maşinărie de stors cearşafuri. Îşi ridicară privirile, intrigați.

Îl scoaseră din hotel pe la ieşirea de serviciu, unde-i aştepta o furgonetă. Îl forțară să urce în spate şi trântiră uşile. Abia reuşi să-şi găsească o poziție cât mai puțin incomodă, când furgoneta porni.

Se deplasară mai puțin de un minut, iar când uşile se deschiseră, doar doi dintre polițiști mai erau acolo. Îi făcură semn să coboare. Erau pe chei, iar în fața lor era amarată o şalupă cu însemnele poliției. Unul dinte polițiști închise uşile furgonetei şi izbi cu pumnul în ele, iar cel aflat la volan, auzind semnalul, demară, îndepărtându-se.

— Dă-i drumul, îl îndemnă unul dintre polițiști. Urcă.

Şalupa avea motorul diesel pornit, iar echipajul era pregătit de plecare. McGrady fu condus pe o bancă de la prova. Dezlegară parâma ce lega şalupa de chei şi, foarte curând, ajutat să treacă peste golul dintre chei şi ambarcațiune, McGrady traversa din nou golful Victoria, în ale cărui ape uleioase se reflectau, tulburi, luminile Hong Kong-ului.

În cele din urmă, îşi dădu el seama, avea să ajungă totuşi la sediul central al poliției din Hong Kong, chiar în acea seară.

23

Spre miezul nopții, în uşa celulei în care fusese închis se auziră bătăi puternice: un baston de lemn izbind tabla groasă de oțel. Se ridică şi se rezemă cu spatele de peretele de cărămidă vopsită în galben. Cătuşele îi fuseseră scoase atunci când îl închiseseră aici. Asta se întâmplase în urmă cu mai bine de două ore, dar încheieturile mâinilor încă îl mai dureau.

Uşa fu deschisă brusc. În prag stăteau doi polițişti, cu bastoanele în mâini. Unul dintre ei era britanic, iar celălalt chinez. Nu-i mai văzuse până atunci, aşa că nu avea de ce să le poarte pică. Pica se cere câştigată.

— Unde mergem?

Era pentru prima oară când deschidea gura de când fusese ridicat de la hotelul Peninsula.

— La paradă, îi răspunse polițistul chinez.

— Întoarce-te cu fața la perete. Mâinile la spate.

Se supuse. N-avea de ales, căci nu-i lipsea încă un cucui. Polițiştii pătrunseră în celulă şi-i puseră cătuşele. McGrady încerca să-şi dea seama despre ce paradă putea fi vorba. Fu condus pe un coridor, cotiră de două ori şi ajunseră în fața unei uşi fără vreo inscripție, doar cu un număr. Polițiştii deschiseră uşa şi îl însoțiră înăuntru. Deîndată ce văzu aranjamentul din încăpere, McGrady înțelese.

În încăpere se mai aflau alți opt bărbați, mai curați sau mai puțin curați, cu haine mai bune sau mai ponosite, vizibil sub influența alcoolului sau treji. Singurele lucruri pe care le aveau în comun erau culoarea pielii (erau albi cu toții) şi faptul că fiecare dintre ei ținea în mână un cartonaş numerotat. În centrul încăperii se afla un aparat montat pe un trepied, cu obiectivul îndreptat spre un perete alb.

Parada era de fapt o procedură standard de identificare.

O a doua uşă se deschise şi în încăpere intră un inspector de poliție chinez, în civil, însoțit de o blondă. Toate privirile celor aflați în încăpere se ațintiră asupra ei. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea un plasture pe nas şi ochii umflați. Încă nu se învinețiseră dar, mai mult ca sigur, până dimineață urma să se poată considera norocoasă dacă avea să şi-i poată deschide. Rochia roşie îi era sfâşiată la guler, iar pe gât se vedeau urmele vinete ale unei mâini. Un polițist îi aşezase pe umeri haina de uniformă, ca o pătură.

Inspectorul îl văzu pe McGrady şi se încruntă. Făcu un semn din cap şi cei doi polițişti se repeziră să-i scoată cătuşele, apoi îi îndesară în mâini un cartonaş. Intenționat sau nu, tocmai puseseră în aplicare una dintre tacticile favorite ale lui Fred Ball, aşa-numita „înfățişare Oklahoma”. Permițându-i femeii să-l vadă încătuşat, îi dăduseră de înțeles cine era cel pe care voiau să-l vadă indicat drept vinovat. McGrady era aproape sigur că ea avea să le cânte în strună.

— E-n regulă, spuse inspectorul. Aliniați-vă cu spatele la perete.

Bărbații se conformară, cu cartonaşele-n mâini. McGrady ajunse ultimul la perete şi se înghesui undeva mai la mijloc, ținându-şi numărul la vedere.

— Nu vă mişcați, le ceru inspectorul. Haideți să facem o poză.

Blitzul aparatului de fotografiat de pe trepied fulgeră, apoi polițistul care apăsase pe declanşator rulă filmul şi mai trase un cadru.

— E aici? întrebă inspectorul.

Femeia ridică privirea, privind şirul de bărbați.

— Numărul patru, rosti ea.

— Sunteți sigură?

Ea încuviință din cap.

— Sunt sigură, spuse.

Nu avea accent britanic. De fapt, n-avea niciun fel de accent.

— El e.

Îşi atinse gâtul tumefiat şi-şi întoarse privirea. McGrady îşi aruncă ochii pe propriul cartonaş. Bineînțeles, purta numărul patru.

De-abia după ce fu readus în arest şi i se scoaseră cătuşele, iar uşa grea a celulei se închise în urma sa, McGrady începu să reflecteze la situația în care se afla. Nimeni nu-l anunțase încă de ce anume era acuzat, însă după procedura de identificare începea să intuiască despre ce era vorba.

Cu siguranță, John Smith era cel care pusese totul la cale. Probabil că o plătise regeşte pe blondă ca să se lase bătută. Dar cum aflase oare de prezența lui McGrady aici? Mai exact: cine era cel care-l trădase? Vreun portar de hotel? Un recepționer? Ori, poate unul dintre cei mai bine de douăzeci de hamali şi lucrători portuari cărora le dăduse câte-o jumătate de dolar şi coordonatele sale? Poate că unul dintre aceştia ajunsese la concluzia că ar fi putut scoate mai mulți bani de la John Smith.

Se aşeză pe banca de cărămidă şi îşi dădu seama că nu îşi punea întrebarea corectă. Nu avea importanță cum de ajunsese aici, ci cum avea să

scape. Poate că a doua zi dimineață avea să-i fie mai uşor să găsească o soluție. Odată cu venirea zorilor avea să intre în pâine un alt schimb, iar în clădire urmau să se afle şi ofițeri de rang mai înalt. Dacă voia să scape, cu aceştia trebuia să stea de vorbă, nu cu cei din schimbul de noapte şi, în niciun caz, nu atâta vreme cât cei care-l arestaseră şi aranjaseră simulacrul de procedură de identificare se mai aflau în clădire.

Era aproape miezul nopții. Făcu un inventar în minte. Îi luaseră paşaportul, dar încă mai avea ceasul. Îi confiscaseră cureaua, dar nu şi pantofii sau şireturile acestora, iar asta însemna că banii primiți de la Kincaid se aflau încă asupra sa. Avea la dispoziție o chiuvetă şi un vas de toaletă, un prici de cărămidă, iar sus de tot, cu vreo trei metri deasupra celui mai înalt punct de pe perete pe care l-ar fi putut atinge, se afla un gemuleț cât o coală de hârtie, cu gratii groase. Uşa celulei era ca un bloc de metal.

Se întinse pe prici şi încercă să calculeze cam ce oră putea fi în acel moment în Honolulu.

Socoteala fu dureroasă, la propriu. Cucuiele din creştet pulsau cu fiecare bătaie a inimii, de parcă ar fi fost din nou în plină încăierare. Se văzu nevoit să numere în sens invers, privind cadranul ceasului şi, într-un târziu, se lămuri: era aproape cinci dimineața acasă. La ora asta, Molly încă mai dormea. Pentru ea era duminică dimineața.

Închise ochii şi strânse din pleoape, de parcă un efort de voință l-ar fi putut teleporta acolo, lângă ea. Sau, dacă Dumnezeu nu putea să îngăduie aşa ceva, poate c-ar fi reuşit să-i transmită măcar un gând. Un singur gând, din mintea lui spre mintea ei. Nu cerea prea mult, doar două cuvinte avea să-i spună…

24

La şase dimineaţa, în vreme ce moţăia, pe jumătate adormit pe priciul de cărămidă, cineva deschise vizeta din partea inferioară a uşii metalice şi împinse înăuntru o tavă de metal, apoi o închise la loc. Se auziră paşi îndepărtându-se şi scârţâitul roţilor unui cărucior. I se adusese mâncarea. Se ridică de pe bancă pentru a inspecta tava. Un bol de tablă cu *congee*[3] călâi şi o cană de ceai apos. Goli mai întâi cana de ceai, apoi şi bolul cu terci. Vizeta nu putea fi deschisă dinspre interior. Avea să fie nevoit să păstreze bolul până când cineva avea să-i ceară să îl înapoieze. Se duse la chiuvetă şi-l limpezi, ca să nu le dea carcalacilor prilej de sărbătoare. Apoi se întinse pe prici, cu haina la cap pe post de pernă.

Aşteptă.

La opt şi jumătate se ridică din nou. Nu fu convins că auzise bine până când sunetul se repetă. Se afla într-o fortăreaţă cu ziduri groase. De n-ar fi fost ferestruica de deasupra sa, zgomotele de afară n-ar fi avut cum să răzbată. Mica deschizătură îi îngădui să se lămurească. Ceea ce auzise fusese o explozie, urmată apoi de altele. Ciulind urechile, auzi vuietul elicelor unor avioane şi rafale de arme automate. Ceva mai târziu li se alăturară bubuiturile grave, la intervale regulate, ale artileriei grele, cel mai probabil bateriile defensive de pe coastă. Simţea fiecare bubuitură în stomac, iar dacă se lipea de perete, simţea fizic rezonanţa acestora. Din pricina vibraţiilor, de pe tavanul şi pereţii celulei se desprindea praful vechi de-un secol, ca o negură ale cărei vârtejuri putea să le admire, în fasciculul de lumină ce pătrundea pe fereastră.

Acum auzea şi voci, venite de astă dată din interiorul clădirii. Aflase încă din seara precedentă că în jurul său se aflau şi alte celule, dar nu avusese cum să ştie dacă acestea erau sau nu ocupate, căci ceilalţi deţinuţi păstraseră liniştea de-a lungul întregii nopţi şi toată dimineaţa. Acum însă, puşcăriaşii strigau unii la alţii în cantoneză.

Nu înţelegea o boabă din ce îşi spuneau, dar nici nu era nevoie. Era capabil să-şi folosească propria imaginaţie şi avea o perspectivă mai amplă şi mai recentă asupra situaţiei de fapt decât oricare dintre tovarăşii săi de detenţie. Zburase din insulă în insulă din Honolulu la Hong Kong. Pornise dintr-o bază militară americană şi trecuse prin alte patru, pe parcursul călătoriei. La fiecare escală, aerodromurile erau înţesate de bombardiere.

Văzuse nave torpiloare şi ample lucrări de fortificare a bateriilor de coastă. Toate acestea fuseseră fie mutate, fie construite cu preţul unor resurse imense, cu un singur scop: descurajarea unei ameninţări. Toată lumea se aşteptase la o furtună.

Iar acum, războiul ajunsese şi aici. Şi singurul lucru pe care-l putea face McGrady era să aştepte.

Nu veni nimeni să îi aducă de mâncare la prânz. Nimeni nu veni să-l târască, în lanţuri, în faţa unui judecător. Şi nimeni nu veni să-şi ceară scuze şi să-l anunţe că fusese o greşeală şi era liber să plece. Nimeni.

Îşi petrecu timpul ascultând bubuiturile artileriei, la fel ca toţi ceilalţi prizonieri. Se trăgea de undeva din oraş, dar sunetul exploziilor obuzelor nu se auzea, aşa cum nu se auzeau nici deflagraţiile cauzate de răspunsul inamicului. De-aici, McGrady putu să tragă câteva concluzii: britanicii aveau tunuri cu bătaie mai lungă decât japonezii şi trăgeau asupra unui inamic aflat dincolo de linia orizontului. Dacă japonezii s-ar fi aflat mai aproape, cu siguranţă ar fi răspuns barajului de artilerie britanic. Asta însemna că japonezii se aflau la mai mult de cincisprezece mile în larg. Aveau să deschidă focul abia când distanţa de ţărm avea să scadă sub cinci mile.

Privi în jur. Ziduri groase, tavan arcuit. Celula sa se afla la parter, iar deasupra se aflau alte câteva etaje. În cazul unui bombardament, era un adăpost rezonabil.

La şase şi jumătate după-amiază, afară se lăsase deja întunericul, iar în celulă se înstăpânise bezna. În noaptea precedentă, lumina nu se stinsese nici măcar pentru o clipă. Acum, nimic. Fie japonezii bombardaseră uzina electrică, fie în oraş se instituise în mod intenţionat camuflajul. Pentru McGrady n-avea însă importanţă. Se bucura că îşi spălase bolul, căci altfel, la ora asta, ar fi fost năpădit de gândaci. Cu siguranţă, specia lor aştepta de milioane de ani un prilej pentru a lua în stăpânire lumea.

Nu-şi mai putea vedea ceasul şi pierduse noţiunea timpului. Stătea în întunericul celulei, întorcând pe toate feţele, în gând, cazul. Prefera să se gândească la asta, în loc de orice altceva. În niciun caz la Molly, de pildă. Se gândea la John Smith şi la cât de aproape fusese de acesta la hotelul Empire. Ratând întâlnirea cu Emily Kam, nici măcar nu ştia cum arăta

purtătorul acelui nume fals. Fusese înfrânt de o nălucă. Ar fi trebuit să urce, să spargă uşa şi să-l împuşte. În cel mai rău caz, ar fi fost arestat atunci, pe loc, şi ar fi sfârşit în aceeaşi celulă, dar măcar ar fi ştiut care erau acuzațiile ce i se aduceau şi totul ar fi avut sens.

Auzi o uşă deschizându-se, apoi paşi grăbiți şi o dublă bătaie în uşa celulei sale, cu un obiect dur, probabil un baston. Se ridică şi se apropie de uşă. Un panou-vizor de dimensiunile unei cărți poştale se deschise, cam la nivelul ochilor săi dacă se înclina puțin. Se aplecă uşor şi încercă să distingă cine se afla de cealaltă parte a uşii, dar fu orbit de lumina puternică a unui felinar.

— McGrady?

— Eu sunt.

— Ai un vizitator.

McGrady privi din nou prin vizetă. Polițistul care ținea felinarul i-l întinse bărbatului aflat alături. McGrady nu-l mai văzuse niciodată pe acesta. Avea părul castaniu deschis, zburlit, şi purta un costum ocru decent. Necunoscutul făcu un pas înainte.

— Sunt Nathan De Vries, se prezentă acesta.

Avea un accent specific Coastei de Est, probabil era din Boston.

— Cine v-a trimis?

— Am primit aseară un telefon prin care eram anunțați că un cetățean american a fost reținut. Am înțeles că sunteți detectiv?

— La poliția din Honolulu, confirmă McGrady. De ce v-au anunțat?

De Vries îşi pipăi buzunarele, mai întâi la haină, apoi la pantaloni.

— Avem o înțelegere cu poliția, să fim anunțați ori de câte ori un cetățean american e reținut.

— De aceea am fost adus la sediul central al poliției, iar nu la secția din Kowloon?

— Probabil, spuse De Vries, care-şi găsise țigările şi acum căuta ceva cu care să îşi aprindă una. Sau ar putea fi din cauza acuzației ce vă este adusă. Vă aflați în Hong Kong, aici violul cu circumstanțe agravante se pedepseşte cu moartea. Prin urmare, era oarecum de aşteptat să fiți adus la centru.

— De asta sunt acuzat? De viol?

— Nu vi s-a comunicat?

— Nu mi s-a spus absolut nimic.

De Vries găsi, în sfârşit, o cutie de chibrituri şi îşi aprinse țigara. Scoase încă una din pachet şi i-o oferi lui McGrady prin vizetă, dar acesta îl refuză,

clătinând din cap. Dacă l-ar fi împuşcat pe Smith în urmă cu o noapte, ar fi acceptat ţigara, căci ar fi meritat-o.

— S-au întâmplat multe azi, spuse De Vries.

— Am auzit.

— Ce aţi auzit?

— Artileria, bombardamentele, focuri de arme automate. Japonezii au decis să acţioneze, în cele din urmă.

— Toată lumea credea că ştie la ce să ne aşteptăm, spuse De Vries. Dar nimeni n-a prevăzut cele ce s-au întâmplat.

— Trebuie să dau o telegramă la Honolulu.

— Mă tem că nu va fi posibil.

— De ce?

— Legăturile telegrafice au fost întrerupte şi nu se ştie unde anume a fost tăiat cablul.

— Păi unde altundeva să fi fost tăiat, dacă nu aici?

— N-aţi înţeles. Japonezii au lovit Pearl Harbor şi insula Wake. Apoi au atacat în Guam şi la Manila, în acelaşi timp în care bombardau Hong Kongul. Practic, au deschis un front lung de nouă mii de kilometri.

McGrady îşi încleştă mâinile pe marginile vizetei şi îşi apropie faţa de aceasta, de parcă ar fi putut să treacă dincolo.

— Cum adică au lovit Pearl Harbor?

— Au atacat, la fel ca aici şi-n celelalte locuri.

— A fost o invazie, au trimis trupe?

De Vries trase îndelung din ţigară, apoi expiră, clătinând din cap.

— Din câte-am auzit, a fost un atac aerian, declanşat de pe portavioane. Au fost două valuri de atac, azi-dimineaţă. Au scufundat *Arizona* şi alte nave, nu-mi amintesc care anume… A fost o zi lungă.

— Cum aţi aflat de toate astea?

— Prin radio.

— Au bombardat oraşul?

— Care oraş?

— Honolulu. Iisuse!

— Tot ce ştiu e că au bombardat Pearl Harbor.

McGrady îşi privi cu atenţie vizitatorul. Omul era începător. Probabil că terminase colegiul şi se angajase într-un post de conţopist.

— Ar fi vreo cale prin care aţi putea să mă scoateţi de aici?

— N-aş avea nicio şansă, fiind vorba de un viol.

— N-am făcut aşa ceva. E o înscenare. Trageţi nişte sfori.

— Suntem într-o colonie a Coroanei britanice, nu în Nicaragua. Locul ăsta are legile sale.

— Toată dimineaţa n-am făcut altceva decât să ascult cum se duce de râpă locul ăsta.

— Nu pot să fac nimic, McGrady. Pot să vă angajez un avocat, dar nu ştiu când voi reuşi să-l aduc aici. Nici măcar nu ştiu când va putea avea loc audierea preliminară. Cei care v-au arestat… Toate efectivele poliţiei, de fapt, au primit misiuni de patrulare de-a lungul coastei.

— Aţi putea contacta Honolulu prin radio? întrebă el.

— Nu avem un transmiţător la consulat. De regulă, folosim telegrame cifrate, veni răspunsul lui De Vries. Dar la ce v-ar folosi dacă aş putea vorbi cu cei din Honolulu?

— Amiralul Kimmel ar putea să depună mărturie în favoarea mea, la fel şi guvernatorul Poindexter. Mă aflu aici într-o misiune ce mi-a fost încredinţată de ei.

— Dar nu aţi urmat calea oficială, n-aţi anunţat pe nimeni.

— N-am mai apucat. Atunci când am fost reţinut abia sosisem de opt ore, timp în care am fost ocupat.

— Cu ce anume?

— Urmăream un ucigaş.

— Un ucigaş?

— E vorba despre cel ce l-a ucis pe nepotul lui Kimmel. A obligat-o pe o fată japoneză să privească, apoi a ucis-o şi pe aceasta. A ajuns aici cu un Clipper al companiei PanAm, cu o săptămână înaintea mea. Pe drum, a mai făcut o victimă, un puşcaş marin, pe insula Wake.

— Şi el ar fi cel care v-a înscenat totul?

Artileria din Hong Kong lansă o nouă salvă, iar uşa de oţel dintre ei înregistră vibraţia.

— Cine altcineva ar fi avut interes să o facă?

— Deci n-aţi văzut-o niciodată pe femeia în cauză?

— Prima oară am văzut-o cu ocazia procedurii de identificare. Ştiţi cumva cum se numeşte? Dacă aţi urmări-o, aş putea să pun pariu că v-ar duce direct la el.

— Nu am cum să fac aşa ceva. Sunt diplomat, nu poliţist. Şi chiar dacă aş avea autoritatea să fac aşa ceva – dar nu o am –, acum nu-i timp de asemenea lucruri.

— Individul călătoreşte folosindu-se de un paşaport american fals şi are parte de sprijin din diverse părți. Avem motive să credem c-ar putea fi german.

— Şi ce-i cu asta?

— Faceți conexiunile, domnule De Vries, îi sugeră McGrady. E război, iar tipul e de partea inamicului. Regulile s-au schimbat.

De Vries trase din țigară şi ridică privirea spre tavan. Particule fine de nisip se desprindeau din arcada de cărămidă de deasupra sa, eliberate de zguduiturile exploziilor recente.

— S-ar putea ca starea de război să nu vă fie chiar atât de neprielnică, spuse De Vries. Prioritățile sunt altele. Dacă autoritățile nu vor reuşi să dea de urma martorului acuzării, nu vor avea de ales şi vor trebui să vă elibereze.

— Aşadar, din clipa asta şi până când se va-ntâmpla ce-ați zis, nu trebuie să-mi fac griji decât pentru ce fac japonezii.

— Va trebui să aşteptăm pentru a vedea ce vor face japonezii, da.

— Uşor de zis, de-acolo, din libertate, spuse McGrady.

— Am să încerc să vin să vă văd şi mâine.

— Mda, nu vă străduiți prea tare…

La zece minute după plecarea lui De Vries, vizeta de la baza uşii sale se deschise şi o tavă cu o cană de ceai îşi făcu apariția. Forța americană în acțiune! De Vries îşi flexase muşchii pentru a-i asigura condiții mai bune de detenție. McGrady se aşeză pe marginea priciului şi bău fără grabă ceaiul. Nu-şi făcea iluzii că aveau să-i aducă şi altceva prea curând. În felul acesta, atunci când ziua de 8 decembrie avea să se sfârşească fără să-i fie adusă cina, n-avea să fie dezamăgit prea tare.

Zorii veniră odată cu trei ore de raiduri aeriene şi un bol de *congee* strecurat prin vizetă. Cel care-i vârî tava pe la baza uşii era vădit iritat: o împinse prea tare şi ceaiul din cană se vărsă. McGrady sorbi ceea ce mai rămăsese pe tavă şi la fundul ceştii răsturnate. Goli şi bolul cu *congee* şi urmă apoi aceeaşi rutină, limpezindu-l şi aşezându-l alături de bolul din ziua precedentă. Îl neliniştea faptul că nimeni nu venise să ia înapoi tava şi vasele. Ceva nu mai funcționa cum ar fi trebuit. Sub presiunea evenimentelor, organizarea se dusese pe apa sâmbetei, iar el era captiv aici,

prins în vâltoarea haosului.

De Vries îşi făcu apariţia spre apus. Sosirea acestuia fu precedată de acelaşi ritual ca în ziua anterioară. Cineva bătu în uşă şi rosti numele lui McGrady, apoi vizeta se deschise, iar poliţistul care-l însoţise pe De Vries se îndepărtă, lăsându-l pe diplomat singur cu McGrady. De Vries îşi pipăi buzunarele şi-şi aprinse o ţigară, apoi vârî pachetul în buzunar fără să-i mai fi oferit una lui McGrady.

— Mi-au permis să vă aduc ceva, spuse De Vries.

Îngenunche şi deschise vizeta din partea inferioară a uşii, împingând în celulă un pachet înfăşurat în hârtie şi apoi o sticlă de un litru.

— Ce-s astea?

— Găluşte, bere şi pastile de Halazone pentru purificarea apei, îi răspunse diplomatul.

— Aţi putea deschide uşa asta?

— Mi-ar trebui cheia.

— Dacă aţi avea cheia, aţi deschide-o?

— Nu ştiu ce să spun… Britanicii sunt aliaţii noştri.

— Iar noi suntem aliaţii lor.

— S-a început evacuarea consulatului.

— Cum?

— Cu aviaţia naţională chineză; sunt piloţi americani care lucrează pentru naţionalişti. Decolează noaptea, de pe aeroportul Kai Tak.

— Când plecaţi?

— La ora zece.

— Aţi vorbit cu cineva despre mine?

— Am făcut tot ce puteam face.

— Şi ce va urma acum?

— Vom zbura până la Chungking, apoi peste Himalaya. Vom ajunge la Delhi, fiecare cum va putea. Acolo urmează să ne regrupăm.

— Nu vorbeam despre tine, imbecilule! Ce se va întâmpla cu mine?

Dacă De Vries se simţi în cât de mică măsură ruşinat, McGrady nu reuşi să observe vreun semn, judecând după expresia feţei. Părea mai degrabă plictisit, iar ochii îi erau injectaţi. Cu siguranţă, se apucase de băut încă de la amiază.

— Când vom ajunge în India, vom transmite o scrisoare în favoarea dumneavoastră.

— O scrisoare? Şi cui i-o veţi trimite?

— Am putea să le-o înmânăm autorităților britanice, la Delhi, protestând oficial față de reținerea dumneavoastră.

— Am o idee mai bună, spuse McGrady. Ai putea să faci cale întoarsă până la capătul culoarului şi să-i dai de urmă tipului care te-a condus aici.

— Şi ce să fac cu el?

— Să-i dai cinci sute de dolari în schimbul cheii şi să-l îndemni să meargă să bea ceva.

— De unde cinci sute de dolari?

— Spune-mi, ai face asta?

De Vries privi în jur, simțindu-se cu musca pe căciulă deşi nu făcuse încă nimic concret. Omul ăsta n-ar fi rezistat niciun minut de unul singur în jungla urbană.

— N-aş putea să fac una ca asta. M-ar aresta şi m-ar băga în celula de vizavi.

— Trei sute pentru tine, două sute pentru el.

— Nu pot face asta, McGrady.

— Dacă te răzgândeşti cumva, voi fi aici, aşteptând sosirea japonezilor.

— Britanicii nu au să se predea.

— Nu-mi fac griji că ar avea de gând să se predea. În schimb, mi-e teamă că japonezii vor şterge pe jos cu ei.

— Am făcut tot ce se putea face.

McGrady se îndepărtă de uşă, apoi se întoarse brusc şi izbi cu pumnul drept, cât putu de tare, suprafața de metal, zdrelindu-şi buricele degetelor. Îşi strânse mâna dreaptă cu stânga, încercând să oprească sângerarea. Fred Ball nu şi-ar fi irosit forțele rănindu-se, ci şi-ar fi scos mâna prin vizetă şi l-ar fi apucat de gât pe De Vries.

— Gândeşte-te la mine când o să cadă Hong Kongul, spuse McGrady. Ai fi putut să faci ceva, dar n-ai vrut. Pleacă, să nu pierzi avionul!

Se întoarse cu spatele la uşă şi aproape că se împiedică de pachetul cu mâncare adus de De Vries. Se abținu cu greu să îi tragă un şut sau să-l strivească. Ştia că ar fi regretat asta, mai târziu. Era îndeajuns de flămând pentru a conştientiza acest lucru. În schimb, se aşeză pe marginea priciului şi ascultă paşii lui De Vries îndepărtându-se. După ce toate uşile fură închise, iar arestul se cufundă din nou în beznă, în minte îi veni încă un motiv pentru păreri de rău.

Dacă şi-ar fi păstrat calmul, ar fi putut să-i ceară lui De Vries să-i dea de ştire lui Molly. Cu siguranță, diplomatul ar fi făcut-o, mai devreme sau mai

târziu. De-acum însă, şi această uşă se închisese; ca toate celelalte.

Trecură ore în şir fără să se întâmple nimic. Nu veni nimeni. De Vries era de-acum departe, într-un avion ce zbura prin întuneric, spre subcontinentul indian şi spre siguranță. Afară, bubuitul artileriei nu contenea nicio clipă. Peste zi, în celulă fusese cald; de-a lungul nopții însă, temperatura scăzuse. Era conştient că se apropiau zorii, căci tremura de frig, chircit pe prici. Deodată, ceva se schimbă în fondul sonor ambiant. Începură să se audă exploziile unor proiectile de artilerie. Erau încă prea departe pentru a cădea asupra oraşului; cel mai probabil, exploziile se auzeau de la nord de Kowloon. Japonezii mutaseră linia frontului. De-acum erau îndeajuns de aproape pentru a lansa propriul baraj de artilerie.

Mâncă găluştele, ca nu cumva să ajungă pradă gândacilor, apoi desfăcu sticla de bere la muchia uşii de fier. Se aşeză pe prici şi o bău fără grabă, în timp ce lumina zorilor pătrundea prin fereastra minusculă. Se gândi că aceasta avea să fie cea mai tristă bere băută în viața sa.

Anii ce aveau să urmeze aveau să-i demonstreze că se înşelase.

25

Cu şase zile în urmă, japonezii îşi aduseseră artileria la distanța la care bombardarea țărmului devenea posibilă. Din acel moment, exploziile nu mai conteniseră şi, din câte-şi putea da seama McGrady, loviturile nu avuseseră o țintă anume. În anumite momente, ritmul scădea, probabil aşteptau să li se suplimenteze muniția. Atunci se auzeau doar explozii răzlețe, câteva într-o oră, de obicei după miezul nopții. Era o strategie isteață, menită să demoralizeze întregul oraş, căci nimeni nu poate să reziste prea mult timp fără somn, aşa cum nimeni nu-şi poate ține răsuflarea pe termen nedefinit.

Cu patru zile în urmă, pe când încă mai exista o oarecare organizare în sediul poliției, măcar în aparență, McGrady reuşise să schimbe câteva cuvinte cu cel care îi adusese tava cu ceai şi *congee*. Aflase astfel că britanicii se retrăseseră din Noile Teritorii şi Kowloon. Cedaseră tot, păstrând doar insula Hong Kong.

De trei zile nu mai reuşise să afle nimic. Ceaiul şi *congee*-ul de dimineață nu mai veniră. Ceilalți deținuți bătuseră cu pumnii în uşile celulelor o vreme, apoi zarva se stinsese. Deşi curentul fusese oprit, încă mai curgea apa. McGrady păstrase sticla de bere; o umplea de la robinetul chiuvetei şi o purifica cu ajutorul tabletelor primite de la De Vries. Stătea pe prici, cu privirea aţintită asupra uşii, şi asculta sarabanda exploziilor.

Cu două zile în urmă începuseră luptele de stradă. Zgomot de împuşcături şi tir de mitraliere. Exploziile unor grenade. De-a lungul ultimelor patruzeci şi opt de ore, zgomotul crescuse în intensitate. Britanicii luptau pentru fiecare clădire, dar era o luptă fără speranță. Departe de a-i împinge pe japonezi înapoi spre mare, pierdeau teren. În dimineața zilei de douăzeci şi unu decembrie, bătălia ajunse să se dea exact în jurul sediului central al poliției. McGrady stătea întins pe prici, ascultând zgomotul luptei, dincolo de ziduri. Simțea mirosul prafului de puşcă şi auzea strigătele ofițerilor din ambele tabere. Urlau ordine către proprii oameni, urlau unii la alții. Auzi zgomotul unor ferestre sparte, apoi, din interiorul clădirii, răpăitul unei arme automate. Una dintre tabere îşi instalase un punct de foc undeva la etajele superioare.

Lupta continuă până spre după-amiază, apoi zgomotele începură să se îndepărteze. Liniştea se prelungi cam o oră, după care se risipi brusc, atunci

când uşa grea de oţel a arestului fu dată de perete. Se auziră râsete pe culoar, paşi, şoapte. Când paşii ajunseră în dreptul celulei sale, o voce de bărbat lătră un ordin:

— *Chaken!*

— *Hai!*

McGrady se ridică în picioare, îşi netezi haina ce-i slujise drept pernă şi o îmbrăcă. Dincolo de uşă, auzi sunetul unei palme lovind o suprafaţă de lemn, apoi metal în contact cu metalul. O cheie învârtită în broască. Nu, nu uşa sa era cea care urma să se deschidă.

Se auzi scârţâitul unor balamale.

Un bărbat începu să vorbească foarte repede în cantoneză. Apoi urlă. Soldaţii japonezi urlară şi ei, atât de tare încât acoperiră orice alte zgomote. Apoi se făcu linişte. Trecură la celula următoare.

Din nou se auziră cheia, zăvorul, balamalele ruginite.

Următorul deţinut nu scoase niciun cuvânt. Urlă, apoi glasul i se curmă scurt. De data asta, McGrady auzi fiecare lovitură atingându-şi ţinta. Înţelese care fusese ordinul comandantului: încercau să economisească gloanţele.

Se pare că şi al treilea deţinut pricepuse. McGrady auzi cheia şi zăvorul tras, dar de data asta balamalele nu mai scârţâiră. Se auziră strigăte în două limbi, apoi icnete. Bărbatul din celulă încerca să-i împiedice să deschidă uşa. Dacă şi acea uşă era la fel cu cea a celulei lui McGrady, nu exista decât un mâner mic pe interior, nimic altceva de care să se poată ţine. Apoi bărbatul păru a-şi fi schimbat strategia. Încetă să mai ţină de uşă şi, dimpotrivă, o împinse în afară. Reuşi să-i ia prin surprindere pe japonezi, care căzură claie peste grămadă. McGrady auzi paşi alergând, apoi o împuşcătură şi sunetul unui corp inert izbindu-se de pardoseală.

Paşi.

McGrady auzi cheia răsucindu-se în broasca uşii celulei sale.

Dacă rămânea în celulă avea să moară. Dacă încerca să scape cu fuga, la fel. Nu avea nimic de făcut. Îşi încheie nasturii hainei şi rămase în picioare în centrul celulei. Uşa se deschise, iar în cadrul ei se iviră trei soldaţi japonezi, cu puştile îndreptate spre el. Armele aveau fixate la vârf baionetele cu lame lungi şi subţiri, însângerate.

Soldaţii îl priviră pe McGrady. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi, aşteptând, cu privirea aţintită înainte. Privea dincolo de soldaţi, prin ei, prin zidul puşcăriei, până departe, la Molly, în Honolulu. Avea ochii

deschişi. Refuza să întâmpine moartea cu ochii închişi. O vedea pe Molly şi-i spunea ceea ce ar fi trebuit să-i spună de-o sută de ori înainte de-a pleca.

Unul dintre soldaţi se retrase un pas şi privi în lungul coridorului, strigând spre cineva aflat în afara câmpului vizual al lui McGrady.

— *Amerikajin!*

— *Nani?*

— *Amerikajin ka igirisujin da…*

— *Yamero!*

— *Hai!*

Toţi cei trei soldaţi îşi coborâră baionetele. McGrady îşi limpezi privirea. Soldaţii se dădură la o parte, lăsându-şi comandantul să pătrundă în celulă. Avea gradul de sublocotenent, din câte-şi putu da seama McGrady, judecând după petliţele roşu cu galben cu o singură stea de pe gulerul ofiţerului. Purta cizme înalte până la genunchi, pline de praf, iar uniforma îi era îmbibată de sudoare.

Ofiţerul se apropie de McGrady.

— American sau britanic?

— American.

Ofiţerul îşi aduse mâinile în faţă. Apoi îşi împreună încheieturile. Avea un pistol.

— Tu acum, spuse el. Întoarce-te.

Ofiţerul îşi continuă demonstraţia. Cu mâinile la spate, apropiate la încheietură. Îi întoarse fără grijă spatele lui McGrady, căci se ştia acoperit de oamenii săi. McGrady se întoarse cu faţa la perete şi îşi duse mâinile la spate. Unul dintre soldaţi îşi sprijini arma de zid chiar lângă piciorul lui McGrady. Un altul remarcă privirea aruncată de McGrady înspre armă şi-i lipi latul baionetei de gât. Oţelul era cald, încă, de la sângele altcuiva. Ceilalţi doi nu pierdură timpul, ci-i legară mâinile strâns, cu o sfoară subţire, iar McGrady o simţi intrându-i adânc în carne.

Unul dintre soldaţi îl conduse afară din arest. Văzu două cadavre în celulele pe lângă care trecu, iar un al treilea zăcea pe culoar, cu capul într-o baltă de sânge. Îl împuşcaseră în ceafă. În urma lui McGrady, ofiţerul şi cei doi soldaţi ce-i rămăseseră alături îşi continuară treaba. Deschiseră următoarea celulă, iar McGrady ascultă cum, în clipele ce urmară, mai muri un om. Prins în capcana celulei, străpuns de baionete, muri fără să ţipe şi, de

astă dată, şi soldaţii rămaseră tăcuţi. O moarte tăcută. McGrady continua să înainteze, târându-şi picioarele, cu răsuflarea grea. Trecu de gratiile arestului, intrând în aripa principală a sediului poliţiei. Înaintă pe un culoar, plin de cioburi de sticlă. Pereţii erau ciuruiţi de gloanţe. Trecură pe lângă cadavrul unui poliţist ce fusese împuşcat în faţă. Coborâră un rând de trepte şi străbătură holul de la intrare, apoi coborâră cele câteva trepte din faţa intrării. Pe Hollywood Road zăcea un soldat Sikh, mort, cu faţa în jos. Fusese dezarmat. Dincolo de el, la câţiva paşi, se vedea craterul lăsat de explozia unui obuz de artilerie.

— *Migi ni magare!*

Soldatul japonez îl îmboldi cu baioneta, îndeajuns de tare încât să-i simtă înţepătura prin haină. Apoi îl împinse spre dreapta, iar McGrady o coti în direcţia indicată. Porniră pe Hollywood Road. Jumătate dintre clădiri aveau faţada desfigurată de bombardamente, expunând vederii bucătării, dormitoare sau ateliere de croitorie devastate de schije. Strada era plină de mormane de cărămizi şi cioburi. Intersecţiile erau sufocate de vehicule abandonate, ciuruite de gloanţe, unele dintre acestea încă în flăcări.

După prima intersecţie, soldatul îi strigă din nou ceva. Succesiunea gesturilor lui fu aceeaşi: ordinul, împunsătura cu baioneta, un brânci. De data asta, ordinul fusese diferit: soldatul îi cerea să o ia la stânga. Traversară strada, făcând slalom printre gropile lăsate de explozii, şi intrară într-o clădire pe jumătate dărâmată. Până în acea dimineaţă, aici fusese o bancă. Casieriile cu pereţi din lemn fuseseră sfărâmate. Tavanul şi acoperişul nu mai existau. Pardoseala de marmură era plină de craterele săpate de o bombă lansată din avion. Ocoliră rămăşiţele grinzilor acoperişului. Doi soldaţi japonezi străjuiau uşa circulară a camerei de valori, aşezaţi direct pe jos. Se ridicară atunci când McGrady şi escorta sa îşi făcură apariţia, iar unul dintre ei începu să învârtă volantul pentru a deschide uşa blindată.

Trase de mâner, iar uşa grea de metal se deschise încet. McGrady putu să vadă în interior; japonezii goliseră seiful şi apoi îl umpluseră la loc. Luaseră banii şi orice obiect de valoare şi înghesuiseră înăuntru oameni, civili. Erau cam o duzină, clipind des din pricina luminii puternice. Erau bărbaţi, femei, copii. Cu toţii erau britanici, niciun chip cu trăsături asiatice. McGrady avusese însă ocazia să vadă cum îi tratau japonezii pe localnici. Soldatul îl împinse dincolo de pragul înalt, apoi ceilalţi doi traseră de uşă, care se mişcă încet şi se închise cu un zgomot surd, cufundând în beznă încăperea.

Unul dintre britanici avea o lanternă. O aprinse, îndreptând fasciculul de

lumină spre tavan.

— Bun venit la Clubul Bancherilor.

— Mulțumesc.

— Eşti american.

— Din Honolulu.

— Am înțeles c-au atacat şi Pearl Harbor.

— Aşa am auzit şi eu.

— Unde te-au găsit?

— Lângă sediul poliției. Încercam să trec neobservat.

McGrady privi în jur. Toți bărbații erau mai în vârstă, trecuți de şaizeci de ani, şi niciunul nu era foarte înalt. Unii păreau răniți, dar nu zări niciun braț rupt. John Smith nu se afla aici şi nu o văzu nici pe blonda de la comisariat. Bărbatul care ținea lanterna părea cel mai tânăr dintre bărbați. Avea o mustață brun-cenuşie şi purta o cămaşă pătată de sânge, în dungi, căreia îi lipsea o mânecă. Reperă mâneca, bandajând mâna fetiței de alături.

— De când sunteți aici?

— De azi dimineață.

— Vorbeşte cineva japoneza?

Cu toții clătinară din cap.

— Unul dintre ofițerii lor o rupea nițel pe engleză, spuse bărbatul cu lanterna. Ne-a spus că urmează să fim mutați de-aici, odată ce bătălia se va încheia.

— Unde?

— La închisoarea Stanley, undeva spre sud, răspunse bărbatul. Eşti cumva rănit? Avem o asistentă medicală aici, cu noi.

— Eu sunt, se auzi o voce de femeie.

McGrady scrută întunericul încăperii şi o văzu: era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi avea pe umeri un sacou bărbătesc.

— Pot să arunc o privire, dacă e nevoie.

— Sunt în regulă, mulțumesc.

— Atunci am să sting lanterna, spuse bărbatul. Sunteți gata cu toții?

Din încăpere se auziră mormăieli de încuviințare. McGrady îşi găsi un loc să se aşeze, cu spatele rezemat de perete. Lumina se stinse. Rămaseră în tăcere o vreme, în bezna absolută. Apoi se auzi un scâncet de copil. Mama sa încercă să-l liniştească, cântându-i o colindă de Crăciun. În întuneric, vocea femeii era singurul reper. O voce puternică şi caldă, care inspira siguranță. McGrady îşi imagină că era vocea lui Molly. Se strânse lângă

perete, închis în sine, şi aşteptă.

26

Japonezii începură să extragă bărbaţii din camera de valori, unul câte unul. Mai întâi îl luară pe bărbatul cu lanterna, care apucă să i-o strecoare asistentei medicale atunci când trecu pe lângă ea. Soldaţii închiseră la loc uşa grea, lăsându-i din nou în beznă. La fel ca uşa, pereţii încăperii erau prea groşi pentru a permite să răzbată vreun sunet din afară.

Aşteptară. McGrady încercă să ţină socoteala timpului numărând secundele. După aproximativ patruzeci şi cinci de minute mecanismul complex de închidere a uşii începu să scârţâie, iar uşa grea se deschise. Un ofiţer japonez se proţăpi în cadrul acesteia, cu un picior pe pragul înalt. Englezul care-i urase bun-venit lui McGrady în Clubul Bancherilor nu era prin preajmă. Ofiţerul îi făcu semn bărbatului aflat lângă McGrady.

— Tu, spuse el. Vino.

Bărbatul privi în jur, dar nu avu de ales şi se ridică. Era neras de trei sau patru zile, iar pe cămaşă avea urme de sânge. Părea la fel de însetat ca toţi ceilalţi prizonieri.

— Unde-i Clive? întrebă el.

— Vino, repetă ofiţerul, ducându-şi mâna la mânerul sabiei.

Bărbatul se supuse şi păşi înainte spre uşă. Ofiţerul îl apucă de umăr şi-l trase afară din camera de valori, apoi uşa se închise la loc. Se făcu întuneric, dar nu şi linişte. De data asta, încăperea se umplu de şoapte. Toţi aveau întrebări, dar nimeni nu era capabil să ofere vreun răspuns. Copiii nu mai plângeau. Erau prea însetaţi ca să-şi mai risipească lacrimile. McGrady îşi închise ochii, sperând să mai reducă astfel senzaţia de ameţeală pe care i-o inducea întunericul total. Începu din nou să numere secundele. Se descălţă şi scoase din pantof branţul. Banii primiţi de la John Kincaid erau acolo. Teancul era neatins, căci până în acel moment se folosise doar de propriii bani. Dar, pentru ca banii să-i poată fi de vreun folos, trebuia să-i aibă la îndemână. Se încălţă, apoi împături bancnotele şi le vârî în şoseta de pe piciorul drept.

Mecanismul uşii se făcu din nou auzit.

McGrady se ridică în picioare. Ofiţerul revenise. Lumina care răzbătea de afară era slabă şi inegală. Provenea de la un felinar ţinut în mână de unul dintre soldaţi.

— Vin eu, spuse McGrady.

Ofițerul îl măsură din priviri, apoi încuviință.

— Oamenii ăştia au nevoie de apă, rosti McGrady. De apă, de mâncare, de un loc unde să-şi facă nevoile. N-am primit nimic, de o zi şi jumătate încoace.

— Vino.

— Le puteți aduce măcar nişte apă?

Japonezul îşi atinsese, se pare, limitele cunoştințelor sale de limbă engleză. Prin urmare, McGrady îşi ridică mâinile la gură şi se prefăcu a bea, apoi arătă spre camera de valori. Ofițerul încuviință din cap. Înțelesese. Nu se putea şti dacă îi păsa sau dacă avea posibilitatea de-a le da apă prizonierilor. Lui McGrady nu-i rămânea decât să îl urmeze.

De îndată ce uşa se închise în urma lui McGrady, doi soldați îl luară în primire, apucându-l de brațe şi împingându-l de-a curmezişul spațiului care fusese holul băncii. Se întunecase. Ofițerul o luă înainte. Străzile erau pustii, iar ferestrele clădirilor rămase în picioare erau întunecate. Japonezii eliberaseră intersecțiile de maşinile distruse şi astupaseră craterele din asfalt cu moloz luat din dărâmături.

În ciuda întunericului, McGrady distingea perfect fiecare detaliu, după ce petrecuse zile în şir în beznă. Probabil că dacă l-ar fi scos din tainiță după-amiaza, lumina soarelui l-ar fi orbit de-a dreptul.

Înaintară pe mijlocul străzii. Nu se mai auzeau împuşcături şi nici măcar lovituri îndepărtate de artilerie. Urcară treptele sediului central al poliției. De-o parte şi de cealaltă a intrării erau arborate drapele ale Japoniei. Nu mai era nevoie de-un titlu mare în ziar sau de vreun comunicat la radio: era limpede, britanicii încetaseră a mai fi stăpânii aici.

Alimentarea cu curent electric nu fusese încă restabilită. Sediul poliției era luminat cu felinare şi lumânări. La biroul ofițerului de serviciu era aşezat un ofițer japonez. În fața lui, aşezați pe-o bancă, erau zece britanici, civili, legați cu lanțuri de picioare. Îl priviră în tăcere pe McGrady atunci când trecu prin fața lor, fără să schițeze vreun gest.

Escorta îl conduse pe McGrady de-a curmezişul clădirii. Trecu pe lângă un vestiar devastat. Erau hârtii împrăştiate pretutindeni, iar dulapurile pentru efecte personale fuseseră răsturnate şi răscolite în căutare de informații sau poate doar suveniruri.

Fu condus într-o încăpere cu pereți de piatră din partea din spate a clădirii, având drept mobilier doar o masă veche şi două scaune oloage.

Becul fixat în perete era stins, aşa că încăperea era cufundată în întuneric. McGrady era familiarizat cu ceea ce anticipa că avea să urmeze, aşa că se aşeză pe scaunul aflat cu faţa spre uşă. Îşi aşeză mâinile pe masă, aşteptând să-i fie încătuşate sau măcar să fie perchiziţionat. Nu se întâmplă nimic din toate acestea; cei doi soldaţi şi ofiţerul care-l însoţiseră până aici ieşiră, lăsându-l din nou în beznă.

Aşteptă vreme îndelungată. În cele din urmă, oboseala îl birui, aşa că-şi puse capul pe masă şi aţipi. După o vreme, uşa se deschise. Un ofiţer intră în încăpere şi aşeză pe masă un felinar care, sfârâind şi pâlpâind, îşi răspândi lumina în încăpere, care păru să se încălzească şi mai mult. McGrady clipi des, încercând să-şi limpezească deopotrivă mintea şi privirea. Ofiţerul nou-venit era mai vârstnic şi mai mare în grad, colonel sau poate chiar general de brigadă. Se aşeză în faţa lui McGrady. Avea în mână un pistol pe care-l aşeză pe masă, fără să-şi ia degetul de pe trăgaci. Îşi aţinti privirea asupra lui McGrady, fără să scoată vreo vorbă. Un alt ofiţer, cu grad inferior, intră în încăpere, având în mână o mapă de scris şi un stilou.

— Ai ceva documente? întrebă colonelul.

— Nu.

— Nu ai un portofel asupra ta?

— Nu.

— De ce nu?

— Întrebaţi-i pe cei care m-au ridicat. L-au luat şi nu mi l-au mai înapoiat.

— Acuzi cumva un soldat japonez de furt?

Dacă ofiţerul venise încoace pe acelaşi drum pe care îl parcursese McGrady, avusese cu siguranţă ocazia să vadă cel puţin două duzini de hoţi în uniformă, puşi serios pe treabă. Iar dacă ceea ce li se întâmplase deţinuţilor chinezi nu fusese un incident izolat, era sigur că furtul era o nimica toată pe lângă atrocităţile care se petrecuseră după invazie.

— Sunt convins c-a fost doar o neînţelegere, spuse McGrady.

— Ridică-te şi goleşte-ţi buzunarele.

McGrady se supuse; buzunarele îi erau goale.

— Scoate-ţi haina şi dă-mi-o mie.

McGrady se dezbrăcă şi i-o întinse. Ofiţerul se strâmbă. McGrady îşi folosise haina drept pernă, pătură şi prosop vreme de aproape două săptămâni. Japonezul scotoci buzunarele hainei, apoi o aruncă pe masă.

McGrady se îmbrăcă la loc şi se aşeză. Un al treilea japonez intră în încăpere. Era asudat, avea ochii injectați şi un trup ca un hidrant, cilindric şi îndesat. Nu scoase o vorbă. Ocoli masa şi se opri în spatele lui McGrady.

Ofițerul zâmbi.

— Cum te numeşti?

— Joe McGrady.

— Nu eşti englez.

— Sunt american.

— Unde locuieşti aici în Hong Kong?

— Nu locuiesc în Hong Kong. Am venit acum două săptămâni, cu o zi înaintea sosirii voastre.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul.

— De unde?

— Honolulu.

McGrady nu văzu vreun semn din partea colonelului. Bărbatul aflat în spatele său trecu la treabă. Mai întâi îl izbi pe McGrady cu pumnul în ceafă, apoi îşi încleştă brațul drept în jurul gâtului său, tăindu-i răsuflarea printr-o simplă încordare a bicepsului. McGrady încercă să se ridice, dar celălalt era mult prea puternic, aşa că nu reuşi decât să dea din picioare pe sub masă şi să zgârie cu degetele antebrațul japonezului.

Chiar înainte ca McGrady să-şi piardă cunoştința, soldatul îl eliberă. Căzu în față, prinzându-se cu mâinile de marginea mesei.

— Aş zice că minți. N-ai venit din Honolulu.

Ofițerul aşteptă răbdător până când McGrady reuşi să articuleze un răspuns.

— N-am ce face, dacă asta credeți…

— Am studiat engleza în Honolulu, în 1934, spuse ofițerul. În ce culoare e zugrăvit hotelul Royal Hawaiian?

— Roz.

— Pe ce stradă se află?

— Kalakaua, rosti McGrady, ridicându-se.

Îşi pipăi gâtul şi îşi aranjă gulerul cămăşii.

— V-a plăcut în Hawaii?

— Nu m-am prea dat în vânt… Prea cald şi prea mulți chinezi acolo.

— Dacă aşa spuneți, poate că n-ar fi trebuit să invadați Hong Kongul.

— Deciziile astea se iau la Tokyo. Armata doar le pune în aplicare. Cu ce

te ocupi?

— Lucrez în industria hotelieră.

— Şi-atunci ce cauţi aici?

— Am venit să văd mai multe hoteluri.

— Iar minţi.

— Nu v-am mințit nici adineauri.

De data asta, McGrady nu mai fu luat prin surprindere. Japonezul din spatele său îl apucă de gât. Avea mâini ca de fier şi se pricepea la ceea ce făcea. Îl aduse din nou pe McGrady în pragul leşinului, apoi îi dădu drumul. Din nou, ofițerul aşteptă să-şi revină, cu brațele încrucişate, rezemat de spătarul scaunului. Părea relaxat şi răbdător.

— Aşadar, ce treabă ai cu hotelurile de-aici?

McGrady avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi recăpăta suflul şi a-i răspunde.

— Lucrez pentru o companie numită Alexander & Baldwin, care deține mai multe terenuri aici şi ar vrea să construiască o serie de hoteluri pe acestea, cum ar fi Peninsula din Kowloon.

— Acolo ai locuit?

— Da, ca să-l pot studia.

— Cum ți s-a părut hotelul?

— Aş zice c-a fost în regulă.

— Ce departament al guvernului Statelor Unite te-a trimis aici ca să spionezi?

— Nu sunt spion.

— Minți întruna de când te-ai aşezat acolo.

— Nu e problema mea dacă nu vreți să mă credeți…

McGrady se încordă, aşteptându-se să fie din nou sugrumat. Se aştepta la orice, dar nu se întâmplă nimic.

— De fapt, este problema ta, rosti ofițerul. Dacă te-aş fi crezut că eşti civil, ai fi putut rămâne aici, într-o tabără, cu restul civililor. Dar amândoi ştim că n-ai ce căuta acolo.

— Sunt civil.

— Vei pleca cu transportul de mâine.

— Unde?

— Ia spune, haina aia e călduroasă?

Vreme de o oră fu lăsat singur în încăperea unde fusese interogat. Apoi,

un soldat îşi făcu apariţia şi se aşeză în faţa sa. Arăta şi se purta ca un funcţionar. Îi împinse o foaie de hârtie peste masă. McGrady o privi. Singurul lucru pe care-l înţelese fu numele său, dactilografiat. Restul era scris de mână în japoneză. În josul paginii era o ştampilă oficială, cu cerneală roşie.

— Nu am de gând să semnez nimic, spuse McGrady.

— Păstreaz-o, îi spuse japonezul. Dacă o pierzi, eşti mort.

McGrady luă hârtia, o împătură şi o vârî în buzunar.

Îşi petrecu noaptea pe o bancă, cu un picior prins cu un lanţ de un belciug fixat în perete. Îşi atingea întruna gâtul, încercând să evalueze în ce măsură contuzia se extindea. Chiar vizavi era biroul ofiţerului de serviciu. Cei zece bărbaţi care erau aşezaţi pe banca aceasta atunci când intrase în sediul poliţiei dispăruseră. Setea şi foamea acute îl aduseseră în pragul delirului. Soldatul aşezat la biroul de alături bea ceai, turnându-şi câte puţin într-o ceşcuţă dintr-o canistră. McGrady nu se putea abţine să-l privească. Se simţea ca un câine flămând.

Soldatul îi observă privirea şi i se făcu milă de el. Îi dădu o cană de tinichea şi i-o umplu de două ori cu ceai fierbinte. Apoi îi oferi o jumătate de găluşcă de orez amestecat cu peşte uscat şi bucăţele de alge. Fusese cina lui. McGrady fu cât pe ce să se înece cu prima îmbucătură, nu din pricina gustului, ci fiindcă înghiţirea îi provoca o durere cumplită. Soldatul îl privi, oarecum nedumerit. McGrady îşi atinse gâtul. Ştia o singură expresie în japoneză, aşa că o rosti:

— *Domo arigato.*

Japonezul încuviinţă din cap.

27

A doua zi de dimineață, japonezii îl scoaseră în stradă, obligându-l să se alăture unei coloane ce număra vreo sută de prizonieri. Cu toții erau bărbați albi, britanici sau australieni. Un ofițer fluieră, iar coloana se urni din loc, pornind în marş pe Hollywood Road, apoi pe treptele înguste de pe strada Pottinger, iar de-acolo, până în port, printr-un labirint de străduțe. Aici, japonezii construiseră un soi de țarc. Îşi petrecură dimineața acolo, în ploaie, sub cerul liber, în vreme ce paznicii lor se adăpostiseră sub un umbrar aflat de cealaltă parte a docului.

Câțiva chinezi trecură grăbiți, vădit speriați, pe strada de alături. Datorită lor, zvonul privind existența țarcului se răspândi şi, curând, începură să apară primii gură-cască. Apoi îşi făcură apariția soțiile şi iubitele chinezoaice ale unora dintre prizonieri, întinzându-şi mâinile prin sârma gardului, pentru a-şi atinge pentru ultima oară bărbații. Plângeau şi le întindeau diverse lucruri. Soldaților nu le păsa câtuşi de puțin.

McGrady stătea singur, fără să dea atenție mulțimii de dincolo de gard.

— Joe?

Ridică privirea. O tânără stătea lipită de împrejmuirea de sârmă, în dreptul său. Avu nevoie de câteva clipe lungi pentru a o recunoaşte. Nu mai arăta ca o moştenitoare bogată, ci purta haine de țărancă şi o pălărie conică de pai. Fața şi mâinile îi erau murdare de pământ, de parcă şi-ar fi petrecut noaptea săpând cu mâinile goale. Se ridică şi se apropie de gard.

— Domnişoară Kam!

— Soldații l-au ucis pe tata.

— Cum…

— Am văzut tot, din pădure, şopti ea. John Smith era şi el acolo.

— L-ați văzut?

Ea încuviință din cap.

— Vorbea japoneza. M-am gândit că ar trebui să aflați acest lucru.

— Emily…

— Urmează să vă urce pe un vapor, spuse ea.

— Ştiu.

— Ce vreți să fac?

— Ați putea să aveți grijă de desenul acela.

— E acasă la tata, spuse ea şi începu să plângă. Nu pot să mă întorc

acolo… Au lăsat nişte soldaţi de pază… El… n-a vrut… şi atunci ei…

El îşi vârî mâna prin gard şi o apucă de mâna stângă, iar ea îl strânse cu putere.

— Unde staţi acum?

— În apartamentul bunicii, spuse ea, în şoaptă. Nu ştiu cât o să putem rezista.

El îi întoarse mâna şi-i privi palma. Unghiile îi erau zdrelite şi însângerate. Pielea îi era murdară. Nu putea decât să îşi imagineze prin ce trecuse. Iar acesta era doar începutul. De-acum avea să fie şi mai rău.

— Veţi avea nevoie de bani, spuse el.

— Poftim…? Joe…

Avea încă banii lui Kincaid, cinci sute de dolari americani. Îi dădu drumul mâinii şi scoase bancnotele, apoi i le aşeză în palmă. N-avea de unde să ştie în ce măsură i-ar fi putut fi de folos, dar era convins că, acolo unde aveau să-l ducă, teancul acela de bani n-avea să valoreze nimic.

— Joe, nu poţi să faci asta!

— Tocmai am făcut-o.

Ea începu să plângă şi mai tare. Îşi ascunse banii în mâneca hainei şi-şi şterse nasul cu antebraţul.

— Am să recuperez desenul. Am să… Am să-l recuperez.

— Nu face asta. Mai desenează-l încă o dată.

Până atunci, fata îşi ţinuse mâna dreaptă întinsă pe lângă corp. Acum o ridică, arătându-i falangele zdrobite.

— Nu pot.

— Atunci uită de desen. Dacă sunt soldaţi în casă, nu merită să rişti.

— Am să-l recuperez. Dar cum am să pot da de tine?

— Rămâi în viaţă. Încearcă să ajungi în Macao. Portughezii sunt neutri. Apoi o să vedem ce va fi de făcut. Acum ar trebui să pleci.

Îi luă din nou mâna într-a lui. Ea îşi plecă fruntea. Când se întoarse cu spatele, McGrady putu să vadă, din felul în care-i tremurau umerii, că nu se oprise din plâns.

Spre seară, în radă intră un vapor. Era o navă ruginită, cu aburi, cum erau mii în portul Hong Kong. Aceasta însă arbora pavilionul japonez. Soldaţii de pază, care până atunci leneviseră pe doc, se ridicară. Deschiseră ţarcul şi, folosindu-se de baionete, îi determinară pe prizonieri să se îndrepte spre vapor şi să urce pasarela. La bord erau aşteptaţi de echipaj. Marinarii erau

înarmați cu bâte şi formaseră un culoar prin care prizonierii erau obligați să treacă, fiind întâmpinați cu o bătaie.

McGrady îşi ridică mâinile, ca să-şi protejeze capul şi fața, aşa că îl loviră în piept şi la picioare. Traversă puntea şi, urmând coloana, coborî în cala navei.

28

Vreme de opt zile navigară spre nord. McGrady era convins că aceasta era direcția, căci, cu fiecare zi, se făcea tot mai frig. Era sigur şi în privința intervalului de timp scurs de la plecare, deşi unul dintre membrii echipajului îi luase ceasul. Fusese înghesuit, alături de ceilalți prizonieri, în cala murdară de ulei a vasului. Putea să numere zilele, căci lumina răzbătea printr-o gură de aerisire, astfel încât putea să deosebească ziua de noapte. Erau hrăniți de două ori, dimineața şi seara, mereu acelaşi fel de mâncare, o supă cu peşte şi orez. Oricum, era mai mult decât îi fusese dat să mănânce în ultima vreme.

În cală, alături de el, se mai aflau o sută treizeci şi nouă de bărbați. Din câte-şi putea da seama, toți vorbeau engleza. După prima zi însă, niciunul dintre ei nu mai scosese o vorbă. În acea zi, căpitanul coborâse în cală şi le citise regulamentul. Le era strict interzis să vorbească. Toți cei care încălcau regulile aveau să fie aspru pedepsiți.

Câteva ore mai târziu, un paznic prinsese doi bărbați care conversau în şoaptă. Fuseseră scoşi în fața celorlalți şi bătuți de paznici cu paturile puştilor. Nimeni nu se ridicase să-i apere. Se mulțumiseră să privească în tăcere, şi la fel făcuse şi McGrady. Când paznicii obosiră să-i mai lovească, îi traseră pe coridor şi închiseseră uşa.

Cei doi nu se mai întorseseră, iar lecția primită le fusese de-ajuns prizonierilor.

Stăteau în tăcere, mâncau în linişte deplină. Când era nevoie, erau escortați unul câte unul la toaletă. Erau aşezați pe rogojini de paie şi încercau să-şi oblojească, fiecare cum putea, rănile primite în timp ce urcaseră pe vas, sub ploaia de lovituri. În cea de-a treia zi, marea deveni agitată, aşa că se văzură nevoiți să se agațe de marginile rogojinilor, în vreme ce puntea se înclina într-o parte şi în alta, pe măsură ce vasul sălta pe valuri. Cei care sufereau de rău de mare erau singurii care scoteau sunete, vomitând.

McGrady se gândi la submarine, cu siluetele lor negre. Îşi imagină căpitanii americani care pândeau imediat sub suprafața mării, precum lupii. Se gândi la avioane, plonjând din înalturi. Îşi dorea ca țara sa să riposteze. Îşi dorea răzbunare şi victorie. Dar nu acum, imediat, nu atâta vreme cât nava aceasta se afla în larg.

Liniştea era tulburată de un singur sunet, venind de dedesubt: motorul, duduind constant, inducând senzaţia de mişcare neîntreruptă. McGrady ajunsese să aprecieze deopotrivă sunetul şi mişcarea, aşa cum aprecia cele două mese pe zi şi plimbarea la toaletă. Toate acestea luară sfârşit brusc, fără vreun avertisment. Nava se opri, motorul urui pentru ultima oară, în marşarier, apoi se stinse, iar nava rămase nemişcată.

Liniştea se risipi aproape imediat, atunci când deasupra, pe punte, începu agitaţia. Zgomot de paşi grăbiţi, strigăte. McGrady închise ochii. Îi era tot mai greu să-şi amintească chipul lui Molly. Închizând ochii, reuşea să o revadă şi să o regăsească, aducându-şi-o mai aproape.

Soldaţii îi zoriră să urce şi să se alinieze pe puntea de la pupa. Bătea un vânt îngheţat. În faţă se întindea un oraş. Cele mai multe clădiri erau joase, din cărămidă sau lemn, doar ici şi colo se ițeau altele mai răsărite, probabil sediile unor bănci sau instituţii guvernamentale, încununate de turnuri cu orologii. În spatele lor se întindea un golf uriaş. În apropiere, pescăruşii dădeau târcoale unui pescador, ţipând. Cerul era cenuşiu, iar în aer plutea o ceaţă uşoară. Mirosea a alge şi a fum.

N-avea idee unde ajunseseră. Prizonierul de alături îi remarcă privirile nedumerite şi, cum cel mai apropiat soldat japonez era în celălalt capăt al punţii, riscă să i se adreseze, în şoaptă.

— Yokohama. Am fost aici în ’32, spuse acesta.

Bărbatul avea accent irlandez. Făcu un semn din cap spre tribord.

— În partea aia e Tokyo.

McGrady întoarse capul în direcţia indicată. Avea să fie nevoit să-l creadă pe cuvânt pe celălalt, căci ceaţa cenuşie îl împiedică să vadă mare lucru. Se rezemă de balustradă şi simţi cum vântul îi răzbătea prin haine. Echipajul se înşiruise în faţa lor, cu bâtele în mâini. Căpitanul îşi făcu apariţia pe punte, cu un registru în mână. Se postă în faţa celui dintâi prizonier din rând şi întinse mâna.

— Hârtia!

Prizonierul scoase din buzunar o foaie de hârtie asemănătoare cu cea primită de McGrady la sfârşitul interogatoriului. Căpitanul o privi şi apoi făcu un semn în registru. I-o înapoie bărbatului şi trecu la următorul prizonier. Începuse să se întunece. Un jurnalist în civil, însoţit de un fotograf, urcă pasarela şi schimbă câteva cuvinte cu căpitanul şi oamenii din echipaj. Apoi, cei doi făcură turul punţii şi îi fotografiară pe prizonierii care

tremurau, în hainele lor potrivite pentru clima tropicală din Hong Kong. Între timp începu să plouă. Căpitanul, cei din echipaj şi jurnaliştii purtau mantale impermeabile şi pălării.

După ce căpitanul sfârşi într-un târziu de verificat documentele, trei plutoane de soldaţi urcară pe punte. Purtau banderole albe pe braţ. McGrady presupuse că aparţineau poliţiei militare. Japonezii erau grăbiţi, comandantul lor n-avea de gând să stea prea mult în ploaie. Îşi lătrară ordinele în japoneză, obligându-i pe prizonieri să coboare de pe vas, pe pasarelă. Debarcaderul lung era aglomerat, erau nave ancorate şi de-o parte şi de cealaltă. Se sfârşea cu o poartă încuiată şi păzită. Trecură de poarta respectivă şi continuară marşul pe chei, prin Yokohama. Trecătorii se opreau ca să-i privească. Biciclişti. Ricşe. Femei ce-şi purtau în spinare pruncii, înfăşuraţi în şaluri. Cei mai mulţi doar priveau, alţii le aruncau blesteme. Un băiat azvârli cu o bucată de cărbune, care ricoşă din ţeasta unui prizonier ce-şi continuă drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Trecură de antrepozitele din apropierea docurilor. Văzură cum materialele de război erau înfăşurate în plase ridicate apoi de macarale şi încărcate în navele de transport. Muniţii şi piese pentru maşinării. Motoare de bombardier. Mici camioane, gata încărcate cu saci de orez şi butoaie cu vin de orez înfăşurate în pânză. Ajunseră în dreptul unor hangare de cărămidă, clădite pe o limbă de pământ ce înainta în apele golfului. Acestea erau înconjurate de un gard cu cinci rânduri de sârmă ghimpată. Soldaţii din gardă, înarmaţi cu revolvere şi carabine, se adăpostiseră în gherete pentru a se feri de ploaie.

Şirul de prizonieri înghețați trecu de poartă. Deasupra ei era o inscripţie, dar era în japoneză, aşa că McGrady nu avu ocazia să afle unde ajunseseră. Traversară un careu asfaltat şi intrară într-una dintre clădirile uriaşe, printr-o uşă ce părea minusculă în comparaţie cu dimensiunile edificiului.

Înăuntru erau sute de paturi, dar niciun prizonier. Poate că aveau să-şi petreacă aici doar o noapte, înainte de-a fi expediaţi, cu trenul, în lagăre de muncă. Încăperea uriaşă avea o sobă; era mai cald decât afară cu vreo zece grade. Altfel spus erau vreo patru grade Celsius aici, dar tot era preferabil decât să fi rămas afară, în zloată.

În mijlocul spaţiului central aştepta un ofiţer, flancat de mai mulţi soldaţi din Poliţia Militară. Prizonierii înaintară în încăpere, iar paznicii îi dirijară de aşa manieră încât să stea mai răsfiraţi. Ofiţerul era, cel mai probabil, comandantul închisorii. Purta o uniformă kaki şi o haină neagră de piele, iar

la gât avea înfăşurată o eşarfă. McGrady se gândi că avea să urmeze un discurs, poate comunicarea regulamentului acestui loc.

Când colo, ofiţerul îi făcu semn unuia dintre subalterni, care se îndreptă spre capătul rândului şi i se adresă primului prizonier:

— Hârtia!

De-acum, cu toţii ştiau mersul lucrurilor.

Prizonierii îşi scoaseră din buzunar hârtiile şi aşteptară ca soldatul care înainta de-a lungul rândului să ajungă în dreptul lor. De astă dată, soldatul nu-şi mai nota nimic şi nici nu avea vreun registru. Căuta ceva anume.

Ajungând în dreptul lui McGrady, japonezul se uită ceva mai atent la cele scrise pe foaie, apoi îşi ridică privirea spre faţa nebărbierită a americanului. Făcu cale întoarsă până la comandantul său. Împreună studiară atent hârtia.

Comandantul încuviinţă din cap şi făcu un semn spre capătul uriaşei săli, unde o scară cu trepte de metal ducea într-un birou. Soldatul reveni lângă McGrady, îi înapoie hârtia şi-l scoase din rând. Traversară depozitul, lăsând în urmă mulţimea mută a prizonierilor. Urcară treptele, care zăngăniră puternic sub paşii lor. Ajunseră la etaj şi soldatul deschise uşa aflată în capul scărilor. Îl împinse pe McGrady înăuntru, cu un gest mai degrabă blând, lipsit de brutalitate. Apoi intră şi el şi închise uşa în urma sa.

În centrul încăperii se afla un birou, la care era aşezat un bărbat. Purta un palton negru şi un costum la două rânduri dedesubt. Alături, pe masă, îşi aşezase pălăria. Avea ochelari rotunzi şi o mustaţă tunsă scurt şi-l privea pe McGrady cu un amestec de curiozitate şi îngrijorare.

Se ridică şi traversă încăperea. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un săculeţ de pânză neagră, pe care i-l întinse soldatului. Acesta îl vârî în propriul buzunar. Apoi cei doi se înclinară şi soldatul ieşi.

Bărbatul aşteptă ca soldatul să închidă uşa şi zgomotul paşilor săi pe treptele de metal să înceteze.

— Vă rog, luaţi loc, spuse bărbatul. Aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi.

— E-n regulă.

McGrady se aşează pe unul dintre cele două scaune aflate în faţa biroului. De-a lungul vieţii stătuse de sute de ori pe scaune ca acesta, în faţa unor birouri similare. Dar acum avea să urmeze o conversaţie diferită de tot ceea ce avusese parte până atunci.

— Sunteţi Joe McGrady, din Honolulu.

Nu era o întrebare. De altfel, îşi spusese numele celui care îl interogase şi acesta era probabil înscris pe hârtia pe care o primise. Prin urmare, McGrady încuviinţă din cap.

— Aţi zburat din Honolulu la Hong Kong şi, atunci când a izbucnit războiul, v-aţi trezit în imposibilitatea de-a pleca de acolo. Aţi declarat unui ofiţer al Armatei Imperiale Japoneze că lucraţi pentru Alexander & Baldwin şi că vă aflaţi la Hong Kong pentru a evalua hotelurile de lux.

Engleza îi era ireproşabilă. Dacă McGrady l-ar fi auzit la telefon, ar fi putut să jure că stătea de vorbă cu un yankeu din Connecticut.

— Cu toate acestea, nu aţi spus adevărul, continuă bărbatul. Sunteţi detectiv şi lucraţi la poliţia din Honolulu. Aţi venit la Hong Kong pentru a duce la bun sfârşit o investigaţie într-un caz de crimă.

McGrady îl privi, mut. Era prea obosit pentru a susţine o confruntare de acest gen, aşa că nu reacţionă.

— E-n regulă, spuse japonezul. Sunt de partea dumneavoastră.

McGrady obişnuia să le spună asta suspecţilor pe care-i interoga, uneori. Dacă erau îndeajuns de obosiţi încât să-l creadă, se întâmpla să îşi dezlege limba.

— Nu are rost să negaţi, spuse bărbatul. Sunt absolut sigur de ceea ce afirm. Dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră, Fred Ball, investigaţi moartea lui Henry Kimmel Ward şi a unei tinere japoneze. În 26 noiembrie aţi împuşcat un suspect, dar aveţi bănuieli că acesta nu a acţionat singur.

McGrady nu se putu stăpâni şi încuviinţă din cap. Omul avea dreptate, n-avea niciun rost să nege.

— De unde ştiţi toate astea?

Bărbatul se aplecă şi luă de lângă birou o servietă, o deschise şi scoase un ziar, pe care-l aşeză pe masă, între ei.

Era un exemplar din *Honolulu Advertiser*, datat 28 noiembrie 1941. McGrady şi Fred Ball apăreau pe prima pagină, în partea superioară. McGrady privi ziarul, întrebându-se cum ajunsese aici. Exista o singură posibilitate: cu siguranţă, fusese într-unul dintre sacii poştali aflaţi la bordul aceluiaşi Clipper care-l adusese pe McGrady în Orient.

— Cum de aveţi ziarul acesta?

— Le-am telegrafiat unor prieteni din Honolulu şi le-am cerut să-mi trimită ziarele prin poşta aeriană.

— Ce fel de prieteni?

— Nu are importanţă.

— Cine sunteți?

— Numele meu e Takahashi Kansei, veni răspunsul. Takahashi e numele de familie şi…

— Ştiu care e regula de prezentare a japonezilor.

— Lucrez la Ministerul Afacerilor Externe. Sunt prim-adjunct al lui Togo Shigenori. Ştiți cine e?

— Ştiu despre Tojo…

— Nu Tojo, el e prim-ministrul. Mă refer la ministrul Togo, ministrul de Externe. Ar fi, cum ar veni, omologul lui Cordell Hull din cabinetul domnului Roosevelt. Sau Viaceslav Molotov al lui Stalin. Înțelegeți?

— Lucrați pentru ministrul de Externe. Ce legătură are asta cu mine?

— Nu mă aflu aici în calitate de reprezentant al guvernului, spuse Takahashi. E o chestiune personală ce priveşte familia mea.

— Acum chiar nu mai înțeleg…

— Vedeți… ştiu cine era fata ucisă. Era parte din familie, nepoata mea. Şi ştiu de ce a fost ucisă.

— Poftim?

— Am spus mai multe decât ar fi fost cazul în locul ăsta.

— Şi ce propuneți? întrebă McGrady, ironic. Nu putem ieşi la o plimbare…

— I-am plătit pe soldatul care v-a adus aici şi pe comandantul său, spuse Takahashi. Iar dacă veți fi de acord, pot să vă scot de aici chiar în această noapte.

— De ce?

— Fiindcă aş prefera să supraviețuiți acestui război. Dacă se va întâmpla asta, veți putea termina ceea ce ați început şi-l veți putea prinde pe cel care mi-a ucis nepoata. Pot să fiu sincer cu dumneavoastră?

— Sunteți liber să-mi spuneți orice vreți.

— Nu sunt convins că aş putea să vă protejez dacă veți alege să rămâneți.

— Aşadar, ce îmi oferiți?

— Siguranță.

— Iar aceasta nu este o acțiune oficială?

— Nicidecum, e o inițiativă strict personală, spuse Takahashi. Dar vă pot promite că veți fi mai în siguranță dacă mă însoțiți decât ați fi rămânând aici. Aveți bagaje? Lucruri personale?

— Glumiți, nu-i aşa?

— Atunci putem pleca imediat, spuse Takahashi, apoi adăugă, arătând spre uşa de pe peretele opus: Nu trebuie decât să mă urmaţi. Vom ieşi pe uşa aceea, vom coborî nişte trepte şi vom urca în maşina mea.

McGrady se ridică. Se apropie de fereastra care dădea spre interiorul depozitului şi privi printre jaluzelele orizontale. Poliţiştii militari îi obligaseră pe prizonieri să se dezbrace. Englezii stăteau goi, tremurând, în vreme ce nişte bărbaţi purtând halate albe treceau printre ei, stropindu-i cu dezinfectant lichid. Între timp, comandantul răcnea într-un megafon. McGrady se întoarse spre Takahashi.

— Voi sfârşi prin a fi împuşcat, nu-i aşa?

— Nu, Joe McGrady, îi răspunse Takahashi. Am să vă ţin în viaţă. Iar atunci când vă veţi întoarce acasă, veţi putea să vă achitaţi datoria.

29

Takahashi conducea o maşină care-ar fi putut fi expusă într-un muzeu de antichităţi. Era o limuzină neagră, cu faruri cromate şi un habitaclu ca o cutie. Semăna cu un Ford Model T, dar toate componentele erau mai mici şi atât de impecabil de curate încât automobilul părea ieşit de pe linia de asamblare în ziua precedentă, iar nu în 1925. Takahashi îl conduse pe latura stângă a vehiculului şi, vreme de o clipă, McGrady crezu că urma să conducă el. Privind însă prin geamul portierei, observă că volanul era pe partea dreaptă. Urcă şi închise portiera.

Takahashi ocoli maşina, urcă la volan şi-şi aşeză pălăria în poală. Porni motorul şi reglă butoanele de încălzire, apoi demară, îndreptându-se spre poartă. Claxonă de două ori şi o santinelă ieşi din gheretă, cu carabina atârnată pe umăr. McGrady îşi spuse că, dacă avea să se apropie de maşină şi să privească înăuntru, el urma să aibă la dispoziţie cel mult o secundă pentru a lua o decizie. Dar soldatul nici măcar nu catadicsi să privească înspre maşină, ci doar deschise poarta. Poate că Takahashi îl plătise şi pe acesta.

— E o perdeluţă în stânga, spuse Takahashi. Trageţi-o, vă rog.

McGrady întoarse capul şi, într-adevăr, era o perdeluţă de catifea neagră adunată în dreptul capului său. O trase, acoperind geamul lateral. Putea însă să vadă afară prin parbriz. Ploaia se preschimbase în ninsoare. Fulgii se zdrobeau pe parbriz, fiind apoi daţi deoparte de ştergătoare.

— E bine că e întuneric, spuse Takahashi.

— Fiindcă sunt străin şi trecătorii ar putea fi intrigaţi de prezenţa mea în maşină?

— Exact, confirmă Takanashi. Aţi primit o foaie de identitate, nu-i aşa?

— Da.

— Daţi-mi-o.

McGrady îi întinse hârtia. Japonezul o ţinu deasupra volanului şi o sfâşie în bucăţele mărunte. Rulă apoi geamul portierei în jos şi le dădu drumul în vânt.

— Tipul din Hong Kong care mi-a dat-o mi-a spus că, dacă am să o pierd, voi fi mort.

— Într-un fel, a avut dreptate, căci am să vă ofer o altă identitate, mai bună.

— Da?

— Numele dumneavoastră e Hans Schmidt, sunteți un pastor luteran german.

— Dar nu vorbesc germana.

— Majoritatea covârşitoare a japonezilor nu vorbesc germana. Spuneți câteva cuvinte în germană, vă rog. Sunt convins că ştiți câte ceva.

— *Mein Führer*.

— Atât?

— Asta-i tot ce ştiu.

— *Das ist nicht gut*.

— Vorbiți germana?

Takahashi încuviință, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

— Înainte de-a fi numit ministru de Externe, Togo Shigenori a fost ambasadorul țării noastre în Germania. Am fost cu el, la Berlin. I-am avut drept parteneri de conversație pe Ribbentrop şi Hitler. Era genul de anturaj care m-a determinat să vreau să studiez conştiincios limba.

— Probabil c-a fost interesant…

— Un diplomat e obligat să înghită orice i se oferă la un dineu de stat, şi trebuie s-o facă fără să-i stea în gât.

— Sunt convins că aşa e, spuse McGrady. Ministrul Togo ştie ce ați pus la cale?

— Nu ştie nimic concret, îi răspunse Takahashi. Nu e cazul să îl împovărez cu detaliile. Dar vă asigur că avem convingeri similare în majoritatea privinților. Despre război, de pildă. Deşi probabil că ideile mele sunt ceva mai radicale în privința acestui subiect.

— Cum aşa?

— Sunt două aspecte. Mai întâi cel rațional, care echivalează cu a pune următoarea întrebare: putem câştiga acest război? Pe de altă parte, mai e şi aspectul moral, care atrage o altă întrebare: merită să încercăm?

— Sunteți pacifist?

— V-ar surprinde un răspuns afirmativ?

— Puțin da.

— Suntem mulți cei care gândim astfel, dar vocea noastră n-a fost ascultată, deşi am încercat să ne exprimăm rațional. De partea cealaltă ni s-a răspuns cu strigăte şi cu săbiile scoase din teacă. N-a fost o dispută între forțe egale.

— Toată lumea mai greşeşte. Probabil data viitoare vă veți descurca mai

bine.

— Nu va mai exista o a doua şansă. Iar de-acum nu mai e sigur să vorbeşti despre asta nici măcar în şoaptă.

Încetul cu încetul se îndepărtau de linia țărmului. Străzile erau înguste şi, în bună măsură, pustii. Oamenii se retrăseseră în case, alungați de zăpadă, nu de frica vreunui atac. Luminile erau aprinse, iar McGrady putu să vadă becurile electrice funcționând şi firme de neon strălucitoare, cu inscripții stranii. Prin geamurile acoperite cu hârtie de mătase licărea lumina lumânărilor. Sub umbrare şi streşini erau parcate ricşe. Tramvaiele aproape goale lăsau urme proaspete în zăpada aşternută uniform.

Încălzirea începuse să funcționeze în interiorul maşinii. McGrady îşi ținea mâinile în jos, în dreptul duzelor de difuzare a căldurii. Deşi începuse să se mai încălzească, nu-şi putea stăpâni tremuratul. Îşi muşcă buzele şi-şi încordă muşchii, încercând să-şi recapete controlul asupra corpului său.

— De unde ați ştiut că voi sosi azi?

— Atunci când armata trimite un contingent de spioni înspre Japonia, numele lor sunt transmise în avans, există o listă care e comunicată diverselor departamente ale guvernului.

— Fiindcă, dacă aş fi fost cu adevărat spion, cineva ca dumneavoastră ar fi putut să mă mai întâlnească înainte. La Berlin, de pildă.

— Aşa este, confirmă Takahashi. Iar în caz afirmativ, cineva ca mine ar putea ajuta cu propriile informații la alcătuirea dosarului. E o strategie utilă, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Să se alcătuiască un dosar înaintea începerii unui interogatoriu.

— Este, într-adevăr.

— Dar eu v-am văzut numele şi mi s-a părut că-l cunosc de altundeva.

— Din *Advertiser*, spuse McGrady. Cine era nepoata dumneavoastră? Ce-mi puteți spune despre ea?

— Se numea Miyako. Takahashi Miyako. A fost singurul copil al fratelui meu. Vă rog să înțelegeți… Fratele meu şi soția lui au murit în cutremurul din 1923, iar Miyako a venit să locuiască cu noi. Mi-a devenit ca o a doua fiică, iar fiicei mele i-a fost ca o soră.

— De ce sunteți atât de convins că ea a fost victima? întrebă McGrady. În ziar nu i se pomenea numele şi nu i s-a publicat fotografia.

— Ziarul a publicat articolul în cauză în 28 noiembrie, spuse Takahashi. Dar eu nu am primit acel exemplar decât în 9 decembrie. Însă ne-am făcut

griji pentru ea cu mult timp înainte.

— De ce?

— În 24 noiembrie, prietenii mei urmau să se întâlnească cu ea, dar n-au găsit-o. Mi-au dat o telegramă, mi-au spus că apartamentul ei era gol şi voiau să afle dacă nu cumva fusese trimisă acasă.

— Trimisă acasă?

— Nepoata mea lucra la consulatul Japoniei din Honolulu, ca translatoare.

— Ați învățat-o engleza.

— Bineînțeles.

— Aşadar, ea a dispărut cu câteva zile înaintea apariției articolului în ziar. Dar asta nu înseamnă că ea ar fi neapărat victima. Au dispărut şi alte fete, am stat de vorbă cu unii dintre părinții lor.

— Spuneți-mi despre bărbatul pe care l-ați împuşcat. *Er war deutsch, ja?*

— Mă întrebați dacă era neamț?

— Da.

— Ar fi putut fi, într-adevăr.

— Spuneți-mi de ce credeți asta.

— Avea un proiectil tras dintr-o carabină M1906 în şold. Exact genul de armă pe care am folosit-o în Marele Război. Iar el şi amicul lui au folosit un pumnal militar din aceeaşi perioadă.

— L-au folosit pentru a o ucide pe Miyako?

— Da, spuse McGrady.

Îl privi atent pe Takahashi, încercând să-i surprindă reacția. Îl văzu înmuindu-se, umerii îi coborâră şi-şi încovoie gâtul, ca sub apăsarea unei poveri. Părea o reacție sinceră şi firească. În astfel de împrejurări, în mod normal, s-ar fi cuvenit să-i adreseze condoleanțe, în calitatea sa de rudă apropiată.

— Ne-am gândit că ar fi fost posibil ca ei să fi luat pumnalul de la unul dintre ai noştri, pe câmpul de luptă, ca pe un trofeu, spuse McGrady.

— E o practică cunoscută.

— Desigur.

— Noi avem nişte înțelegeri cu germanii.

— Toată lumea ştie asta.

— Mă refer la anumite înțelegeri care nu sunt de notorietate publică.

— Ca de exemplu?

— Atunci când germanii au nevoie de ducerea la bun sfârşit a unei

acțiuni în sfera noastră de influență, noi le furnizăm agenții necesari, lucru valabil şi reciproc. E mai uşor să desfăşori o operațiune atunci când agenții se pot amesteca în mulțime.

— Vă referiți la asasinate.

— Vorbesc despre tot ce ține de activitatea de spionaj.

— Inclusiv asasinatele.

— Bineînțeles, şi asasinatele.

Ajunseseră acum pe o şosea mai largă, ce însoțea o cale ferată. Pe drum treceau destul de puține maşini, dar trenurile erau o prezență constantă, învăluite în nori de fum negru. Acolo unde relieful era accidentat, liniile ferate traversau pe structuri de cărămidă şi beton, în vreme ce şoseaua urma capriciile denivelărilor. Sub arcadele acestor viaducte, observă McGrady, fuseseră construite case. Unele dintre acestea aveau firme pictate de mână şi reuşi să distingă destule asemănări cu pictogramele chinezeşti încât să înțeleagă că erau reclame la o întreagă varietate de tăieței. De jur-împrejurul unor grătare cu cărbuni, văzu oameni care-şi preparau frigărui cu carne de pui sau porc şi alții care se îndreptau, prin zăpada de-o palmă, spre oaza de lumină şi căldură a localurilor, căutând adăpost şi compania semenilor.

— De ce şi-ar dori cineva din cadrul guvernului dumneavoastră ca nişte nemți să vă ucidă nepoata?

— Vă spune ceva numele Yamamoto Isoroku?

— Nu.

— Amiralul Yamamoto.

— N-am auzit de el.

— În aceste momente, bună parte din țara dumneavoastră a auzit cu siguranță de el.

— E o personalitate importantă?

— El e cel care a plănuit atacul de la Pearl Harbor.

— Nu prea sunt la curent cu ştirile în ultimul timp.

— Înainte de a pleca în Honolulu, nepoata mea a făcut parte din secretariatul amiralului Yamamoto.

— Aha.

— Rolul ei era să dactilografieze stenogramele scrise de mână. Înțelegeți acum?

McGrady nu înțelegea. Sau, mai exact, nu voia să înțeleagă. Privi țintă zăpada care se învârtejea dincolo de parbriz, amețitoare. Se gândi, pentru o clipă, să deschidă portiera şi să sară din mers. Din câte îşi putuse da seama,

domnul Takahashi nu era înarmat şi n-ar fi avut cum să îl oprească. Dar n-avea unde să fugă. Japonia întreagă era o închisoare pentru el. Dacă Takahashi nu era cel care pretindea a fi, ori dacă nu avea să-şi poată ţine promisiunea, atunci plecarea din lagăr fusese o greşeală teribilă. Cel puţin acolo, în lagărul de prizonieri, putea să respecte cu strictețe regulile, să nu iasă în evidenţă şi să îndure până când avea să fie nevoie. Acum şi aici însă, niciun fel de regulă sau lege nu-l mai proteja.

— Sunt obosit, domnule Takahashi, rosti el. În plus, sunt mort de foame. Mi-a fost crăpată țeasta şi am cel puțin un os rupt la încheietura mâinii. Mă îngrijorează o mie de alte lucruri, cu totul diferite de aspectele acestui caz. Tot ceea ce înțeleg acum e că sunt un american în Japonia şi că risc să-mi pierd capul.

— Haideți să rezolvăm toate problemele pe rând, spuse Takahashi. Dacă vă e foame, putem mânca.

Trase maşina pe marginea drumului, urcând cu roțile pe bordură. Opri motorul şi stinse farurile. Linia ferată trecea pe undeva pe deasupra, iar în față, la vreo treizeci de metri distanță, prin viscol, se zărea o arcadă luminată.

— Rămâneți aici, rosti Takahashi.

— Staţi pu…

— Nu va dura mult.

Takahashi coborî din maşină. McGrady simți o pală de aer înghețat, apoi japonezul închise portiera. Se cufundă în scaun şi-l urmări pe Takahashi cum îşi punea pălăria, pornind apoi spre arcada luminată. Pe lângă maşină trecură cupluri şi familii, iar McGrady socoti mai prudent să-şi acopere ochii şi să-şi întoarcă fața spre perdeluța de pe geam.

Aşteptă, iar în maşină se făcu tot mai frig. Auzea trenurile uruind pe deasupra şi fluierând strident. Începu să se întrebe dacă nu cumva Takahashi pusese în scenă o festă pe cât de elaborată, pe-atât de periculoasă. Apoi, portiera se deschise şi japonezul urcă înapoi în maşină. Îi întinse lui McGrady un cornet din hârtie de ziar şi o sticlă verzuie. În cornet se aflau o mână de sardine prăjite şi o frigăruie groasă, cu carne de pui. Mirosi sticla, apoi gustă. Era o băutură nealcoolică, dulce, cu aromă de lămâie.

Era un adevărat festin, mai multă mâncare decât primise în cinci zile la bordul vasului. Ridică ochii spre Takahashi. Acesta pornise motorul, pentru a încălzi în maşină, dar nu demarase.

— Mâncați, îl îndemnă acesta. Nu vă grăbiți, n-are niciun rost. Avem

încă un drum lung înaintea noastră.

McGrady dădu gata peştii mai întâi, cu capete, cu cozi şi cu oase cu tot. Apoi veni rândul puiului, ce fusese prăjit pe un grătar cu cărbuni şi condimentat din abundență cu un sos sărat. Se şterse pe degete în foaia de ziar şi spuse:

— Vă mulțumesc, domnule Takahashi.

— Vă simțiți mai bine acum?

— Da.

Porniră din nou la drum. Încă mai ningea, dar fulgii se topeau de îndată ce atingeau şoseaua. Străzile luceau în lumina farurilor. Trecură pe lângă un şir de clădiri întunecate. Fabrici, ori poate depozite de grâne, era greu de spus cu certitudine.

— Dacă nepoata dumneavoastră a participat la întâlnirile în care amiralul a stabilit planul de atac, cineva ar fi putut bănui că ea cunoştea detalii despre acesta.

— De asta mă tem şi eu.

— Credeți că ea cunoştea într-adevăr astfel de detalii?

— N-am idee, răspunse Takahashi. Ştiu doar că, începând din septembrie, a început să-şi dorească o schimbare. Mi-a cerut să-mi folosesc influența pentru ca ea să poată căpăta un post de translator. Din nefericire, am ascultat-o.

— Ce s-a întâmplat la începutul lunii septembrie?

— Nu ştiu.

— Şi-a dorit o slujbă în mod special în Honolulu?

— Voia să plece oriunde în Statele Unite, dar mi-a spus că ar fi preferat să ajungă în Honolulu.

— Când a ajuns acolo?

— În prima săptămână a lunii noiembrie. A plecat cu vaporul, de la Yokohama la San Francisco, iar de acolo, spre vest, către Honolulu, la bordul unei nave de linie americane.

— Ce vă face să credeți că ar fi fost cineva preocupat de ceea ce ştia?

— Kenpeitai-ul mi-a percheziționat casa în absența mea.

— Cine?

— Kenpeitai, repetă Takahashi, pronunțând distinct fiecare silabă. Poliția Militară, cei care v-au escortat azi din port. Dar Kenpeitai-ul are şi o ramură de poliție secretă numită Tokko.

— Dacă nu erați acasă, de unde ştiți despre percheziție?

— S-a nimerit ca fiica mea să ajungă acasă mai repede decât de obicei. I-a văzut de la colțul străzii, ieşeau pe poartă ducând cu ei lucrurile lui Miyako.

— E ceva obişnuit ca poliția secretă să percheziționeze o casă?

— Poliția îşi face de lucru, dar nu e tocmai ceva normal ca aşa ceva să i se întâmple cuiva ca mine.

— Adică unui înalt funcționar guvernamental.

— Îndeajuns de înalt, da, spuse Takahashi. În orice caz, au revenit câteva zile mai târziu, când eram eu însumi acasă. Voiau să ştie dacă Miyako îmi vorbise despre munca pe care o făcea în cadrul comandamentului Marinei. Era Miyako loială Japoniei? Avea prieteni străini?

— Şi încă o întrebare, interveni McGrady: Era pacifistă?

— Toți din familia mea suntem pacifişti.

— Cei de la poliție ştiau asta?

— Bineînțeles că nu.

— Aşadar, sunt convinşi de loialitatea dumneavoastră.

— Aşa şi trebuie. Mi-am slujit țara o mulțime de ani.

— Prin urmare, dacă Miyako intenționa să transmită americanilor anumite secrete, e posibil să vă fi ascuns acest lucru.

— E posibil, într-adevăr.

— Când au venit cei de la poliția secretă să discute cu dumneavoastră?

— În 22 noiembrie.

— În Honolulu era încă douăzeci şi unu, observă McGrady. Aşadar, cu câteva zile înainte ca ea şi Henry să fi dispărut. Ați încercat să o contactați, să o avertizați în vreun fel? I-ați telegrafiat?

— Sigur că da, spuse Takahashi. Dar n-am putut s-o fac decât două zile mai târziu. Mă temeam că aş fi putut fi urmărit.

— Atunci când, în sfârşit, i-ați putut transmite un mesaj, ce anume i-ați spus? Poate că telegrama a fost interceptată de cei de la consulat.

— Ceea ce i-am transmis era ascuns în cuvinte cu anumite înțelesuri.

— Un fel de cod?

— Da, un fel de cod, încuviință Takahashi. Şi nu i-am scris ei direct, ci i-am contactat pe prietenii mei.

— Cine sunt aceştia, de fapt? vru să ştie McGrady. Cum puteți fi sigur că nu prietenii în cauză au dat-o de gol?

— N-ar fi făcut aşa ceva niciodată.

— De unde ştiți?

— Îmi pare rău că trebuie să vă împovărez cu întreaga istorie a familiei mele.

— M-ați avertizat că va fi vorba de o chestiune de familie.

— Cu ceva timp în urmă, eu şi soția mea ne-am despărțit, spuse Takahashi. Am făcut-o de comun acord, fără vreo animozitate ulterioară. Ea s-a recăsătorit cu un om de afaceri american. Acum se numeşte Henderson. Kumi Henderson. Din toate punctele de vedere, ea e americancă de-acum. Nu datorează niciun fel de loialitate Japoniei şi îi disprețuieşte pe militarişti.

— De aceea v-a părăsit?

— A fost unul dintre numeroasele motive.

— Ea e „prietenul" din Honolulu?

— Da.

— Miyako ştia că mătuşa ei se afla în Hawaii?

— Nimeni nu ştie unde a plecat Kumi, urmă Takahashi. Nici Miyako, nici Kenpeitai-ul. Nici măcar Sachi, propria mea fiică.

— Şi care era planul, dacă Kumi ar fi dat de urma lui Miyako?

— Ea şi soțul ei ar fi ajutat-o să se ascundă, chiar la ei acasă.

— Dar Kumi n-a reuşit să o găsească.

— Nu.

— Aveți cumva o fotografie cu Miyako?

— Da, răspunse Takahashi. Acasă.

— Într-acolo mergem acum?

— E singurul loc sigur pentru dumneavoastră.

Tokyo se întindea la nesfârşit, de parcă un arhitect cu un simț al umorului îndoielnic s-ar fi hotărât să proiecteze un sat medieval de dimensiunile New York-ului. Trecură prin cartiere vaste alcătuite exclusiv din case joase, construite din lemn. Văzu femei care scoteau apă din fântânile comunale şi bărbați care împingeau cărucioare cu roți de lemn, luptând împotriva vântului. Cale de kilometri întregi acesta fu peisajul, apoi intrară în zonele mai prospere, cu influențe occidentale, iar caselor de lemn le luară locul structuri de cărămidă cu mai multe etaje. Trecură pe lângă o gară ce părea mutată aici din centrul Londrei, cu o arhitectură complexă şi domuri de bronz, luminată electric din abundență. Dincolo de gară se înălța un castel înconjurat de un şanț de apărare plin cu apă. Zidurile exterioare erau clădite din pietre cioplite uriaşe, iar sălcii seculare îşi plecau crengile desfrunzite spre apa înghețată din şanț.

Motorul maşinii torcea lin, iar instalaţia de încălzire revărsa în interior valuri dogoritoare. Pe măsură ce se uscau, hainele lui McGrady, ude de ploaie şi zăpadă, începură să pută. Lui nu-i păsa de asta, chiar dacă Takahashi crăpă discret geamul şi-şi înclină capul spre curentul de aer rece şi proaspăt. Nu-i păsa, căci pentru prima oară în mai bine de-o lună, era sătul şi nu-i era sete, nu-şi strivea oasele pe-un prici de cărămidă sau în cala murdară a unui vapor.

Se rezemă de spătarul scaunului şi privi afară, încercând să se gândească cum ar fi fost să-i povestească lui Molly despre tot ce văzuse şi trăise. Avea impresia că se află într-un cinematograf, privind un film întunecat, ca într-un vis în alb-negru prin care-l purta curentul propriului subconştient. Nu mai avea niciun fel de control. Putea să privească sau putea să-şi închidă ochii – erau singurele acţiuni pe care le mai avea la dispoziţie. Şi, chiar dacă şi i-ar fi închis, toate lucrurile s-ar fi întâmplat în acelaşi fel.

Takahashi conducea atent, cotind uneori aparent la întâmplare. Astfel, McGrady văzu baruri minuscule, ale căror intrări erau luminate de felinare. Văzu soldaţi stând la coadă în faţa mai multor bordeluri. Pierdu şirul schimbărilor de traseu.

Pătrunseră într-o parte a oraşului cufundată în întuneric, cu zone împădurite. Printre copaci, în depărtare, se zăreau licărind felinare în mişcare.

O pagodă cu multe etaje se înălţa în faţa lor, o siluetă neagră pe cerul cenuşiu. Nici dacă pe cer s-ar fi ivit deodată două luni, McGrady nu s-ar fi simţit mai înstrăinat şi mai departe de casă. Închise ochii. Era singura şmecherie ce-i îngăduia să o regăsească pe Molly. Takahashi îl bătu pe umăr.

— Ueno, rosti el, arătând înspre pagodă. Acolo e grădina zoologică. Nu mai avem mult. Când suntem la Tokyo, locuim în Yanaka, în spatele universităţii.

— Aveţi de gând să locuiesc la dumneavoastră acasă?

— Da.

— Pentru cât timp?

— Până când se va sfârşi războiul.

— Aveţi idee când s-ar putea întâmpla asta?

— Cât de curând, dacă se va reuşi găsirea unei soluţii diplomatice.

— Chiar credeţi că s-ar putea petrece aşa? întrebă McGrady. Am văzut pregătirile de război din Honolulu şi pot să vă spun cu certitudine: nimeni

de-acolo nu-şi făcea iluzii că diferendul ar putea fi rezolvat prin semnarea unui tratat. Şi nici aici nu am văzut altceva. Dar poate că dumneavoastră ştiți mai multe decât mine.

— Şi eu văd ceea ce ați văzut. Dar trebuie să sper, căci o soluție militară ar fi o catastrofă. Dacă războiul va ajunge şi aici, la Tokyo, o voi trimite pe Sachi la casa noastră din munți, în apropiere de Nozawaonsen. Noi doi va trebui însă să rămânem aici.

— Sper că n-o să vă săturați de mine. S-ar putea să vă ocup canapeaua pentru multă vreme de-acum înainte.

30

Takahashi coti pe străzi din ce în ce mai înguste. De-acum, drumul era doar cu puțin mai lat decât maşina şi era mărginit de ziduri de ambele părți, înalte de doi metri jumătate sau chiar trei, cu o coamă de țiglă la vârf. Din câte putea să ghicească McGrady, zidurile ascundeau fie mici proprietăți, fie temple sau cimitire. Văzu chiparoşi şi pagode. Ajunseră la capătul aleii, iar în fața lor se înălța un zid de piatră şi lut, cu o poartă de lemn aflată chiar în bătaia farurilor. Era o poartă dublă, solidă. Takahashi scoase din viteză maşina şi trase frâna de mână. Coborî şi deschise poarta, apoi reveni la volan şi pătrunse în curte. Opri motorul şi coborî din nou.

McGrady aşteptă ca gazda sa să închidă mai întâi poarta. Trase deoparte perdeluța şi privi afară. Nu văzu decât o grădină, cu bambuşi şi copaci desfrunziți. Deschise portiera şi ieşi.

— Veniți, îi şopti Takahashi. Am ajuns acasă.

— E-n regulă.

Măsură din priviri clădirea cu etaj construită din lemn, netencuită. Avea două etaje şi un acoperiş cu o pantă abruptă şi marginile uşor ridicate. Dacă ar fi văzut clădirea aceasta în San Francisco, ar fi putut să o confunde cu un templu.

— S-ar putea ca Sachi să fi adormit, spuse Takahashi. Am s-o trezesc.

— Ştie despre venirea mea?

— Am discutat despre asta noaptea trecută. Lista cu numele dumneavoastră a sosit acum câteva zile.

— Ea ştie ce s-a întâmplat cu verişoara sa?

— Ştie exact cât am aflat şi eu din ziar.

— L-a citit sau i-ați tradus dumneavoastră?

— Dacă întrebarea e în ce măsură înțelege engleza, răspunsul e afirmativ: foarte bine. De fapt, s-a născut la San Francisco, am fost detaşat acolo o perioadă. Vorbeşte engleza la fel de bine ca japoneza şi puțin mai bine decât franceza şi germana.

— Ce vârstă are?

— Aceeaşi vârstă pe care o avea şi Miyako. Douăzeci şi cinci de ani.

— Locuieşte aici?

— Da, îi răspunse Takahashi.

Apoi, văzând expresia lui McGrady, se încruntă.

— Mi se pare sau vă îngrijorează ceva?

— Dacă, ieşind în oraş, ar scăpa cuiva o vorbă despre mine…

— Nu aveți de ce să vă faceți griji în privința asta. Sachi seamănă mult cu părinții săi. Chiar foarte mult.

— În ce sens?

— E pacifistă. E cosmopolită. Este produsul unei educații occidentale de elită. Dar ceea ce vreau să subliniez, în primul rând, e că nu-i deloc proastă.

O lumină se aprinse într-una dintre încăperile de la etaj. Fereastra cu pricina era alcătuită din ochiuri mai mici de sticlă fumurie, dar McGrady apucă să întrevadă, în treacăt, un petec de piele albă şi apoi o şuviță de păr lung şi negru. Întoarse capul imediat, dar ştia ce-i fusese dat să întrevadă: o tânără goală, ridicându-se din pat şi îmbrăcând un halat. Takahashi ridică la rândul său privirea, dar nu văzu decât lumina aprinsă.

— Ei bine, se pare că ne-a auzit sosind, spuse el. Haideți, să intrăm cât mai repede, să nu înghețați aici. De-ar fi să vă îmbolnăviți, vizita unui medic ar fi cam problematică.

Lui McGrady nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Era doar primul dintr-o sumedenie de noi motive de prudență. Îl urmă pe Takahashi pe treptele largi care duceau în casă. Îşi scoase pantofii în prag şi-i luă cu sine înăuntru, iar Takahashi îi indică o poliță aflată chiar lângă uşă, unde McGrady îi aşeză lângă alte perechi de pantofi. Parcurseră un coridor, mărginit de stâlpi de lemn, pereții dintre aceştia fiind, de fapt, rame culisante acoperite cu hârtie de orez. Pardoseala era alcătuită din rogojini de bambus.

Intrară în încăperea principală, care avea în centrul ei o vatră pătrată căptuşită cu pietre. Sachi Takahashi era acolo, îngenuncheată, cu spatele spre intrare. Purta un halat cu imprimeuri. Îşi prinsese părul la spate într-un coc ținut laolaltă de două bețişoare. Sufla de zor în jarul din vatră.

Takahashi i se adresă în japoneză, iar ea îi răspunse, fără să se ridice, încăpățânându-se să readucă focul din vatră la viață. Din locul în care se afla, McGrady nu putea să vadă flăcările, dar ştiu că fata izbutise atunci când volutele de fum dispărură. Ea îşi îndreptă spatele şi se întoarse, fără a se ridica în picioare.

— Domnule detectiv McGrady! rosti ea.

El se înclină de la mijloc, fără să-şi ia ochii de la ea, aşa cum văzuse că se salutaseră Takahashi şi soldatul în biroul comandantului din Yokohama. Nu-i venea să creadă că această noapte începuse şi, iată, se sfârşea cu o plecăciune.

— Mă bucur că Sachi a reuşit să aprindă focul, spuse Takahashi. Vom putea să bem un ceai şi, între timp, să încălzim nişte apă. Sunt convins c-aţi dori să faceţi o baie.

— Mi-ar plăcea, chiar foarte mult, spuse McGrady.

— Sachi a încercat să îşi dea seama de ce ar putea avea nevoie un oaspete american, în eventualitatea că aş fi reuşit să vă conving să staţi cu noi. A ieşit la cumpărături în ultimele zile şi v-a luat câte ceva.

— Vă mulţumesc.

Takahashi înclină din cap, apoi i se adresă din nou lui Sachi, în japoneză. Ea se ridică, porni pe coridor şi deschise una dintre uşile culisante. Reveni câteva clipe mai târziu, purtând o tavă de bambus. Se înclină în faţa lui McGrady şi i-o întinse. Un săpun alb în formă de paralelipiped. Un aparat de ras american, o cutie de lame şi un pămătuf din păr de mistreţ. O periuţă de dinţi cu mâner din plastic şi un tub de pastă de dinţi englezească. Un pieptene. Un flacon de loţiune după ras. Toate erau noi-nouţe şi erau aşezate deasupra unui kimono albastru împăturit cu grijă, a unui halat de interior şi a unei perechi de papuci.

McGrady luă tava. După o lună de foame, beznă şi moarte, nu se aşteptase câtuşi de puţin la atâta generozitate. Nici măcar nu ştiu cum să reacţioneze.

— Unde aţi găsit toate minunile acestea?

Sachi îşi privi tatăl, care răspunse în locul ei.

— Avem prieteni diplomaţi. Sachi a fost la Roponggi. Mai toate acestea vin de la elveţieni.

În timp ce Sachi pregătea ceaiul, Takahashi îl conduse pe McGrady în camera sa, aflată la capătul coridorului, în spatele uneia dintre uşile culisante. Piesa centrală de mobilier era o saltea futon, cu pături groase şi o pernă rotundă la căpătâi. Exista o lampă electrică fixată pe perete şi mai era acolo un mic şifonier, în care să-şi poată atârna haina murdară şi tava cu bunătăţi primită.

— Există şi o baie?

— E afară. Cea mai mare parte a caselor din cartier folosesc ceea ce voi numiţi o privată.

— E-n regulă.

— Multe lucruri nu mi-au plăcut dintre cele văzute la Berlin, mă-nţelegeţi…

— Da, aţi pomenit despre asta mai devreme.

— În schimb, mi-au plăcut băile nemţilor, continuă Takahashi. Nu mi-a fost uşor să încerc să reproduc o astfel de sală de baie aici, dar m-am străduit cât am putut de bine. Am să vă arăt.

Traversară casa în sens invers. De cealaltă parte erau alte uşi culisante. Unele dintre ele se deschideau direct înspre grădină. Takahashi o luă înainte, păşind desculţ pe pământul îngheţat, urmând o cărare pavată cu pietre late. Se îndreptară spre ceea ce părea a fi o magazie pentru unelte supradimensionată, înconjurată de tije de bambus, goale de frunze, care se legănau în bătaia vântului.

— Să nu călcaţi niciodată acolo, îl avertiză Takahashi, arătându-i un capac rotund de lemn. E vechea privată şi nu cred că vă doriţi să cădeţi în ea.

Takahashi deschise uşa magaziei şi aprinse lumina. Într-un colţ se afla o mică sobă din oţel, iar jarul în vatra acesteia continua să răspândească puţină căldură. McGrady văzu un vas de toaletă de porţelan, cu un rezervor suspendat deasupra, şi o cadă adâncă din lemn de cedru, lângă care se înălţa o cişmea cu pompă, din oţel turnat, menită să o umple.

Reveniră în casă. Takahashi se aşeză pe pardoseală lângă o măsuţă scundă şi-i făcu semn lui McGrady să ia loc în faţa sa, apoi aşteptară ca Sachi să le servească ceaiul. Ea se deplasă în genunchi de la vatră la masă şi, cât timp ei îşi băură ceaiul, aşteptă îngenuncheată lângă foc.

Ceaiul era fierbinte, de-un verde întunecat, şi foarte bun la gust. Sachi îi umplu din nou ceaşca lui McGrady. Continuând să se deplaseze în genunchi, aduse o tavă cu dulciuri, pe care McGrady nu reuşi să le identifice nici măcar după ce gustă o bucată.

Takahashi îi spuse din nou ceva fiicei sale în japoneză. Ea îi răspunse, apoi se ridică şi plecă. Când se întoarse, ţinea în mână o fotografie înrămată. O aşeză pe masă, cu faţa spre McGrady.

McGrady îşi puse ceaşca înapoi pe masă şi luă fotografia. O studie atent. Înfăţişa o tânără, de la talie în sus. Era frumoasă, acelaşi gen de frumuseţe pe care o avea şi Sachi. Trăsături delicate. Un nas mic, fin desenat. O gropiţă în bărbie. Îşi întorsese capul, astfel încât să se ofere privirii fotografului din profil. Avea o mică aluniţă la limita scalpului. Şi-o imagină aşa cum o văzuse, după ce John Smith şi tovarăşul său îşi făcuseră treaba.

— Da, spuse el într-un târziu. Miyako era femeia pe care am găsit-o.

Takahashi îşi plecă privirea, dând din cap. Sachi îşi împreunase mâinile,

iar acum îşi cuprinse faţa în palme.

— Am ştiut, spuse Takahashi cu glas scăzut. Am ştiut din momentul în care agenţii Kenpeitai au venit şi i-au luat lucrurile.

Ceva mai târziu, McGrady traversă desculţ curtea, ţinând într-o mână tava cu lucrurile ce-i fuseseră dăruite, iar în cealaltă un ceaun mare cu apă fierbinte. Se îmbăie, ghemuit în cada din lemn de cedru, încercând să păstreze apa caldă cât mai mult timp. Folosi săpunul şi aparatul de ras şi se bărbieri. Trecuse mai bine de-o lună de când nu o făcuse, iar barba sa aspră distruse lama. Iniţial fuseseră cincizeci de lame în cutie. Nu-şi făcea iluzii, ştia că avea să fie nevoit să le raţionalizeze. Îmbrăcă halatul şi kimonoul şi se întoarse în casă, înainte să-l răzbească frigul.

Sachi urcase să se culce, dar tatăl ei rămăsese lângă focul care pâlpâia, gata să se stingă. Erau aprinse doar câteva lumini, iar în încăpere mirosea frumos, a ceai şi a frunze de bambus. Era linişte şi frig în casă, mai puţin în jurul vetrei. McGrady avu senzaţia că se afla în adâncul pădurii. Takahashi luă o sticlă brună de pe masă şi o înclină înspre ceaşca goală a lui McGrady.

— Ce e?

— Sake, îi răspunse Takahashi. Un sake foarte bun.

— E-n regulă.

Takahashi umplu ambele ceşti, iar McGrady se aşeză în acelaşi loc ca mai înainte.

Ridică ceaşca, închinând spre Takahashi. Omul acesta reprezenta un guvern care fusese sursa tuturor problemelor lui McGrady. Însă intervenţia sa îi salvase viaţa, după toate probabilităţile. Prin urmare, McGrady habar nu avea în ce măsură şi în ce mod trebuia să-şi exprime gratitudinea. Se mulţumi aşadar să se încline.

— Domnule Takahashi.

— Detectiv McGrady.

Băură. Takahashi avusese dreptate, era un sake excelent. Rece ca gheaţa, căci fusese probabil păstrat afară, în ger. Sec şi tare.

— Ce vom face de-acum încolo? întrebă McGrady.

— M-am gândit şi am discutat şi cu Sachi.

— Şi?

— Bineînţeles, eu îmi voi petrece bună parte din timp la minister. Iar dumneavoastră nu puteţi risca să ieşiţi de aici.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Pe de altă parte, nu puteți sta închis fără să aveți nimic de făcut. Prin urmare, m-am gândit la un program.

— Ce fel de program?

— Un program de studiu, spuse Takahashi. Sachi vă va învăța japoneza.

— Veți avea curajul să mă lăsați singur cu fiica dumneavoastră?

Takahashi îl privi în ochi, apoi încuviință din cap.

— Da, spuse el. Cred că, așa cum Sachi nu e proastă, nici dumneavoastră nu sunteți. V-ați gândit deja că, în cazul în care v-ar trece prin minte să o dezonorați, v-aș preda de îndată autorităților, iar acesta v-ar fi sfârșitul.

— Mi se pare corect.

— În orice caz, acest program de studiu îi va fi de folos și ei. Va avea ocazia să-și perfecționeze și să-și exerseze cunoștințele de engleză. La finalul războiului, unul dintre voi va profita de cele învățate, iar celălalt va putea, măcar, să-și uimească prietenii cu cunoștințele sale inedite.

— Aveți măcar o idee despre cum s-ar putea încheia acest război?

— În cel mai bun caz pentru Japonia, cu păstrarea stării de fapt în Pacific și cu un armistițiu.

Takahashi umplu din nou ceștile și băură la unison.

— Vă e teamă pentru Sachi, spuse McGrady. O ascundeți aici, la fel cum mă ascundeți pe mine.

Takahashi se pregătise să soarbă din ceașcă, dar o puse înapoi pe masă.

— Nu-i doar din cauză că soția mea ne-a părăsit. Și nu e numai din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Miyako. Dar, desigur, am luat în considerare aceste aspecte.

— Înțeleg.

— M-aș simți mai bine dacă l-ați găsi pe cel care a ucis-o pe Miyako.

— Să presupunem că am să-l găsesc. Ce se va întâmpla atunci?

— Mă gândesc că, atunci când îi veți da de urmă, veți fi în afara jurisdicției dumneavoastră. Nu-i așa?

— Tot ce se poate.

— Atunci, ar trebui să fiți pregătit să faceți ceea ce trebuie.

— Știți, sunteți cel de-al doilea unchi care mi-a cerut să-l ucid.

— Celălalt a fost amiralul Kimmel.

— Așa e.

— E de-a dreptul ironic, observă Takahashi, umplând din nou ceștile. Eu și amiralul avem, iată, ceva ce ne leagă. O cauză comună.

— În aceste momente, amiralul se gândește cum să facă să vă scufunde

cât mai multe nave, înainte să-i mai scufundați voi câteva. Mă-ndoiesc că-şi mai aminteşte că m-a trimis aici.

Se întrebă în gând cine altcineva se mai gândea la el. Şi pentru cât timp. Vru să aşeze ceaşca pe masă şi o scăpă din mână, iar aceasta se rostogoli pe masă şi căzu pe rogojina de bambus. Când se aplecă să o ridice, fu cuprins de amețeală şi cât pe-aci să cadă. Sake… nu fusese chiar o idee bună. Se sprijini cu ambele palme pe suprafața mesei şi se ridică încet.

— Mă duc la culcare, domnule Takahashi.

31

În prima dimineață a detenției sale în casa familiei Takahashi, McGrady se trezi şi rămase cu ochii pironiți asupra uşii culisante de hârtie. Avu nevoie de un răgaz suficient de lung pentru a-şi aminti toate etapele periplului care îl adusese aici. Le rememoră în sens invers: călătoria cu maşina prin noapte, cala vaporului, temnița întunecată din Hong Kong, zborul la bordul Clipperului… La capătul acestui voiaj se afla Molly, şi fiecare etapă a călătoriei sale îl dusese tot mai departe de ea. Chipul ei îi apărea tot mai îndepărtat şi întunecat, de parcă ar fi privit flacăra unei lumânări dându-şi ultimele licăriri sub un pahar de sticlă.

Se simți golit pe dinăuntru şi percepu frigul ce-l asalta. Se auzea doar ploaia de-afară. Se ridică de pe pat şi-şi îmbrăcă halatul.

Parcurse coridorul până la intrare. Deschise puțin uşa şi aruncă o privire. Maşina neagră a lui Takahashi dispăruse, iar poarta dinspre stradă era închisă. Cerul şi acoperişurile caselor aveau aceeaşi nuanță de cenuşă umedă. Făcu cale întoarsă spre camera principală. În el focul încă mai pâlpâia. Se aşeză pe pardoseală lângă vatră şi rămase locului o vreme, ascultând ploaia.

Camera lui Sachi era undeva la etaj. După toate probabilitățile, nu era acasă acum, căci era îndeajuns de târziu ca ea să se fi trezit deja, iar în casă era prea mare liniște. Desigur, nu intenționa să urce la etaj pentru a se convinge. Reveni în camera sa. Într-un colț observă un mic birou, înalt doar de vreo treizeci şi ceva de centimetri. Presupuse că fusese conceput astfel încât cel care-l folosea să îngenuncheze. Sachi îi pregătise hârtie de scris şi un stilou. Le luă şi se mută înapoi lângă vatră, unde era ceva mai cald.

Cel puțin într-o privință, Takahashi avusese mare dreptate: avea nevoie de un program. Simțea nevoia să lucreze, să facă ceva concret. Asta l-ar fi ajutat să-şi păstreze identitatea şi ar fi dat existenței sale un sens, astfel încât la întoarcerea acasă să fie mai mult decât o carcasă goală.

Se apucă să aştearnă pe hârtie tot ce ştia. Îşi pierduse dosarul la Hong Kong, cu toate notele şi însemnările ulterioare, fotografiile şi rapoartele de autopsiere. Îşi petrecuse zilele lungi de pe vapor încercând să-şi reamintească tot ce ştia, pentru a putea să îşi refacă notele atunci când avea să aibă ocazia.

De-acum avea şi informații noi. Identitatea fetei nu mai era un mister.

Avea un nume şi era limpede că nu fusese acolo din întâmplare. Mai mult chiar, ea fusese ţinta. Henry Kimmel Willard fusese cel care avusese ghinion, jucând rolul clientului naiv care intră într-o bancă în plină spargere şi sfârşeşte prin a fi împuşcat. Se întrebă ce-ar fi spus amiralul Kimmel dacă ar fi ştiut asta.

Îşi imagină scena, o schiţă în minte. Băiatul atârna cu capul în jos, torturat, eviscerat. Fata era legată. Îşi aminti că se gândise că ea fusese obligată să privească. Acum înţelegea de ce. Nu fusese vorba de o răzbunare, ci de o raţiune mai pragmatică: încercau să păstreze un secret important. Poate că fata îl divulgase deja şi altcuiva, poate nu. În oricare variantă, ei trebuiau să ştie cât anume se propagase secretul în cauză, dacă mai putea fi limitată răspândirea sau trebuiau să renunţe la întreaga operaţiune?

Nu era de-ajuns să-i pună pur şi simplu întrebarea. Voiau să se asigure că ea avea să le spună adevărul. Prin urmare, îl torturaseră pe băiat sub ochii ei şi abia apoi o luaseră la întrebări.

Auzi paşi afară şi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc.

Împături hârtiile şi le vârî sub halat, apoi se ridică, exact când Sachi intra în încăpere. Purta un kimono legat la spate cu o fundă complicată. Părul îi era ud de la ploaie şi era îmbujorată. Fusese afară, în bătaia vântului îngheţat, luptând împotriva rafalelor cu umbrela în mână.

Ea aşeză un sufertaş emailat cu mâncare pe masă, apoi îşi puse umbrela într-un dulap şi se înclină în faţa lui.

— *Ohayou gozaimasu,* rosti ea. Bună dimineaţa, Joe-san.

— Bună dimineaţa.

Ea rosti o altă frază, ceva mai lungă, pe care i-o traduse apoi.

— Cum vă simţiţi azi?

— Mai bine, vă mulţumesc.

— Sunteţi gata să începem?

— Desigur.

— *O suwari ni natte*, spuse ea.

Îi făcu semn spre perna pe care şezuse până adineauri. El se aşeză, iar ea încuviinţă din cap şi îngenunche în faţa lui.

— Nu vă deranjează planul tatălui dumneavoastră?

— Deloc.

— Mă gândeam că poate aţi fi preferat să faceţi altceva.

Ea clătină din cap.

— Până în decembrie am lucrat şi eu, ca funcționară, pe un post similar cu cel ocupat de Miyako. După sosirea ziarului american, tata mi-a cerut să rămân acasă. Aşadar, acum nu am nimic altceva de făcut.

— Unde ați lucrat?

— La Ministerul de Externe. Lucram în biroul de codare a telegramelor.

— Ați lucrat cu coduri?

— N-a fost nimic secret, răspunse ea. Doar *Wabun*, codul Morse japonez. Puncte şi linii.

— De fapt, nu aveți nevoie de lecții de engleză, nu-i aşa?

— Nu, dar nu strică puțin exercițiu, răspunse ea.

În seara precedentă, tânăra nu scosese niciun cuvânt, cu excepția numelui său în chip de salut. Îi lăsase tatălui său sarcina de a vorbi, inclusiv în numele ei. Nu era o atitudine ieşită din comun. Văzuse destui oameni care înfățişau străinilor o anumită față, păstrând o alta, diferită, pentru familia apropiată. Fiecare îşi juca rolul. Ea putea să fie pe de o parte fiica ascultătoare ce servea oaspeților ceaiul, stând în genunchi. Poate că aceasta era adevărata ei față. Pe de altă parte, în funcție de împrejurări, era posibil ca ea să adopte un cu totul alt tip de comportament.

— Ce ne vom face dacă agenții Kenpeitai vor veni să bată la uşă în timp ce stăm aici?

Ea întoarse capul spre uşa de la intrare, de parcă s-ar fi aşteptat ca Poliția Secretă să fie deja acolo. Apoi clătină din cap.

— Trebuie să sperăm că nu vor veni.

— Au fost aici de două ori deja.

— Atunci am să încerc să-i întârzii cât mai mult.

— Cum?

— Voi merge la uşă, fără să deschid imediat şi le voi spune… le voi spune că sunt dezbrăcată şi că trebuie să aştepte până când îmi voi pune halatul. Între timp, vă veți putea ascunde în grădină.

— Pare un plan bun.

Cu o noapte în urmă o văzuse pe Sachi luând cărbuni dintr-o ladă de lemn aflată lângă uşă. Se ridică şi se îndreptă spre aceasta.

— Se poate?

— Vă rog, spuse ea. Între timp am să fac un ceai.

— Excelent.

Aduse câteva mâini de cărbuni şi alimentă focul din vatră. Cărbunii erau făcuți din lemn de stejar ars până la carbonizare în cuptoare de lut. Prin

urmare, ardeau fără fum şi aproape fără miros.

— Vă doriți cu adevărat să învățați japoneza? Pe drum, în dimineața aceasta, m-am gândit la câteva posibile lecții. Va fi mai greu, fiindcă nu vom putea ieşi. Veți avea parte de-o viață mai domestică decât cea a unei casnice, dar am să fac tot posibilul să vă pot aduce lumea aici.

— Sunteți foarte generoasă, la fel ca tatăl dumneavoastră, spuse McGrady.

Ea îşi întoarse fața şi rosti câteva cuvinte în japoneză, pe care el nu le pricepu. Apoi schimbă subiectul, revenind la engleză.

— Ați vrea să începem chiar acum?

— Putem începe imediat, spuse McGrady. Aş vrea însă să vă pun câteva întrebări mai înainte.

— Despre Miyako?

— Erați apropiate?

— Am crescut împreună, ca două surori, răspunse Sachi. Părinții ei au murit la cutremurul din Kanto, când eram amândouă foarte tinere.

— Aşadar, se poate spune c-ați cunoscut-o mai bine decât oricine altcineva.

— Bineînțeles că da.

— Înainte de-a pleca spre San Francisco, ați avut ocazia să discutați între patru ochi?

— Da, chiar aici, încuviință Sachi.

— V-a spus ce avea de gând să facă?

Ea îşi privi mâinile împreunate pe genunchi. Începuse să plângă pe tăcute. Nu-şi şterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Nu scotea niciun sunet şi nici nu se mişca. Într-un târziu, ridică privirea.

— Tatăl meu v-a împărtăşit bănuielile sale?

— Da.

— Are dreptate, desigur.

— Ce anume v-a spus Miyako?

— Absolut tot.

— Ce s-a întâmplat la începutul lunii septembrie?

— Prim-ministrul a aprobat planul de război propus de amiralul Yamamoto. Amiralul a obținut şi binecuvântarea împăratului. Din acel moment, nu a mai existat cale de întoarcere. Ministerul Afacerilor Externe n-a fost însă informat. Iar asta însemna că toate strădaniile tatei pentru a evita războiul fuseseră inutile. Diplomații trimişi la Washington pentru

negocieri nu făceau altceva decât să câştige timp pentru pregătirea flotei.

— Iar Miyako a ştiut toate astea? Inclusiv despre acordul împăratului?

— Da.

— Credeam că ea doar dactilografia stenograme.

— Da. Şi a aflat enorm de multe lucruri din acele note de discuţii.

— Spuneţi-mi ce aţi omis să-mi spuneţi.

Sachi îşi plecă din nou privirea.

— Miyako se apropiase de unul dintre oamenii amiralului.

— Se apropiase, adică…

— Înţelegeţi ce vreau să spun. Iar bărbatul acela, atunci când se simţea în largul lui… îi plăcea să se laude.

— Dumneavoastră sau Miyako… I-aţi spus şi tatălui dumneavoastră ce reuşise ea să afle?

— Cum am fi putut să-i spunem aşa ceva? întrebă Sachi. Şi nu era vorba doar de felul în care ea aflase acele informaţii. Chiar dacă i-am fi spus, el nu ar fi putut să facă nimic, căci nu exista nicio cale legală prin care să fi putut afla acele lucruri. Ar fi fost mult prea periculos.

— Aşadar, Miyako l-a rugat pe tatăl dumneavoastră să o ajute să obţină o slujbă, dar nu i-a spus de ce îşi dorea acest lucru.

Sachi încuviinţă. Lui McGrady îi veni în minte altceva.

— Dar, dacă ea voia să transmită această informaţie americanilor, de ce nu s-a dus pur şi simplu la ambasada americană din Tokyo? La vremea aceea, ambasada era încă deschisă.

— Fiindcă, odată intrată acolo, ar fi trebuit să şi iasă la un moment dat, explică Sachi. Iar ambasada era pusă sub supraveghere. Nu ne-am dat seama că exista posibilitatea ca ea să fie urmărită şi în Honolulu. Asta a fost greşeala noastră.

— Cei de la Kenpeitai au stat de vorbă şi cu dumneavoastră la ultima vizită?

— Doar cu tata.

— Iar tatăl dumneavoastră nu ştie ceea ce ştiţi dumneavoastră.

— Nu, nu ştie.

— Asta înseamnă că şi ei au făcut o greşeală.

— Credeţi că se vor întoarce?

— Nu ştiu ce să zic, n-am idee cum funcţionează, răspunse McGrady. Poate că sunt prea ocupaţi. Ori poate că au considerat că nu mai are importanţă.

— Dar s-ar putea întoarce…

— Da, s-ar putea întoarce. Dacă aş fi fost în locul lor, m-aş fi întors.

Ea nu mai ştiu ce să-i spună. El îi susținu privirea, până când ea întoarse capul şi, în sfârşit, îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

Ploaia se auzea şiroind molcom pe acoperiş. Pe stradă trecu o motocicletă, iar zgomotul țevii de eşapament reverberă între ziduri. Sachi se mişcă, tot în genunchi, ocolind măsuța şi venind pe partea pe care se afla McGrady. Nu o făcu pentru a sta mai aproape de el, ci pentru a putea ține uşa sub observație.

PARTEA A TREIA:
CHAKKEN

Tokyo • Honolulu • Hong Kong
23 noiembrie 1944 – 31 decembrie 1945

32

Văzu cum lumina cenuşie a zorilor răzbătea prin uşa din hârtie de orez. Ascultă trezirea la viaţă a lumii de afară. Soneriile bicicletelor. Cântecele păsărilor. Aştepta să audă un sunet anume. Îl auzise în fiecare dimineaţă, de o săptămână încoace şi, în sfârşit, înţelesese ce era. Cât putu de încet, coborî din pat. Îşi îmbrăcă halatul. Hainele sale din Honolulu erau în şifonier, pe un umeraş. Takahashi îi dusese costumul la curăţat în urmă cu doi ani. În acest răstimp, McGrady nu-l îmbrăcase nici măcar o dată. Acum însă luă haina şi şi-o aşeză, împăturită, pe braţ.

Refăcu în gând calculele. Trăia în casa familiei Takahashi de o mie cincizeci şi trei de zile. Nu mai vorbise cu Molly din 2 decembrie 1941. Ultima veste de la ea fusese acea telegramă primită în Guam, în 5 decembrie 1941. Se străduia din răsputeri să-i menţină vie amintirea. În fiecare seară, îngenunchea în faţa biroului său şi-i scria.

Nu prea mai ştia ce să-i spună. Petrecea opt ore sau mai mult în fiecare zi cu Sachi Takahashi. Peste zi stăteau la masă, iar după lăsarea întunericului, când era mai sigur pentru el să iasă din casă, făceau plimbări prin grădină. În grădină se înălţa un cireş, care înflorea superb în fiecare primăvară. Mai erau şi arţari pitici, ale căror frunze se făceau roşii în fiecare toamnă. Iarna, fructele curmalului japonez rămâneau atârnate pe crengile goale de frunze şi îngheţau, apoi erau culese şi aduse în casă, să se dezgheţe. Gustul cel mai bun îl aveau după ce îngheţau pe crengi, căci gheaţa le preschimba într-o dulceaţă delicată. Sachi îi arătase cum să le desfacă, folosindu-se de un cuţit, iar apoi să le mănânce miezul cu linguriţa.

El şi Sachi încă mai aveau destule să-şi spună unul altuia, chiar şi după o mie de zile de conversaţii. Atunci când el nu cunoştea un cuvânt în japoneză, ea îl învăţa. Fiindcă el nu putea să părăsească incinta, ieşea ea şi de fiecare dată îi aducea diverse lucruri. Felurite obiecte, despre care discutau apoi. Hărţi şi albume de fotografii. Un săculeţ de seminţe şi o lopată, astfel încât împreună să poată planta o mică grădină de legume. O vază mică, astfel încât să poată aduce flori în casă. O bucată de ciocolată pe care s-o împartă.

Îşi pierduse în asemenea măsură speranţa, încât erau momente în care uita ce anume pierduse. Săpau în grădină la lumina felinarului, ori poate îşi luau cina lângă vatră, iar el se trezea gândindu-se că nu-şi putea dori mai

mult de la viață. Spre surprinderea sa, se simțea mulțumit de soartă. Apoi se întorcea în camera sa şi-i scria lui Molly, agățându-se de amintirile făcute ferfeniță.

Auzi, în sfârşit, sunetul pe care-l aşteptase.

Era afară, pe zidul grădinii. Un cloncănit urmat de o fluturare de aripi prăfoase. O găină îşi făcuse obiceiul de a scotoci prin grădină în fiecare dimineață. Se plimba o vreme de-a lungul gardului, apoi hop!, sărea în grădină. Habar n-avea de unde venea sau unde pleca atunci când părăsea grădina, dar ştia unde avea s-o sfârşească.

Ieşi tiptil din cameră, parcurse coridorul pe vârfuri şi deschise uşa cu mare grijă. Cercetă cu atenție casele vecine. Din acest unghi, o singură fereastră avea vedere înspre grădină, dar perdelele erau trase. Maşina lui Takahashi dispăruse. Gazda sa îşi pierduse din statutul pe care-l avea la minister, după ce, copleşit de disperare, Togo Shigenori îşi dăduse demisia. Prin urmare, Takahashi încerca acum să compenseze muncind până noaptea târziu, în încercarea de a-şi dovedi loialitatea şi credința într-o cauză pe care, în sinea sa, o detesta cu patimă. Duplicitatea aceasta îşi pusese amprenta asupra sa. Mustața îi încărunțise şi slăbise mult. Omul mai avea doar două bucurii în viață: să stea de vorbă cu Sachi şi să bea cu McGrady până când unul dintre ei adormea.

McGrady păşi afară. Ținea în mână haina. O desfăcu în timp ce cobora treptele. Ajuns la colțul casei, se aplecă şi aruncă o privire după colț. Pasărea era acolo, scurmând pământul de lângă perete. Era de fapt un cocoş mare. Se întrebă cum de supraviețuise acesta atâta vreme. Pe o rază de opt kilometri în jur se aflau mai bine de şase milioane de oameni care i-ar fi savurat cu cea mai mare plăcere fiecare părticică a corpului, în afara ciocului şi ghearelor. El însuşi se număra printre aceştia.

Ținând haina desfăcută în față, se apropie tiptil. Cocoşul era concentrat la ciuguleala lui, aşa că nu-l observă pe McGrady decât mult prea târziu. Aruncă haina asupra cocoşului, prinzându-l în capcană. Apoi îşi vârî mâna dedesubt şi-l apucă de gât, mai întâi cu o mână, apoi cu ambele. Îi suci gâtul rapid, cu putere, ca şi cum ar fi stors apa dintr-o cârpă. Auzi un os plesnind şi simți umezeala sângelui pe mâini, apoi cocoşul încetă să se mai zbată.

Îşi ridică haina şi se întoarse în curtea din spate. Lăsă cocoşul pe trepte şi intră. Tocmai se spăla pe mâini la chiuvetă când Sachi coborî treptele. I se adresă în limba ei maternă.

— *Bună dimineața, Sachi.*

— E totul în regulă? Sângerezi?

— Sunt bine. Am omorât un cocoş.

— Ce-ai făcut?

— Am prins şi am omorât un cocoş, în grădină. I-am rupt gâtul. Dacă era o găină, am fi putut s-o păstrăm, pentru ouă.

— Cocoşul ăsta nu aparţinea cuiva?

— Se pare că nu.

— Mi-arăţi şi mie?

— Sigur că da. E în curtea din spate.

Ieşiră, iar ea studie pasărea. În ceea ce priveşte mâncarea, o duceau mai bine decât majoritatea locuitorilor din Tokyo. Tatăl ei reuşea să păcălească sistemul de raţionalizare, aducând câte ceva de la minister. Când se întorcea din deplasări, îşi umplea valiza cu tot ce putea găsi. Dar carnea de orice fel era greu de găsit, aşa că un cocoş întreg era, categoric, o premieră.

— Cum o să-l gătim?

— Am să-l curăţ de pene şi apoi îl punem deoparte. Când se întoarce tatăl tău, am să-l pun la rumenit aşa cum e, întreg. Ştii ce zi e azi?

— Joi.

— E Ziua Recunoştinţei, îi spuse el. În circumstanţe normale, am avea curcan la cină, dar cocoşul ăsta îi va ţine locul de minune.

Ea trecu la japoneză. McGrady se obişnuise atât de mult, încât se întâmpla ca o astfel de trecere să-i pară firească. Treceau de la engleză la japoneză şi înapoi fie fără vreun motiv anume, fie din raţiuni practice.

— Ce altceva ai mai vrea să facem cu ocazia sărbătorii tale?

— Nimic special… Aş vrea doar o cină la care să fim toţi, împreună. Atât.

— Te pricepi să jumuleşti o pasăre?

— Nu am înţeles.

— Nu-i nimic, o să te învăţ nişte cuvinte noi.

— E-n regulă.

— Intrăm? E frig.

— Ar fi mai bine să facem asta aici, n-aş vrea să murdărim înăuntru.

— *Hai*, Joe-san.

Rumeni pasărea în vatră. După ce-i frecase pielea cu sare de mare şi *shoyu*, o aşeză într-un ceaun mare de fontă, îngrămădind cărbunii de jur-

împrejur, chiar şi pe suprafaţa capacului. O mâncară cu orez şi cu ridichi murate. Curăţară oasele bine de tot, iar apoi Takahashi-san ieşi până-n curte ca să aducă o sticlă de sake din rastelul de sub casă.

După ce acesta umpluse ceştile tuturor, McGrady şi-o ridică pe a sa.

— Nu mi-am exprimat niciodată cum se cuvine recunoştinţa, iar acum regret asta.

— McGrady-san…

— Aş vrea să vă mulţumesc pentru bunătatea de care aţi dat dovadă faţă de mine. Am fost oaspete în casa voastră timp de aproape trei ani şi ştiu cât v-a costat să mă găzduiţi aici.

— A fost o onoare pentru noi.

— Am să vă răsplătesc generozitatea. Am să-l găsesc pe ucigaş.

— S-ar putea să aveţi şansa de-a o face cât de curând.

— Aveţi veşti?

— Veşti bune pentru tine, nu la fel de bune pentru noi. Americanii au cucerit insulele Tinian şi Saipan şi construiesc acolo baze aeriene.

— N-am auzit niciodată de Tinian.

— E îndeajuns de aproape încât să poată sluji drept bază de plecare pentru bombardierele grele. Ăsta e singurul lucru de ştiut despre Tinian.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce să spun.

— Atunci bea! E singurul lucru pe care-l putem face. Iar sake-ul e singurul lucru de care nu vom duce lipsă niciodată, am avut grijă de asta.

McGrady îşi goli ceaşca, la fel şi Takahashi. Sachi luă sticla şi le umplu la loc. Ea bea doar ceai.

— În noaptea în care ne-am întâlnit n-a lipsit mult să refuz să te însoţesc, spuse McGrady. Am crezut că e o păcăleală.

— Chiar a fost o păcăleală, dar cei păcăliţi au fost ei. Eram îngrijorat. Mă gândeam că, dacă Poliţia Secretă s-ar fi gândit să vă dea de urmă, n-ar fi existat nicio cale să vă ţin ascuns.

— Şi ce ai făcut?

— L-am mituit pe comandant ca să-l determin să îşi modifice registrul.

Takahashi râse, clătinând din cap. Era încântat că-şi putea, în sfârşit, dezvălui secretul. Umplu din nou ceştile cu sake şi băură.

— În prima noapte pe care ai petrecut-o la Yokohama, ai lovit un ofiţer al Kenpeitai-ului. Bineînţeles, ai fost executat pe loc. Cu sabia, mai exact. A fost şi un bun avertisment pentru ceilalţi prizonieri.

— Cum adică am fost executat?

— Eşti mort, McGrady-san. Nu înțelegi? În toate scriptele. În toate rapoartele care au ajuns la conducerea Armatei, a Marinei, la ministere şi la Crucea Roşie Internațională…

— Aşadar, Crucea Roşie mă crede mort?

— Era singura modalitate prin care puteam să mă asigur că vei fi în siguranță aici. Nimănui nu avea de ce să-i pese de un mort.

— Înțeleg.

McGrady îşi pironi privirea asupra paharului cu sake, pe care Takahashi îl umpluse până la vârf. Suprafața bombată a lichidului fremăta de fiecare dată când în casă se simțea un curent de aer. McGrady ridică ochii spre gazda sa şi trecu pe japoneză. Nu dintr-un capriciu, de astă dată, ci intenționat. Îi venea mai uşor să-şi ascundă tulburarea atunci când se exprima în limba gazdelor sale. Formalismul acesteia era de natură să estompeze orice nuanță.

— Mulțumesc, Takahashi-san. Ai avut atâta grijă de mine! Îți rămân îndatorat pentru totdeauna.

— Asta a fost cea mai bună soluție. Nu ai de ce să-mi mulțumeşti.

McGrady goli paharul de sake. Întinse mâna, luă sticla şi umplu din nou ambele pahare. Termină de mâncat, apoi o ajută pe Sachi să spele vasele. Aşteptă ca gazdele sale să meargă la culcare şi le ură noapte bună. Apoi se îndreptă spre camera sa, cu sticla de sake pe jumătate plină în mână. Îngenunche în fața biroului, vârî mâna sub tăblie şi scoase teancul de hârtii pe care-l ascunsese acolo. Era, de altfel, singurul lucru pe care îl ținuse ascuns de gazdele sale. Îi scrisese câte ceva lui Molly în fiecare din cele mai bine de o mie de nopți. Uneori doar câteva propoziții, alteori pagini întregi, un soi de cronică amplă a dorului său.

Iar acum înțelegea cât de inutilă îi fusese strădania aceasta. În tot timpul în care el îşi aşternuse acele gânduri pe hârtie, ea fusese convinsă că el era mort. Cineva de la poliția din Hawaii citise, cu siguranță, lista prizonierilor decedați compusă de cei de la Crucea Roşie. Fred Ball ar fi aflat şi, cu siguranță, i-ar fi spus lui Molly.

Simplu. Ea nu-l aştepta. Nu-şi făcuse o fereastră în pod pentru a privi în zare, aşteptându-l. Nu stătea mereu cu ochii la orizont, cu speranța să zărească nava ce avea să-l aducă acasă. Takahashi avea dreptate. Nimănui nu-i pasă de un mort. Mai ales după trei ani. Luă teancul de hârtii şi se întoarse în încăperea centrală. Deschise uşile culisante care dădeau spre

exterior. Un val de aer rece umplu încăperea. McGrady se încăpățână să îndure frigul, căci nu voia să se umple de fum atunci când avea să se aşeze lângă vatră pentru a-şi arunca scrisorile în foc.

În dimineața următoare veniră americanii.

Nu-i putu vedea, erau deasupra plafonului de nori. Dar erau atât de multe bombardiere, încât, în ciuda vuietului sirenelor de alarmă din întregul oraş, putea să le audă uruitul elicelor.

Era în grădină, cu privirea ațintită în sus. Sachi i se alătură, desculță şi cu părul despletit. Tatăl ei plecase deja. Bombele începură să cadă, departe, la cel puțin şapte sau opt kilometri distanță. Erau multe. Nu ca o ploaie, nici ca o aversă, ci ca un potop, atât de apropiate încât fiecare bubuit al unei explozii începea înainte ca altul să se fi stins, precum un tunet continuu, în crescendo.

Artileria antiaeriană se auzea de mult mai aproape. Cel mai probabil existau baterii răspândite în întregul oraş şi toate deschiseseră focul. McGrady nu-şi putea da seama în ce măsură le era de vreun folos să tragă în nişte avioane care nu se vedeau. Dar artileriştii îşi vedeau de treabă cu sârg, iar proiectilele lor cu fragmentație țâşneau spre cer, lăsând dâre alburii înainte de a dispărea în plafonul cenuşiu. Exploziile aveau loc în nori, care se luminau dinspre interior, pulsând ca fulgerele unor furtuni nemaivăzute. Stoluri de păsări cuprinse de panică zburau care-ncotro, iar fiecare explozie le făcea să-şi schimbe brusc direcția.

Sachi se întoarse spre el şi-i luă mâna într-ale sale, strângând-o cu putere la piept. Stăteau față în față, mai aproape unul de altul decât stătuseră vreodată. De fapt, până în clipa aceea nu se atinseseră. Acum, deşi atât de apropiați, nu se priveau, ci fiecare dintre ei avea ochii ațintiți în câte-o parte a cerului.

33

Lațul americanilor se strângea, iar ministerul lui Takahashi căuta zadarnic o gură de aer. Încă din urmă cu câteva săptămâni, Takahashi îi avertizase că avea să fie nevoit să plece într-o călătorie şi că trebuiau să se pregătească pentru absența sa.

În data de 8 martie, venind acasă, îi anunță cu certitudine că avea să plece a doua zi dimineață. Avea să fie un drum periculos, căci nu era un moment potrivit pentru călătorii. Avea să plece cu trenul până la Aomori, în nordul insulei Honshu. De-acolo avea să urce pe un feribot până la Hakodate, la capătul sudic al insulei Hokkaido. Apoi, o maşină a armatei avea să-l ducă la aerodromul din Sapporo, unde avea să urce la bordul unui avion fără însemne. Destinația sa finală avea să fie Hoborovsk, la granița dintre China şi Uniunea Sovietică. Urma să fie vulnerabil până în momentul în care avionul său avea să ajungă deasupra teritoriului sovietic.

Takahashi aşteptă momentul în care Sachi ieşi pentru a merge la baie, apoi îi făcu semn lui McGrady să se apropie de masă.

— La radio nu se spune, dar am să-ți spun eu. Submarinele voastre torpilează orice navă prind şi se apropie îndeajuns de mult încât să mineze porturile noastre. Avioanele voastre decolează de pe portavioane şi pot apărea oricând, oriunde. Doar domnul Roosevelt ar putea spune cu exactitate unde anume vor ataca. Prin urmare, aş putea deveni în orice moment o țintă.

— Înțeleg.

— Aşadar, ştii ce vreau să îți spun.

— Cred că da, dar spune.

— Dacă n-am să mă mai întorc, Sachi va avea grijă de tine. Dar aş vrea să-ți cer ca, la rândul tău, să ai şi tu grijă de ea. Nu mai are pe nimeni altcineva.

— Ai cuvântul meu. Dar te rog, ai grijă de tine, Takahashi-san!

— Anumite lucruri nu depind doar de mine. M-ai înțeles? N-am vorbit cumva prea repede.

— Am înțeles tot. Sachi e o profesoară foarte bună.

— E remarcabilă, într-adevăr.

— Ministerul vrea ca tu să obții garanții din partea ruşilor, nu-i aşa?

Takahashi răspunse cu o înclinare a capului. Avea ochii roşii, de la sake şi de la oboseală deopotrivă.

— Aliații discută deja despre împărțirea prăzii de război. Ar fi mai bine pentru noi dacă sovieticii şi-ar concentra atenția asupra Germaniei.

— Cât timp vei lipsi?

— Cinci zile.

— Te vom aştepta.

Când se trezi a doua zi dimineață, Takahashi plecase deja. Era devreme, abia trecut de şapte. McGrady refăcu în minte calculul zilelor trecute. De-acum, era doar o simplă obişnuință. Nu mai avea niciun motiv să numere zilele. Nu mai avea la ce să se întoarcă. Tot ce avea pe lume era aici.

Ieşi în încăperea centrală. Sachi îl aştepta lângă vatră. Îi turnă o ceaşcă de ceai, iar el se aşeză în fața ei.

— Ce-ai vrea să facem azi? îl întrebă ea.

— Pare frumos afară.

— E primăvară.

— Hai să ne prefacem că ieşim la o plimbare, propuse el. Mai există parcuri?

— Destule.

— Dar cinematografe?

— Bineînțeles.

— Uite, dacă aş putea să ies pe poartă, aş merge într-un parc. M-aş plimba în plin soare. Iar după aceea te-aş duce să vedem un film.

Ea îi atinse uşor încheietura, apoi îşi retrase mâna. Vorbi, privind în altă parte.

— Dacă ai putea să ieşi, ar însemna că ai putea şi să pleci acasă.

— Atunci te-aş duce oriunde ai vrea să mergi.

— E mai mult decât aş putea suporta, Joe-san. Tu vorbeşti despre ce ar putea fi. Eu mă gândesc la ceea ce nu este.

McGrady îi puse mâna pe umăr şi-o întoarse cu fața spre el. Ea ridică ochii.

— Atunci lasă-mă să-ți spun ce mi-aş dori eu de la ziua de azi, Sachi.

— Bine.

— Ai un parc preferat?

— Parcul Yoyogi, din jurul altarului Meiji. E o pădure, de fapt.

— Mergi acolo. Plimbă-te. Iar apoi mergi să vezi un film.
— Şi cum ţi-ar fi toate acestea de folos?
— Când ai să te întorci îmi vei putea povesti tot filmul, scenă cu scenă.
— Ce fel de film ai vrea să fie?
— Te las să alegi ce ţi se pare mai interesant.

McGrady îşi petrecu restul zilei într-un colţ al grădinii. Purta o pălărie şi se străduia să nu-şi ridice privirile. Singura casă care avea o perspectivă asupra grădinii lui Takahashi îşi montase perdele grele, de camuflaj. Restul terenului aflat în jurul lor aparţinea unui templu şi era folosit drept cimitir. Se simţea destul de încrezător că nu era nimeni care să-l observe şi să-i anunţe pe cei de la Kenpeitai.

Ideea de a fi afară, în aer liber, merita orice risc. Îşi făcea acum de lucru săpând un adăpost în caz de bombardamente. Planul era cât se poate de simplu: voia să sape o groapă pătrată, cu adâncimea de doi metri. Takahashi găsise nu se ştie unde mai multe grinzi solide de esenţă tare, pentru a fi aşezate deasupra gropii. După ce reuşea să le fixeze, intenţiona să mute pământul excavat deasupra acestora. Ulterior avea să sape un şanţ de acces în interiorul buncărului, iar apoi să se ocupe şi de căptuşirea pereţilor şi a pardoselii cu scânduri şi rogojini de bambus.

Încercase să se menţină în formă. Făcea flotări în camera sa, pe rogojini, şi abdomene pe salteaua futon. În baia exterioară exista o grindă joasă, iar acolo făcea tracţiuni. Săparea acestei gropi era însă un exerciţiu de un cu totul alt nivel. Pământul era tare şi amestecat cu rădăcini şi pietroaie. Însă nu-l deranja să muncească până ce simţea durere. Prin urmare, săpă toată ziua, fără pauză.

Se opri atunci când socoti că Sachi avea să sosească acasă în curând. Terminase de săpat, putea să monteze grinzile şi apoi să acopere totul cu pământul excavat. Intră în casă şi înteţi focul pentru a încălzi apă de-o baie.

34

Ulterior avea să-şi amintească această zi până în cele mai mici detalii. Avea să-şi compare amintirile cu ceea ce scriseseră ziarele şi cu relatările din cărți. Aşa avea să calculeze cronologia acelei zile şi să înțeleagă că, pe când el ieşea din cadă şi se ştergea, întrebându-se când avea să revină Sachi, bombardierele se încolonau pe pistele de decolare aflate la două mii de kilometri distanță. Decolau contra vântului, cu viteza maximă. Aripile lor erau de-un argintiu strălucitor, iar pe bot aveau pictate femei cu sâni mari sau inscripții cu înjurături la adresa duşmanului. Erau atât de multe încât aveau să fie necesare trei ore şi jumătate pentru ca ultimul avion să se ridice de pe pistă şi să o pornească spre nord.

Trei sute treizeci şi patru de echipaje. Trei sute treizeci şi patru de avioane. În total, la bordul lor se aflau aproape o mie şapte sute de tone de napalm.

35

Sachi nu se mulțumise să se plimbe prin parcul Yoyogi şi să meargă la cinema. Fusese prin piețe, stătuse la cozi şi făcuse cumpărături. Adusese câteva mâini de caracatițe cât un deget, împachetate într-o foaie de ziar, o ceapă şi câteva ciuperci. Ieşi în grădină şi se întoarse cu două pietre de râu plate, luate din împrejmuirea din jurul cireşilor. Pietrele erau aproximativ rotunde, de dimensiunea palmelor ei. Le aşeză în jarul din vatră, apoi se apucă să mărunțească ceapa.

— Ce-ai vrea să-ți povestesc despre ziua de azi?

— Tot.

— Mai întâi am făcut o plimbare prin pădure. Era răcoare la umbră şi era linişte. Am vizitat şi altarul Meiji.

— Cum arată?

— E foarte vechi. O să caut să-ți arăt o fotografie. E construit din lemn de cedru şi aramă. Coloanele porții torii *sunt făcute din buşteni groşi de doi metri. Ca să ajungi la altar, trebuie să urmezi o cărare cu nisip, printre copaci. Sigur, e încă devreme să fi înflorit ceva, dar am văzut o mulțime de păsări.*

— Ce-ai făcut acolo, la altar?

— Am cumpărat o ema*, o bucată de lemn pe care se scriu dorințele. După ce-am scris pe ea ceea ce-mi doresc, am atârnat-o acolo, la altar. Am mai zăbovit o vreme, citind dorințele celorlalți înscrise pe* ema*.*

Desenă cu degetul pe masă ideograma pentru cuvântul cel nou. El o urmări atent, apoi o imită, trasând la rândul lui cuvântul.

— Şi ce-şi doreau alții?

— Unii îşi doreau să li se întoarcă fiii sănătoşi de la război. Alții îşi doreau să aibă o moarte onorabilă.

— Dar tu ce dorință ți-ai pus?

— Mi-am dorit o lume în care noi doi să putem să ne plimbăm împreună.

Destupă sticla de sake şi turnă în ceşti pentru amândoi.

— Apoi am mers în Asakusa. Am văzut un film.

— Povesteşte-mi! Cum a fost?

— Sincer, n-a fost prea bun.

— Totuşi, spune-mi.

Ea încuviință din cap.

— *Era despre nişte femei care lucrau la o fabrică de materiale optice. Făceau lentile. Se întreceau, care să facă mai multe.*

— *Care să facă mai multe lentile?*

— *Da. Lentile optice.*

— *De ce se întreceau?*

— *Ca să-i facă pe plac supraveghetorului lor. Ca să contribuie la înfrângerea americanilor. Ce alt scop mai nobil ar fi putut avea?*

— *Ăsta chiar a fost un film, la cinematograf? Şi a trebuit să plăteşti ca să-l vezi?*

— *Pe vremuri filmele erau mai bune*, spuse ea. *Acum, cenzura guvernamentală rescrie scenariile.*

— *Nu prea mai are farmec să ieşi, nu-i aşa?*

— *E mai bine acasă.*

Îşi înălță ceaşca cu sake şi ciocniră. Sorbiră din băutura rece. El se gândi la o mulțime de lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar nu scoase o vorbă. Se mulțumi să-i privească chipul. Ea, la rândul ei, se gândea la posibilele răspunsuri pe care i le-ar fi putut da, dacă McGrady ar fi rostit vreunul dintre gândurile nespuse.

După un îndelung răgaz de liniște, ea fu cea care rupse tăcerea.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse ea. Se numeşte *ishiyaki.*

— Grătar de piatră.

— Foarte bine.

— Am o profesoară remarcabilă.

Ea îşi întoarse capul, şi părul lung şi negru îi ascunse roşeața din obraji. Se folosi de două bețe pentru a scoate pietrele înfocate din jar şi le aşează apoi în nişte cutii de lemn fără capac pe care le umpluse pe jumătate cu sare grunjoasă. Aşeză una dintre cutii în fața lui, iar el simți căldura care emana din piatră. Cu ajutorul unor bețişoare, luă din bol o jumătate de caracatiță şi o întinse pe piatră, unde aceasta începu să sfârâie. Adăugă câteva felii de ceapă şi ciuperci, apoi îi umplu din nou paharul.

— Profesoara mea e remarcabilă din toate punctele de vedere. Tatăl ei e de aceeaşi părere.

Ea râse. De data asta, îl privi în ochi în timp ce vorbea.

— *Dacă ar trebui să fac lentile pentru a câştiga războiul, aş face foarte multe. S-ar aduna în grămezi mai mari decât casele. Îmi place mult*

întâlnirea noastră de azi. Ar trebui să mai bei, dar cu măsură.

— Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Ia-o cum vrei tu.

Îşi adună părul într-un coc în vârful capului. Îşi suflecă mânecile kimonoului şi lărgi puțin cordonul.

— Încearcă *ishiyaki*, Joseph McGrady.

— Spune-mi Joe.

— Uneori, Joe îmi pare a fi un nume prea simplu. Uneori îmi place să-ți rostesc numele întreg.

— Dar eu sunt un om simplu.

Pe sub masă, ea îl apucă de mâna stângă.

— Nu eşti. Nimic nu e simplu şi nu va fi vreodată.

— Acum chiar nu mai înțeleg.

— Uită-te la mine.

— Mă uit.

— Nu, nu te uiți cum trebuie. Priveşte-mă în ochi. Ți-am dat zece mii de ore din viața mea. În schimbul lor, aş vrea să mă priveşti în ochi. Aici şi acum, când în sfârşit ajungem unde trebuia.

El îşi ridică privirea. Ea îi ținea mâna, pe sub masă. Cu cealaltă mână îl cuprinse de după gât.

— Spune-mi că înțelegi. Spune-mi că ştii ce-am făcut noi, în tot acest timp.

— Ştiu ce am făcut.

— Spune-mi.

— Sachi…

— Hai, spune. Sunt sigură că ştii cuvintele.

— Nu mi le-ai predat niciodată.

— Te-am învățat tot ce trebuia să ştii.

— Watashi wa…

Se opri. Nu voia să greşească cu niciun chip, de astă dată. Inspiră adânc şi încercă din nou. O privi în ochi şi îi spuse.

— Aishiteimasu.

Ea îi dădu drumul. Îşi netezi kimonoul şi se îndreptă de spate.

— Joe… Şi eu, spuse ea. Bineînțeles că şi eu. De multă vreme.

Vântul se înteți după apusul soarelui, iar în casă se făcu frig. Sachi aduse

pernele lângă vatră. Se aşezară aproape de foc şi răsfoiră un album de fotografii adus de tatăl ei de la Berlin. Ea stătea rezemată de el, iar cartea era pe jumătate în poala lui, pe jumătate în a ei. Ea întorcea paginile şi descria lucrurile pe care le vedeau: biserici gotice şi clădiri de piatră, staţii de metrou, cluburi strălucitoare. Îi povesti despre vremurile în care locuise la Berlin împreună cu tatăl ei.

McGrady se gândi că multe dintre cele pe care le vedeau în poze nu mai existau. Locurile vizitate şi descrise de ea dispăruseră în neant. Britanicii şi americanii avuseseră grijă de asta.

Ea îşi rezemă capul de umărul său. El se întoarse, iar buzele lui îi atinseră părul. Mirosea a crizanteme, ca întotdeauna. Avusese nevoie de aproape un an pentru a identifica parfumul, până când, într-o zi, ea adusese un buchet de crizanteme pentru a le pune în vază, iar el ştiuse.

Ea îl ţinea de mână. Îşi folosea vârful arătătorului atingându-i încheietura, într-o succesiune rapidă de atingeri şi uşoare mângâieri. Puncte şi linii. În urmă cu câteva luni încetase să mai aibă ce să îl înveţe, aşa că trecuse la această formă de comunicare mută. Da, McGrady ştiuse ce însemnau orele petrecute împreună. Din momentul acela, nu mai încerca să-l înveţe, ci căuta doar un motiv pentru a-l atinge, pentru a-i fi în preajmă. Iar acum, încerca să distingă ceea ce încerca ea să-i spună, în codul Morse. Nu reuşi, era prea mult. Îi era mult mai uşor atunci când se aflau de-o parte şi de cealaltă a mesei. Ea se întoarse spre el şi ridică ochii.

— De cât timp eşti aici?

— De o mie o sută cincizeci şi nouă de zile.

— Ai numărat zilele?

— Iar tu ai numărat orele.

— Nu toate, doar cele care-au contat, spuse ea, şi-i puse mâna pe piept. De când ai venit n-ai urcat niciodată la etaj.

— Într-adevăr, n-am urcat.

— *Dacă te-aş invita acum, ai vrea să vii?*

— *Aş veni.*

— *Dar va trebui să stingem lumina.*

El încuviinţă. Camuflajul obligatoriu începea în oraş la zece seara.

Se ridicară, iar ea îl conduse de-a lungul coridorului. Scările erau înguste şi abrupte şi duceau la o uşă culisantă. Ea o deschise şi înaintă în întuneric. El o urmă. Ea închise uşa în urma lui şi-l luă de mână.

— Pe-aici, spuse ea. Am să te conduc.

Porniră pe un alt culoar, mai îngust. În față se întrezărea o altă uşă din hârtie de orez. De dincolo de ea, lumina lunii răzbătea probabil prin fereastră, iar panoul de hârtie lucea alburiu. Ea deschise uşa şi îl conduse în încăpere. Partea aceasta a casei îi aparţinea. Camera avea trei ferestre, fiecare orientată în altă parte. Se apropiară de cea orientată spre vest, pentru a privi luna. Era în primul pătrar şi stătea să apună. Dincolo de zidul grădinii se întindea cimitirul, până departe. Umbrele pietrelor funerare păreau că iau cu asalt casa.

McGrady nu mai avusese ocazia să privească dincolo de ziduri din ziua în care intrase pe poartă. Îşi aminti momentul sosirii sale aici. Era înghețat de frig, era murdar şi nu avea nimic. Întoarse capul: patul ei era acolo, aşa cum se aşteptase. Era, de fapt, o saltea futon, înălțată pe o platformă de lemn masiv.

— Prima oară când te-am văzut eram acolo, jos. Am ridicat privirea şi te-am văzut cum te ridicai din pat.

— M-ai văzut?

— Da.

— Dorm goală.

— Ştiu.

— De ce a durat atât de mult până când am ajuns aici?

— Fiindcă am vrut ca totul să fie aşa cum trebuie.

— Şi este, nu-i aşa?

— Da, răspunse el. Este.

Se întoarse spre el şi-i cuprinse talia. Amândoi purtau kimonouri şi halate. Țesătura era moale şi-şi puteau simți perfect atingerea.

— Ai făcut-o vreodată? şopti ea.

El încuviință din cap.

— Dar tu?

— Nu, răspunse ea, făcând un pas înapoi pentru a-l putea privi în ochi. Dar, dacă e să fim sinceri până la capăt, răspunsul meu aproape c-ar fi putut fi afirmativ.

Aşteptă, întrebându-se dacă el avea să muşte momeala.

— Aproape?

— Aveam optsprezece ani.

— Aşadar, s-a întâmplat la Berlin.

— Aşa e, confirmă ea. Băiatul era fiul ambasadorului Rusiei.

— Vorbeşti rusa?

— Nu. Iar el nu vorbea germana, franceza, engleza sau japoneza.

— Şi în ce limbă vorbeaţi?

Ochii ei sclipiră jucăuş, la fel ca ai tatălui său atunci când era încântat să dezvăluie un secret.

— Niciuna.

— Cum de n-aţi mers până la capăt?

— Tatăl lui a venit acasă. A trebuit să fug pe geam, explică ea, lipindu-se din nou de pieptul lui McGrady. Băiatul mai păstrează şi acum, probabil, anumite lucruri de-ale mele.

Îşi muşcă buzele, încercând să-şi stăpânească râsul. O clipă mai târziu, el îi cuprinse faţa în mâini. Voia să o privească, să-şi întipărească acest moment în minte pentru vecie.

— Nu mai există nicio altă femeie ca tine, Sachi.

— Mă-ndoiesc c-ar fi aşa. Există o mulţime de femei în lumea asta. Dar putem fi siguri de un lucru.

— Ce anume?

— Eşti singurul american din Japonia care are parte de-o noapte ca aceasta.

— Atunci, poate c-ar trebui să ne îndepărtăm de fereastră.

— Am putea să mergem în pat.

— Asta îţi doreşti?

— Ai să îmi arăţi ce trebuie să fac?

— Dacă mă înveţi cuvintele potrivite.

— Poate că nu va fi nevoie de cuvinte.

Se îndreptară spre pat şi îngenunchează pe saltea, faţă în faţă. Erau obişnuiţi să se înveţe unul pe altul diverse lucruri. Ştiau să aibă răbdare. Ştiau să înceapă cu începutul. Ştiau să aştearnă o temelie şi apoi să construiască, pornind de la ea, ceva durabil.

36

Chiar dacă ar fi avut un ceas, tot nu s-ar fi uitat la el. Din acest motiv, mult mai târziu, pe când era singur în casa sa de lângă Diamond Head, bând whisky de Tennessee şi studiind dosarele, putu doar să speculeze. Iar din amintirile pe care le păstrase ştia că în noaptea aceea luna apusese aproape de miezul nopții. Ştia, din ce citise în almanahuri, că, în acea primă noapte pe care o petrecuseră împreună, afară fusese un întuneric deplin. Din discuțiile cu ofițerii escadrilei de bombardiere XXI aflase că primele avioane de observație B-29S ajunseseră deasupra oraşului la trei minute după miezul nopții, în 10 martie. Zburaseră în cerc. La bordul fiecărui avion se aflau cartografi, având o singură misiune: să traseze hărțile apropiatei distrugeri.

Cele două bombardiere din avangardă urmară imediat după aceea, zburând la o altitudine de o mie şase sute de metri. Acestea îşi începură misiunea deasupra cartierului Asakusa, zburând perpendicular unul față de celălalt, la opt minute după miezul nopții. Înainte de-a decola de la baza de pe insula Tinian, îşi potriviseră intervalometrele pentru a lansa bombe incendiare la fiecare cincisprezece metri, lăsând astfel în urmă cărări de foc la sol. Îşi intersectară traiectoria la jumătatea drumului, iar atunci când urcară la altitudine mai mare şi virară spre sud, în urma lor rămăsese o cruce de foc, o țintă ce marca centrul districtului Waito. Flăcările erau menite să călăuzească bombardierele care aveau să le urmeze spre țintă.

Nu-şi mai aducea aminte exact ce anume făceau el şi Sachi în acel moment. Poate că aprinseseră o lumânare, ca să poată sta lungiți în pat, citind jurnalul pe care-l ținuse ea. Poate că trecuseră deja de acea etapă şi făceau altceva.

Nu era sigur. În schimb, îi era clar un lucru: niciunul dintre ei nu auzise sirenele. În orice caz, vuietul acestora nu se stinse în Yanaka decât după ce evenimentele erau în plină desfăşurare.

37

Ea stătea lungită pe burtă lângă el, sprijinită pe coate, cu bărbia în palme, şi-l privea. El îi desena conturul urechii cu vârful degetului. Era frig în încăpere, dar ei nu-l simțeau. Erau întinşi deasupra păturilor şi nu simțeau nevoia să se acopere.

— Stai aşa, spuse ea deodată. Să nu te mişti de-aici.

Se rostogoli, coborând din pat, traversă încăperea şi îngenunche în fața biroului ei. El abia dacă îi distingea silueta. Se făcuse întuneric după ce luna coborâse sub orizont. Auzi un sertar deschizându-se şi intui că ea scosese de acolo un obiect şi-l aşezase pe birou. Ea aprinse un chibrit, iar el îi putu vedea corpul gol în toată splendoarea. Părul i se desfăcuse, revărsându-i-se pe umeri.

Închise ochii şi se lăsă pradă senzației de plutire. Simțea că se desprinsese de propriul trup. În urmă cu un an începuse să viseze în japoneză. Nici măcar în somn nu se aventurase dincolo de zidurile grădinii. N-ar fi fost în siguranță din niciun punct de vedere. Nu-şi mai amintea chipul fratelui său. Nu-şi mai amintea trăsăturile lui Molly. Viața sa se sfârşise. Viața sa abia începea. Se simțea epuizat, dar o dorea, din nou, pe Sachi.

Toate aceste sentimente contradictorii îl sfâşiau şi, în egală măsură, îl făceau să se simtă întreg.

— Dacă ai fi precum celelalte fete, acum m-ai întreba: la ce te gândeşti, Joe?

— Ştiu la ce te gândeşti.

Era în genunchi, cu spatele la el. Scria sau citea ceva, McGrady nu-şi putea da seama cu exactitate.

— Chiar ştii?

— Dacă ți-aş dovedi că ştiu, ți-ar fi teamă de mine, spuse ea.

Se ridică şi se întoarse spre el. Avea în mână o candelă mică, iar în cealaltă o carte cu coperte negre şi un stilou.

— Ai crede despre mine că am un har straniu.

— Oricum sunt convins că ai.

— Foarte bine, spuse ea.

Aşează candela pe o poliță de deasupra patului, apoi se întinse din nou lângă el, în aceeaşi poziție ca mai devreme.

— Ştii la ce mă gândesc?

El clătină din cap.

— N-am talente ascunse, ca să ghicesc.

— Ai destule.

— Ştiu însă ce sper că gândeşti acum.

— Ce anume?

El îi mângâie obrazul, iar ea şi-l lipi de mâna lui, în timp ce îi vorbea.

— Dacă aş cumpăra o ema *şi mi-aş scrie dorinţa, pentru a o atârna apoi la templul Meiji, aş scrie că-mi doresc să trăiesc într-o lume în care Takahashi Sachi nu regretă nimic din ce s-a întâmplat.*

— Trăieşti deja în lumea aceea.

— Chiar aşa să fie?

— Aşa e, întări ea. Uite, poţi să vezi asta cu ochii tăi.

Deschise cartea neagră. El îi cunoştea scrisul, i-l studia de ani de zile. Răsfoi câteva pagini înspre început până găsi pagina pe care o căuta.

— Aici, spuse ea întinzându-i cartea. Am scris asta la trei zile după sosirea ta.

El se ridică în capul oaselor, ca să poată citi la lumina slabă a lumânării. Citi ce scrisese ea, apoi închise carnetul şi i-l înapoie.

— Ai văzut?

— Te cred.

— Ştiam că o să se întâmple. Mi-am dorit asta. Aş fi avut regrete doar dacă nu s-ar fi întâmplat.

El luă din nou carnetul şi îl răsfoi. Probabil că nu scria în jurnal chiar în fiecare zi, căci altfel l-ar fi umplut cu mult timp în urmă. Era însă limpede că începuse să scrie cu mult timp înainte de venirea lui.

— Nu ţi-a fost teamă că agenţii Kenpeitai ar fi putut să-ţi găsească jurnalul? întrebă el. Când au percheziţionat casa, ar fi putut să dea de el.

— Nu l-au găsit.

— De unde ştii?

— Ştiu, fiindcă îl aveam la mine. Întotdeauna îl port cu mine.

— Au luat tot ce-i aparţinea lui Miyako?

— Nu ne-a mai rămas decât fotografia pe care ai văzut-o.

— Ţi-e dor de ea, spuse McGrady. Amândurora vă e dor.

Ea îşi plimbă mâna dinspre pieptul lui în jos, spre abdomen.

— Uneori, tu şi tata staţi de vorbă toată noaptea. Când îl văd a doua zi dimineaţa îmi dau seama că ţi-a vorbit despre ea.

— I-am promis ceva.

— Ştiu ce-şi doreşte. Chiar ai de gând să o faci?

— Depinde.

— De ce anume depinde?

— Tu ce ai vrea să fac?

— Dacă m-ai fi întrebat asta acum trei ani, ți-aş fi răspuns la fel ca el. Acum nu mai gândesc aşa. N-am avea nimic de câştigat. În schimb, am purta stigmatul crimei. Dacă ne dorim o lume mai bună, ar trebui să începem prin a fi mai buni noi înşine.

— Aşa să fie.

— N-aş putea să-ți cer aşa ceva şi n-aş putea suporta să o faci.

— Atunci n-am să o fac.

Ea îşi lipi buzele de gâtul lui.

— Dar ai fi făcut-o, dacă eu ți-aş fi cerut să o faci?

— Aş face orice mi-ai cere.

— Chiar orice?

Se ridică, iar fața ei era acum deasupra lui. El îi aranjă o şuviță de păr după ureche. Voia să o vadă pe de-a-ntregul.

— Atunci, lasă-mă să-ți cer câteva lucruri… Să îți arăt ce vreau.

Îi luă jurnalul din mână şi-l lăsă să cadă pe podea. Îl împinse, astfel încât se trezi din nou întins pe spate. Ea se ridică în genunchi şi îl încălecă, rezemându-şi mâinile de saltea de-o parte şi de cealaltă a lui. Chipul ei era acum la vreo treizeci de centimetri distanță de-al său. Îi distingea perfect trăsăturile, nu numai datorită luminii răspândite de candelă, ci mulțumită unei străluciri portocalii care răzbătea dinspre răsărit, pe fereastră. Era o lumină caldă, care îmblânzea toate contururile. N-o văzuse niciodată mai frumoasă. Îi cuprinse în palme şoldurile şi se ridică să o sărute.

Cu coada ochiului zări o mişcare. Se opri şi se întoarse. Uşa culisantă a dormitorului se deschidea încet. Văzu o mână pe rama uşii, cu degete palide, ca un păianjen la pândă.

— Sachi…

Măcar de-ar fi fost tatăl ei! Dar McGrady ştia că nu putea fi el. Intrusul începu să strige înainte ca McGrady să sfârşească ce începuse să spună.

— Camuflajul e obligatoriu! Stinge lumina aceea! Americanii…

Bărbatul purta uniforma kaki a Kenpeitai-ului, cu cizme negre şi bonetă țuguiată. Avea o sabie şi un pistol la centură. Se oprise la jumătatea frazei,

rămânând cu gura căscată. Sachi înlemnise deasupra lui McGrady. Schimbară priviri, pe mutește. Apoi Sachi țipă şi se rostogoli într-o parte, trăgând de aşternuturi ca să se acopere.

Soldatul Kenpeitai strigă la rândul său, cea dintâi expresie pe care McGrady o învățase în noua sa limbă.

— *Amerikajin desu!*

Soldatul bâjbâi în căutarea unui obiect legat la gât. Era un fluier de polițist. Îl duse la gură şi suflă în el cât putu de tare, emițând un țiuit asurzitor. McGrady sări de pe pat şi, din trei paşi, fu în cealaltă parte a încăperii. Soldatul scăpă fluierul dintre buze. Încercă să-şi desfacă tocul pistolului, pierzând o secundă, întârziere care avea să-l coste viața. McGrady ajunse lângă el şi-i repezi un pumn în fălci, apoi un altul în gât şi un genunchi între picioare. Soldatul se încovoie de durere. McGrady îl răsuci şi-i seceră apoi gleznele, trântindu-l la pământ şi proptindu-i un genunchi între omoplați, pentru a-l imobiliza.

Soldatul răcni de durere. Cu siguranță, avea să fie auzit. Dacă nu venise singur, tovarăşii săi erau cu siguranță pe drum. Trebuia să-l reducă la tăcere. Trebuia să-l oprească.

McGrady îşi înfipse mâinile în orbitele ochilor lui şi apăsă mai tare cu genunchiul în spinarea soldatului, trăgând cu putere de cap. Se încordă şi trase brusc, până când simți oasele gâtului frângându-se. Nu auzi sunetul, dar simți exact momentul în care se întâmplase, căci soldatul încetă să se mai zbată, iar trupul îi atârnă moale în mâinile lui. Nervii fuseseră secționați, paralizându-l instantaneu. Nu murise, fălcile continuau să se mişte şi ochii i se învârteau, înnebuniți. Îi dădu drumul, iar fruntea i se izbi surd de rogojină.

Scoase pistolul soldatului din toc şi se ridică, îndreptându-se către fereastra dinspre vest. Sachi plângea, ghemuită la picioarele patului. Trecu de ea şi se lipi de perete, astfel încât să poată privi afară fără să fie văzut. Strada era pustie, iar poarta era deschisă. De ea era rezemată o bicicletă. Se mută la fereastra dinspre nord, care dădea spre un crâng de chiparoşi şi spre un templu. Nimeni. În sfârşit, privi spre răsărit, pe fereastra ce dădea în grădina din spatele casei. Cerul era de un portocaliu strălucitor şi plin de bombardiere, luminate de flăcările pe care le aprinseseră la sol. Metalul fuzelajelor sclipea argintiu în răstimpuri. Zburau în grupuri de câte trei sau patru.

Peste oraş se învolburau nori uriaşi de fum negru, străpunşi ici-colo de

fasciculele proiectoarelor.

Se aşteptase să vadă un pluton de soldați Kenpeitai înconjurând casa, dar nici vorbă de aşa ceva. Soldatul intrase şi urcase la etaj fără să aibă niciun fel de sprijin. Probabil trecuse pe lângă casă pe bicicletă, văzuse lumina de la fereastră şi urcase pentru a cere gazdei să respecte camuflajul obligatoriu.

McGrady se apropie de Sachi şi îngenunche în fața ei.

— N-am avut de ales.

— Încetează!

— Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu l-aş fi oprit?

— Nu mă atinge.

Îşi luă mâinile de pe umerii ei şi se retrase puțin.

— Te-ar fi ucis. M-ar fi ucis şi pe mine. Iar când s-ar fi întors acasă, l-ar fi ucis şi pe tatăl tău.

— Nu.

— A trebuit să o fac.

Ea țipă, de parcă ar fi pălmuit-o, şi-şi ascunse fața în pumni. Afară, sirena de alarmă din Yanaka începu, în sfârşit, să-şi facă auzit vaierul prelung ce vestea un raid aerian. Cea mai apropiată baterie antiaeriană începu să tragă. Ăsta era un lucru bun, căci larma asurzitoare avea să le acopere strigătele.

— Sachi…

— Îl cunoşteam!

— Cum?

— Era doar un băiat, locuia ceva mai încolo pe strada noastră!

— Era din Kenpeitai. Avea de gând să ne împuşte. Te rog, trebuie să facem linişte…

— Când era mic, mama lui mă ruga să-l supraveghez. Înainte să plecăm la…

— Sachi…

— Nu!

— A trebuit să o fac. N-am avut de…

— N-ar fi spus nimic! Ar fi înțeles. Era doar un băiat. I-aş fi putut explica.

— Sachi…

— Nu! Nu! L-ai ucis! Ai ucis un biet băiat în casa mea! Ai…

— E război. Lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Facem tot ce ne

stă în putință ca să supraviețuim.

— Urăsc toate astea!

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Urăsc…

Afară se auzi o explozie, care zgudui din temelii casa. McGrady alergă la fereastră. La trei sute de metri deasupra pământului, un bombardier se prăbuşea, răsucindu-se. Motoarele din dreapta îi erau în flăcări şi trasau o spirală aprinsă pe cer. Sub privirile sale, aripa dreaptă se desprinse, pornind pe o traiectorie divergentă, în vreme ce avionul părea că vine drept către fereastră. Fugi şi o luă pe Sachi în brațe, apoi mai mult o târî afară din încăpere, spre coridor şi spre scări. Nu avea timp de pierdut, era conştient de asta, dar ştia că trebuia să încerce să o salveze.

Erau la jumătatea scărilor când răsună următoarea explozie, zguduind casa din nou. Prin ferestre răzbătu o lumină intensă. Avionul se prăbuşise la o oarecare distanță. Ajunseră la baza scărilor. O apucă pe Sachi de umeri şi o obligă să-l privească în ochi.

— Trebuie să mă asculți.

— Nu.

— Te rog, Sachi.

Ea îl privi şi o simți cum se înmuia. Nu voia să o lase să leşine. Dacă ar fi fost într-un film, acum ar fi trebuit să o pălmuiască, pentru a o scoate din transă, forțând-o să-şi vină în fire. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Am să urc să îți aduc hainele. Rămâi lângă uşă. Dacă bombele încep să cadă aici, dacă focul ajunge în Yanaka… Fugi!

Ea se mulțumi să-l privească fără vreun cuvânt. Cu un minut în urmă, chipul ei exprima doar groază şi dezgust. Asta văzuse în ochii ei, la lumina flăcărilor de afară. Acum însă fața îi era complet lipsită de expresie. Îl privea ca pe un străin.

Urcă scările în fugă, păşi peste trupul fără viață al soldatului Kenpeitai şi apucă halatul şi kimonoul. Apoi coborî scările şi o găsi acolo unde o lăsase, aşteptând. Luă kimonoul şi-l îmbrăcă, apoi se întoarse şi porni pe coridor spre încăperea principală.

El urcă înapoi la etaj. Îl întoarse pe soldatul mort cu fața în sus. Mai devreme văzuse doar uniforma, banderola albă de pe braț şi arma din toc. Văzuse un soldat, o forță letală. Dar Sachi avusese dreptate. Era doar un băiat oarecare, fără părinți influenți. Era subnutrit, lipsurile i se puteau citi pe chip şi în scobitura din coşul pieptului. Nu avea mai mult de

şaptesprezece ani. Nu era de mirare că nu reuşise să-şi scoată arma la timp. Probabil că nu avusese parte de prea multă instrucție, iar McGrady îl ucisese la fel de uşor cum i-ar fi fost să rupă în două un creion.

Dinții rânjiți şi ochii injectați argumentau cât se poate de elocvent: murise îngrozit, pradă unor dureri atroce.

McGrady îl apucă de călcâie şi îl târî afară, pe coridor, apoi în jos, pe scări. Sabia i se desprinse de la centură şi alunecă, zăngănind, până la baza scării, în holul de la intrare. Capul i se izbea cu zgomot de fiecare treaptă. Sachi avea să audă toate acestea şi să ştie ce făcea.

Îl târî spre ieşirea din spate, pe lângă vatră, şi ieşi în curte. Cerul era un amestec de negru şi portocaliu intens. Bombardierele continuau să vină. Le auzea motoarele şi bubuitul sacadat al tirurilor bateriilor antiaeriene. Nu auzea în schimb exploziile, iar asta era ceva nou, o inovație cumplită. Americanii descoperiseră o modalitate de-a da foc unui oraş întreg. Acum putea să simtă mirosul de ars, o duhoare oribilă, amestec de benzină şi carne arsă. Dinspre răsărit se auzea un vuiet, cel al flăcărilor uriaşe, întețite de vânt. Se auzeau sirene şi urlete.

Îl târî pe băiat de-a curmezişul curții, înspre baie. Takahashi o construise lângă amplasamentul privatei de odinioară, care fusese dărâmată, iar haznaua acoperită cu un capac greu de lemn. Gazda sa îl avertizase pe McGrady să nu cumva să calce pe acesta, căci risca să cadă înăuntru. McGrady ridică capacul şi un miros greu, de pământ, îi invadă nările. Gaura avea un diametru de jumătate de metru şi era probabil foarte adâncă, căci nu i se zărea fundul.

Îl împinse pe băiat înăuntru, cu capul înainte, împingând până când nu i se mai văzură nici vârfurile picioarelor. Aruncă şi arma şi se întoarse în casă să ia sabia, care urmă aceeaşi cale. Nu era o înmormântare onorabilă, dar n-avea timp de altceva. Aduse câteva lopeți din pământul pe care-l excavase când săpase viitorul adăpost, umplu groapa până sus şi trase la loc capacul.

Închise poarta şi ascunse bicicleta sub casă, se spălă pe mâini şi porni în căutarea lui Sachi. Aceasta se refugiase la etaj, în dormitorul ei. Stătea la fereastra dinspre răsărit şi privea îngrozită vâlvătăile din zare. Îşi ridică halatul şi îl îmbrăcă. Ea se întoarse şi îl privi. Părea să-şi fi venit în fire. Avea fața udă de lacrimi. Se apropie, iar ea îl luă de mână şi-l strânse.

— Uită-te… Crezi că se vor opri vreodată?

— Nu ştiu. Băiatul…

— Nu trebuie să-mi spui nimic despre asta.

— Ai avut dreptate.

— Amândoi am avut dreptate. Era doar un băiat. Dar tu nu ai avut de ales. Urăsc faptul că nu a existat o alternativă.

McGrady întoarse privirea spre pat. Candela aprinsă de Sachi încă ardea, dar probabil că nu mai avea nicio importanță, când ardea toată jumătatea de răsărit a Tokyoului. Totuşi, se îndreptă spre pat, se aplecă şi suflă în lumânare. Apoi reveni lângă ea.

Ea îl cuprinse pe după mijloc, dar el simți că se schimbase ceva.

— Ți-am spus cumva că te urăsc?

— Nu ştiu, răspunse el. S-ar putea.

— Nu te urăsc. Urăsc toate astea şi urăsc ce-am fost obligați să facem. Dar nu pe tine.

Priviră avioanele. Tirurile antiaeriene încetaseră. Probabil că toate bateriile aflate în raza de acțiune a avioanelor fuseseră mistuite de flăcări. Proiectoarele se stinseseră. Bombardierele însă continuau să vină, apărând şi dispărând între norii de fum. În zbor întâlneau vârtejurile de foc şi erau aruncate de colo-colo prin cer, ca nişte jucării. McGrady văzu un avion dat peste cap de un astfel de vârtej. Se rostogoli prin văzduh spre pământ, apoi prinse un curent de aer creat de o altă vâltoare de foc şi se redresă, viră şi-şi văzu de drum mai departe.

Bombardierele defilară pe cer vreme de încă două ore şi jumătate. Focul nu mai era un simplu incendiu, ci se preschimbase într-o furtună dezlănțuită. Nu existau cuvinte pentru a o descrie, căci nimănui nu-i fusese dat vreodată să asiste la aşa ceva. Tornadele de foc dansau la orizont, îndreptându-se una spre alta şi unindu-se apoi, alcătuind coloane incandescente de sute de metri înălțime. Casa scârțâia în bătaia vântului. Focul absorbea aerul din jur. Vântul se preschimbase în vijelie, apoi în uragan. Priveau şi ascultau vuietul flăcărilor. Aşteptau să vadă dacă aveau să fie nevoiți să fugă şi întrebându-se dacă fuga avea să-i poată salva.

Era şapte dimineața, dar părea că nu trecuseră decât minute de la miezul nopții. Cerul era de un negru uniform. Undeva, deasupra, ieşise soarele. Pe pământ însă, ziua nu mai venise. Era o zi pierdută, o pagină lipsă în cartea timpului.

Stătuseră la fereastră până când se convinseseră că focul n-avea să

ajungă până la ei. Coborâseră apoi, căci la parter duhoarea de fum era mai suportabilă. Intraseră în camera lui McGrady şi închiseseră uşa, îşi scoseseră halatele şi se cuibăriseră în aşternut. Dormiseră aproape unul de altul. El o ținuse în brațe, ajutând-o să reziste coşmarurilor, iar ea făcuse la fel, atunci când el însuşi fusese cel asaltat de vise urâte.

Visase foc şi fum. Visase că târa un băiat schilodit de război şi îl îngropase în hazna. Visase că băiatul acela fusese viu atunci când îl acoperise cu pământ.

McGrady se trezi, tresărind, şi o strânse în brațe pe Sachi. Ştia însă că, după cele întâmplate, o pierduse.

Când se trezi, spre după-amiază, ea dispăruse.

38

Sachi lăsase două bilete pe masă. Unul dintre ele era pentru el, iar celălalt pentru tatăl ei. Pe acesta din urmă îl lăsă neatins. Îl citi pe cel ce-i era destinat.

Sachi credea încă în tot ceea ce-i spusese înainte de furtuna de foc. Şi credea şi în tot ceea ce-i spusese după. Ceea ce fusese între ei era de neprețuit, însă nu mai puteau să salveze nimic din ce fusese. Se mistuise în foc, odată cu toate celelalte. Petrecuseră trei ani şi jumătate dându-şi târcoale între zidurile unei grădini, în vreme ce dincolo de acestea lumea era în flăcări. Acum, focul ajunsese şi la ei. Unde îşi imaginaseră oare că avea să-i ducă această cale pe care o aleseseră? Fusese oare o nebunie sau altceva, mai rău, să ajungă aici cu totul nepregătiți? Dar iată-i aici, iar în acest moment ea nu vedea altă cale, aşa cum McGrady însuşi nu avusese de ales atunci când îi frânsese gâtul băiatului.

Fie că voia, fie că nu, trebuia să plece.

Avea să se îndrepte spre casa cea veche a familiei sale, la munte. McGrady văzuse fotografii de acolo. Ea îi povestise despre izvoarele fierbinți care abureau din zăpadă, despre pădurile învăluite în negură pe timpul iernii, despre copacii acoperiți cu o pojghiță de gheață ce mirosea a sulf.

Nu fugea din calea bombelor. Fugea de el. Nu putea să mai rămână în casă cu el. Nu putea să doarmă liniştită, ştiind că el era jos, iar băiatul pe care-l ucisese era îngropat undeva în grădină. Dacă ar fi rămas, ar fi înnebunit.

Îl implora să nu-i spună tatălui său despre băiat. Îl implora să o uite. Îi promitea că nu avea să-l uite niciodată. Despărțirea lor avea să fie prețul plătit de ea pentru moartea băiatului şi pentru noaptea de foc.

McGrady aruncă biletul în flacăra vetrei. De astă dată, nu se mai sinchisi să deschidă mai întâi uşile. Oricum, toată casa mirosea a fum. Lumea întreagă se preschimbase într-un rug funerar. Ochii îl usturau şi-şi simțea gâtlejul pârjolit. Ținu hârtia deasupra vetrei până când flăcările îi atinseră degetele, apoi îi dădu drumul pe grămada de cenuşă.

Îşi spuse că trebuia să facă ceva, să muncească. Poate că ar fi trebuit să iasă în grădină şi să sape la adăpost şi să muncească la el până când n-avea să-şi mai simtă brațele. Poate că aşa avea să reuşească să-şi păstreze

rațiunea intactă.

Căzu în genunchi şi plânse până când afară se întunecă. Pentru Sachi, pentru băiatul pe care-l ucisese, pentru oraşul mort. Pentru tot ce-ar fi putut să mai fie, dar de-acum n-avea să mai fie vreodată. Plânse până când se înecă de plâns. Apoi ieşi în curte şi apucă lopata.

Takahashi reveni acasă la miezul nopții, două zile mai târziu. McGrady era în camera lui Sachi atunci când auzi poarta deschizându-se. Se ridică şi se apropie de fereastră. Luna era în ultimul pătrar, argintie. Era de-ajuns. Nicio altă lumină nu-i făcea concurență. Văzu maşina intrând în curte. Nu mai era neagră, ci gri, acoperită de cenuşă. Takahashi nu aprinsese farurile, însă, în momentul în care intră în curte, lumina din habitaclu se aprinse. Îşi luă valiza de pe bancheta de lângă el şi coborî. Părea că se simte rău, în asemenea măsură încât chiar şi valijoara subțire de voiaj i se părea o povară. Măsură din priviri casa, apoi acoperişul şi ferestrele de la etaj, precum şi gardurile grădinii. McGrady măturase cenuşa din curte şi ştersese geamurile. Ceea ce văzu păru să-l mai liniştească pe Takahashi şi astfel îşi mai recăpătă din vlagă. Trânti portiera şi se îndreptă spre intrare.

McGrady îi ieşi în întâmpinare, deschizându-i uşa.

— Takahashi-san.

— Detectiv McGrady.

Se înclinară deodată. Apoi, Takahashi privi dincolo de el. Se aştepta să-şi vadă fiica îngenuncheată lângă vatră. Aşa cum se aşteptase ca oraşul său să mai existe atunci când pornise spre casă.

— Sachi e teafără. A fost aici, cu mine. E bine.

— Unde e?

— A luat trenul spre Nagano, în noaptea de după. A vrut ca eu să-ți dau asta.

Îi întinse lui Takahashi biletul pe care i-l lăsase Sachi. Încă nu ştia ce anume îi scrisese. Intrară împreună în încăperea principală. Takahashi îngenunche lângă vatră, iar McGrady aprinse o lumânare. La parter existau draperii de camuflaj. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă Sachi i-ar fi permis să pună unele şi sus, la etaj.

Takahashi citi biletul, îl împături şi-l vârî în buzunarul de la piept, apoi se ridică.

— *Am să te rog să vii cu mine, McGrady-san.*

— *Unde?*

— Vom merge cu maşina.

— E-n regulă.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Sachi?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Te iubeşte.

— Ți-a spus ea asta?

— N-a fost nevoie. Am avut la dispoziție trei ani în care s-o urmăresc atunci când erați împreună.

— Înseamnă că ştii că şi eu o iubesc.

— Nu e nevoie să-mi spui. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce ți-a scris în biletul acela.

— Iar eu nu ştiu ce ți-a spus, înainte de a pleca.

— Mi-a spus că nu putem merge mai departe.

Takahashi încuviință. Îşi luă pălăria şi şi-o aşeză pe cap, îşi încheie paltonul şi scoase cheile maşinii din buzunar.

— Vom face o tură cu maşina, McGrady-san, spuse el. Vreau să vezi cu ochii tăi.

Nu putea să refuze. Şi, chiar de-ar fi putut, i-ar fi fost ruşine să o facă. N-ar fi fost bărbat dacă ar fi refuzat. Prin urmare, îl urmă pe Takahashi la maşină. De astă dată nu se mai osteni să tragă perdeluța. Străzile erau pustii. Înaintară până la capătul dinspre sud al străzii Ueno. McGrady văzu pagoda de lângă grădina zoologică şi şi-o aminti din seara sosirii sale aici. Apoi traversară calea ferată şi, din acel moment, nu mai avu ce să vadă. Se aflau pe o câmpie stearpă. Drumul mergea înainte, traversând câmpul de cenuşă.

Takahashi conducea fără să fi aprins farurile, cu cel mult şapte-opt kilometri la oră. Ici-colo, linia orizontului era întreruptă de forme incerte. Maşini topite. Câteva ziduri de cărămidă ruinate, în mijlocul unor întinderi uriaşe de nimic. Avea impresia că înaintau de-a lungul unor scurgeri de lavă. Takahashi opri maşina.

— Vreau să îți arăt ceva.

Coborî şi McGrady îl urmă, ocolind botul maşinii pentru a i se alătura. Porniră împreună, călcând cu băgare de seamă suprafața acoperită de cenuşă care, sub acțiunea temperaturii, formase o crustă. Încă mai radia căldură, chiar şi acum. Sub paşi, crusta se sfărâma cu un sunet ce amintea de zăpada înghețată. Trecură pe lângă o maşină. Înăuntru se aflau patru oameni. Se făcuseră scrum. O pală de vânt ar fi fost de-ajuns pentru a-i împrăştia în cele patru zări. McGrady înțelese acum de unde provenea

cenuşa pe care o măturase din curte şi o ştersese de pe geamuri, şi pe care o inhalase în timp ce făcea toate acestea.

Continuară să înainteze. Trecură pe lângă o clădire din cărămidă, cu temelia de piatră. Zidurile erau încă în picioare, însă în interior totul fusese incinerat.

— Acolo, spuse Takahashi, arătând un punct aflat undeva în față. Acolo e unul.

McGrady nu reuşi să distingă spre ce se îndreptau. Se feri să întrebe. Mai înaintară o vreme şi ajunseră în dreptul unei gropi. Fusese poate o pivniță, ori un adăpost. Acum era doar o groapă comună, un mormânt colectiv adânc de trei metri şi lung de vreo şapte sau opt. Erau vreo sută de cadavre acolo, carbonizate. Nu mai aveau fețe, aşa că nu le putu distinge sexul. Presupuse că acelea care țineau în brațe copii erau femei.

— Aşa e peste tot, oricât am înainta, spuse Takahashi. Am putea merge încă o oră şi jumătate şi tot n-am ajunge la capăt.

— Takahashi-san…

— Nu-mi spune că îți pare rău, spuse Takahashi. Ştii câți oameni locuiau aici?

— Nu ştiu.

— Nimeni nu va şti vreodată cu exactitate. Pentru fiecare groapă ca aceasta, câți au mai fost pârjoliți oare în adăposturi care s-au prăbuşit? Câți s-au preschimbat în cenuşă risipită de vânt?

McGrady văzu o lumină în depărtare. Era o lanternă, cu un filtru roşu. Cineva căuta printre ruine. Dar nu era nimic de găsit sau de recuperat aici. Absolut nimic.

— Crezi că sunt furios pe tine, McGrady?

— Ai avea tot dreptul să fii.

— Nu sunt. Dar ştii ce mă întreb?

— Nu.

— Dacă Miyako ar fi supraviețuit… Dacă ar fi reuşit să le transmită americanilor ceea ce ştia, am mai fi stat oare aici, acum?

— Eu nu, cu siguranță.

— Nici eu. Flota noastră ar fi pornit spre Pearl Harbor, iar submarinele voastre ar fi aşteptat-o în larg. Bombardierele voastre i-ar fi lichidat pe eventualii supraviețuitori. Miyako ar fi condamnat la moarte zece mii de oameni, dar ar fi fost un act de mărinimie pentru țara ei.

— Ai dreptate.

— Mai ştii ce vreau să faci tu?

— Sachi mi-a cerut să-i promit că n-am să o fac.

Takahashi îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un pistol, aceeaşi armă pe care o avusese asupra lui şi băiatul din Kenpeitai.

— Asta a fost înainte să te părăsească.

— Aşa e.

— Te-a abandonat, McGrady.

— Da.

Privea arma. Takahashi n-o îndreptase spre el, ci o ținea la şold.

— Eu te-am abandonat?

— Nu.

— Te-am alungat din casa mea?

— Nu.

— Dacă aş face-o acum, m-ai implora să te împuşc. Ți-ar fi mai bine decât dacă te-ar găsi mulțimea.

— Cu siguranță că da.

— Şi totuşi, n-am să te abandonez din cauza celor întâmplate.

— N-aş putea să-ți port pică dacă ai face-o.

— Ucide-l. Sau nu o face. Mi-e totuna. Dar aş vrea să-l găseşti. Priveşte ce e în jur şi aminteşte-ți că a existat o şansă de-a împiedica această nebunie, iar el a ucis-o. Fă-l să plătească pentru asta.

— Am să-l găsesc, Takahashi-sensei.

— Hai să ne întoarcem. Vrei?

— Da, te rog.

— De-acum vom fi doar noi doi, până la sfârşit.

— E bine şi aşa.

— Ştii, noi doi ne asemănăm. Ştii de ce?

— Nu, nu ştiu.

— Amândoi am iubit femei care au ajuns să urască ceea ce suntem şi care s-au îndepărtat de noi din pricina a ceea ce suntem dispuşi să facem.

— Şi iată-ne aici…

— Aştept sfârşitul, McGrady-san.

— Nu cred că va mai dura mult.

— Iar eu nu cred că va fi uşor.

39

În data de 15 august 1945, Takahashi ajunse acasă în jurul amiezii. Lăsă poarta deschisă, nu-şi închise nici măcar portiera. Îl găsi pe McGrady citind, aşezat la masă. Acesta îşi aşează cartea pe masă şi ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Nu reuşi să descifreze expresia de pe chipul lui Takahashi. Îl văzu tremurând şi simți un fior de spaimă. Raidurile incendiare aveau loc noaptea. În timpul zilei ar fi trebuit să fie în siguranță. Dar ceea ce se întâmplase la Hiroshima şi Nagasaki, indiferent ce va fi fost, se petrecuse în plină zi.

— Aşteaptă aici, spuse Takahashi. Mai avem încă vreo două minute la dispoziție. Mă duc să aduc radioul de sus.

Îşi aruncă pălăria pe masă şi urcă. Dormitorul său se afla acolo sus, la capătul opus al coridorului față de cel al lui Sachi. McGrady rămase locului, aşteptând. Privi pe fereastră. Nu se mai ostenise să termine adăpostul antiaerian. Era limpede că n-ar fi fost de niciun folos în cazul unui atac. Nu intenționa să-şi sape propriul mormânt, ca apoi să aştepte acolo venirea morții.

Takahashi se întoarse, coborând în fugă scările cu un aparat de radio în mână. Îl aşează pe masă şi-l porni, apoi căută o frecvență anume şi ajustă volumul. Nu se auzea decât liniştea, întreruptă din vreme în vreme de paraziți statici. Era un canal gol. Takahashi se întoarse spre McGrady.

— Împăratul urmează să se adreseze națiunii.

— Ce are de gând să spună?

— Tu ce crezi?

Înainte ca McGrady să fi apucat să dea un răspuns, transmisiunea începu. Împăratul avea o voce calmă, copilăroasă. Nu era o transmisiune în direct, de la microfon. Era o înregistrare fonografică de o calitate precară. Discul era plin de zgârieturi, ceea ce o făcea greu de înțeles. McGrady abia dacă prindea câte un cuvânt, ici-colo. Se uită nedumerit la Takahashi.

— Vorbeşte în japoneza clasică, explică acesta.

— Tu o înțelegi?

Takahashi încuviință.

— Bineînțeles.

Ascultă cu ochii închişi, cu mâinile sprijinite pe masă. Apoi începu să

traducă:

— Împăratul a cântărit atent direcția în care merge lumea. Cunoaşte condițiile existente în prezent în imperiu. Prin urmare, a decis să contribuie la rezolvarea situației curente, hotărând luarea unei măsuri extraordinare.

Îl ascultară pe împărat încă vreo treizeci de secunde. În continuare, McGrady înțelegea doar un cuvânt din cinci, dar nu avu nevoie de un translator pentru a pricepe că Hirohito se grăbea să treacă la subiect.

Takahashi îşi drese glasul:

— A ordonat guvernului să comunice Forțelor Aliate că Japonia acceptă termenii propuşi în cea din urmă declarație a acestora.

— Ce specifica ultima declarație?

— Capitularea necondiționată, având în vedere cele petrecute în 6 şi 9 august, explică Takahashi.

McGrady nu-i răspunse. Nu mai rămase să asculte restul transmisiunii. Se ridică şi ieşi în grădină, oprindu-se sub cireş. Căzu în genunchi şi închise ochii.

Rămase cu Takahashi încă două săptămâni, fiindcă n-ar fi avut unde să plece. Takahashi era mai tot timpul la minister, uneori zile de-a rândul. McGrady nu-şi găsea locul, umblând de colo-colo prin casă. Aştepta un semn de la Sachi, ori poate chiar ca ea să se întoarcă. Nimic însă. Auzi la radio că navele americane se adunau în golful Tokyo. O delegație japoneză urma să semneze actul de capitulare. Aşteptarea se prelungea însă. De-acum aproape că se obişnuise cu asta.

A treia zi după ceremonia de capitulare, Takahashi se oferi să-l conducă pe McGrady cu maşina până în port. McGrady refuză. Nu voia ca Takahashi să aibă probleme fiindcă ar fi putut fi văzuți împreună. Aşa că intră în camera sa şi scoase costumul din şifonier şi îl îmbrăcă. Nu se mai atinsese de pantofi de la sosirea sa aici.

Takahashi îl aştepta la intrare, pe trepte.

McGrady se trezi că nu ştia ce să spună. Îşi strânseră mâinile. Apoi se îmbrățişară. Amândoi erau conştienți că n-aveau să se mai întâlnească niciodată. McGrady vorbi cel dintâi.

— Când o vei vedea, să-i spui că o iubesc şi am să aştept.

— Am să-i spun.

— Iar atunci când am să-l prind, am să-i spun că tu m-ai trimis. Şi-am să îți dau de ştire.

Se înclinară, apoi McGrady coborî treptele şi ieşi pe poartă. Pleca fără să ia cu sine nimic, în afara celor câteva pagini pe care le scrisese despre Miyako Takahashi. Nu avea o hartă şi nu-i păsa că s-ar fi putut rătăci. Oricum se simțea pierdut dinainte chiar de a fi pornit. Întoarcerea acasă echivala cu o expediție în necunoscut.

O luă înainte pe aleea mărginită de ziduri, dincolo de care se aflau, de-o parte şi de alta, temple şi cimitire. Traversă campusul universității şi trecu prin fața Muzeului Național. Nu-l văzuse niciodată până atunci, dar ar fi putut să-i parcurgă fiecare galerie cu ochii închişi; Sachi îi fusese călăuză, prin cuvinte.

Oamenii se opreau şi-l priveau. Îi saluta, înclinând din cap. Nici vorbă de vreo mulțime furioasă, gata să-l rupă în bucăți, nici copii care să azvârle după el cu bucăți de cărbune. În timp ce traversa un teren devastat de flăcări, se opri pentru a ajuta o femeie să scoată apă dintr-un puț. Avea urme de arsuri pe față şi pe mâini. O întrebă unde putea să-i găsească pe americani, iar femeia îi arătă drumul de urmat.

Târziu, după-amiază, întâlni un detaşament american proaspăt debarcat. La început, aceştia habar nu avură ce să facă cu americanul în costum şi cu cravată, care se apropiase de ei printre dărâmături, cu mâinile ridicate. Spre apus îl urcară într-o şalupă şi-l conduseră la nava-amiral. Cerul era plin de avioane de vânătoare care zburau jos. Golful se preschimbase parcă în cea mai mare bază navală americană din lume. Nu văzuse niciodată atâtea nave de război adunate la un loc. Le pierdu socoteala când ajunse cu numărătoarea la mai bine de o sută cincizeci. La capătul unei călătorii pe apele cenuşii destul de agitate, putu vedea muntele Fuji înălțându-se în depărtare. Şalupa ajunse în dreptul unei nave şi fu condus la pasarela de îmbarcare. Pe ultima treaptă a acesteia era gravat numele navei pe care tocmai urcase: *Missouri*.

A doua zi dimineață, în 6 septembrie, era pe punte atunci când *Missouri* ridică ancora. Apoi se mută la pupa, alături de ceilalți cinci americani, foşti prizonieri, care ajunseseră la bord. Cu toții erau într-o stare cu mult mai rea decât el însuşi. Unul dintre ei îşi pierduse un ochi, un altul suferise arsuri pe toată partea superioară a corpului. Fără excepție, cu toții erau îngrozitor de slabi. Priviră spre țărm, în vreme ce nava de război părăsea golful Tokyo, îndreptându-se spre larg. Yokohama fusese făcută una cu pământul. Coasta era ciuruită de cratere. Pe parcursul primelor douăzeci de mile marine,

nava-amiral fu escortată de două căutătoare de mine care dragau minele amplasate de americani.

Missouri era o navă rapidă. După ce căutătoarele de mine făcură cale întoarsă, nava-amiral mări viteza la aproape treizeci de noduri. În mai puțin de două ore, Japonia rămase în urmă.

O vreme, la orizont se mai zări un nor lung, cenuşiu, apoi dispăru şi acesta.

Îi oferiră o saltea pe un coridor, în apropiere de popota marinarilor.

Intră în vorbă cu oamenii din echipaj şi auzi felurite poveşti despre război. Cu toții erau entuziasmați de succesul bombelor atomice şi nu-şi ascundeau bucuria. Două oraşe japoneze fuseseră şterse de pe suprafața pământului. Femei japoneze şi copiii lor fuseseră vaporizați. Era însă un preț care merita plătit, un chilipir curat! Cine nu s-ar fi bucurat? Aveau să se întoarcă acasă. N-avea să fie nevoie ca insulele Japoniei să fie invadate. Aveau să trăiască îndeajuns pentru a-şi serba majoratul.

McGrady asculta fără să spună nimic. Nu le spuse cum arătau toate acestea văzute de-acolo, de la fața locului. Nu le povesti despre cele ce-i fuseseră arătate de Takahashi în gropile comune de pe câmpia de cenuşă. Nu le spuse că o femeie cu un copil, carbonizați, arată exact la fel, indiferent de ce naționalitate ar fi.

Ei n-aveau nevoie de ce-ar fi putut el să le spună. Avuseseră parte de mai multe ştiri decât el. Văzuseră mai multe decât el. Îi povestiră despre Berlin şi Stalingrad, despre lagărele de exterminare, despre campaniile de recucerire a insulelor din Pacific. Luptaseră din greu şi învinseseră. N-avea niciun drept să le alunge bucuria victoriei.

Nava făcu o escală în Guam.

La bord urcară alți pasageri. Soldați care se întorceau acasă. Prizonieri de război eliberați. McGrady le ascultă poveştile. Trecu de la un grup la altul, aşa că nu se văzu nevoit să împărtăşească nimănui nimic despre sine. Berea la doză era din belşug, la fel şi carafele cu cafea, iar frigiderele erau pline cu carne de vită. Căpătă şosete şi indispensabili noi. O pereche de pantaloni kaki şi tricouri albe. Un sac de pânză având brodat numele său, cu care să le ducă la spălătorie.

Coridorul se aglomerase, iar de salteaua lui fusese lipită o alta. Prin urmare, preferă să se mute afară. Îşi găsi culcuş sub turela unui tun. Când nu dormea, îşi petrecea timpul la pupa, privind siajul alb de spumă, care

noaptea strălucea verzui. Înaintau cu viteză. Se apropiau de casă.

Acasă, unde nimeni nu-l mai aştepta.

Văzu ţărmul în dimineaţa zilei de 20 septembrie. Aşezat pe balustradă la tribord, privi vârfurile munţilor răsărind din ape, verzi ca smaraldul, sălbatici. Nava înainta contra vântului. Trase adânc aer în piept. Chiar şi de la zeci de kilometri distanţă, simţea mirosul insulei, aroma de flori, de iarbă cosită şi pământ reavăn. Traversaseră oceanul fără escortă. Acum însă, o flotă întreagă le ieşi în întâmpinare, pentru a-i însoţi pe parcursul ultimelor mile marine: vase de pescuit, iahturi, mici remorchere. Căpitanii îi salutau trăgând sirenele, iar fetele de pe punţile ambarcaţiunilor le aruncau flori şi coliere *lei*.

Culoarea apei se preschimbă din albastru intens în turcoaz. Se aflau la intrarea în Pearl Harbor. Două şalupe de pompieri îi aşteptau în dreptul balizelor de intrare, lansând jerbe de apă.

Pe chei aştepta o fanfară cu alămuri. Era plin de fotografi care-şi căutau cele mai bune unghiuri. Toată lumea voia să vadă nava-amiral *Missouri*, unde japonezii urcaseră la bord, purtând jobenurile lor ciudate, şi semnaseră capitularea necondiţionată sub ochii generalului MacArthur, care îi domina precum un zgârie-nori. Iar acum, băieţii se întorceau acasă şi nava avea să ancoreze la Pearl Harbor, locul de unde începuse totul.

Urcă la baza turelei şi se aşeză pe pătura sa. Aşteptă să se potolească zarva şi fanfara să-şi adune alămurile. Apoi coborî pasarela şi păşi pe ţărm. Baza navală crescuse, era de zece ori mai întinsă. Clădirile cele noi erau din beton şi oţel, erau o mulţime de radare şi antene, iar cerul era brăzdat de avioane care aterizau la bazele Rogers şi Hickam. Totul era nou şi mult mai mare decât îşi amintea.

Traversă baza şi o părăsi pe la poarta principală. Urcă dealul spre autostrada Kamehameha şi întinse mâna, cu degetul ridicat. Prima maşină care se ivi pe şosea opri. Şoferul era un tânăr locotenent ce conducea un vehicul decapotabil. Părea foarte plin de viaţă.

— Încotro? întrebă acesta.

— Aş vrea să ajung la sediul central al poliţiei, în centru. Tot pe Merchant Street e şi acum?

— Cred că da, îi răspunse locotenentul. Hai, urcă!

Conducea repede, făcând slalom printre ceilalţi participanţi la trafic. Drumul era plin de maşini de toate culorile. Lipseau ricşele şi oamenii care

împingeau cărucioare. Toate semnele de circulație şi indicatoarele erau în limba engleză. La baruri se servea bere şi whisky american, iar hamburgherii costau doar douăzeci de cenți. Desigur, condiția era să ai douăzeci de cenți. McGrady nu avea niciun sfanț.

— La poliție, zici?

— Exact.

— Ai mutră de polițist. Eşti polițist?

— Am cam lipsit de la muncă. Poate c-au să mă primească înapoi. Poate că nu.

— Cât ai lipsit?

— O mie patru sute de zile, aproximativ.

Locotenentul făcu ochii mari în timp ce calcula, în luni şi în ani, cât ar fi însemnat acele o mie patru sute de zile. Frână, evitând coliziunea cu un camion.

— Aşadar, ai lipsit exact cât a durat tot războiul!

— Da.

— Cum naiba?

— Am plecat la Hong Kong pentru a rezolva un caz. Am ajuns acolo în 8 decembrie 1941. Cred că bănuieşti ce a urmat.

— Cum a fost?

— Dacă ar trebui s-o iau de la capăt, aş face lucrurile puțin diferit.

Locotenentul nu-i răspunse. Bătea vântul şi soarele strălucea. McGrady studie vehiculul în care goneau spre Honolulu. Nu mai călătorise niciodată cu o astfel de maşină.

— Ce-i ăsta? Un automobil sau o furgonetă?

— Nu ştiu. E un Jeep, îi răspunse locotenentul. Ce-ai să faci dacă nu te mai vor înapoi?

— Nu ştiu.

— Ce altceva mai ştii să faci?

— Înainte de-a lucra în poliție am fost în armată.

— Mă tem că n-ai noroc, la noi se cam fac reduceri de personal acum.

Cu o mână pe volan, locotenentul scoase o țigară şi şi-o aprinse, apoi îi întinse pachetul şi lui McGrady, care refuză. Inhalase fum cât pentru o viață întreagă.

— După cum văd eu lucrurile, poliția ar trebui să te primească înapoi cu brațele deschise.

— Cum aşa?

— De fapt, tu ai fost la datorie în tot timpul ăsta. Atunci când un soldat e luat prizonier, nu trebuie să-şi facă griji în privința slujbei sale. Are destule altele cu care să-şi bată capul.

— Mda, ai dreptate.

— În plus, ar trebui să-i spui şefului tău că vrei plata retroactiv pe perioada cât ai lipsit.

— Plata retroactivă, zici…

— Exact, plata retroactivă, întări locotenentul. Ai o casă?

— Ai în fața ta tot ceea ce posed eu.

McGrady îşi îmbrăcase costumul şi-şi ținea în brațe săculețul de pânză căpătat la bordul lui *Missouri*. Conținea o periuță de dinți, un aparat de ras şi o pătură cu însemnele Marinei Militare.

— Ei bine… Cu banii pentru o mie patru sute de zile îți poți cumpăra o grămadă de chestii.

Locotenentul îl lăsă la intersecția străzilor Merchant şi Nuuanu. Îi strânse mâna şi apoi porni în direcția cunoscută, pe lângă faimosul Royal Saloon. Sediul poliției era tot acolo. De cealaltă parte a străzii, sediul băncii Yokohama Specie fusese rechiziționat de Poliția Militară. În fața clădirii erau postate două santinele în uniformă, având pe umeri puşti M1 Garand. Erau cam de vârsta băiatului de la Kenpeitai, dar păreau mai bine hrăniți şi antrenați.

McGrady intră în sediul poliției. La recepție se afla ofițerul de serviciu şi, în jur, alți câțiva polițişti. Nu văzu nicio figură cunoscută, aşa că se îndreptă spre recepție.

— Pot să vă ajut?

Întrebarea îl descumpăni. Se mulțumi să privească în jur, în holul de intrare al secției. Mirosea ca pe vremuri, a transpirație, a cafea şi amoniac. Chiar şi lumina care pătrundea prin ferestrele murdare era aceeaşi.

— Caut pe cineva…

— Pe cine?

— Fred Ball mai e pe-aici?

— O clipă, să verific.

McGrady reperă, în sfârşit, un chip cunoscut.

— Hei… Kondo!

Kondo se întoarse şi, vreme de zece secunde, se holbă la McGrady, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule!

Ofițerul de serviciu ridică privirea.

— Ce e?

— Tipul ăsta… e Joe McGrady.

— Detectivul? Acel Joe McGrady?

— Salutare, rosti McGrady. Cum o mai duci?

— Cum o mai duc eu? Dar tu cum o duci? Te credeam mort!

— Mda…

Kondo se apropie, îi strânse mâna entuziast şi-l bătu prieteneşte pe spate. Între timp, ceilalți polițişti se apropiară, curioşi. Nu-i cunoştea pe niciunul dintre ei. Cu toate acestea, la auzul numelui lui se apropiaseră, aşa că McGrady deduse că devenise oarecum faimos între cei ce lucrau aici. Joe McGrady, detectivul plecat la Hong Kong şi care nu s-a mai întors. Avea să-şi piardă însă aura eroică odată cu revenirea la viață. O decapitare în Yokohama suna mult mai bine decât versiunea diluată pe care intenționa să o expună public.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— Tu ce crezi?

— Am auzit că ai fi fost ucis. Te-au dus în Japonia şi te-au omorât.

— Într-adevăr, am fost în Japonia, spuse McGrady. Şi, în tot timpul ăsta, am mai progresat puțin.

— Ai mai progresat?

— Cu investigarea cazului.

— Iisuse, încă te mai gândeşti la cazul ăla?

— N-am avut nimic mai bun de făcut decât să mă gândesc la asta, spuse McGrady. Beamer mai trăieşte? Şi unde-i Fred Ball?

— Bătrânul e o acritură, prea furios ca să dea colțul şi prea tâmpit ca să-şi dea demisia, îi răspunse Kondo, apoi privirea i se întunecă. Cât despre Fred Ball…

— Ce-i cu el?

— Ar trebui să stăm de poveşti nițel. Toți trei.

— Deci e pe-aici?

— Mă duc să-l chem. Aşteaptă-mă aici. Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

— Câtă vreme faci cinste…

— Fac cinste. Sau o să facă cinste Fred, răspunse Kondo.

Îşi plecă privirea şi apoi îl bătu din nou pe umăr pe McGrady. Îl

îmbrățișă, apoi se retrase, parcă ruşinat de reacția emoțională.

— La naiba, Joe… Stai aici.

Kondo plecă. Reveni zece minute mai târziu, urmat de Fred Ball. Acesta nu se schimbase mai deloc. Mai pierduse nițel din greutate, dar se lățise în umeri. Părea suficient de solid încât să treacă fără probleme printr-un zid de cărămidă. Veni țintă la McGrady şi-i strânse mâna.

— Joe!

— Salut!

— Mergem la *Royal?*

— Dacă o fi deschis. Ultima dată când am vrut să mergem acolo nu era.

— Sigur că e deschis, spuse Ball. Hai să mergem.

— Cum rămâne cu Beamer?

— O să-l vezi mai încolo, spuse Ball. Trebuie să stăm de vorbă.

Kondo li se alătură. Ajunşi la *Royal*, găsiră un separeu liber. Kondo se aşează primul, urmat de Ball, cu McGrady de cealaltă parte a mesei. Ceilalți doi aveau privirile pironite asupra lui McGrady. Chelnerița veni la masa lor, aceeaşi pe care McGrady o ştia dintotdeauna aici, la *Royal*. Îi zâmbi lui McGrady de parcă abia cu o zi în urmă l-ar fi văzut ultima oară.

— Vrei o bere? îl întrebă Ball.

— Sigur.

— O bere.

— Sau mai bine trei, interveni Kondo.

Chelnerița încuviință şi plecă.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Ball.

McGrady îşi arătă policele şi arătătorul, la un centimetru distanță unul de altul.

— Am ajuns… uite-atât de aproape, spuse el. Am reuşit să îi iau urma lui John Smith până la hotelul unde se cazase. Iar apoi am fost arestat…

— Cum?

— Am fost arestat. Mi-a pus în cârcă un viol. O mizerie. A găsit o femeie dispusă să mă arate cu degetul într-o procedură de identificare. Ți-ar fi plăcut tehnica lor, pun pariu. Eram în arest atunci când s-a produs atacul.

— În aceeaşi zi am fost şi noi atacați, observă Kondo.

— Apoi am ajuns în Japonia.

— Şi?

— Şi-am reuşit să aflu mai multe despre fata ucisă. I-am aflat numele şi scopul pentru care venise aici.

— Cum naiba ai reuşit să afli toate astea?

— Unchiul ei m-a găsit. Urmărea presa din Hawaii, spuse McGrady. Dar voi? Aţi reuşit să găsiţi al cui era Packard-ul acela?

— Care Packard?

— Nu-ţi mai aminteşti? Tipul pe care l-am împuşcat conducea un Packard model 1938. Încercam să ne dăm seama cum ajunsese în posesia lui.

— E-n regulă, acum îmi aduc aminte, spuse Ball. Până la urmă l-am găsit. Tipul se numea Daniel O'Brian.

— Mai cunoscut după poreclă: Danny Boy, completă Kondo. Ai auzit de el?

— Vorbeşti despre proxenet?

— Fost proxenet. A fost înjunghiat în 1943.

— Aţi apucat să-l luaţi la întrebări? Mai aveţi însemnările de-atunci?

Kondo încerca să scoată o scobitoare din recipientul de sticlă.

— Cazul a fost închis, Joe, spuse Ball. Nimeni nu s-a mai preocupat de el.

— Am avut destule alte griji, argumentă Kondo.

Chelneriţa reveni cu trei beri, în halbe de sticlă groasă. Le aşează pe masă şi plecă.

— Ei bine, atunci vom redeschide cazul.

— Dacă te va lăsa Beamer, spuse Ball.

— De ce să nu mă lase?

— În primul rând, n-a vrut niciodată să te accepte drept investigator în cazul ăsta. A acceptat doar fiindcă Kincaid voia să-l pupe-n cur pe amiral.

— Kimmel e de-acum istorie, spuse Kondo. Iar asta schimbă radical situaţia.

— L-au mazilit, explică Ball. I-au luat stelele de pe umeri şi l-au trimis acasă. Din cauza dezastrului de la Pearl.

Cei trei îşi priviră o vreme halbele de bere, fără să scoată o vorbă. Într-un târziu, Kondo o ridică pe-a sa şi o întinse spre mijlocul mesei.

— Ia-le pe rând, Joe, spuse el. Deocamdată, bine că te-ai întors!

Ball şi McGrady îşi apucară halbele şi ciocniră. Ball şi Kondo băură, McGrady şi-o aşează pe masă fără să se fi atins de ea.

— Aşadar, aţi auzit c-aş fi murit.

— Erai pe lista cu decedaţi, spuse Ball.

— M-am gândit că aşa va fi.

Kondo îşi întoarse ochii spre Ball şi cei doi avură un schimb de priviri cu o semnificaţie ştiută doar de ei.

— Trebuie să stăm de vorbă despre asta, spuse Ball.

— Ai anunţat-o pe Molly.

— Da, eu i-am dat vestea.

— Cum a reacţionat?

— A fost devastată, spuse Ball, jucându-se cu berea rămasă în halbă. Şi pe mine m-a dat peste cap, să ştii.

— Chiar aşa a fost, confirmă Kondo. Am stat de vorbă despre asta de multe ori, chiar aici.

— E-n regulă.

Ball apucă halba şi o goli pe jumătate.

— Spune-i, îl îndemnă Kondo. Sau, dacă tu nu vrei, am să îi spun eu.

— Iisuse, îi spun acum, spuse Ball şi se întoarse iar spre McGrady. La început a fost doar… Trebuie să înţelegi cum stăteau lucrurile. M-am simţit îngrozitor. Ea simţea nevoia prezenţei cuiva şi m-a rugat să mai trec pe la ea.

— Înţeleg.

— Nu credeam că aş putea fi genul ei, spuse Ball. Sunt altfel decât tine. Dar am încercat să-i fiu alături atunci.

Ball îşi aşeză mâinile pe masă, iar McGrady putu să-i vadă verigheta.

— Aşa că, ştii…

— Când s-a întâmplat?

— În ianuarie 1944.

McGrady încuviinţă din cap.

— Presupun că ai reuşit să divorţezi de cealaltă.

— Da, am divorţat.

— Felicitări, spuse McGrady.

Îşi plecă privirea, apoi întoarse capul şi privi spre stradă.

— Asta-i tot?

— La naiba, Fred! Ce altceva ai mai vrea să-ţi spun?

— Vreau să spun că… Erai mort. Nu era ca şi cum ai fi fost plecat doar pentru câteva zile şi eu m-aş fi dat la ea. Erai mort!

— Ştiu.

— Avem un băiat. Tocmai a împlinit un an.

McGrady privea în gol şi socotea în gând, făcând comparaţii între viaţa sa şi cea a lui Molly. Atunci când ea se măritase, el încă îi scria în fiecare

noapte. Când născuse, el încă făcea tot ce-i stătea în putință ca să păstreze vie în amintire imaginea ei.

Nu fusese vina ei şi nici a lui Fred Ball. Era un dezastru pentru care nimeni nu era vinovat.

Îşi împinse berea peste masă, înspre Ball.

— E grozav, spuse. Mă bucur cu adevărat pentru voi. Achitați voi nota, da? Eu n-am niciun sfanț.

— Unde te duci?

— Să mă văd cu Beamer ca să-mi cer slujba înapoi.

Ieşi din separeu şi plecă. Ball nu veni după el.

Reveni la secție, intrând de astă dată prin subsol, pe la intrarea de pe Bethel Street. Se îndreptă spre biroul lui Beamer şi bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns. Apăsă pe clanță. Uşa era încuiată. Reveni la parter şi nici de astă dată nu zări nicio figură cunoscută. Porni spre biroul comandantului Gabrielson. Poate c-ar fi trebuit să facă asta de la bun început, să meargă țintă la vârful ierarhiei. Gabrielson fusese la curent cu ancheta din prima clipă şi, în plus, fusese prezent în biroul de la Alexander & Baldwin atunci când Kincaid şi Kimmel puseseră la cale planul de a-l expedia pe McGrady la Hong Kong.

Secretara comandantului încercă să-l oprească.

— Domnule?

— E-n regulă, mă aşteaptă.

Deschise uşa şi intră, închizând-o înainte ca secretara să-l fi ajuns din urmă. Gabrielson era aşezat la biroul său. Era în uniformă, dar îşi scosese cascheta. Stătea relaxat pe scaun şi citea un raport.

Îl puse deoparte şi-l privi pe McGrady pe deasupra ochelarilor de citit.

— Da?

— Ce mai faceți, domnule comandant?

— Vă cunosc?

— McGrady, domnule. M-ați trimis la Hong Kong în 1941, în cazul Henry Kimmel Willard.

— Ai spus McGrady? Joe McGrady?

— M-am întors azi-dimineață şi m-am gândit c-ar trebui să vă raportez.

Secretara deschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru. Comandantul îi făcu semn să plece.

— E-n regulă.

Femeia închise uşa, iar comandantul îşi scoase ochelarii şi puse deoparte raportul.

— Ce s-a întâmplat acolo?

McGrady îşi încheie ziua aşezat pe dig lângă Aloha Tower, privind navele care intrau şi plecau din port. Din când în când sorbea whisky de Kentucky din sticluța care-i încăpea în buzunarul de la piept. Gabrielson îi împrumutase zece dolari şi-i ceruse să revină la secție a doua zi la ora unsprezece, pentru a-şi prelua noua armă, insigna şi maşina de serviciu.

Gabrielson nu-l întrebase unde avea să locuiască, dar cei zece dolari aveau să rezolve această problemă, şi nu numai asta. Ar fi putut trage la hotelul Alexander Young, pe Bishop Street, la YMCA, ori, în cel mai rău caz, ar fi putut găsi înțelegere la biserica Kawaiaho, astfel încât să fie lăsat să-şi facă culcuş în vreun colț, cu pătura sa.

Nu-şi făcea griji pentru noaptea aceea. Nu ştia însă cum avea să se descurce pe termen mai lung. Camera sa de deasupra restaurantului nu intra în discuție. Cu siguranță, proprietarul îi aruncase de mult lucrurile. Nici măcar nu-şi mai amintea ce anume avusese, deci mai mult ca sigur nu era nimic după care să-i pară rău. Probabil că, judecând cu mintea de-acum, nici n-ar mai fi păstrat lucrurile respective.

Sorbi din whisky, ținându-l îndelung pe limbă.

Îl întrebase pe Gabrielson de plata retroactivă pentru anii cât lipsise. Bătrânul fusese luat prin surprindere şi nu-i dăduse un răspuns concret, fiindcă nu ştia ce răspuns i-ar fi putut da. Trebuia să îi ceară părerea consilierului juridic de la primărie, primarul trebuia să fie şi el de acord… McGrady îşi propusese atunci să facă el însuşi cercetări privind drepturile sale. Căutase într-o carte de telefon şi găsise o firmă de avocați având adresa pe Bishop Street. Urma să le facă o vizită dimineață, după ce avea să se radă şi să-şi ia micul dejun. Era curios ce părere aveau să aibă aceştia.

Trase o duşcă sănătoasă şi privi spre largul oceanului. Soarele cobora spre asfințit, dar gândurile sale rătăceau dincolo de orizont. Se gândea la Sachi şi la munții ei. Acum era miezul zilei în Japonia. Poate că se plimba prin pădure. Ori poate îngenunchease lângă vatră şi sufla în jar, ca să aprindă cărbunii. Închise ochii. Ea îi promisese că nu avea să-l uite niciodată. Dacă i-ar fi acordat răgazul necesar, i-ar fi spus şi el acelaşi lucru.

Goli sticla, întrebându-se ce naiba avea să facă mai departe.

40

Era 7 decembrie 1945. Se trezi în zori, amintindu-şi de aniversare.

Pe vremea asta, cu patru ani în urmă, zăcea într-o celulă din arestul poliției din Hong Kong. Era cea de-a cincea lună de decembrie de când urcase la bordul Clipper-ului la West Loch. Trecuseră patru ani, dar parcă ar fi fost doar cu o zi în urmă. Se întrebă dacă ar fi putut să-şi amintească aşa fiecare zi de-atunci încoace. Multe dintre ele ar fi fost doar un hău negru.

Ieşi din casă. Grădina îi era îngrijită. Traversă peluza tunsă cu grijă, desculț şi deschise poarta de lemn care întrerupea zidul înalt de piatră. Plaja era acolo, în fața sa: vreo cincisprezece metri de nisip, în pantă, apoi Pacificul.

Ascultă valurile şi vântul care făcea bambusul să se-ncovoaie şi tijele înalte ale acestuia să se ciocnească între ele. A cincea oară în decembrie. Avea o casă şi o ipotecă deloc împovărătoare. Avea o slujbă şi un Jeep cumpărat din surplusul armatei. Avea câteva mii de dolari în contul de la bancă.

Cu toate acestea, de fiecare dată când ieşea din casă se simțea de parcă buzunarele i-ar fi fost goale. Rămăsese în viață atâtea zile… dar ce folos? O pierduse pe Molly. O pierduse pe Sachi. Beamer îi întorsese spatele şi-i luase cazul, aşa că nu mai avea nici măcar asta. Tot ce avea erau nişte promisiuni pe care nu le putea ține. Alții aveau măcar cicatrici cu care să se laude. Fuseseră în bătălii faimoase. Se puteau aduna în baruri, sau la nişte pase de fotbal într-un parc, pentru a face schimb de poveşti din război.

Bău un ceai şi ieşi din nou în curte. Construise baia în aer liber împreună cu zidul dinspre plajă. Tot atunci plantase şi grădina. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Îşi luă arma, apoi haina. Îşi vârî insigna în buzunarul de la piept şi luă cheile maşinii. O scoase din garaj şi conduse prin umbra lungă, de dimineață, a Capului Diamond, până la secție.

Parcă pe Merchant Street şi-l văzu pe bătrânul vânzător *manapua* venind dinspre Cartierul Chinezesc, împovărat de gălețile sale cu mâncare. Cumpără o mână de găluşte şi intră în clădire, apoi se aşeză la biroul său ca să mănânce.

Era linişte, chiar şi pentru o dimineață de vineri. Deschise un dosar şi începu să studieze un set de fotografii de la o autopsie. Era un caz simplu. Un fost soldat îşi omorâse în bătaie fiul de trei ani, lovindu-l cu cureaua.

McGrady îl arestase. În drum spre secție, în mașină, bărbatul își justificase faptele. Băiatul lui se scăpase în pantaloni, o treabă de ruşine. Bărbatul îi spusese fiului său, care cântărea vreo cincisprezece kilograme: *Pumnii sus şi luptă!*

McGrady găsi un birou dotat cu o maşină de scris şi începu să scrie despre cele aflate în urma autopsiei. Era liniște în secție. Țăcănitul literelor metalice pe banda de mătase a maşinii de scris stârnea ecouri, în contratimp cu clinchetul şi reculul platanului ce se mişca după fiecare literă. Se opri şi ascultă cu atenție. Auzi un bubuit venind de undeva mai jos, urmat de un geamăt.

Dactilografie încă o propoziție, apoi se opri iar. De data asta auzise un țipăt. Sau, mai degrabă, un urlet animalic. Auzi paşi, tălpi de cauciuc scârțâind pe cimentul lustruit.

McGrady se ridică şi smulse pagina din maşina de scris. Se duse la biroul său şi lăsă acolo rapoartele. Apoi coborî scările la subsol, trecu pe lângă biroul lui Beamer, pe lângă celula comună pentru beți şi pe lângă celulele individuale ale arestului. Ici-colo întâlni polițişti, dar nu foarte mulți. Niciunul dintre ei nu părea să fi auzit ceea ce auzise el.

Camerele rezervate pentru interogatorii erau chiar în celălalt capăt al subsolului. Două dintre ele erau întunecate, dar pe geamul celei de-a treia răzbătea lumina. Asta era cea pe care o prefera Ball: era mai mică, mai sinistră, căci era plină de mucegai, şi cea mai apăsătoare, din pricina căldurii. Aici îşi putea permite să facă oricâtă gălăgie voia.

McGrady privi înăuntru, prin geam. Ball se ocupa de un tânăr legat de scaun. Răsturnase masa şi acum stătea în spatele puştiului, care plângea pe mutește, încercând să se facă mic şi întrebându-se ce avea să urmeze. Ball îşi puse mâinile în jurul gâtului puştiului.

McGrady deschise uşa.

— Fred.

Ball ridică privirea. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe față.

— Ai venit să-nveți cum se face?

— Aş vrea să discut ceva cu tine.

— Acum sunt ocupat.

— Putem discuta înăuntru sau afară. Tu alegi.

— Despre ce e vorba?

— Terminăm repede.

Ball se aplecă şi-i şopti puştiului ceva la ureche. Apoi îşi netezi haina şi

ieşi. McGrady închise uşa, întorcându-i astfel spatele lui Ball. Nu se grăbi. Se întoarse încet.

Apoi îl pocni pe Ball în nas, cu toată puterea. Lovitura îl trimise pe Ball cu ceafa în perete. McGrady îşi continuă asaltul, cu o lovitură în burtă. Primul pumn lăsase urme serioase. Sângele curgea din plin din nasul lui Ball. Cea de-a doua lovitură însă nu produse niciun fel de efect. Ball, care era tot numai fibră, parcă nici nu o simți. Încercă să-l prindă pe McGrady într-o îmbrățişare de urs, ceea ce ar fi pus capăt luptei imediat, căci Ball l-ar fi sufocat, strivindu-i pieptul. Dar McGrady anticipase mişcarea, aşa că se aplecă şi fentă lateral. Îl împinse pe Ball din spate, trimițându-l cu capul în peretele opus.

Ball se lovi cu fața de perete, iar McGrady îi seceră picioarele, făcându-l să cadă cu fața în jos, după care îi propti un genunchi între omoplați.

Ball răcni. Probabil avea senzația că asta însemna durerea, dar McGrady ştia că ar fi putut să-l învețe câte ceva în această privință. Văzuse durere adevărată, provocase el însuşi durere. Îl apucă de cap, folosindu-se de marginile orbitelor lui ca de nişte mânere, şi începu să tragă. Nici vorbă să rişte să-i frângă gâtul lui Ball, ar fi fost la fel de imposibil ca şi cum ai încerca să înnozi trompa unui elefant. Prin urmare, nu-şi făcu griji în această privință şi trase cât putu de tare. Când mutra lui Ball ajunse la douăzeci de centimetri de pardoseală, îi dădu drumul şi auzi distinct sunetul cartilajelor nazale ale lui Ball pocnind sec.

Se şterse de sânge pe haina lui Ball, se ridică şi se scutură de praf.

— Noi nu suntem aşa, Fred, îi spuse. Suntem mai buni de-atât. Doar asta am vrut să-ți spun.

Ball se mişcă, dar nu încercă să se ridice. McGrady păşi peste el şi ridică privirea: la capătul coridorului se adunaseră o duzină de polițişti.

O jumătate de oră mai târziu se afla în biroul lui Beamer. Arma şi insigna sa erau pe masă. Beamer îşi zăngănea inhalatorul. Avea o țigară Lucky Strike în mână şi alta fumega în scrumieră.

— Vrei să ştii de ce sunt atât de bine-dispus acum?

— N-am băgat de seamă că ați fi.

— Sunt bine-dispus fiindcă, în sfârşit, pot să-ți spun să te cari dracului din secția mea.

— E-n regulă.

— Nu te-ai integrat. Nu ai ce căuta aici, fiindcă nu eşti un om de echipă.

Şi aş putea continua.

— Sigur că da. Continuaţi.

— Pentru tine, oraşul ăsta nu e decât un bon de masă, o vacă de muls. Întoarcerea ta ne-a costat nouă mii de dolari.

— Sper că vă daţi seama c-a fost o afacere bună, căci n-am solicitat şi dobânzile.

— Te-aş fi întrebat poate ce nu e-n regulă cu tine, dar măcar de data asta toată lumea ştie, urmă Beamer. Ţi-ai băgat în cap că ai fi avut nu ştiu ce relaţie cu nevasta lui Ball.

McGrady expiră încet, fără să se clintească. Se întreba cam cum ar fi fost dacă i-ar fi făcut lui Beamer ceea ce tocmai îi făcuse lui Ball.

— Nu despre asta a fost vorba.

— Am discutat deja cu el.

Beamer trase din ţigară. Vru să o scuture de scrum şi o observă pe cealaltă. O lăsă jos pe cea din mână şi o luă pe cea care se odihnea în scrumieră, arzând de una singură. Îşi contemplă inhalatorul; era limpede că îl tenta să şi-l vâre în nas şi să tragă o doză sănătoasă. Întinse mâna să-l ia, apoi îl puse deoparte.

— Nu are de gând să depună plângere. Are s-o lase aşa cum a căzut, de dragul neveste-sii. Mă rog, e treaba lui, nu mă interesează.

— E-n regulă.

— Vreau să dispari de-aici în treizeci de secunde. Dacă ai ceva în birou, mergi şi ia-ţi lucrurile, dar nu zăbovi, căci altfel îi pun pe băieţi să te arunce afară.

McGrady se ridică, ieşi din biroul lui Beaner şi urcă scările. Deschise dulapul cu dosare şi îngenunche în faţa raftului cu cazuri nerezolvate. Luă teancul de documente legate care alcătuiau dosarul cazului Henry Kimmel Willard, îl luă sub braţ şi ieşi.

Până la urmă, aniversarea se transformase într-o vacanţă. Nu era o întâmplare, aşa cum nici plata retroactivă de nouă mii de dolari nu venise întâmplător. O merita, căci plătise pentru asta.

Luă un autobuz care ducea în Waikiki, iar de-acolo parcurse drumul până acasă în Kalakaua pe jos. Urcă în Jeep şi demară. Trecu de capul Koko, înspre locul unde maşina lui Henry Kimmel Willard plonjase prin balustradă. Desigur, maşina dispăruse cu mult timp în urmă. Era undeva pe fundul oceanului. Războiul îi adăugase destulă tovărăşie. Milioane de tone.

Maşina era doar o notă de subsol în prologul războiului.

Takahashi avusese dreptate. Toate ar fi fost altfel dacă Miyako ar fi dus la bun sfârşit ceea ce intenționa să facă.

Porni din nou. Urcă pe culmea Kahana şi de-acolo mai departe, la vale, trecând pe lângă ferma lui Reginald Faithful. Opri acolo unde se oprise şi cu patru ani în urmă. Din şopronul morții nu mai rămăsese nimic. Fusese demolat, iar pământul moale de acolo fusese invadat de tufe de ghimbir. Se plimbă puțin. Mai la vale, pe păşune, păşteau nişte vaci. Pârâul şerpuia pe sub vegetația sălbatică.

Miyako şi Sachi semănau. În definitiv, fuseseră verişoare. McGrady ştia cum se mişca Sachi, cum vorbea şi cum gândea. Ştia de-acum şi cum putea să țipe. Putea să îşi imagineze în amănunt tot ce se petrecuse acolo, în şopron. Se strecură printre tufele de ghimbir până în locul unde o găsise. Se aşeză pe pământul ce fusese odinioară inundat de sângele lui Miyako.

Reveni pe şosea. Nu-şi făcea griji în privința viitorului. Poate că nu mai era în stare să se îngrijoreze de nimic. Toate aveau să se rezolve. Sau poate nu. N-avea importanță cu adevărat. Tot ceea ce conta aparținea trecutului.

Târziu, în acea după-amiază, se opri la prăvălia *Hirata & Sons* de pe King Street şi cumpără de-ale gurii şi sake. În timp ce domnul Hirata înregistra cumpărăturile, McGrady intră în vorbă cu acesta, în engleză. Nu se mai folosise de japoneză de când plecase din Tokyo. Nu se temea c-ar fi putut să uite ceea ce îi dăruise Sachi. Încă mai visa în limba ei, iar glasul ei îi era zgomot de fond în fiecare clipă. Se gândea că, atâta vreme cât încă mai avea aceste lucruri, totul avea să fie în regulă.

Când ajunse acasă, parcă Jeep-ul sub copertină şi se îndreptă spre poartă. Zidul grădinii era înalt, iar casa era atât de retrasă încât din stradă i se vedea doar acoperişul. Încuie poarta şi porni pe dalele de piatră care duceau la uşă. Se descălță înainte de-a intra. De-abia sfârşise de pus proviziile în frigider, când cineva sună la uşă.

Uşa nu avea vizor sau geam. Deschise şi rămase cu privirile ațintite asupra femeii din prag. Încă nu izbucnise în plâns, dar nu-i lipsea decât un imbold.

— Joe, rosti ea.

Aşteptă o clipă înainte de a i se adresa, pentru a fi sigur că putea să vorbească fără să-i tremure vocea.

— Cred c-ar trebui să te invit să intri.

— E-n regulă.

Îşi scoase pantofii şi păşi înăuntru, iar el închise uşa în urma ei. Mirosea la fel, a iasomie şi plumeria. Nu se schimbase deloc, ori poate că i se părea că arăta la fel fiindcă purta o rochie pe care i-o ştia. Era cea pe care o purtase în cea din urmă zi pe care o petrecuseră împreună. Părea că păşise din ziua aceea direct în cea de azi.

I-o luă înainte. Nu-şi cumpărase încă foarte mult mobilier şi mai tot ce avea nu era înalt. În camera mare avea o masă, înconjurată de şase perne. În încăpere mirosea proaspăt, a lăstari de bambus. Cu doar o lună în urmă înlocuise pardoseala cu rogojini tatami.

Ea se aşeză, iar el o imită, la capătul opus al mesei.

— Mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat nimic azi-dimineață, spuse ea.

— El e bine?

— O să se refacă. L-au dus la spitalul Queen's, i-au pus nasul la loc. Acum e acasă, la orizontală. I-am pus o pungă cu gheață pe ochi.

— Nu va rămâne cu sechele, sper.

Ea clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să-ți verşi furia pe el, spuse Molly. Dacă chiar voiai să te superi pe cineva…

— Nu sunt supărat pe tine, Molly.

— Joe…

— Ce s-a întâmplat n-a avut legătură cu tine.

— Deci doar te-ai…

Se întrerupse şi-şi plecă privirea spre poşeta care-i rămăsese în poală. O ridică şi o puse pe masă.

— E-n regulă. Dacă aşa spui tu, te cred.

— Ți-a spus vreodată de ce uneori, când vine acasă, are degetele zdrelite şi îşi înfăşoară mâinile cu comprese reci?

— Nu l-am întrebat niciodată.

— Se întâmplă să te lovească?

— Joe… Nu, nu m-a atins niciodată.

— Tot e ceva.

— Nici pe mine, nici pe fiul nostru, completă ea.

Ridică privirea. Începuse să plângă.

— E un tată grozav.

— Mă bucur.

— Ți-a spus cum se numeşte fiul nostru?

— Nu.

— El ar fi vrut să-l cheme Fred, spuse Molly. Dar am pus piciorul în prag.

— Aşa…

— Îl cheamă Joe.

McGrady încuviință. Nu ştia ce să-i spună, dar nici ea, se pare, nu aştepta vreun răspuns.

— V-aţi întâlnit în ziua în care te-ai întors, spuse ea.

— Da, am fost la o bere.

— Nu mi-a spus, rosti Molly. Am aflat mult mai târziu că te-ai întors. Aş fi putut să citesc articolul din ziar. Dar el cred c-a ştiut că urma să apară, a luat ziarul şi l-a aruncat. Probabil n-aş fi aflat niciodată, dacă n-ar fi pomenit o prietenă despre articol. Îl decupase şi îl pusese deoparte, aşa că mi l-a arătat. Asta a fost acum două săptămâni.

— Molly…

— N-am ştiut ce să fac. N-am ştiut dacă ar trebui să te caut ca să-ți dau explicații sau mai bine să te las în pace…

— Nu trebuie să-mi dai niciun fel de explicații.

— Ba da, trebuie.

— Nu, chiar nu, insistă McGrady. Nu sunt furios. Nu-ți găsesc nicio vină. Îmi pare rău că s-a întâmplat, dar nu prea mai putem schimba nimic.

— Dar dacă…

— Opreşte-te, Molly. Nu există niciun fel de „dacă”…

Ea-şi aşează mâna pe masă, cu palma în sus, şi o întinse spre el.

— Dar ai vrea…? întrebă ea.

Nu-l privea. Îşi privea mâna întinsă, aşteptând ca el să o ia într-a lui, să-şi împletească degetele cu ale sale.

— Dacă l-aş părăsi, ai vrea…?

Ferestrele erau deschise. McGrady putea să audă păsările ciripind în grădină şi zgomotul valurilor, dincolo de zidul acesteia.

— Te-ai căsătorit cu el, spuse McGrady. Aveți un fiu. Ăsta e un fapt şi nu-l mai poți schimba.

— Aş putea să o fac.

— Dar nu ai vrea să o faci.

— Aşadar, răspunsul tău e nu.

El încuviință din cap.

— Aşa e, răspunsul e nu. N-aş vrea asta.

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, apoi îşi suflă nasul. Privi în jur, încercând să absoarbă şocul. El o privi cum studia locul, în vreme ce încerca să-şi stăpânească amarul.

— E frumos, spuse ea. Locul ăsta. E… paşnic.

— Am avut nevoie de un loc unde să stau. Încă mai lucrez să-l pun la punct. Nu prea ştiu cum va fi, până la urmă.

Se ridică şi se duse în bucătărie. De fapt, ştia foarte bine ce avea de gând să facă cu casa. Doar că nu-i plăcea să se gândească la asta. Găsi un şervet de in moale şi i-l oferi lui Molly, care-l folosi să-şi şteargă faţa.

— E vina mea că ai pierdut tot, spuse ea. Când am văzut că s-a făcut ianuarie, am ştiut că nu ţi-ai plătit chiria nici măcar în decembrie. M-am dus la proprietarul apartamentului, am stat de vorbă cu el şi mi-a dat voie să-ţi iau lucrurile. Aşa că le-am luat şi le-am dus la mine acasă.

— Nu trebuia…

— Le-am păstrat, le-am tot păstrat… A trebuit să mă mut, căci colegele de apartament plecaseră şi nu-mi mai puteam permite chiria de acolo. Dar am luat totul cu mine. Voiam să le păstrez pentru momentul în care aveai să te întorci. Voiam să fiu iubita-model, cea care te-a aşteptat, cea care a avut grijă de tot. Apoi… într-o zi a venit Fred şi mi-a arătat numele tău pe lista celor decedaţi.

— Îmi pare atât de rău, Molly…

— Am dat tot, de pomană…

— N-are importanţă, e-n regulă.

— …Tot, mai puţin câteva lucruri care-au încăput într-o cutie pentru pălării.

— Nu trebuia să păstrezi nimic.

— Erai mort. N-o făceam pentru tine. Voiam ceva de care să mă agăţ. Chiar şi după ce eu şi Fred ne-am…

— E-n regulă.

— Cum a ajuns numele tău pe lista aceea? şopti ea. Joe… Cum? Te-aş fi aşteptat! Ştii că te-aş fi aşteptat…

— Molly…

— Cutia… O am în maşină. Am să ţi-o dau.

El se ridică şi se apropie de aragaz. Aprinse focul sub ceainicul de oţel şi, o vreme, privi flacăra. Simţi privirea ei aţintită asupra lui, aşa că se întoarse.

— Când ţi-ai terminat studiile la Universitate? De-acum ar trebui să-ţi spun doamna doctor Molly Radcliffe.

Ea clătină din cap, jucându-se cu prosopul de in, un gest nervos.

— Am renunțat la studii. N-am mai absolvit. Sunt doar doamna Molly Ball. Sunt casnică, stau acasă şi am grijă de Joe.

— Unde e acum? Băiatul?

— E la bunica lui. Am vrut să pot veni încoace nestingherită. Lui Fred i-am spus că ies să cumpăr aspirină şi scotch pentru el. Ar fi bine să nu uit să iau…

Lui McGrady nu-i venea să creadă. Molly fusese atât de hotărâtă să-şi facă o carieră. N-ar fi trebuit să ajungă o simplă casnică. McGrady opri focul.

— Voiam să-mi fac un ceai, dar cred că nu mai vreau, până la urmă.

— Nu ai nimic mai tare?

— Whisky.

— Bei şi tu cu mine?

— Cred că s-ar potrivi.

— Atunci toarnă pentru amândoi, spuse Molly. Până atunci am să mă duc să îți aduc cutia. Mă întorc într-o clipă şi-ți promit că am să-mi revin.

Îşi mai şterse încă o dată ochii cu prosopul, apoi ieşi, fără să aştepte ca el să o conducă. McGrady scoase două pahare din dulap şi o sticlă de bourbon de sub chiuvetă. Turnă cam de două degete în fiecare pahar şi le aduse pe masă. Un minut mai târziu, Molly reveni, purtând o cutie rotundă. O aşeză pe masă şi o împinse înspre el. Îşi luară paharele şi le înălțară.

El luă doar o duşcă, ea-l dădu peste cap, pe nerăsuflate.

— Deschide cutia, îl îndemnă ea.

El trase capacul şi privi înăuntru.

Revolverul său calibrul 45, cel primit în armată, era acolo. Atinse țeava şi-şi privi degetul. Nu mai fusese curățat de când îl folosise, în 1941, iar pe vârful țevii se mai aflau încă reziduuri de praf de puşcă. Îl puse deoparte. Ea îi păstrase una dintre cămăşile albe şi o cravată. Găsi un săculeț de pânză. McGrady îl cântări în mână şi-şi dădu seama că ea îi strânsese acolo medaliile din armată.

Scoase apoi din cutie o fotografie, cu el şi fratele său stând în fața unui lac, la bustul gol, desculți. Avea vreo doisprezece ani când fusese făcută poza. O puse pe masă şi ciocăni cu degetul în ea.

— El e fratele meu.

— Am bănuit.

— Am uitat… Tu n-ai văzut fotografia asta când eram împreună. N-ai

urcat niciodată în apartamentul meu.

— Nu s-ar putea spune că n-am încercat, spuse ea. Oricum, a fost singura fotografie cu tine pe care am găsit-o.

— Ce ciudat, spuse McGrady, luând fotografia şi studiind-o atent. Îmi amintesc că voiam să-ți spun ceva despre el, chiar înainte să plec. Dar nu-mi mai amintesc ce era.

— Poate c-ai să îți aminteşti.

— Oricum, nu mai are importanță, spuse el, clătinând din cap. Probabil nu avea importanță nici atunci.

Se uită din nou în cutie. Rămăsese un singur lucru acolo. O cartolină telegrafică cu însemnele Commercial Pacific Cable Company. Nu-i părea cunoscută. O întoarse pe partea cealaltă. Era penultimul mesaj pe care apucase să i-l trimită lui Molly, din Guam.

N-AM UITAT NIMIC ŞI N-AM SĂ UIT NICIODATĂ AM ŞI EU O SURPRIZĂ DAR VA TREBUI SĂ AŞTEPȚI PÂNĂ PE DOUĂZECI ŞI PATRU CA S-O AFLI

CU DRAGOSTE J

Puse toate înapoi în cutie şi apoi închise capacul. Arsura bourbonului îi amorțise gâtul. Simți nevoia acestei senzații, aşa că mai sorbi o dată din pahar.

— Ploua atât de tare atunci când ți-am trimis mesajul, spuse el. De fapt, acolo a plouat tot timpul.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Reveni cu sticla de bourbon şi îi turnă lui Molly încă un pahar, pe care ea îl dădu pe gât numaidecât.

— Ce era surpriza aceea? întrebă ea. Ce urma să primesc pe douăzeci şi patru?

El clătină din cap. Nu intenționa să îi zică. Cu siguranță, ei nu i-ar fi folosit la nimic să afle, iar lui nu i-ar fi căzut deloc bine să-i spună.

— Nici măcar nu ştiu dacă ți-ar fi plăcut.

— Presupun că nu vom şti niciodată.

— Nu vom şti şi nici nu ar trebui să încercăm să aflăm.

— Păcat.

— Păcat de multe lucruri.

Îşi terminară băuturile şi o vreme tăcură, ascultând păsările de noapte şi zgomotul valurilor. Apoi el se ridică şi o conduse până la uşă. Ea se încălță

şi ridică privirea spre el, aşteptându-i reacția. Voia să vadă dacă fusese sincer în urmă cu patru ani, când îi telegrafiase ca să-i spună că nu avea să o uite niciodată, sau acum, când îi spusese limpede că nu o mai voia înapoi.

Adevărul era însă că fusese sincer şi atunci, şi acum.

Înclină din cap, în semn de bun-rămas. Închise uşa şi aşteptă să audă poarta închizându-se. Apoi încuie uşa cu cheia, un lucru pe care nu-l făcuse niciodată când era acasă, indiferent pe unde umblase.

41

Încercă să se agațe de rutina de zi cu zi. Era conştient care era efectul acesteia: rutina îl scutea să vorbească. Simțea tăcerea crescând în interiorul său, ca un hău negru. Îi era mai uşor să-l lase să crească şi să se adâncească, decât să îl privească. Iar dacă avea să se întindă îndeajuns, acel hău urma să-l anihileze. Iar asta era ceea ce-şi dorea, mai ales în acea zi.

Prin urmare, dis-de-dimineață îşi făcu un ceai. Petrecu un timp citind ziarele.

Ziarele fuseseră o adevărată pleaşcă. Le găsise într-o casă părăsită din Kaimuki. Un coleg polițist îi vânduse pontul. Casa era plină până la refuz. Fostul ocupant adunase tot soiul de gunoaie, dar McGrady nu-şi dorea decât acele ziare. Săpase prin mormanele de gunoaie şi vechituri ca să ajungă la ele şi reuşise să scoată de acolo o colecție care acoperea perioada din decembrie 1941 până în august 1945. Le depozitase în cutii, în garaj. Le citea doar afară, în aer liber, căci miroseau îngrozitor a urină de pisică. Unele pagini erau negre de mucegai, dar refuza să renunțe la colecție, care era legătura sa cu un trecut ce-i fusese refuzat.

Începuse să citească în ordine cronologică. Ajunsese până în iulie 1943.

Aşa se face că în ziua aceea dădu peste un titlu care-i atrase atenția:

DANIEL „DANNY BOY" A FOST ÎNJUNGHIAT

Articolul era din 17 iulie 1943. Autorul lui evitase cu strictețe să menționeze cuvântul „proxenet". O'Brian era descris ca fiind un speculator pe piața imobiliară. Fred Ball fusese detectivul repartizat să se ocupe de caz. O zi mai târziu, arestase un suspect, un puşcaş marin în vârstă de 18 ani din Minnesota. Acesta îşi mărturisise fapta. Prin urmare, era o pistă moartă.

Exista însă o fotografie, cu Ball intrând împreună cu suspectul în secția de poliție. Puştiul părea înspăimântat. Cel mai probabil mărturisise totul din primele cinci minute, dar Ball mai continuase să-l bumbăcească o jumătate de oră, doar aşa, de amorul artei. McGrady se întrebă ce oare mai făcuse Ball în noaptea aceea, după ce ieşise din schimb. Împături ziarul şi-l puse înapoi în cutie.

Se ridică şi intră în casă.

Paharele de whisky rămăseseră pe masă. Le luă şi le limpezi. Luă cutia

pentru pălării, o duse sus în dormitor şi o aşeză pe-un raft într-unul dintre şifonierele goale. Cu o seară în urmă îi spusese lui Molly că ea nu greşise cu nimic.

Nu acelaşi lucru îl putea afirma despre sine.

Îi spusese lui Molly că nu existau alternative. Bineînțeles că existau, întotdeauna există o alternativă. Erau atâtea lucruri pe care nu le ştia şi atâtea întrebări la care şi-ar fi dorit să afle răspunsul… Cum ar fi fost dacă…? Cum ar fi fost dacă ar fi acționat altfel, mai bine?

În acea primă noapte, la Yokohama, ar fi putut să asculte propunerea lui Takahashi, după care să-i fi întors spatele. Ar fi coborât treptele de metal, înapoi în rând, între ceilalți prizonieri despuiați. Niciunul dintre tovarăşii săi nu avusese de ales. Fuseseră nevoiți să îndure orice voiau să le facă japonezii. Ar fi putut îndura şi el aceleaşi lucruri şi poate ar fi supraviețuit. Sau poate nu. Dar, în niciun caz, numele nu i-ar fi ajuns pe acea listă a Crucii Roşii. Iar când oamenii l-ar fi întrebat ce i se întâmplase în Japonia, ar fi putut răspunde cu un dram de demnitate.

Şi totul ar fi fost diferit.

Puştiul de la Kenpeitai ar fi fost în viață. Sachi şi-ar fi petrecut războiul în munți şi nu i-ar mai fi frânt inima. Fred Ball ar fi fost singur, rumegându-şi în tăcere ranchiuna. Molly Radcliffe şi-ar fi obținut doctoratul şi l-ar fi aşteptat. Acum ar fi fost dincolo, în dormitor. Asta ar fi putut fi viața sa. Dar el alesese să părăsească biroul comandantului din Yokohama pe uşa greşită.

Făcu curat în bucătărie. Se gândi să iasă la o plimbare cu maşina. Sau ar fi putut să-şi gătească ceva pentru micul dejun. Ori poate să facă o tură de înot. Dar nu, nu era de ajuns. Avea nevoie de un program care să aibă semnificație, nu de o rutină fără însemnătate. Trebuia să lucreze, să-şi găsească un scop. Dacă nu îl găsea îndeajuns de repede, avea să sfârşească pe un scaun de bar pe care n-avea să-l părăsească decât cu picioarele înainte. Prin urmare, se aşeză la masă şi citi conştiincios dosarul pe care-l subtilizase de la secție. Nu găsi nimic ce să nu fi ştiut deja. Ball şi Kondo lucraseră la caz după plecarea lui McGrady, dar Beamer le impusese să închidă investigația după bombardamentul de la Pearl. McGrady închise dosarul.

Anumite lucruri n-aveau cum să fie scoase la lumină. În schimb, altele erau uşor de aflat. Se apropie de telefon şi ridică receptorul. Formă numărul operatorului, iar o telefonistă îi răspunse imediat.

— Cu ce vă pot ajuta?
— Am nevoie de un număr de telefon şi o adresă.
— Da, domnule, veni răspunsul. Pe ce nume?
— Kumi Henderson.

Locuia deasupra oraşului, dincolo de Pali Road. Cunoştea zona. După toate probabilităţile, ea şi soţul ei se descurcau destul de bine. Erau case mari acolo, cu mult teren. Dinspre trecătoarea Nuuanu Pali băteau vânturi răcoroase. Aerul proaspăt şi priveliştea erau ca un magnet pentru familiile înstărite.

Se bărbierise şi îmbrăcase un costum, apoi urcase în Jeep şi condusese într-acolo.

Casa era amplasată la capătul unei alei lungi, de-a lungul căreia erau parcate cinci maşini. Se strecură cu Jeep-ul până dincolo de cea din urmă şi trase pe dreapta. Casa era joasă, cu un singur nivel, construită într-un stil ultramodern. Acoperişul era aproape plat. Înaintă până în faţa uşii şi apăsă pe sonerie. Un căţel mic începu să latre dinăuntru; îl auzea ţopăind de colo-colo, aruncându-se asupra uşii. Aşteptă câteva minute, apoi apăsă din nou pe butonul soneriei.

Se pregătea să plece. Atunci când, în sfârşit, căţelul se linişti, auzi râsete dinspre spatele casei. Văzu o cărare aşternută cu pietriş care ducea într-acolo. O urmă şi ajunse într-o curte îngrijită, cu o piscină. Pe iarbă era amplasată o masă din fier forjat, cu o umbrelă deasupra. În jurul mesei erau aşezate patru doamne care ţineau în mâini cărţi de joc. Una dintre ele avea trăsături japoneze, celelalte trei erau albe. Se pare că tocmai era pe cale să întrerupă partida de bridge de sâmbătă dimineaţa a doamnei Henderson.

Se oprise la colţul casei, iar doamnele nu-l observaseră încă. Asta îi oferi ocazia de a o privi mai atent pe gazdă. Kumi Henderson. Fostă Kumi Takahashi. Soţia pierdută, mama absentă.

Bătu uşor în lambriul de lemn şi aşteptă ca doamnele să ridice privirea.

— Doamna Henderson?

— Eu sunt, spuse ea.

Îşi aşeză mâna de cărţi pe masă, cu faţa în jos, iar celelalte o imitară.

— Vă pot fi de ajutor?

Se aşteptase ca ea să-i amintească de Sachi, dar nu-şi imaginase că asemănarea avea să fie atât de izbitoare. Ceea ce urmă fu un fel de reflex condiţionat, care-l determină, de parcă ar fi stat faţă în faţă cu Sachi, să i se

adreseze în japoneză:

— Trebuie să stăm de vorbă în legătură cu nepoata dumneavoastră, Miyako Takahashi. Ar fi de preferat să discutăm între patru ochi.

Celelalte doamne îşi mutau privirea când la el, când înspre prietena lor. Kumi rămăsese cu gura căscată. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi alunga surpriza şi a-şi aminti de musafirele sale.

— Scuzați-mă câteva momente, trebuie să discut cu acest domn. V-ar deranja să mă aşteptați puțin?

Kumi nu mai aşteptă răspunsul. Se ridică şi traversă curtea, iar când ajunse mai aproape, şopti:

— Cine sunteți şi cine v-a trimis?

— Numele meu este Joe McGrady. Am fost polițist. L-am întâlnit pe Takahashi Kansei în timpul războiului. Nu m-a trimis nimeni. El mi-a spus că sunteți aici şi am hotărât să vin din proprie inițiativă.

Ea îl privi, iar momentul în care îl recunoscu i se citi pe față.

— Ați fost detectivul care s-a ocupat de caz. Mi-amintesc că v-am văzut în ziar. Ultimul pe care i l-am trimis lui Kansei.

— Aşa e.

— Ce s-a întâmplat? N-am mai auzit de atunci nimic despre caz, de parcă s-ar fi evaporat.

— Nu şi pentru mine. Putem discuta înăuntru?

— Bineînțeles.

Dădură ocol casei pe cărare, până la uşa din față. Era descuiată. Câinele îi adulmecă picioarele câteva clipe, apoi se făcu nevăzut. Kumi îl conduse într-un salon. Se aşezară pe scaune capitonate, față în față, în dreptul unei ferestre înalte.

— Vorbiți bine japoneza.

— Sachi m-a învățat.

— Ați întâlnit-o pe Sachi?

El începu să-i povestească. Nu chiar tot, dar mare parte, îndeajuns încât ea să poată ghici restul. Plecase din Japonia atunci când Sachi şi Miyako aveau cinci ani. De atunci nu mai luase legătura cu ele. Prin urmare, McGrady nu credea că avea vreun rost să-i ascundă ceva. Când ajunse la jumătatea istorisirii, ea îl rugă să se oprească puțin. Dincolo de fereastra salonului puteau fi văzute cele trei partenere de joc ale doamnei Henderson. Se pare că începeau să se impacienteze. Ea ieşi şi, din gesturile ei, McGrady înțelese că le ruga pe prietenele ei să plece, urmând să reia partida cu altă

ocazie. După plecarea lor, Kumi Henderson făcu un ceai, aducând apoi ceainicul şi ceştile în salon, pe o tavă. McGrady îşi reluă povestea de unde rămăsese.

Când sfârşi, ea se ridică din nou şi plecă. Auzi o uşă închizându-se şi apa curgând. Apoi ea reveni. Faţa îi era umedă.

— Probabil nu aveţi o părere bună despre mine fiindcă am părăsit-o.

— Nu am nicio părere. Sachi n-a vorbit niciodată despre asta. Pentru ea a fost un fapt împlinit. Atât.

— Şi totuşi, simt nevoia să vă explic. Takahashi-san e un om bun, dar era implicat în nişte lucruri foarte rele. N-am vrut să fiu părtaşă la ele.

— Şi el mi-a spus exact acelaşi lucru.

— Va fi arestat şi judecat pentru crime de război. Mentorul său, Togo Shigenori, a fost deja arestat.

— Am citit despre asta în ziar. Dar Takahashi-san nu şi-a dorit acest război.

— E drept, dar n-a făcut nimic ca să-l împiedice. Miyako a fost mai curajoasă.

— A fost, într-adevăr. Dar şi el a avut mult curaj. Au încălcat o lege nescrisă atunci când au ucis-o pe Miyako. Iar ca urmare, el a decis să le încalce pe cele scrise. Nu pot decât să-l admir pentru asta.

— Mi se pare firesc. A încălcat regulile pentru a vă ajuta. Iar acum spuneţi-mi, cum pot să vă ajut eu, McGrady-san?

El privi în jur. Într-un colţ al încăperii se afla un pian. Pardoseala din lemn de koa era parţial acoperită de un covor ţesut de mână. Deasupra şemineului, pe o poliţă, se afla fotografia de nuntă a soţilor Henderson. Lângă ea, Bob Henderson zâmbea de parcă tocmai ar fi câştigat la loterie.

— Unde locuia Miyako?

— Într-o clădire din Nuuanu. Era un fel de dormitor pentru toate fetele necăsătorite care lucrau la consulat.

— Aţi putea să-mi daţi adresa?

— Da, dar nu veţi găsi nimic acolo. În ziua în care a izbucnit războiul, clădirea a fost rechiziţionată de armată. Şi-au instalat acolo nişte birouri.

— Am să vă rog, totuşi, să îmi daţi adresa. Vreau să fiu sigur.

Ea ieşi din nou şi, când reveni, îi întinse o foaie de hârtie pe care scrisese adresa. El aruncă o privire şi o puse în buzunar.

— Cred că v-aţi gândit, înainte de-a veni aici, că n-am de unde să ştiu

prea multe.

— Totuşi, trebuia să vă văd.

— Din cauza lui Sachi.

— Simțeam nevoia să spun cuiva. Să dau de ştire că nu am de gând să renunț.

— În acest caz, am să vă spun şi eu un lucru. Nu ştiu dacă mai e valabil şi acum, dar era adevărat atunci când Sachi avea cinci ani. Dacă ea spunea că va face ceva, atunci chiar făcea acel lucru, cu orice preț, fără nicio clipă de ezitare.

Îi luă ceaşca goală şi o aşeză pe tavă. McGrady se ridică. Spusese prea multe şi nu obținuse în schimb mare lucru. Îi mulțumi şi plecă, fără să mai aştepte să fie condus.

Femeia spusese adevărul. Nu era nimic de văzut la vechiul dormitor. Era o clădire de lemn, cu etaj, împrejmuită cu un gard de fier. În față, o firmă desemna clădirea drept depozit logistic. Erau santinele la fiecare intrare. McGrady îi dădu ocol cu maşina. Clădirea era amplasată la colțul străzii Kalihi, la cinci minute pe jos de consulat şi cel mult zece minute de Cartierul Chinezesc, fieful lui Danny Boy. Geografia locului nu-i sugeră nimic şi nicio privire aruncată clădirilor din jur nu-i fu de vreun folos. Erau cantine, ateliere de croitorie, spălătorii. Nu era genul de cartier în care să bați din uşă-n uşă până dădeai de urma bârfitoarei atotştiutoare, care să-ți spună apoi absolut tot ce ştia despre o zi anume. N-avea să găsească aici aşa ceva.

Hoinări cu maşina până la lăsarea întunericului, apoi se întoarse acasă.

42

În cutia poştală îl aşteptau două obiecte, dar nu era destulă lumină pe stradă pentru a distinge despre ce era vorba: un plic şi un tub de carton. Le aduse în casă, îşi puse servieta pe masă şi aprinse lumina.

Cu excepția numelui său, plicul era alb. La fel şi tubul. Nu existau timbre şi nicio adresă de destinație. Luă din sertar un cuțit, deschise plicul şi scoase o coală de hârtie scrisă de mână.

Dragă domnule detectiv McGrady,

V-aş fi trimis acestea acum câteva luni, la sfârşitul războiului, dar n-am ştiut cum anume aş putea să o fac. Să le fi trimis direct pe adresa poliției din Honolulu nu mi s-a părut îndeajuns de sigur. N-am fost convinsă că ar fi ajuns la dumneavoastră, şi n-am suportat ideea că ceea ce vă trimit ar fi putut sfârşi la gunoi, după toate cele pe care le-am îndurat, amândoi deopotrivă, pentru ca această hârtie să poată ajunge la destinație.

Când v-am văzut ultima oară, în 1941, vă aflați pe chei, într-o cuşcă. Mi-ați dat atunci toți banii pe care îi aveați. V-am lăsat acolo şi am urcat pe jos spre casa bunicii mele. Trebuia să vă răsplătesc cumva. Trebuia să obțin desenul. Soldații care îmi uciseseră tatăl erau acum încartiruiți chiar acolo, în casa noastră. Aşadar, aveați dreptate. N-ar fi trebuit să mă întorc acolo.

Însă, înainte de miezul nopții, am pătruns în casă. N-am cuvinte să vă descriu cele ce s-au întâmplat acolo.

Dar am reuşit să ies şi să iau cu mine desenul. Sper să vă ajute să-l prindeți pe John Smith şi, mai ales, sper că atunci când se va întâmpla asta va plăti scump, aşa cum am plătit şi eu. Şi mai sper un lucru: să afle că am dat şi eu o mână de ajutor la prinderea lui.

În orice caz, am profitat de călătoria unuia dintre prietenii tatei, care s-a oprit la dumneavoastră acasă şi v-a lăsat acest mesaj. Mi-a pomenit că urma să plece de la Hong Kong la San Francisco şi ştiam că o astfel de călătorie implica o escală în Hawaii. A fost de acord să-şi folosească timpul petrecut acolo pentru a vă înmâna cele de față. E un om descurcăreț, la fel ca mulți dintre prietenii tatei. M-am gândit că, dacă mai sunteți în viață şi v-ați întors la Honolulu, va reuşi să vă dea de urmă.

A dumneavoastră,

Emily

Îşi turnă un pahar de bourbon şi se aşeză la masă. Apoi deşurubă capacul de tablă al micului tub de carton şi scoase din acesta trei pagini rupte de Emily din caietul ei de schiţe. Îşi aminti că îi răsfoise desenele la cafeneaua de pe vârful Victoria. Avea un talent deosebit în a aşterne pe hârtie scene diverse, din memorie. Cu toate acestea, primul desen îl luă prin surprindere. Chiar el era cel din desen. Emily îl înfăţişase în picioare, lângă un gard de sârmă ghimpată. Avea mâna întinsă şi pumnul strâns, de parcă ar fi ascuns ceva acolo. Îşi aminti momentul şi felul în care ea îi strânsese mâna cu putere.

Cel de-al doilea desen înfăţişa un bărbat care zăcea mort pe un pat. Era un ofiţer japonez; avea cămaşa sfâşiată şi gâtul tăiat. Era sânge peste tot, şi în aşternuturi, şi pe pereţi. Gâtul îi fusese tăiat cu un pumnal.

Privi cel din urmă desen, sorbind ultimele picături de bourbon şi plimbându-le pe limbă. Îl desenase pe John Smith în salonul Clipper-ului. În jurul mâinii avea înfăşurată o revistă *Time*, care părea minusculă, aşa cum şi paharul de whisky din mâna cealaltă părea a fi doar un păhăruţ. Îl desenase aplecat în faţă, cu capul înclinat, gata parcă să scoată capul din pagină. McGrady studie intens, îndelung, chipul lui John Smith, încercând să-şi întipărească în memorie fiecare amănunt.

Începu devreme, a doua zi dimineaţă. Conduse până la casa unde locuise vremelnic Henry Kimmel Willard. Era situată pe Pamoa Street, în cartierul Manoa. În drum, trecu pe lângă casa unde locuise Molly şi încetini, aruncând o privire. Lăzile de gunoi de vizavi aveau tabla îndoită. Îşi amintea că în acea noapte a Zilei Recunoştinţei, Fred Ball le lovise cu maşina. Era uimitor cum anumitor lucruri fără însemnătate le era îngăduit să dăinuiască, în vreme ce altele, mult mai importante, se risipeau ca un fum. Acceleră, vrând să se îndepărteze cât mai repede.

Nu-şi mai amintea exact numărul casei, dar asta nu se dovedi o problemă. Recunoscu de îndată bungalowul atunci când i se ivi în faţă. Parcă maşina şi coborî. De-ar mai fi fost şi acum detectiv, dacă ar fi avut permisiunea de a lucra la acest caz, ar fi publicat desenul lui Emily în ziarul *Advertiser* şi, cu siguranţă, ar fi avut parte de o mulţime de indicii din partea cititorilor. Acest lucru nu mai era acum cu putinţă. Nu avea o licenţă de

detectiv particular şi, dacă ar fi dat publicității desenul, ar fi intrat în bucluc. Prefera ca Beamer să nu afle şi, în consecință, să-l lase în pace. Se vedea, prin urmare, obligat să facă muncă de copoi de rând, bătând la fiecare uşă şi punând întrebarea clasică: „L-ați văzut pe acest bărbat?”

Cele mai multe uşi la care bătu i se deschiseră. Nimeni nu stătuse de vorbă cu omul din desen şi nici măcar nu-l văzuse. Urcă în Jeep şi demară.

Nu avea rost să întrebe în vecinătatea căminului-dormitor la care locuise Miyako. Acolo nu existau vecini, doar prăvălii şi ateliere, care, fiind duminică, ar fi fost cu siguranță închise. În schimb, decise să se îndrepte spre cartierul Nuuanu. În preajma consulatului japonez se aflau destule case şi blocuri de apartamente. Consulatul nu fusese redeschis. Dar poate că în 1941 John Smith bântuise pe-acolo, căutând-o pe Miyako. Poate că intrase la consulat, pentru a se întâlni cu colaboratorii săi.

Era posibil să fi făcut şi una, şi alta, dar după ore în şir de bătut în uşi şi discuții cu cei din partea locului, McGrady nu găsi pe nimeni care să-i confirme că aşa ceva se întâmplase.

Porni la întâmplare, cu Jeep-ul.

Găsi o tarabă care vindea mâncare pentru acasă şi-şi cumpără un prânz la pachet, apoi conduse înainte, spre vârful Pali. Parcă la punctul de belvedere şi mâncă. În Kaneohe ploua, dar în locul unde se afla, cerul de deasupra era senin. Era aproape la nivelul norilor. Le privi umbra întinzându-se deasupra oceanului, pe măsură ce se apropiau de țărm. La un moment dat, un Packard trecu pe lângă el. Nu era un *coupé,* ci o maşină mare, cu patru uşi, plin de fete. Fumau şi-şi treceau una alteia o sticlă de băutură. Îi făcură cu mâna şi-i trimiseră bezele. Porni motorul, dădu cu spatele până-n şosea şi se îndreptă spre cartierul Chinezesc. Fetele din maşină îi dăduseră o idee.

Parcă în apropiere de Hotel Street, apoi porni pe jos, spre *Bowsprit*. Era după-amiaza devreme, barul nu era deloc aglomerat. Câțiva marinari îşi oblojeau mahmureala într-un colț. Tonomatul era tăcut. Se apropie de bar şi se aşeză. Puse pe masă o bancnotă de cinci dolari în fața sa şi aşteptă ca barmanul să-l bage în seamă. Tip era neschimbat: capul ras, obrajii plini de cicatrice, ochii umflați de cearcăne de parcă tocmai l-ar fi pocnit careva. Omul făcea la fel de mulți bani vânzând informații câți făcea şi umplând

halbe de bere. McGrady nu fusese unul dintre clienţii obişnuiţi ai barului fiindcă-i plăcea în mod deosebit decorul.

— Joe? Joe McGrady? exclamă barmanul, uimit.

— Chiar eu. Cum o mai duci, Tip?

— Cam la fel. Nu te-am mai văzut pe-aici de-o vreme.

— Da, a trecut ceva timp.

De fapt, nu mai intrase aici din 26 noiembrie 1941. Fusese aşezat chiar pe scaunul acesta, se pregătea să bea un pahar de scotch, când îl sunase Beamer. Toată lumea de la secţie ştia că McGrady mergea la *Bowsprit* ca să stea la taclale cu Tip. Ar fi trebuit să îşi aleagă alt bar în seara aceea.

— Am citit prin ziare şi am mai auzit câte-o vorbă. Cu ce te servesc?

— Cu o soluţie la problema mea, îi sugeră McGrady.

— Mereu ai nevoie de ajutor.

— De data asta, chiar am.

— Păi… Soluţii s-ar mai găsi…

— E-n regulă. Uite prima întrebare: l-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

Derulă desenul lui Emily şi-l întinse pe tejghea. Tip se aplecă peste bar ca să se uite mai bine.

— Nu, nu l-am văzut niciodată. Pare ditamai matahala.

— Ok. În al doilea rând, aş vrea să-mi spui ce ştii despre Danny Boy.

— Ştiu că-i mort.

— Asta ştiu şi eu, spuse McGrady. Însă, în afară de asta, nu mare lucru. N-am lucrat niciodată la Moravuri.

— Era proxenet.

— Ştiam şi asta, încuviinţă McGrady. L-am văzut chiar aici de câteva ori. Pălăria pe care o purta spunea tot.

— Înseamnă că ştii tot ce era de ştiut. Un peşte mort. De ce altceva ai mai avea nevoie?

— Cu ce se ocupa, mai exact?

— Din câte-am auzit eu, avea vreo două afaceri puse pe roate, îi răspunse Tip. Închiria case şi combina fete. Toate astea, fără acte.

— Când spui „fără acte”…

— …Înseamnă că nu erau curve licenţiate. Şi, probabil ştii, dar nici măcar cele care au licenţă n-au voie să profeseze decât în Cartierul Chinezesc. Fetele astea nu mergeau la clinică să…

— Am priceput, îl întrerupse McGrady. Şi care era cealaltă afacere?

— Un serviciu de comenzi telefonice. Cheamă o curvă! Le trimitea cu

taxiul sau le livra chiar el.

— După ce a fost înjunghiat, ce s-a întâmplat cu fetele astea?

— Fetele? Parte din ele au rămas şi şi-au văzut mai departe de treabă. În definitiv, de ce să fi plecat? Combinația mergea de la sine deja.

— Le ştii?

— Danny Boy obişnuia să se afişeze mai mult cu una dintre ele. Kate, o blondă. Despre ea ştiu sigur că e încă în oraş.

— Unde?

— Asta n-aş putea să-ți spun.

— Haide, insistă McGrady.

— Ai de gând să cumperi ceva?

— Ți-aş cumpăra numărul acestei Kate.

— Dacă l-aş avea, ți l-aş da.

— Pune mâna pe telefon, mai întreabă şi tu, sigur îl ştie cineva care-ți datorează o favoare.

— Ce-mi iese?

— Zece dolari.

Tip se uită la bancnota de cinci dolari aflată deja în fața lui McGrady, pe tejghea.

— Cinşpe, plusă el. Mai pune încă zece peste ăsta şi hai înapoi peste vreo două ceasuri.

— E-n regulă, spuse McGrady. Dar fii atent: nu mai sunt polițist.

— Vorbeşti serios?

— Cercetez ceva pe cont propriu, drept care banii vin chiar din buzunarul meu. Aşa că nu îndrăzni să suni vreo blondă pe care-o ştii, spunându-i că-i dai cinci dolari dacă îmi spune c-o cheamă Kate în cazul în care aş căuta-o. M-aş prinde imediat. Şi asta m-ar înfuria rău de tot.

Porni pe Hotel Street. Locul se schimbase enorm din ’41. În ultimele optsprezece luni ale războiului, Gabrielson şi armata îşi luaseră mâna de pe afacerea cu bordelurile. Licențele fuseseră retrase, iar bordelurile cunoscute închise. Nicio clinică nu mai presta analize, iar Spitalul Teritorial nu mai avea saloane rezervate în care erau închise fetele până când le treceau inflamațiile. Prin urmare, madamele şi protejatele lor gustau de-acum din plin libertatea. Puteau să facă plajă şi să se scalde pe plaja din Waikiki, puteau să părăsească Cartierul Chinezesc şi să se stabilească oriunde le trecea prin cap şi să-şi conducă afacerile după cum voiau. Singura

şmecherie era ca brigada de moravuri şi comandantul Gabrielson să nu le dea de urmă.

Kate şi tovarăşele ei fuseseră oarecum pioniere în acest domeniu. Activaseră pe piaţa neagră atunci când ar fi putut, dacă voiau, să îşi vadă de treabă legal. Ca urmare, se pricepeau să nu sară în ochi. Ştiau să-şi atragă clienţii fără firme cu neon strălucitoare. Ştiau care dintre poliţiştii corupţi erau periculoşi şi care dintre aceştia erau dispuşi oricând să scoată o fată din bucluc. McGrady concluzionă că, din toate aceste motive, fetele în cauză o duceau bine, cu siguranţă.

Se aşeză la locul său obişnuit. Tip era ocupat cu un grup de bărbaţi în celălalt capăt al barului. Îi servea cu halbe de bere şi şuşotea ceva cu ei. Unul dintre ei îi întinse lui Tip o bancnotă. Acesta o băgă în buzunar, apoi veni înspre McGrady.

— Ce-ţi dau?

— O bere Primo şi numărul de telefon.

— Facem târgul!

Tip se duse să aducă berea. Puse halba pe tejghea, iar spuma se prelinse pe laterala ei. Scoase din buzunar o bucată de hârtie şi o aşeză lângă halbă.

— Uite care-i şmecheria, spuse el. Trebuie s-o suni între şase şi şase jumate. Dacă sună ocupat, insistă până-ţi răspunde.

— E-n regulă.

— O să te întrebe de unde ai numărul. Îi spui că ţi l-a dat domnul Michaels, de la hotelul Moana. Ea şi prietenele ei servesc doar clienţi de mare clasă. Michaels ăsta e cel care le selectează clientela.

— Am priceput.

McGrady îşi scoase portofelul. Scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse lui Tip.

— Fata o să te coste cincizeci de dolari, îl avertiză acesta. Pui banii într-un plic şi nu scoţi o vorbă despre ei. Pentru banii ăştia plus un mic bacşiş, o ai la dispoziţie toată noaptea. Dacă vrei, desigur. Domnul Michaels ţi-ar fi spus despre bani, aşa că nu cumva s-o întrebi, căci şi-ar da seama că eşti poliţist şi ţi-ar închide telefonul în nas.

McGrady se întoarse acasă. Era patru după-amiaza. Înotă puţin, apoi făcu un duş afară, în curte. Îşi făcu un sandviş şi-l mâncă în timp ce citea ziarele.

Începea să se întunece. Aşteptă până la şase şi zece minute, apoi intră şi formă numărul.

Fata ridică după cinci apeluri.

— Alo?

— Stau de vorbă cu Kate?

— Eu sunt. Tu cine eşti?

— Joe.

— De unde mă suni?

— De acasă.

— Şi unde-i casa ta?

— Pe plajă, lângă Capul Diamond.

— Observ că vorbeşti în şoaptă. Aşa că pot să-mi imaginez: soția ta e în bucătărie, prepară cina, iar tu ai tras telefonul într-o debara, ca să nu te audă.

Avea o voce plăcută. Nu avea absolut niciun fel de accent, sau, mai degrabă, glasul ei amesteca o mulțime de accente. Când vorbea părea veselă şi fără griji, ca fetele din filme. S-ar fi zis că se născuse la Londra şi trăia în Los Angeles. McGrady n-ar fi putut spune dacă felul acesta de-a vorbi era natural sau doar o stratagemă pentru a atrage clientela.

— Sunt singur. Nu sunt căsătorit.

— Oricum n-are importanță, Joe, spuse ea. De unde ai numărul meu?

— De la domnul Michaels, de la Moana.

— Spune-mi că nu eşti polițist.

— Nu-s polițist.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt pensionar.

— După voce aş fi zis că ai la vreo patruzeci de ani.

— Pe-acolo. Am lucrat pentru A&B. Războiul m-a prins în deplasare. De-atunci am cam stat deoparte.

— Şi ce ți-ai dori tu, Joe?

— În noaptea asta, sau aşa, în general?

— În noaptea asta.

— Puțină companie.

— Sunt liberă, spuse ea. Mă rog, nu chiar liberă, dar azi sunt disponibilă. Cred că ne-am putea înțelege.

— Nu ştiu unde te-aş putea găsi.

— Pe Tantalus Drive.

— Ohoo, la înălțime!

— N-ai idee ce privelişte am de-aici. Dar aş putea să îți arăt.

— Mi-ar face plăcere.

— Dacă vii cu taxiul, spune-i şoferului să urce pe Round Top şi să te lase să cobori la ultimul punct de belvedere. Spune-i că vrei să vezi luminile oraşului şi că o să te ia nişte prieteni mai târziu. După ce pleacă, vei mai avea de mers puțin pe jos.

— Am să vin cu maşina mea.

— Atunci e mai simplu. Poți veni direct. E a treia intrare pe stânga, după punctul de belvedere.

— Când să vin?

— Oricând. Voi fi aici, aşteptându-te, Joe.

43

Ieşi din Waikiki pe McCully Street, trecu de intersecția din fața şcolii Punahou, apoi începu să urce serpentinele care duceau în vârful muntelui Tantalus. Drumul era îngust şi nu era luminat. Spre vârf, şoseaua se pierdea într-un tunel întunecat alcătuit de coroanele copacilor. Era cu ochii în patru, ca să nu-i scape punctul de belvedere, iar după ce trecu de acesta, începu să numere aleile laterale. Aleea ei urca abrupt, dispărând după o curbă. De-o parte a drumului era un desiş de bambuşi, iar de cealaltă un crâng încâlcit de baniani. Casa era luminată din plin. Era clădită pe grinzi groase de lemn. O terasă largă, pardosită cu lemn de sequoia, se extindea şi mai departe deasupra pantei.

Pe drum, oprise în Waikiki pentru o sticlă de şampanie. Voia să aibă un motiv plauzibil pentru a nu intra direct în aşternuturi de cum avea să ajungă. Dacă n-ar fi luat şampanie, s-ar fi văzut nevoit să-şi pună întrebările încă din momentul sosirii. Iar el voia ca ea să se simtă în largul ei înainte de a-şi da seama de ce venise cu adevărat.

Sună la uşă şi aşteptă. Îi auzi paşii apropiindu-se. Purta tocuri. Deschise uşa şi se aplecă în afară, languros. Părul blond, lung până la şolduri, i se revărsă de pe umeri. Purta o rochie roşu-închis care îi venea ca turnată, iar la gât îi atârna un pandantiv cu un diamant mic.

— Ai ajuns repede.

— Kate?

— În persoană, confirmă ea, apoi observă şampania. Iar tu eşti un adevărat gentleman!

— Mă străduiesc.

Ea deschise larg uşa, astfel încât el să o poată vedea pe de-a-ntregul. Era genul de fată pentru care bărbații intrau în datorii, mergând până la faliment, doar ca să o cucerească. Probabil că fuseseră destui care chiar asta făcuseră.

— Dacă ai un plic la tine, îl poți lăsa acolo, pe comoda aceea.

El scoase plicul din buzunarul interior al hainei şi-l aşează pe comoda de lângă intrare. Ridică sticla de şampanie.

— Ai pomenit de privelişte, aşa că m-am gândit…

— Ar fi grozav.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit s-aduc şi nişte pahare.

— Pahare am eu.

O urmă în bucătărie, unde ea luă dintr-un dulap două cupe de şampanie. McGrady aruncă o privire în jur. Mobilierul camerei de zi era elegant, din lemn de stejar. O bibliotecă cu rafturi întregi de romane. Pe jos, un covor persan. Într-o parte, un bar bine dotat. La etaj se auziră paşi, iar el se întoarse spre Kate, privind-o întrebător.

— Am o colegă de apartament, explică ea. Şi-a luat câteva nopți libere, dar nu o să ne deranjeze.

— E-n ordine.

Ea se apropie. Ținea într-o mână cele două cupe de şampanie, cu gura în jos. Cu cealaltă mână îi mângâie uşor fața, apoi şi-o strecură spre ceafa lui.

— N-ai de ce să fii nervos, Joe.

— Speram că n-ai să observi.

— Eşti uşor de citit, zâmbi ea. Dar nu-ți fie teamă, nu muşc. Deşi…

El făcu un pas în spate.

— Mi-ar plăcea să te cunosc un pic mai bine înainte să trecem la muşcături.

— Să ieşim pe terasă, propuse ea. Ai să poți deschide şampania şi vom putea să ne cunoaştem mai bine.

— E-n regulă.

Traversară camera de zi. Ea deschise uşa şi-l conduse pe terasă. Întreg Honolulu se întindea la picioarele lor, departe. Luminile oraşului sclipeau vesel, de la Capul Diamond şi până spre Pearl Harbor.

El înlătură foița de staniol de pe gâtul sticlei şi desfăcu armătura de sârmă din jurul dopului. Scoase apoi dopul şi lăsă excesul de spumă să se prelingă dincolo de marginea terasei, peste coroanele copacilor de dedesubt. Ea întinse paharele, iar el le umplu, apoi aşeză sticla pe balustrada lată. Ciocniră. Ea se apropie, şoldul ei atingându-l pe al său. Se rezemară de balustradă şi priviră în depărtare.

— Spuneai că războiul te-a prins departe de casă?

— Da.

— Vrei să-mi povesteşti?

— A fost o înşiruire de ghinioane, spuse McGrady. Eram la Hong Kong în interes de afaceri când a izbucnit războiul. Japonezii m-au dus la Tokyo. Am stat acolo până s-a terminat.

Ea sorbi din şampanie, apoi îşi aşeză cupa pe balustradă şi se întoarse spre el. Ridică mâna şi-i trasă conturul buzelor cu vârful degetului arătător.

— Ştii ce mi-a spus odată un prieten?

— Ce?

— Cea mai bună modalitate de a minți e să începi prin a spune adevărul. Din momentul respectiv e mai uşor să te ții de povestea ta, spuse ea, coborându-şi atingerile de-a lungul gâtului. Ei bine, eu nu ştiu prea multe despre minciuni. Slujba mea e una cinstită. Dar tu eşti un mincinos priceput, nu-i aşa, Joe?

— Nu înțeleg.

— N-ai venit aici ca să te culci cu mine, domnule detectiv. Nu-i aşa?

Văzând expresia de pe chipul lui, Kate izbucni în râs. Avea un râs sincer, plin de voioşie. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută, luându-l prin surprindere. Buzele îi erau reci, din pricina şampaniei.

— Ei, haide, spuse ea. Îmi petrec mai mult timp de una singură decât îți închipui. Ce altceva aş putea face decât să citesc? Ai fost pe prima pagină în ziar.

— Tu…

Făcu un pas în spate. Ea apucă sticla de şampanie şi umplu din nou ambele pahare.

— Mi s-a părut că-i semeni, spuse ea. Dar nu eram sigură. Apoi însă… Hong Kong şi Tokyo? Cine altcineva în oraşul ăsta mai are o poveste atât de interesantă de spus?

Se bucura că erau afară, în întuneric. Niciodată nu reuşise să se dea de gol într-un timp atât de scurt. Simți că-i luau foc obrajii. Un lucru îl mai consola, şi anume faptul că ea era totuşi amabilă cu el. Se rezemă din nou de balustradă şi contemplă luminile din depărtare. Bău jumătate din şampania din pahar.

— Nu mai sunt polițist. M-au dat afară. Crede-mă, nu intenționam să profit de tine.

— Câtă vreme în plicul acela se află cincizeci de dolari, nu se poate spune că profiți. De ce te-au dat afară?

— Mi-am băgat partenerul în spital, răspunse el. Îl văzusem băgând pe alții în spital, prea mulți alții.

— Spune-mi adevărul acum: de ce ai venit aici?

— Lucrez la un caz. Acelaşi la care lucram şi înainte de război.

— Era vorba de o crimă, nu-i aşa?

— O dublă crimă, mai exact.

— Sper că nu crezi că eu am comis-o?

— Bineînțeles că nu.

— Dar am o anumită legătură cu crima asta?

El se întoarse şi o privi în ochi.

— Îți mai aminteşti cumva dacă, în 1941, maşina lui Danny Boy a fost furată?

Ea îşi lăsă din mână paharul şi făcu câțiva paşi. Orice urmă de veselie i se ştersese de pe chip.

— Eu nu-i spuneam niciodată Danny Boy. Detesta apelativul ăsta. Mă rog, el ajunsese să deteste multe chestii.

— Înțeleg.

— După moartea lui s-au mai aranjat lucrurile. Nu ştiu de ce l-a înjunghiat puştiul ăla, dar cu siguranță a făcut un lucru bun.

— Sunt convins de asta.

— Da, îmi amintesc de maşină. A fost din cale-afară de furios atunci.

— Şi totuşi, n-a anunțat poliția.

— Nu obişnuia să aibă de-a face cu poliția.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse McGrady. Ucigaşul a furat maşina lui Danny Boy şi s-a folosit de ea. I-a scos numerele de înmatriculare, a aruncat talonul… Ne-a trebuit o vreme să ne dăm seama cui aparținea maşina. Probabil ar fi mers mult mai repede dacă furtul ne-ar fi fost anunțat.

— Şi concluzia?

— Mă gândesc că a furat maşina unui peşte fiindcă ştia că acesta nu avea să anunțe poliția. Iar asta înseamnă că-l cunoştea pe Danny Boy.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să îți arăt ceva, spuse McGrady. Am o schiță de portret.

Ea sorbi din pahar pentru ultima oară şi-l puse deoparte. Îi atinse uşor umărul lui McGrady.

— Aş putea pune pariu că orice alt polițist m-ar fi băgat în pat mai întâi. Abia apoi şi-ar fi scos insigna la vedere. Mi-ar fi arătat schița, în vreme ce eu aş fi fost moartă de frică. Apoi şi-ar fi luat valea, iar eu aş fi descoperit că plicul era, de fapt, gol.

— Nu-mi stă în fire să fac aşa ceva.

— Mi-am dat seama.

Reveniră în bucătărie, unde era destulă lumină pentru ca ea să poată studia desenul. McGrady îl derulă şi-l netezi pe masa din bucătărie. Ea nu se grăbi, studiindu-l atent. McGrady se gândi că, din 1941 încoace, avusese

de-a face cu destui bărbați.

— Nu sunt sigură, spuse ea într-un târziu. Pe-atunci stăteam altundeva. Eram mai multe fete şi, prin urmare, mai mulți bărbați care ne vizitau.

— Dar ți se pare cât de cât familiară mutra lui?

— Puțin, da. E un tip masiv, nu-i aşa? Pare că nu prea încape pe scaunul ăla.

— Cei cu care-am stat de vorbă… Toți mi l-au catalogat drept o matahală, cu un cap mai înalt decât mine.

— N-am fost cu el. Sigur mi-aş fi amintit de un astfel de bărbat. Dar e posibil să fi fost la un moment dat în casa aceea.

— Aşadar îți pare cunoscut?

— Poate, mă gândesc.

McGrady simți un fior de entuziasm, similar cu cel resimțit în vreme ce citea scrisoarea de la Emily. Era un lucru firesc, de altminteri; orice avans, oricât de mic, era un izvor de speranță.

— Cine altcineva şi-ar putea aminti mai multe?

— Dă-mi voie să dau o fugă până sus. Am s-o chem pe Michelle. Era şi ea cu mine pe vremea aia.

— În regulă.

— S-ar putea să dureze câteva minute, adăugă Kate. Dacă ai avut impresia că eu am prejudecăți față de polițişti, e limpede că n-ai întâlnit-o niciodată pe ea. Oricum, n-o să îi placă ideea.

Cele câteva minute se dovediră a fi mai mult de zece. O privi pe Kate urcând scările, apoi îi auzi paşii, dar nu şi vocea. McGrady aruncă o privire. Era o casă absolut normală. Mă rog, poate ceva mai drăguță decât media. Nu exista niciun semn că aici şi-ar fi aflat sălaşul un bordel. Se apropie de rafturile de bibliotecă şi îşi înclină capul într-o parte, pentru a putea citi titlurile cărților. Scoase de pe raft un volum de F. Scott Fitzgerald şi-l răsfoi.

Auzi paşi pe scări şi se întoarse într-acolo.

Michelle era o brunetă subțire. Părea gata s-o ia la fugă la auzul oricărui zgomot neaşteptat. Era îmbrăcată doar cu un halat şi părul îi era ud, iar pe gât i se vedeau urme de vânătăi.

— Kate spune că eşti de treabă.

— Nu încerc să vă fac niciun fel de necazuri. După toate probabilitățile, eu însumi urăsc poliția din Honolulu chiar mai mult decât voi.

— Crede-mă, nu-i cazul să faci din asta o întrecere, spuse Kate. Nu cu ea şi nu acum. Arată-i desenul.

El aduse desenul de pe masa din bucătărie şi îi îngădui fetei să-l ia în mână şi să-l studieze. Ea se rezemă de perete şi cercetă atent foaia de hârtie, muşcându-şi buza inferioară.

— Mda, făcu ea. L-am văzut.

— Unde? Când?

— Nu-mi amintesc exact când s-a întâmplat, dar Danny Boy era încă în viață. Cred c-a fost înainte de război. Danny Boy ne-a dus într-o casă din Waikiki, în apropiere de parcul Kapiolani. După ce a izbucnit războiul, ne-am mutat aproape de Pearl. Dar pe tipul ăsta l-am văzut în Waikiki.

— Era unul dintre clienții tăi sau pur şi simplu un tip pe care l-ai văzut pe-acolo?

— Doar l-am văzut, răspunse Michelle. Era cu Dorothy. Cred că o plăcea, fiindcă mai târziu s-a folosit de comanda telefonică, iar Danny Boy le-a dus pe Dorothy şi pe alte două fete la el. Presupun că la el acasă.

— Asta s-a întâmplat demult, cum de îți aminteşti?

— Fiindcă ştiu că Dorothy era speriată de moarte. Nu fusese niciodată până atunci la un client prin comandă telefonică. E altceva, înțelegi? Eşti la omul ăla acasă, iar clienții se poartă diferit în astfel de împrejurări. Îşi permit să încuie uşa şi tu n-ai idee ce o să urmeze.

— Stai puțin, interveni Kate. El a fost? întrebă ea, arătând spre schiță. El e cel care i-a făcut-o lui Dorothy?

— Ce anume i-a făcut? întrebă McGrady. Ce i-a făcut?

— A scos cuțitul la ea, răspunse Michelle. A început să se joace cu el pe corpul ei.

— A tăiat-o?

— I l-a lipit de burtă în timp ce i-o trăgea şi îi spunea că i-ar putea face un buzunar. N-a mai fost în stare să lucreze vreo săptămână, iar Danny Boy a făcut urât de tot.

McGrady se întoarse spre Kate.

— Tu ştiai despre asta?

— Toate am aflat, chiar în noaptea în care s-a întâmplat. Dar n-am ştiut că el a fost acela.

— Ce fel de cuțit era?

— Nu ne-a spus, răspunse Michelle.

— Şi a făcut treaba asta în fața celorlalte două fete?

— Nu era doar el, nu le chemase pe toate doar pentru sine, explică Michelle. El a luat-o doar pe Dorothy. Mai erau doi prieteni de-ai lui acolo,

aşa că celelalte două fete au fost pentru ei. Însă erau fiecare cu camera lui.

— Doi prieteni?

— Aşa ne-a spus Dorothy.

— Ştii cumva unde era casa asta?

— N-am idee.

— Dar Dorothy? întrebă McGrady. Unde e acum?

Kate se apropiase de Michelle şi amândouă priveau desenul.

— Dorothy… e pe-aici, spuse Kate. Într-un fel.

— Cum adică?

— Danny Boy a aruncat-o în stradă, spuse Kate. S-a întâmplat la vreun an după ce-a început războiul.

Michelle îi înapoie desenul lui McGrady.

— Când lucram cu Danny Boy, el avea pretenţia să primească toţi banii, spuse Michelle. Chiar şi bacşişurile. El hotăra cât anume şi dacă puteam să păstrăm ceva. Şi-a băgat în cap că Dorothy îl păcălea şi punea bani deoparte. Aşa că a făcut exact ce spunea Kate: a bătut-o şi a aruncat-o în stradă, apoi i-a luat lucrurile şi i le-a aruncat în canal.

— Dorothy s-a dus pe Hotel Street, a găsit o patroană care i-a dat o cameră, spuse Kate. Nu avea unde altundeva să se ducă. Nimeni n-ar fi primit o fată ca ea.

— Era război, continuă Michelle. Chiar şi când Danny Boy mai trăia, nu putem spune că nouă ne mergea rău. Aveam drept clienţi ofiţeri. Câte unul pe noapte, nu mai mulţi. Nu era chiar aşa de rău. Unii dintre ei erau căsătoriţi, ştiau cum să se poarte cu o femeie. Cu unii dintre ei te puteai chiar distra de minune.

Privi în jos şi-şi strânse halatul.

— Pentru Dorothy n-a fost însă aşa, urmă ea. O fată de la bordel trebuia să satisfacă o sută de bărbaţi pe noapte, şase zile pe săptămână. Nu erau consultate de medici. Câtă vreme un bărbat purta uniformă şi avea la el trei dolari…

— Pe multe dintre fete le-a distrus ritmul ăsta, spuse Kate. N-au mai fost niciodată la fel.

— Dorothy e acum la Spitalul Teritorial, spuse Michelle. A ajuns acolo din cauza drogurilor şi a alcoolului, dar cauza a fost, de fapt, ceea ce i s-a întâmplat pe Hotel Street. N-a rezistat decât vreo cinci luni.

— E acolo şi acum?

Kate aruncă o privire spre Michelle. După un timp, aceasta rupse tăcerea.

— Mai mergem uneori s-o vizităm. Kate e cea cu care acceptă să vorbească, ea ştie cum să o ia.

— Cum o cheamă? Numele de familie?

— Warwick, răspunse Kate. Dorothy Warwick. E din Los Angeles, dar nu cred că se va mai întoarce vreodată acolo.

— E coerentă?

— Are momentele ei.

— Crezi c-ar accepta să vorbească cu mine? N-aş vrea să o sperii.

— Vrei să mergi mâine? întrebă Kate. Ia-mă şi pe mine. Vin cu tine.

— Vorbeşti serios?

— Va trebui să ajungem acolo între nouă şi zece.

— Din câte ţineam eu minte, orele de vizită încep după prânz.

— Nu şi pentru Dorothy. Ea e în secţia de terapie de şoc, aşa că…

— Electroterapie sau insulină?

— Insulină. Îşi revine în jurul orei nouă. La zece o duc la masă, iar pe la zece şi jumătate îşi ia doza. După ora aia, e complet dusă.

— E-n regulă, spuse McGrady. Am să vin să te iau.

Kate îl conduse până la uşă. Înainte ca el să apuce să o deschidă, ea îl opri. Se uită la plicul rămas pe comodă.

— Am putea termina şampania, sunt convinsă că ai o mulţime de poveşti interesante de spus.

— Pun pariu că şi tu le ai pe ale tale.

— Nu e nevoie să pleci.

— Ar cam trebui să plec.

— Ăsta-i momentul în care ar trebui să dau ochii peste cap, să clipesc des şi să-ţi spun ceva de genul: chiar nu mă vrei, Joe? Nu-s destul de drăguţă pentru tine?

— Kate…

Ea îl întrerupse, izbucnind în râs.

— N-are importanţă, n-am să mă rog de tine. Ştiu ce gândeşti, chiar dacă n-ai spune-o cu glas tare. Şi ştiu şi ce anume te împiedică să rămâi.

El nu-i răspunse.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? Una care să nu fie în joacă?

— Fie.

— Dacă-l prinzi, n-ai să-l poţi aresta. Prin urmare… Ce-ai de gând să faci?

Îl luase de braţ.

— Depinde de ce va face el. Şi de eventuala existenţă a unor spectatori.

— Să presupunem că nu mai e nimeni acolo şi el refuză să te însoţească.

McGrady se gândi la Takahashi şi la ceea ce-i spusese în mijlocul pustiului de cenuşă.

— Atunci, nu-mi va fi greu să aleg ce am de făcut.

— Să ştii că nu va fi o alegere greşită. Ar fi un lucru bun.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu.

— Eşti norocoasă că ştii.

44

Ajunse în fața casei lui Kate la nouă fără un sfert a doua zi dimineață. Ea îi ieşi în întâmpinare, gata îmbrăcată, pregătită de plecare. Purta pantaloni lejeri verzi şi o bluză albă. Îşi acoperise părul cu o eşarfă de mătase, iar în mână ținea un buchet de ghimbir şi heliconia, legat cu o panglică roz. Privi cu un ochi critic Jeep-ul său decapotat.

— Mergem cu maşina mea, decretă Kate. Acolo plouă întotdeauna.

— E-n regulă.

McGrady îi deschise uşa garajului şi aşteptă până când ea scoase maşina, în marşarier. Era un DeSoto Custom maro, un model vechi, care părea însă nouă-nouță. Se vedea că nu prea fusese folosită. McGrady urcă pe locul pasagerului, iar ea demară.

— E drăguț din partea ta că mă însoțeşti, spuse el. Nu erai obligată s-o faci.

— Mă gândeam la ceva ce-am spus noaptea trecută.

— Ce anume?

— Te-am tachinat, catalogându-te drept mincinos.

— Am supraviețuit şi aproape mi-a trecut supărarea.

— Nu la asta mă refer. Ți-am spus atunci că măcar meseria mea e una cinstită.

— Chiar este.

— Da, atâta vreme cât toată lumea înțelege regulile jocului. Atunci când cineva nu vrea sau nu poate să le respecte, totul devine o mascaradă.

— OK.

— Cei mai mulți bărbați înțeleg. Ştiu când joc un rol. E parte din tranzacție, pentru asta mă plătesc. Iar eu sunt conştientă, de fiecare dată, că joc un rol. Dar uneori poate deveni teribil de confuză toată treaba, pentru mine însămi. Fiindcă, dacă un bărbat mi-ar plăcea mult, cu adevărat, şi dacă aş vrea să-l revăd cât mai curând, ar fi destul de greu de deosebit ce anume a fost joacă în rol şi ce a fost sincer şi adevărat.

— Sună complicat.

— Este, încuviință Kate. Dar am reuşit să mă lămuresc şi-am vrut să ştii şi tu. Acum nu joc niciun rol şi nici aseară n-am reuşit pe de-a-ntregul să joc unul.

El o privi lung, încercând să-şi dea seama ce i-ar fi putut răspunde.

Efortul probabil că i se citea pe față, căci ea se grăbi să-i spună:

— Nu trebuie să-mi răspunzi. Ba nu, nici nu vreau să-mi răspunzi.

— E-n regulă.

— Mi-e teamă că nu va fi o întâlnire memorabilă. Ai fost vreodată acolo, la spital?

— Mai mult decât mi-aş fi dorit. Poate nu la fel de des ca tine.

— Deci ştii cum e.

— Cu siguranță nu mi-aş dori să mă număr printre pacienți, spuse McGrady. Dar știu câțiva indivizi pe care i-aş trimite cu mare drag acolo.

— Unul ar fi fostul tău partener.

— Şi căpitanul. Şi întreaga brigadă de moravuri. Şi tipul din desen.

— Cu toții sunt bărbați.

— Da.

— Nu te-ai gândit la nicio femeie? Vreo fată care să te fi supărat şi care să merite o lobotomie şi o doză bună de şocuri electrice?

— Nu ştiu pe nimeni de felul ăsta. N-am femei pe lista mea neagră.

Poliția şi tribunalele aveau însă destule femei pe lista neagră. McGrady şi Kate traversară curtea spitalului din parcare şi până la clădirea principală şi întâlniră de cinci ori mai multe femei decât bărbați. Din loc în loc vedeai femei în halate albe umblând în cerc. Altele zăceau în scaunele lor cu rotile, cu saliva scurgându-li-se în poală. Erau femei care se zvârcoleau urlând cu pumnii încleştați pe pardoseala holului de intrare în vreme ce asistentele treceau pe lângă ele indiferente.

Se îndreptară spre recepție. Kate îi spuse asistentului de serviciu că venise să-şi vadă sora vitregă şi îi spuse numele. Individul trase din țigară, apoi o strivi în scrumiera de alături.

— Ştii drumul?

— Da.

— Ştii regulile?

— Da.

— Atunci… distracție plăcută.

Kate o luă înainte. Pardoseala era lipicioasă. Mirosea a urină şi a fum de țigară. Apucară pe un coridor care ducea în partea din spate a spitalului. Trecură printr-o uşă metalică şi ajunseră din nou afară. O alee pavată ducea spre o construcție temporară, cu pereți din placaj, dincolo de care se înălța zidul verde al culmilor Nuuanu Pali. Kate zăbovi câteva clipe înainte de a

urca treptele, pentru a privi în jur. McGrady o imită. Locul ar fi trebuit să fie frumos, cu o asemenea privelişte, însă era ultimul loc de pe insulă unde şi-ar fi putut dori cineva să ajungă.

Intrară. Exista un birou pentru asistente, dar nu era nimeni acolo. Erau douăzeci de paturi, înşirate pe două rânduri şi fiecare dintre ele era ocupat. Erau femei care dormeau şi altele care priveau în gol, pradă unei stupori induse de medicamente. Nu era nimeni care să le supravegheze.

Kate îl conduse la unul dintre paturile din centrul încăperii. În pat era o fată brunetă, care dormea cu faţa la pernă. Îi atinse umărul, o scutură uşor, apoi o ajută să se întoarcă. Era jumătate caucaziană, jumătate asiatică. O *hapa*. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani. Asta însemna că în ’41 ar fi trebuit să fie încă la liceu, iar nu încărcată ca o marfă în Packard-ul lui Danny Boy şi nici muncind din greu într-un bordel de pe Hotel Street.

Fata privi în jur, dezorientată. Trăsăturile îi erau estompate şi privirea înceţoşată. Braţele subţiri erau pline de la încheieturi şi până la coate de înţepături şi cicatrici mai vechi.

— Dorothy?

Fata făcu un efort pentru a se ridica în capul oaselor. Se frecă la ochi şi privi în jur, confuză.

— Sunt Kate, am venit să te văd.

— Kate.

Vocea îi era hârâită, iar buzele crăpate de uscăciune.

— Ai vrea un pahar cu apă, draga mea?

— Da.

— Aduc eu, se oferi McGrady.

Era o chiuvetă lângă intrarea în salon. Găsi o cană de tablă pe o poliţă, o limpezi şi o umplu. Nu se grăbi, preferând să-i lase timp lui Kate să o trezească pe Dorothy şi să stea de vorbă cu ea. Se întoarse lângă pat. Între timp, câteva dintre femeile din paturi se mişcaseră, dar Dorothy era singura a cărei privire era vie. Se uită la ceas. Mai aveau la dispoziţie jumătate de oră până când infirmierele aveau să vină să o ducă la masă şi apoi să-i dea următoarea doză de insulină.

Îi întinse cana lui Kate, care i-o dădu lui Dorothy.

— Cum te simţi? întrebă Kate.

Dorothy bău puţină apă, iar Kate fu nevoită să o ajute să-şi ţină paharul.

— Betty mi-a furat singura pereche de chiloţi.

— Am să-ţi aduc alta data viitoare.

— Am s-o ucid.

— Ei, haide, spuse Kate cu blândețe şi-i mângâie uşor obrazul, apoi îi şterse apa de pe bărbie cu dosul mânecii. Mai vedem noi.

— …Asta dacă n-o să pună ei mâna pe mine mai întâi. Mă aruncă afară şi mă trag înapoi înăuntru. M-aruncă pe jos şi mă trag în sus. Poate că într-o bună zi n-o să mă mai întorc.

— O să avem grijă de tine, spuse Kate. Îl vezi pe prietenul meu Joe? Joe va avea grijă de tine.

— Bine.

— Vezi ce treabă bună face?

— Chiar şi acum?

— Sigur că da, draga mea, spuse Kate. El îi poate vedea. Uite… Va trebui să te întreb ceva foarte important. Dar nu vreau să te supăr. Aşa că, dacă îmi promiți că nu te superi după ce te întreb, eu şi cu Joe o să-i ducem Carolinei florile astea.

Kate îngenunchease lângă pat şi, în timp ce îi vorbea, îi masa umerii lui Dorothy. Luă florile şi i le arătă, iar ochii fetei se îmblânziră la vederea lor.

— O să-i placă mult. Sunt tare frumoase.

— Nu-i aşa? Vrei să le miroşi?

— Eu nu pot să simt mirosuri, şopti Dorothy. Betty mi-a luat nasul. L-a pus într-o cutie şi l-a trimis cu poşta aeriană taman în Shanghai.

— E-n regulă, nu-i nimic. Acum… Îmi dai voie să îți pun întrebarea importantă?

— Da.

— Şi n-o să te superi?

— Nu.

— E despre ceva ce s-a întâmplat pe vremea lui Danny Boy.

— OK.

— Îți aminteşti că într-o noapte te-a dus pe tine şi pe alte două fete la o casă şi bărbatul cu care-ai fost s-a purtat urât? Avea un cuțit şi te-a speriat.

Dorothy încremeni. McGrady ar fi putut să jure că arăta exact ca o statuie de ceară. Apoi dădu deoparte pătura şi-şi trase cămaşa peste şolduri, mai sus de coastele palide. Stătea despuiată în fața lor. Îşi puse mâinile pe burtă. Şi ridică privirea spre Kate.

— Voia să-mi taie un buzunar. Era rău, ca Betty. Doar că Betty n-are cuțit, foloseşte foarfeca.

Kate îi trase cu blândețe cămaşa în jos şi o acoperi din nou cu pătura.

— Trebuie să aflăm unde era casa aceea.

— Era întuneric.

— Ştiu că era întuneric, draga mea. Aţi fost acolo noaptea. Mai ţii minte unde locuiam atunci?

— Nu.

— Eram în casa din Waikiki. O mai ţii minte?

— Era galbenă.

— Aşa e.

Kathy îi netezi părul, iar Dorothy închise ochii. Kate îi atinse obrazul.

— Mai ţii minte cum a condus Danny Boy maşina la plecarea din Waikiki?

— El era la volan. Maşina era galbenă.

— Da, dar în ce direcţie aţi mers?

— Am trecut podul.

— Şi după aceea?

— Am luat-o spre stânga.

— La cât timp după ce-aţi trecut de pod?

— Nu mai ştiu. Destul de mult.

— Şi după aceea?

— Danny Boy ne-a spus să intrăm.

— Cum arăta casa?

— Era întuneric.

— Care e ultimul lucru pe care ţii minte că l-ai văzut cât eraţi încă pe drum?

Dorothy îşi împreună mâinile. Avea unghiile roase, iar buricele degetelor îi erau marcate de cicatrici.

— Drive-In-ul Makiki.

— Eşti sigură?

— Danny Boy mi-a spus că n-am voie să mă uit într-acolo, că până şi o simplă privire m-ar face să mă îngraş.

Kate continua să-i mângâie părul fetei. Făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o menţină trează şi să îi alunge frica.

— Casa aceea era aproape de Makiki Drive-In?

— Când am coborât din maşină se auzea muzica de acolo.

— Ce altceva îţi mai aminteşti?

— Ţin minte că era beznă sub copaci şi ne-am umplut pantofii de noroi mergând spre intrare. Casa era întunecată şi… Oo, ooo, nu!

Dorothy îşi pironi privirea în poala acoperită de pătură.

— N-ar fi trebuit să beau apă. N-ar fi trebuit… Acum Betty o să se înfurie aşa de tare…

Ridică privirea spre Kate, iar în ochii ei mari se putea citi groaza.

— Are să mă bată, spuse Dorothy.

— Nu-ți face griji, o să ne ocupăm de asta.

— Promiți?

— Da.

— Şi… am răspuns cum trebuia? Carolina o să primească florile?

Kate întoarse privirea spre McGrady, care încuviință din cap. Aflaseră tot ce era de aflat, în condițiile date.

— Sigur că da, drăguțo.

Ridică puțin pătura, cât să arunce o privire.

— O să-i ducem florile imediat. Acum dă-mi un pupic. Joe o să iasă până afară.

Kate se aplecă şi o sărută pe Dorothy pe amândoi obrajii. McGrady ieşi. Aşteptă afară, la marginea peluzei, în timp ce Kate schimba aşternutul lui Dorothy şi o spăla. Se mişcă destul de repede. Câteva minute mai târziu, ieşi şi coborî treptele. Îi întoarse spatele lui McGrady şi se sprijini cu o mână de peretele clădirii. Avea capul plecat, iar umerii îi tremurau în ritmul respirației agitate. După un timp, liniştindu-se, se întoarse spre el.

— E groaznic, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse ea. Chiar ştiu.

— Ce anume ştii?

— Ştiu c-am scăpat ca prin urechile acului. Oricare dintre noi ar fi putut fi în locul ei. Aş fi putut fi eu, acolo, înăuntru.

Ridică buchetul de flori.

— În fine… Am promis, Carolina trebuie să-şi primească florile.

Îl conduse în partea opusă a curții spitalului, unde un gard scurt înconjura un petec de iarbă năpădit de buruieni, care nu mai fusese curățat de multă vreme. Kate deschise portița şi se îndreptă spre unul dintre colțurile spațiului îngrădit. Începu să sape cu vârful piciorului între buruieni şi frunzele uscate de banian adunate acolo grămadă, până când reuşi să scoată la lumină un dreptunghi de piatră. McGrady se aplecă pentru a descifra inscripția.

CAROLINA WARWICK
1 DECEMBRIE 1943 – 2 DECEMBRIE 1943

Se ridică şi făcu un pas înapoi. Kate aşeză florile pe piatra de mormânt şi curăță cu mâna restul mizeriei care o acoperea. Apoi ieşiră împreună din micul cimitir şi se îndreptară fără grabă spre maşina lui Kate.

— A născut aici? întrebă McGrady.

— Era însărcinată în două luni atunci când judecătorul a semnat ordinul de internare.

— Cine-i Betty?

— Nu cred că Betty există, răspunse Kate. Sau cel puțin aşa sper. Pare a fi o ființă îngrozitoare, cu foarfecele ei. Şi, să ştii, îmi pare teribil de rău că n-am putut obține mai mult de la Dorothy.

— Eu n-aş fi reuşit s-o conving să-mi spună nici jumătate. Ai fost minunată.

— Acum vrei să fii drăguț…

— Vorbesc serios, spuse McGrady. E mai mult decât aveam şi voi avea un punct din care să merg mai departe.

— Asta ai de gând să faci acum? Să treci la treabă?

— Doar asta mi-a mai rămas, spuse el.

— Şi chiar trebuie să-ncepi acum?

— Nu chiar în clipa asta.

Ea trase pe dreapta şi opri motorul, apoi îl privi în ochi.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine?

— Dacă am să pot…

— N-am să-ți cer mult, spuse Kate. Sau… Nu ştiu, poate că-i mult. Dar nimeni nu face aşa ceva cu mine, nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile.

— Ce anume?

Ea arătă afară, dincolo de parbriz.

— E frumos azi, nu-i aşa?

— Este.

Într-adevăr, era o zi grozavă. Se aflau cu fața spre culmi, privind spre serpentinele care urcau spre vârf. Cerul era albastru, aproape fără pată. Cei câțiva nori răzleți rămăseseră agățați în colții ascuțiți ai culmilor abrupte.

— Hai să facem o plimbare! spuse ea. Să mergem în parcul Kapiolani. Îl traversăm, apoi coborâm spre Waikiki. Am putea lua prânzul şi să bem ceva, apoi să luăm un taxi până în centru şi să vedem un film.

El întoarse capul şi căută în gând chipul lui Sachi. Încercă să-l reţină cât mai mult timp pe retină. Se pricepea deja la asta. Nu-şi putea îngădui să-l uite. Şi nu ştia cum ar fi putut să o facă.

— Ar fi grozav, rosti el. Mi-ar plăcea să facem toate astea.

— Nu trebuie să spui mai multe, spuse ea. Ştiu deja.

— Fiindcă sunt uşor de citit.

— Eşti. Şi aştepţi pe altcineva.

El o privi fără vreun cuvânt.

— Dar asta n-ar trebui să ne împiedice să ne bucurăm de ziua asta, nu-i aşa?

El întinse mâna şi o atinse pe a ei. Ea-i luă mâna într-a sa. Avea dreptate. Puteau să-şi petreacă ziua împreună, fără vreo urmă de vinovăţie, aşa cum îi descrisese ea. Apoi, fiecare dintre ei avea să se întoarcă acasă şi să-şi vadă mai departe de rutina şi obiceiurile care dădeau sens existenţei lor izolate.

— Pare un plan bun, spuse McGrady.

45

Se plimbară prin parcul Kapiolani, apoi pe plajă. Ajunseră cu un taxi până în centru şi luară prânzul, stropindu-l cu un vin bun, la hotelul Alexander Young. Apoi, o luară la pas pe Hotel Street şi ridicară privirea spre afişul de deasupra intrării la Hawaii Theatre. Rula filmul *Spellbound*, cu Gregory Peck şi Ingrid Bergman. Lui McGrady numele acestea nu-i spuneau nimic, spre deosebire de Kate. Se aşezară la rând şi cumpărară bilete. Traversară holul larg al cinematografului, trecând pe lângă galeria cu statui şi intrară în sală chiar în momentul în care cortina se ridica de pe ecran. Fură conduşi de un uşier la locurile lor. Lumina se stinse înainte ca ei să se fi aşezat. Filmul începuse, iar uşierul se văzu nevoit să aprindă o lanternă pentru ca ei să poată vedea numerele de pe scaune.

Se aşezară unul lângă altul. Kate îl luă de braţ pe McGrady şi-şi rezemă capul de umărul lui. Nu se mişcă de-acolo până la sfârşitul filmului.

În timp ce genericul rula pe ecran, ieşiră din cinematograf, clipind des în lumina puternică a după-amiezii. Plouase, iar soarele se reflecta în sutele de băltoace adunate în gropile din asfaltul de pe Bethel Street. Ea îi arătă un taxi, iar el îi făcu semn şoferului să se apropie. Îi cerură să-i ducă înapoi în parcul Kapiolani, unde rămăsese parcată maşina lui Kate. Apoi, ea conduse pe serpentine, spre vârful Tantalus. Ajunseră sus la ora amurgului. Jeep-ul lui McGrady era parcat pe marginea drumului. Ploaia se adunase pe banchete, iar capota îi era plină de frunze de bambus aduse de vânt. O conduse până la uşă, apoi rămaseră faţă în faţă, tăcuţi.

— Am să fac eu să ne fie mai uşor amândurora, spuse ea, în cele din urmă. N-am să te invit să intri. În felul ăsta, nu va trebui să mă refuzi.

— Kate…

— Nu, aşteaptă. Ascultă-mă până la capăt. Te găsesc în cartea de telefon?

— Nu. M-am mutat relativ recent.

— În cazul ăsta, am să sun direct la centrală şi am să le cer să îmi facă legătura cu Joe McGrady. Am putea să repetăm şi altă dată ziua aceasta.

— Mi-ar face plăcere.

— Vom continua aşa cum ai să vrei tu.

Se ridică pe vârfuri, îşi împleti degetele după gâtul lui şi-l sărută de

noapte bună. McGrady ştiu pe dată că mai târziu avea să aibă mustrări de conştiinţă. Însă, în timp ce se întâmpla acel sărut, se bucură de fiecare clipă a conexiunii dintre ei.

Trecu la treabă.

Cu podul palmei, mătură apa de pe bancheta maşinii. Porni motorul şi demară la vale, pe Round Top Drive. Ajunse exact în cartierul în care voia să ajungă. Îşi amintea de Drive-In-ul Makiki, acum dispărut. Fusese demolat cât timp el era în Japonia. Acum, în locul cinematografului în aer liber se înălța un bloc de apartamente. Conduse într-acolo şi trase pe dreapta.

Coborî din maşină şi se sprijini de aripa Jeep-ului. Privi noua clădire cenuşie şi-şi aminti de firma de neon, în verde şi roz, a cinematografului în aer liber. Revăzu în gând chelneriţele cu fuste scurte şi tocuri înalte care roiau ca nişte albine de la o maşină la alta, servind hamburgeri şi milkshake-uri. Maşinile erau pline de puşti, elevi din anii terminali de la Punahou şi Mid-Pacific, dar şi soldaţi cu iubitele lor. Cu toţii aveau probabil geamurile coborâte, iar muzica răsuna la maximum din difuzoarele radiourilor. Cinematograful probabil că tresălta într-o cacofonie de sunete preluate de la cel puţin trei posturi de radio diferite. Cu siguranţă, Dorothy auzise larma de aici de la cel puţin două străzi distanţă.

Şi-o imagină, aşezată pe bancheta din spate a Packard-ului lui Danny Boy, privind pe fereastră. Era probabil speriată şi, după toate probabilităţile, drogată. Mai presus de toate însă era flămândă. Probabil nu i se permitea să mănânce decât cu acordul proxenetului.

McGrady se ridică şi privi înainte, pe stradă. Casa nu putea fi aici, era cu siguranţă în altă parte. O casă întunecată, spusese fata. John Smith o aşteptase înăuntru, cu cuţitul lui la îndemână. Oriîncotro ar fi privit McGrady, dădea peste câte-o victimă de-a lui John Smith. Începuse să le piardă socoteala.

Înaintă spre colţul străzii, cu mâinile vârâte în buzunare.

Era exact atâta lumină cât să distingă numele străzilor. Se afla la intersecţia dintre Wilder şi Liholiho. Dintre cele două, Wilder era mai umblată. Pe aici trecea traficul dinspre Manoa spre Punchbowl şi centru. Nu era chiar un bulevard major, dar existau felinare din loc în loc, şi prăvălii. Şi, mai ales, nu era o stradă întunecată. În schimb, pe Liholiho era beznă. Porni la pas de-a lungul acesteia. Erau câteva blocuri recent construite, care

păreau deja sortite intrării în paragină. La ferestre atârnau haine puse la uscat, iar peluzele laterale erau pline de gunoaie. Era posibil ca acea casă întunecată să fi fost demolată, iar în locul ei să se fi construit ceva nou. Lumea nu aşteptase ca el să ajungă aici pentru a se schimba.

Şi totuşi, între noile construcţii rămăseseră şi case vechi. Mici bungalouri şi căsuţe pătrăţoase cu cel mult două dormitoare şi acoperişuri încovoiate de vreme, garduri de lemn, năpădite de buruieni şi măcinate de putregai. Câinii lătrau ca turbaţi. La unele case se vedea câte-o lumină aprinsă pe prispă, la altele lumina răzbătea prin ferestrele deschise.

Se opri brusc. De cealaltă parte a străzii se vedea o casă aflată în umbra adâncă a arborilor de mango. Se apropie. Copacii aveau coroana deasă şi, în absenţa luminii, nici iarba nu mai creştea acolo, la poalele lor. Era doar pământ gol în curte. Fructele căzute de pe ramuri putreziseră în noroi. Mirosea a vin fermentat. Casa era acolo, îngropată sub straturi de frunze căzute şi fructe zdrobite.

Era întuneric beznă. Aici nu ardea nicio lumină pe prispă şi nici la ferestre. Era un bungalou în stil rustic, cu vreo trei camere. Cel mai probabil erau două la parter şi una la etaj. Alături se afla un garaj. McGrady privi îndelung casa, apoi aruncă o privire la cutia poştală, pe care era inscripţionat numărul. Adresa era 1547, pe Liholiho Street. Se potrivea perfect cu descrierea pe care i-o făcuse Dorothy: era o casă întunecată, situată la doi paşi de drive-in. Cu toate acestea, nu se punea problema să o percheziţioneze. Chiar dacă ar fi fost şi acum poliţist, nu putea să spargă uşa şi să cerceteze casa doar pe baza unor indicii atât de subţirele. Îşi văzu de drum.

Făcu cinci paşi şi se opri.

De-acum era conştient cât de puţin valorau regulile. Şi refuza să se lase constrâns de acestea. La Hong Kong ar fi putut pune capăt urmăririi la hotelul Empire. Atunci însă decisese să urmeze protocolul regulamentar. Avusese ulterior destul timp la dispoziţie pentru a se gândi la ceea ce ar fi putut fi.

Aşteptarea nu îi putea aduce niciun profit.

Privi în ambele sensuri ale străzii, apoi străbătu curtea întunecată până în spatele casei. Aici dădu peste o terasă pardosită cu cărămidă. Uşa din spate era încuiată, dar asta nu avea importanţă, căci era flancată de ferestre înguste, cele mai bune prietene ale oricărui spărgător. Sticla acestora se ţinea doar în chitul învechit şi sfărâmicios. Scoase pătrăţelele de sticlă, rând

pe rând, şi le aşează pe pervaz, apoi se cățără înăuntru şi aşează sticla la loc. Se retrase până când spatele său întâlni peretele şi apoi aşteptă în tăcere ca ochii săi să se obişnuiască cu întunericul. Puțea a fum de țigară, decenii întregi de fum impregnat în pereți. Vedea acum suficient de bine încât să poată înainta, pe pipăite, de-a lungul holului. Găsi bucătăria. Lumina de veghe a sobei de gătit răspândea o strălucire palidă. Aprinse două ochiuri, iar bucătăria se umplu de o lumină difuză albăstrie. Era de-ajuns însă pentru a pipăi pe suprafața mobilierului, până când mâna sa întâlni o brichetă Zippo.

Opri cele două ochiuri ale sobei, aprinse bricheta şi îşi fixă reperele.

Din bucătărie putea să vadă în camera alăturată, cea de zi. Într-o parte zări scările care duceau la etaj. Era mai bine să înceapă căutările acolo, urmând să coboare după aceea la parter. Cu cât petrecea mai mult timp aici, cu atât erau mai mari şansele ca proprietarul să se întoarcă. Dacă avea să se întâmple aşa ceva, era mai bine dacă nu s-ar fi aflat la etaj în acel moment, prins ca într-o capcană.

Reperă scările, apoi stinse bricheta, pentru a economisi combustibilul acesteia. Urcă aşadar în întuneric, aprinzând din nou bricheta doar când ajunse în capul scărilor. La etaj se afla o singură încăpere, cu ferestre spre fațadă şi spre spatele casei. Drept mobilier, văzu două paturi, cu un birou între ele şi podeaua acoperită de un covor. Se apropie de birou şi deschise primul sertar. Era plin de foi volante şi broşuri. Citi titlurile scrise cu majuscule.

BĂNCILE EVREIEŞTI ÎL SPRIJINĂ PE ROOSEVELT

MEXICANII INVADEAZĂ LOS ANGELES; FECIOARELE ALBE SUNT ÎN PRIMEJDIE

EVREII DIN TOATĂ LUMEA AU FOST PUŞI PE FUGĂ!

Erau o mulțime de astfel de tipărituri. Biroul era plin cu manifeste prost tipărite. Văzu caricaturi grosolane reprezentându-i pe evrei sau pe negri, ca pe nişte personaje din desenele animate.

Văzu o ilustrație cu Hitler călărind globul pământesc. Găsi o hartă a Statelor Unite cu o svastică neagră desenată în zonele de câmpie. În fundul sertarului găsi un obiect de argint. Era cam de dimensiunile unei insigne de polițist. O scoase şi se pregătea să o studieze la lumina brichetei, când prin geamul dinspre stradă pătrunse o lumină puternică.

Faruri! O maşină tocmai intrase pe alee.

Închise capacul brichetei şi apoi sertarul biroului.

Afară, suspensiile vechi ale maşinii scârţâiră. Maşina se oprise, motorul se opri la rândul lui şi farurile fură stinse. McGrady se îndreptă spre fereastra care dădea în spate. Era culisantă, cu cercevea dublă. O deblocă şi o deschise. Tocmai se strecura afară când de jos se auzi uşa deschizându-se. Stând în genunchi pe acoperişul cu şindrilă din hârtie gudronată, culisă în jos fereastra, apoi se târî spre colţul acoperişului. Nu era foarte înalt, doar vreo trei metri până jos. Ar fi putut să sară. Observă însă creanga unui arbore de mango care atârna peste acoperiş. Alese să coboare pe acolo, reuşind astfel să păstreze liniştea. Se legănă un pic pe creanga rebelă, apoi se deplasă spre trunchiul copacului, iar de acolo se lăsă să alunece până jos şi se piti în spatele lui.

În casă se aprindeau luminile. McGrady aterizase pe laterala casei. Se strecură până lângă perete, apoi înaintă, lipit de acesta, spre partea din faţă a casei. Mergea aplecat, astfel încât să nu depăşească ferestrele. În faţă existau mai multe potenţiale ascunzişuri. Ajunse în dreptul altui arbore de mango şi se piti în spatele lui.

Bărbatul care tocmai intrase în casă se afla acum în bucătărie. Silueta sa se încadra în fereastra bucătăriei, ca în ramele unui tablou. Proprietarul casei ridică privirea, surprinzându-şi poate reflexia în geamul bucătăriei. McGrady se agăţă de trunchiul arborelui, ţinându-se strâns. Ani de zile se consolase cu gândul că nu avea să-şi găsească răspuns la toate întrebările, că avea să fie nevoit să rezolve cazul ignorând zonele albe din peisajul întâmplărilor din acest caz. De-acum însă, totul se schimbase. Avea să afle tot ce era de aflat. Anumite lucruri ce păruseră lipsite de sens vreme de patru ani căpătaseră acum un înţeles. Avea să obţină însă şi mai mult de atât. Avea să îl oblige pe acest individ să plătească pentru toate.

Bătrânul cel uscăţiv aflat în bucătărie îşi lăsă în jos ţigara şi scoase din buzunar un inhalator de benzedrină. Îşi vârî flaconul într-o nară şi inspiră scurt. Apoi se întoarse cu spatele la fereastră şi dispăru.

McGrady profită de ocazie. Ieşi din curte şi traversă strada. Mergea repede, cu mâinile în buzunare. Pornise înapoi, spre intersecţia cu Wilder Street, unde-şi parcase Jeep-ul. Păstrase bricheta Zippo a căpitanului Beamer. În buzunar avea şi insigna de argint pe care o subtilizase din camera de la etaj. Nu-şi făcea griji fiindcă le subtilizase. Putea să le înapoieze oricând dorea. Căci, cu siguranţă, avea să se întoarcă aici destul

de curând.

46

Era pe Merchant Street, rezemat de portbagajul unei maşini parcate lângă trotuar, la câteva clădiri distanţă de sediul poliţiei. Spre apus, cerul se învolbura în nuanţe de portocaliu şi violet. În noaptea trecută se întorsese acasă, dormise şi, când se trezise, ştia ce avea de făcut. Chiar dacă nu-i plăcea această concluzie, ştia că asta era singura cale. Îşi petrecuse ziua verificând anumite informaţii şi pregătindu-se.

Un grup de bărbaţi ieşi din sediul poliţiei. Rămaseră o vreme la colţul străzii, sporovăind, apoi se despărţiră. Patru dintre ei se îndreptară spre *Royal*, să bea ceva. Cel de-al cincilea porni în direcţia opusă. Nimic surprinzător: de-acum era un om la casa lui, acasă îl aşteptau nevasta şi fiul.

McGrady îşi dădu pălăria pe spate. Voia să fie văzut. Îşi duse mâinile la spate, între şale şi portbagajul maşinii, simţind conturul revolverului calibrul 45 vârât la centură. Ultima oară când apăsase pe trăgaciul acestuia, ucisese un om. Se aştepta ca data viitoare când avea să o facă să ucidă iar.

Fred Ball se opri pe trotuar, la trei metri şi jumătate distanţă. El şi McGrady se priviră în tăcere. Vânătăile din jurul ochilor lui Ball nu mai erau chiar atât de negre, începuseră să vireze spre violet. Ochii îi erau injectaţi. Pe frunte avea o tăietură prinsă cu copci şi un plasture îi acoperea rădăcina nasului.

— Ar trebui să porţi nişte ochelari fumurii, sugeră McGrady.

Ball îşi împreună degetele şi-şi pocni încheieturile, apoi îşi scutură mâinile, ca să-şi relaxeze coatele.

— Nu credeam că o să vrei să îmi oferi o revanşă.

— Dacă vrei să o luăm de la capăt, putem să o facem. Voiam doar să stăm de vorbă, dar mie-mi convine şi aşa. Tu alegi.

— Toată lumea ştie că dacă ar fi fost o luptă cinstită, acum ai fi mort.

McGrady începu să râdă.

— Nici tu nu ştii ce înseamnă o luptă cinstită.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi fac cinste cu o bere şi să-ţi spun o poveste. Iar apoi vreau să te ajut să dobori un om. Va fi cea mai mare lovitură a vieţii tale.

— Nu-ţi datorez nicio favoare, McGrady.

— Nu, dar ştiu pe cineva care ne e dator amândurora.

— Dacă toate astea au legătură cu Molly, îţi promit că ai să-ţi culegi

dantura din closet de fiecare dată când ai să te-apleci.

— N-are legătură cu Molly, spuse McGrady. Hai, să o luăm din loc. N-ar trebui să stăm de vorbă aici în stradă.

— Am văzut capcane mai inteligente, să ştii.

— Fred, ascultă-mă… erai partenerul meu când au început toate astea. Vreau să-ți ofer şansa de a fi în miezul lucrurilor până la capăt.

— Iisuse, McGrady, iar cazul ăla? Încă te mai încăpățânezi să-l dezlegi?

— Nu-i vorba de caz, e vorba de blestemata mea de viață. Şi de a ta. Când mergi acasă şi ea te întâmpină în prag, tot la asta ți se întoarce mintea. Niciunul dintre noi nu se va simți în largul lui până când n-o să îi punem capăt.

Ball rămase locului, privindu-l. Muşchii maxilarelor îi erau încordați, de parc-ar fi încercat să muşte dintr-un lacăt de fier.

— Mie mi-e bine aşa cum sunt.

— Sigur că da, spuse McGrady.

Se ridică de lângă portbagaj, deschise portiera maşinii şi urcă pe locul pasagerului, adăugând:

— Urcă la volan şi hai să mergem.

Intrară într-un birt de pe South King Street. Undeva în spate se desfăşura o partidă de cărți. Era gălăgie acolo, se vorbea în trei sau patru limbi. În față însă, cârciuma era pustie. Ball intră într-un separeu de lângă fereastră şi se aşeză. McGrady se apropie de bar şi se apucă să bată cu palma în tejghea până când uşile batante care dădeau spre bucătărie se deschiseră şi un bărbat îşi făcu apariția. McGrady ceru două beri şi le cără în separeu. Îi oferi una lui Ball şi se aşeză față în față cu acesta. Îşi strecură revolverul în poală, ca să-l poată folosi la nevoie, trăgând pe sub masă. Spera să nu aibă nevoie de el.

— Vrei să îți povestesc tot, de la început?

— Dă-i drumul.

Îi povesti tot, de la aterizarea pe insula Wake până în momentul în care debarcase de pe *Missouri*. Nu pomeni nimic de Sachi, Ball nu avea de ce să afle despre ea. Îi spuse despre desenul primit de la Emily Kam. Depăşi episodul cu Kate – care, din nou, nu-l privea pe Ball – şi trecu direct la cele aflate de la Dorothy. Îi explică lui Ball cum pornise pe urmele amintirilor ei şi cum găsise casa.

— Şi ce-ai făcut, pur şi simplu ai pătruns acolo, prin efracție?

— Ai de gând să mă arestezi pentru asta?

— A cui e casa? A lui John Smith?

McGrady băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo insigna de argint. Înfăţişa un vultur cu aripile deschise ce ţinea în gheare un scut pe care era gravat steagul american. Părea un obiect pur american, cu excepţia simbolului de pe scut şi a inscripţiei în germană care îl înconjura. O împinse peste masă înspre Ball.

— Casa e a cuiva care e pasionat de chestii de genul ăsta.

Ball privi insigna şi sprâncenele i se înălţară a uimire.

— Al naibii să fiu dacă aia nu e o svastică nazistă!

— N-am mai văzut nicăieri o astfel de insignă. A trebuit să întreb în dreapta şi-n stânga. Azi după-masă am dus-o la Schofield, m-am gândit că s-ar putea să găsesc acolo pe cineva care să-mi poată spune ce e cu ea.

— Şi?

— E o insignă a Alianţei Germano-Americane. Cel care deţine o astfel de insignă are un rang înalt în organizaţie.

— Şi cine e respectivul?

— Şeful tău.

— Poftim?

— Mereu am ştiut că e ceva în neregulă cu el, spuse McGrady. Felul în care a tratat acest caz, de la bun început, mi-a dat de înţeles că era ceva putred la mijloc. Am crezut că se purta aşa doar fiindcă nu putea să mă înghită. Dar e mult mai grav, de fapt.

— Vorbeşti despre Beamer. Căpitanul Beamer e tipul în cauză. Asta încerci să-mi spui.

— Da.

— Dar el nu stă pe Liholiho Street. Locuieşte pe strada mea, la vreo câteva case distanţă. Am fost eu însumi la el acasă.

— Poate că nu locuieşte acolo, dar casa îi aparţine, spuse McGrady. Azi-dimineaţă am fost la Biroul de Cadastru, de cum au deschis. Am căutat dosarul casei. A cumpărat-o în 1935. Nu există o ipotecă şi nici vreo sarcină asupra imobilului. A luat-o cu banii jos. Un cartier general pentru cealaltă viaţă a lui.

Ball răsuci insigna în mâinile lui ca nişte lopeţi. Acoperi svastica cu degetul mare.

— Insigna asta ar fi de-ajuns ca să zboare din poliţie, spuse el. Mai are şi altele de felul ăsta acolo, în casă?

— Destule.

— Atunci chiar nu mai are importanță restul. Alianța e o organizație ilegală.

— Nu-i vorba doar de Alianță. Şi restul e cât se poate de adevărat. Beamer a fost complice.

— Explică-mi.

— Naziştii şi japonezii lucrau împreună, pentru binele cauzei comune. I-au ucis pe copiii ăia ca să păstreze secretul lui Yamamoto. Ce-a fost bun pentru japonezi a fost bun şi pentru Germania.

— Iisuse Hristoase!

— Crede-mă, poți pierde nopți întregi gândindu-te cum ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat.

Ball mai privi odată insigna de argint. O cântări în mână, apoi i-o înapoie lui McGrady. Erau de-acum la cel de-al doilea rând de beri. Ball ridică halba şi închină.

— Trebuie să-ți spun… Mă bucur că-i Beamer, spuse Ball. Fascistul naibii! Şi mai ştii un lucru?

— Ce anume?

— O să-mi facă plăcere să i-o tragem. O să savurez fiecare clipă.

— De-aia te-am chemat şi pe tine. Vreau să-mi arăți cum se face.

Ball îşi goli halba, apoi arătă spre ochii săi vineți.

— Credeam că eşti convins că suntem mai buni de-atât.

— Se pare că nu suntem.

— Prin urmare, ai de gând să-ți ceri scuze?

— Nu.

— Sincer, te-aş fi disprețuit dacă ai fi făcut-o.

Găsiră un magazin cu articole gospodăreşti care era încă deschis: City Mill, lângă cheiul 38. Ajunseră exact la ora închiderii. Cumpărară şase metri de frânghie de jumătate de țol. Ball avea la el cuțitul cu mecanism, puteau să taie frânghia la dimensiunile dorite, dacă avea să fie cazul. Revenind în maşină, Ball deschise torpedoul. Mai avea acolo o bucată de țeavă de plumb şi două boxuri de alamă, precum şi un revolver calibrul 22 vechi, probabil arma sa de rezervă.

— Oare ce căuta acolo azi-noapte? se întrebă Ball. Trecuse să-şi citească corespondența?

— Probabil, fu de părere McGrady. Nu-i genul de corespondență pe care

să o laşi neridicată, la dispoziţia vecinilor.

Urcară în maşină şi se îndreptară spre casa de pe Liholiho Street numărul 1547. Maşina lui Beamer era parcată pe alee, dar în momentul acela erau cam mulţi potenţiali martori prin preajmă. La casa de peste drum era un soi de adunare. Pe terasă se aflau vreo zece-cincisprezece oameni. Nu era de bun augur.

— Hai să ne mai învârtim puţin pe-aici, propuse Ball. La un moment dat tot au să termine şi-au să se care, iar atunci vom putea trece şi noi la treabă.

— Şi dacă Beamer pleacă între timp?

— Atunci o să-l căutăm la cealaltă casă a lui.

— Aş prefera să o facem aici.

Ball demară din nou. Făcură o tură largă, pornind pe Wilder Street, iar de acolo pe străzile din Punchbowl. Ridicând privirea, McGrady văzu culmea Tantalus. Luminile erau aprinse la Kate acasă. Era singurul punct luminos între hectarele de junglă. Lăsase uşa deschisă larg pentru el, nu trebuia decât să se hotărască să intre. Întoarse privirea. Ball trase pe dreapta, în dreptul unei cabine telefonice.

— Aşteaptă-mă o clipă, spuse el. Trebuie să sun acasă, să-i spun că voi întârzia.

— E-n regulă.

Ball coborî, intră în cabină şi introduse o fisă. McGrady îl urmări vorbind câteva secunde, apoi deschise torpedoul şi luă cele două boxuri. Voia să ţină ceva în mână, să aibă ce să strângă în pumni. Ball reveni la maşină şi porniră din nou. Hoinăriră vreme de cincisprezece minute, apoi făcură cale întoarsă.

De data asta, Liholiho Street revenise la starea ei normală. Era întuneric şi pustiu. Oamenii adunaţi la casa de vizavi fie intraseră în casă, fie îşi luaseră maşinile şi plecaseră în treaba lor. Maşina lui Beamer era tot acolo.

Se îndreptară spre casă, care avea ferestrele luminate. Dinăuntru se auzea muzică la radio. Ajunseră în faţa uşii, iar Ball apăsă butonul soneriei. McGrady rămase deoparte, în afara razei vizuale.

McGrady îl auzi pe Beamer păşind spre uşă. Auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa se deschise.

Urmă o clipă de tăcere. Era surprins să-l vadă pe Ball în faţa uşii sale. La această adresă.

— Ce cauţi aici?

— A apărut un indiciu nou în cazul Lake şi-am vrut să vă cer părerea.

— Lake… Despre ce vorbeşti? Şi cum…

— Veronica Lake. Tocmai a apărut în oraş. Iar asta e o problemă.

Beamer deschise larg uşa.

— Veron…

Nu mai apucă să termine cuvântul. Pumnul lui Ball îl făcu să amuţească. McGrady ieşi de după uşă şi-l ajută pe Ball să-l împingă pe căpitan în interior, înainte ca acesta să se prăbuşească în pragul intrării. Îl răsuciră şi-l lipiră cu faţa de perete, McGrady îi imobiliză mâinile la spate, iar Ball împinse uşa cu piciorul, închizând-o.

— Unde l-ai lovit? întrebă McGrady.

— I-am dat doar un pumn în burtă.

— Nu prea i-a căzut bine.

— Se pare că nu.

Beamer se înmuiase şi respira cu greutate. Răsuflarea îi suna precum nişte foale vechi, găurite. Era în uniformă, dar îşi scosese centura. Îi rupseseră cămaşa trăgând de el mai devreme. Ball îl ţinea de ceafă, ca pe-un câine de pripas. McGrady observă o ţigară aprinsă căzută pe podea. Fumega, arzând o gaură în lemnul de esenţă tare. O strivi sub călcâi, apoi îl apucară pe Beamer de subsuori şi îl târâră până în bucătărie.

Ball făcu un semn din cap spre un scaun de lemn.

— Uite, ăla ar fi taman bun.

Avea dreptate. Scaunul avea şi cotiere, urma să fie perfect pentru ce aveau ei în minte. Îl răsuciră pe Beamer, lăsându-l să cadă pe scaun. Apoi McGrady imobiliză mâinile bătrânului. Ball avea asupra lui două perechi de cătuşe. Se folosi de ele pentru a-l lega de cotiere, câte o pereche pentru fiecare mână. Apoi McGrady îl ţinu de picioare, câtă vreme Ball folosi frânghia pentru a-l lega la nivelul gleznelor de picioarele scaunului.

Ball dădu ocol scaunului, îl înclină pe spate şi-l târî până în sufragerie. Picioarele scaunului lăsară două zgârieturi paralele pe podea. Îl întoarse şi-l aşeză pe Beamer cu faţa la masă. Beamer încă încerca să-şi recapete răsuflarea. Începea să-şi regăsească puterile dar nu avea importanţă. Nu se putea clinti.

— Aşază-te şi stai niţel de vorbă cu el, spuse Ball. Vreau să arunc o privire în jur, să-i văd mizeriile naziste.

— Vezi sus, la etaj.

Ball privi în jur. Ochi scările şi se îndreptă într-acolo. McGrady îşi trase un scaun şi se aşeză, rezemându-şi coatele pe masă. Beamer încerca să pară

încrezător şi inflexibil, iar gura i se strâmbase într-un rânjet.

— Degeaba rânjeşti, spuse McGrady. Nu te cred. Eşti speriat de moarte. Spaima ta pute până aici.

Beamer nu-i răspunse. McGrady băgă mâna în buzunar, scoase insigna de argint, dar nu i-o arătă, ci se mulţumi să o păstreze în pumn.

— Acum ştiu aproape tot, spuse McGrady. Ajută-mă să umplu golurile şi n-am să-l asmut pe Ball asupra ta.

Nările lui Beamer fremătară, iar rânjetul i se lărgi, scoţându-i la iveală dantura îngălbenită. Fred Ball răcni, de la etaj:

— Pe toţi dracii, Joe! Îl paşte spânzurătoarea!

McGrady rosti, calm.

— Ca să revin… La sfârşitul lunii noiembrie 1941 l-ai sunat pe Danny Boy O'Brian. I-ai cerut să-ţi aducă aici trei fete, voiai să le oferi oaspeţilor tăi puţină distracţie, ca o gazdă bună ce eşti. Nu-i aşa?

Beamer se mulţumi să se holbeze, iar McGrady continuă:

— Când eram la autopsie, iar eu şi colonelul am întins-o pe Miyako Takahashi pe masă, ca el să poată să o taie, ai leşinat. Dar n-a fost din cauză că ţi-au slăbit genunchii, nu-i aşa? Motivul a fost altul: ai descoperit cât se poate de concret la ce ai fost complice.

McGrady nu aştepta vreun răspuns şi nici nu primi vreunul. În schimb, auzi paşii grei ai lui Ball pe trepte. Acesta reveni, ducând în mână o bucată de pânză roşie.

— Ia uite ce-am găsit, Joe! spuse el.

Desfăşură pânza şi o ţinu sus, ca să se vadă mai bine. Era un steag nazist. Beamer refuză să ridice privirea, aşa cum nu-l privea nici pe McGrady.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Ball.

— Am o oarecare idee.

Discutau între ei, fără să se uite la Beamer, dar toţi trei ştiau că i se adresau tocmai acestuia.

— Din acest moment, putem să-i facem orice vrem noi. Când vor vedea ce e acolo sus, nimeni n-o să mai dea o ceapă degerată pe orice i-am face. A început deja să ciripească?

— N-a scos o vorbă.

— Lasă-mă pe mine.

— Bineînţeles.

Încercase să ignore sunetele care veneau dinspre sufragerie în ultima

jumătate de oră. Se apucase să răscolească prin casă. Acum ajunsese în dormitor. Găsi mai multe manifeste. Un exemplar din *Mein Kampf*. Un teanc de articole decupate din ziare. Gusturile lui Beamer erau cât se poate de uşor de ghicit, judecând după ce găsise. Îi plăcea să citească despre masacrarea evreilor. Adora victoriile germanilor şi colecţiona fotografii cu oameni morţi de foame în spatele gardurilor de sârmă ghimpată.

Şi totuşi, ceea ce găsi ulterior înrăutăţi şi mai mult situaţia. În şifonier descoperi o colecţie de albume de fotografii, pline de pornografie. Le răsfoi. Albumele fuseseră probabil asamblate de Beamer însuşi, pe vremea când lucra la moravuri. El şi tovarăşii lor nu-şi pierduseră timpul. Adunau fete de pe stradă, le aduceau la secţie şi le fotografiau goale, în diferite poziţii sau în timpul actului sexual. Beamer însuşi apărea în unele dintre fotografii. Se distrase de minune.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre ceea ce trăia acum căpitanul. Din celălalt capăt al holului i se auzeau scâncetele de câine bătut. Ball nu scotea o vorbă. Îşi folosea doar mâinile. Se pricepea însă de minune să se facă înţeles, iar Beamer pricepea ceea ce i se spunea. De data asta, McGrady nu se simţea câtuşi de puţin deranjat de violenţa folosită.

McGrady atacă patul. Găsi o armă de calibrul 38 sub pernă şi un A-44 pe noptieră. Mai devreme găsise un Luger nemţesc în bucătărie şi un pistolet calibrul 22, dintre cele ce se purtau ascunse la gleznă, pe fundul unei cutii cu reviste, lângă vasul de toaletă. Beamer făcuse pregătiri serioase pentru eventualitatea în care cineva l-ar fi găsit aici; cu toate astea, Ball îl doborâse doar cu un pumn în stomac.

McGrady răsturnă salteaua de pe pat şi ridică somiera cu arcuri. Căptuşeala subţire a saltelei avea o mică tăietură. O lărgi şi scoase de acolo o agendă de buzunar. Era plină, din scoarţă în scoarţă, cu scrisul tremurat al lui Beamer.

Din încăperea cealaltă, îl auzi pe Ball spunând ceva, dar nu reuşi să înţeleagă ce anume. Beamer îl auzi însă, căci începu să urle. Nu dură mult, căci Ball îi curmă răcnetul aproape imediat, doar el ştia cum. McGrady închise uşa şi se aşeză pe podea să cerceteze agenda.

Erau multe nume şi numere de telefon. Nimic explicit legat de John Smith. Agentul special Shivers avea să înnebunească încercând să despartă indiciile bune de pistele moarte.

Auzi o bătaie în uşă. McGrady se ridică şi vârî agenda în buzunar. Traversă încăperea şi deschise uşa. Ball îşi scosese haina, îşi suflecase

mânecile şi îşi ştergea mâinile cu un prosop umed.

— E gata să vorbească.

— Da?

— Sunt aproape sigur.

Reveniră în sufragerie împreună. Beamer era aşezat pe scaun şi avea steagul nazist înfundat în gură. Ball reuşise să-l înghesuie aproape tot, mai rămăsese pe-afară doar o bucată de dimensiunile unei batiste.

— I-am spus că, dacă tot nu vrea să vorbească, ar putea face măcar un lucru util: să ne-ajute să facem steagul ăsta nazist să dispară.

Beamer era vânăt la faţă şi ochii stăteau să-i sară din orbite. Obrajii îi erau umflaţi ca nişte baloane şi gâtul îi era tumefiat.

— N-a reuşit să-l înghită pe tot, urmă Ball. Aşa că l-am întrebat: eşti gata să stai de vorbă cu Joe?

— Şi?

— Greu de spus, dar mi s-a părut c-a dat din cap, spuse Ball.

— Poate.

Ball prinse capătul steagului care atârna din gura lui Beamer şi se apucă să tragă de el. McGrady avea senzaţia că asistă la un număr de magie. Douăzeci de centimetri de steag deveniră treizeci, şaizeci, apoi un metru. Odată cu ultima bucată, din gură se prelinse şi un fir de vomă, care ateriză în poala lui Beamer. Bătrânul se încovoie, încercând să tragă cât mai mult aer în piept.

— Cred că i-a făcut bine tratamentul, spuse Ball. Vezi? Cred că-i cel mai lung interval pe care l-a petrecut fără să fumeze.

McGrady se aşeză din nou în faţa lui Beamer şi îl privi pe acesta cum se străduia să respire. Aşteptă. Nu se grăbea nicăieri. N-avea unde altundeva să meargă şi nu-l aştepta nimeni acasă.

— Da sau nu, rosti McGrady. Ai avut o legătură cu cineva din Alianţa Germano-Americană, cineva aflat pe continent, care-ţi transmitea instrucţiuni din vreme în vreme.

Beamer încercă să înghită şi se înecă. Tuşi şi scuipă nişte fiere.

— Am spus că vreau un da sau un nu, spuse McGrady.

Beamer încuviinţă din cap.

— În noiembrie 1941, contactul respectiv ţi-a transmis că urmau să sosească doi prieteni comuni şi ţi-a cerut să îi ajuţi. Casa asta nu-i doar locul tău de joacă. E o casă conspirativă, un punct de întâlnire pentru membrii Alianţei. Ei ţi-au dat banii să o cumperi. Da sau nu?

Beamer ezită. Ball îi şterse un dos de palmă. McGrady aşteptă ca acesta să-şi revină.

— E adevărat ce-am spus mai devreme?

Beamer mormăi ceva, dar nu se auzi niciun sunet. Începu să plângă, fie de durere, fie din pricina umilinței. Îşi ridică mâna dreaptă, atât cât îi permiteau cătuşele. Arătă spre gât şi clătină din cap. Apoi mimă scrisul.

— Vrea un stilou, deduse Ball. Vrea să ne scrie răspunsul.

Beamer confirmă din cap, lăsând să cadă stiloul imaginar. Apoi îşi întinse degetul arătător şi mijlociul, ținându-şi degetele îngălbenite la distanță de un centimetru. Mai întâi McGrady se gândi că voia o foarfecă. Apoi pricepu. Bătrânul ticălos voia să fumeze. Ball înțelese şi el.

— Vezi dacă poți să găseşti o hârtie şi un stilou, spuse Ball. Şi adu-i şi pachetul de Lucky Strike din bucătărie. Iar dacă te-mpiedici cumva de o bere, ad-o încoace, mi-ar prinde bine. S-ar putea să mai stăm aici o bucată de vreme.

Ball pescui din buzunar cheia cătuşelor şi îngenunche lângă Beamer. McGrady ieşi, îndreptându-se spre bucătărie. Găsi un blocnotes lângă telefon şi, într-un borcan de jeleu, mai multe creioane şi stilouri. Luă pachetul de Luckies şi aruncă o privire în frigider. Văzu berea, dar nu se osteni să o ia.

Reveni în sufragerie. Beamer era aplecat asupra mesei. Mâna dreaptă îi era dezlegată. McGrady scoase o țigară din pachet, şi-o puse între buze şi o aprinse cu bricheta lui Beamer, apoi îi oferi țigara. Aşeză blocnotesul şi stiloul în fața căpitanului. Acesta trase cu sete din țigară. Încercă să tragă în piept şi se înecă cu fumul. Țigara îi căzu în brațe, apoi i se rostogoli între picioare. Înainte ca Beamer să apuce să o recupereze, Ball îl apucă de mână.

— Tu m-ai dat de gol, nu-i aşa? spuse McGrady. Nu-ți puteai permite riscul ca eu să îl prind pe John Smith. Aşadar i-ai dat o telegramă şi l-ai avertizat în privința sosirii mele. I-ai spus şi că aveam un martor. O fată pe nume Emily Kam.

Beamer se zvârcolea pe scaun, încercând să ajungă la țigară.

— I-ai dat o telegramă, nu-i aşa? insistă McGrady.

Beamer încuviință, iar Ball îi eliberă mâna. Beamer îşi vârî mâna între picioare şi luă țigara, aşezând-o pe marginea mesei.

— Uite ce vreau eu, urmă McGrady. Hai să începem cu numele adevărat al lui Smith.

Mâna lui Beamer tremura. Începu să scrie. Literele erau înclinate şi

mărunte. McGrady fu nevoit să se aplece pentru a distinge ceea ce scrisese.

Nu mi-au spus niciodată numele lui adevărat.

Nimic surprinzător. Totuşi, merita să încerce.

— Era neamț?

Beamer nu se mai obosi să scrie, ci doar încuviință din cap. Afară, un câine începu să latre. Ball se apropie de geam, agăță cu un deget perdeaua şi se înclină pentru a privi afară.

— Ți-a lăsat o adresă poştală, spuse McGrady. Un loc în care să-l poți contacta.

Beamer încuviință din nou.

— Scrie-mi adresa aici.

Beamer luă stiloul şi-l ținu deasupra hârtiei, fără să scrie însă. Părea că se gândeşte, încercând să îşi amintească.

— Găsesc adresa aici? întrebă McGrady, aşezând agenda cu copertă neagră pe masă.

Expresia de pe chipul lui Beamer îl trădă. Prezența agendei era semn rău. Ceea ce conținea avea să îl îngroape. Clătină din cap, fără să ridice însă stiloul de pe hârtie. Mâzgăli ceva pe pagină.

Nu e acolo. Trebuie să mă gândesc.

— Gândeşte-te mai repede, îl îndemnă McGrady.

— McGrady, spuse Ball. Ia vino un pic încoace.

McGrady îl ocoli pe Beamer şi se apropie de fereastră. Ball îi făcu loc şi priviră amândoi afară. Vizavi de casa lui Beamer, pe partea cealaltă a străzii, era parcată o maşină a poliției din Honolulu.

Farurile erau aprinse, dar nu era nimeni înăuntru. Câinele lătra isteric în continuare.

— Ce părere ai? întrebă Ball în şoaptă.

— Poate că e doar…

McGrady auzi un clinchet. Sunetul scos de un arc în contact cu o suprafață metalică. Se întoarse brusc.

Înainte să-şi fi încheiat mişcarea, avea deja în mână revolverul calibrul 45 de la centură. Beamer scosese un revolver de sub masă şi începuse să-l îndrepte spre spinarea lui Ball. McGrady intui unghiul de tragere şi profită

de şansa oferită, apăsând pe trăgaci. Până acum, toate cartuşele care plecaseră din acest încărcător îşi atinseseră ținta. Nici de astă dată nu se întâmplă altfel.

Beamer încasă glontele în frunte.

Ball se întoarse, la rândul său. Nu avea arma în mână, nici măcar nu încercase să o scoată. Clipea des, neînțelegând ce se întâmplase. Îl ridică pe Beamer, care zăcea în scaun, inert. Jumătate din calota craniană îi lipsea, în punctul de ieşire al glonțului. Aruncă o privire la vitrina cu porțelanuri din spate, împroşcată de sânge şi de materie cenuşie. Observă că Beamer încă mai ținea în mână un pistol de calibrul 38.

Buzele lui Ball se mişcau, dar McGrady nu îl putu auzi, la început.

— Probabil avea revolverul fixat sub masă, opină McGrady. I-am găsit armele împrăştiate în toată casa.

— Futu-i…

Ball se scobea în urechi. Încăperea era mică, nu exista covor, iar pereții erau de cărămidă. Împuşcătura răsunase în spațiul închis la fel de tare ca explozia unui baton de dinamită.

— Se pregătea să te împuşte în spate.

Ball înghiți în sec. Se clătina, amețit. Făcu câțiva paşi şi ridică privirea spre cadavrul lui Beamer. Se văzu nevoit să se sprijine pe colțul mesei. Sub ochii lor, pistolul lunecă dintre degetele lui Beamer şi căzu cu zgomot pe pardoseală. McGrady îngenunche şi privi sub masă, descoperind un mecanism cu arc fixat sub tăblie.

— Îți dai seama cum arată scena asta, văzută din exterior?

McGrady se ridică şi înțelese încotro bătea fostul său partener. Avea în față un om bătrân, legat cu cătuşe de un scaun. Fusese bătut, degetele mici de la mână îi fuseseră frânte, fusese sugrumat. În cele din urmă, fusese executat. Toate astea erau cam greu de explicat cuiva din afară. Şi totuşi, aveau să fie nevoiți să găsească o explicație în următoarele treizeci de secunde, dacă polițistul de vizavi auzise împuşcătura.

— Ce se mai întâmplă afară? întrebă McGrady.

Ball se apropie de fereastră şi trase deoparte perdeaua. Îşi făcu mâinile căuş şi privi afară. Mai mulți câini se alăturaseră istericului de până atunci. Câini se găseau peste tot, întotdeauna.

— Nu văd nimic. Ba nu, stai…

McGrady se apropie şi el şi se uită. Un polițist în uniformă ieşi din casa de peste drum. Parcurse aleea şi urcă în maşină. Rămase pe loc o vreme,

părând a scrie ceva, apoi porni motorul şi plecă.

— E-n regulă, spuse McGrady.

— Trebuie să mă aşez.

Era un scaun chiar lângă el, dar avându-l în faţă pe Beamer, Ball n-avea să se simtă mai bine prea curând. Prin urmare, se mutară în bucătărie. Ball se rezemă de masă, apoi se lăsă să alunece în jos şi se aşeză direct pe podea.

— Futu-i…

— Nu te mai gândi la asta.

— I-am întors spatele.

— Şi eu i-am întors spatele, iar el chiar asta aştepta. Probabil ne păcălise că nu putea să vorbească, tocmai ca să îl descătuşăm şi să-l ducem mai aproape de masă şi de arma pe care o ştia ascunsă acolo.

— Trebuie să mă gândesc.

Ball îşi duse mâinile la tâmple, iar McGrady se îndreptă spre frigider, îl deschise şi luă două sticle de bere. Reveni şi-i întinse una lui Ball.

— Iisuse, McGrady…

— Ai spus-o mai devreme.

— Ce-am spus?

— Că ţi-ar prinde bine o bere.

Ball bău, strâmbându-se din pricina gustului. Goli sticla şi o aşeză pe podea, alături. Apoi îşi ridică din nou privirea spre McGrady.

— E-n regulă acum, spuse el. Sunt bine. Da, sunt bine.

— Ce spui? Ce facem mai departe?

— Tu ai să te cari. Dispari. Ţi-ai lăsat amprentele pe undeva?

— Am şters tot ce am atins.

— Sper că aşa e, spuse Ball. Eu am să mai aştept aici încă o oră. Apoi am să-l sun pe Gabrielson, la numărul de-acasă. Am să-i spun că l-am căutat pe Beamer în legătură cu un caz şi am găsit uşa deschisă. Am intrat să văd dacă e totul în regulă. Se pare că Beamer s-a luat la trântă cu amicii lui nazişti.

— Vor vrea cu toţii să ştie de unde ştiai de casa asta, va trebui să inventezi ceva cât mai plauzibil.

— Acum doi ani m-a sunat de-aici. I se stricase maşina şi m-a rugat să vin să-l iau, ca să ajungă la secţie.

— Presupun că va ţine. Aşa se explică de ce n-ai intrat în casă atunci.

— Îţi dai seama că dacă agenda pe care ai găsit-o nu conţine ceea ce te interesa, s-a terminat? Nu vom mai avea cum să obţinem nimic altceva.

— Vom vedea.

— Hai, du-te, spuse Ball. Ia-o pe jos vreo trei kilometri înainte să chemi un taxi. Nu de alta, dar vor verifica cu siguranță apelurile la firmele de taximetrie din toată zona Makiki.

— S-ar putea, spuse McGrady. Ori poate va fi cum ai spus tu mai devreme. Vor găsi toate rahaturile naziste şi vor căuta să treacă sub tăcere întreaga poveste.

Ball se ridică. Porniră împreună spre uşa din față. McGrady se pregătea să iasă, când Ball îl opri. Îşi puse mâna pe umărul lui McGrady şi îl obligă să se întoarcă spre el.

— Joe.

— Ce e?

— După ce ai aflat despre Beamer, te-ai întrebat probabil de ce te-a trimis să lucrezi cu mine, spuse Ball. De unde ai ştiut că nu-s omul lui?

— N-am ştiut.

— Cum?

— N-am ştiut, dar m-am gândit că, aducându-te aici, aveam să aflu imediat cum stăteau lucrurile. Şi mi-am spus că, dacă se-mpuțea treaba, eram capabil să trag primul în oricare dintre voi.

Ball îşi trecu mâna prin părul scurt care începuse să-i încărunțească.

— Nu m-ai adus aici fiindcă aveai nevoie de ajutorul meu.

— Nu, şi-am să-ți mai spun ceva, zise McGrady. Ai avut noroc că şi-a îndreptat arma spre tine. Dacă ar fi încercat să tragă în mine mai întâi, probabil v-aş fi împuşcat eu pe amândoi.

Ball tăcu, încercând să înțeleagă.

— Eşti un tip dat naibii, Joe.

— Nu-s nici pe jumătate la fel de rău ca tine.

— Am fi făcut o echipă bună. Mi-aş fi dorit să fi stat altfel lucrurile.

— Şi eu.

Ball îi întinse mâna, McGrady i-o strânse, apoi ieşi.

47

În noaptea aceea, McGrady nu dormi deloc. Se aşeză la o masă într-o ceainărie din Cartierul Chinezesc care ținea deschis nonstop şi citi agenda neagră a lui Beamer. Erau prea multe nume. Prea multe numere de telefon. Ar fi fost nevoie de un pluton întreg de detectivi pentru a le verifica pe toate, iar el era singur. Nu avea niciun fel de autoritate, iar minciunile şi mita n-aveau cum să funcționeze la nesfârşit. Prin urmare, lăsă deoparte agenda şi încercă să se imagineze în pielea lui Beamer. Era prima săptămână a lunii decembrie 1941. Bătrânul participa la întâlnirile din biroul lui Kincaid, împreună cu amiralul Kimmel. Comandantul Gabrielson şi Bob Shivers erau şi ei acolo. Erau probabil adunați în formula aceasta atunci când venise telegrama lui McGrady din Guam, prin care le solicita adresa lui Emily Kam. Ăsta fusese momentul în care Beamer începuse să se îngrijoreze, convins că McGrady găsise o pistă de care se putea apoi folosi pentru a rezolva cazul. Dacă acest lucru avea să se întâmple, dacă punea mâna pe John Smith şi nu îl ucidea pe loc, anumite nume ar fi putut ieşi la iveală. Trebuia aşadar să acționeze.

McGrady închise ochii. Şi-l imagină pe Beamer ieşind din clădirea companiei *Alexander & Baldwin*, oprindu-se şi pipăindu-şi buzunarele, în căutarea inhalatorului cu benzedrină, tremurând până în momentul în care substanța îşi făcuse efectul. Cel mai apropiat loc de unde putea fi trimisă o telegramă era biroul Pacific Commercial Cable din clădirea Alexander Young, situată doar la câteva străzi distanță, pe Bishop Street. Lui Beamer nu-i prea convenise să îşi transmită mesajul de acolo. Ceea ce făcea echivala cu un act de trădare şi era conştient de acest lucru. Barul şi restaurantul hotelului Alexander Young erau pline de polițişti ieşiți din tură şi oameni de afaceri, o mulțime de persoane care-l cunoşteau pe Beamer şi care şi-ar fi amintit că-l văzuseră acolo. N-avea însă prea mult timp la dispoziție. Nu zile, ci doar ore. McGrady urma să aterizeze la Hong Kong şi, din acel moment, se putea întâmpla orice. Prin urmare, Beamer îşi va fi cântărit riscurile şi, în mod sigur, îşi impusese să transmită un mesaj aparent benign. Telegramele nu sunt confidențiale, căci mesajul e citit la ambele capete de către un funcționar. Iar aceştia păstrau copii ale mesajelor transmise.

McGrady achită nota şi ieşi. Hoinări o vreme prin Cartierul Chinezesc.

Se crăpa de ziuă şi cartierul era pustiu. Pe măsură ce soarele se ridica deasupra orizontului, îi mai ţineau companie doar şobolanii.

La opt dimineaţa, McGrady intra în biroul companiei Commercial Pacific. Trimisese destule telegrame de-a lungul vieţii, prin urmare cunoştea rutina. Trebuia să meargă la tejghea şi să îşi ia un formular. Apoi, cu un stilou legat de masă cu un lănţişor, să completeze acel formular, înmânându-l apoi funcţionarului de la ghişeu, care avea să numere cuvintele, calculând taxa de plătit. Funcţionarul avea să ia apoi copia la indigo şi să o pună într-un sertar, iar formularul original să-l aşeze pe o tavă de documente ce urma să fie apoi dusă telegrafistului.

Se apropie de tejghea şi o privi pe funcţionară. Era primul client din acea zi. Când intrase în birou, ea tocmai îşi făcea de zor machiajul. Erau singuri, iar McGrady se bucură că aşa stăteau lucrurile.

— Lucrez la un caz mai vechi şi mă întrebam dacă m-aţi putea îndruma şi mi-aţi spune unde trebuie să mă adresez, rosti el.

— Dar cine sunteţi?

— Sunt detectiv McGrady, de la Departamentul de Poliţie Honolulu.

Găsise o mână de insigne aurite cu însemnele poliţiei în biroul lui Beamer. Nu exista niciun motiv legal pentru ca Beamer să fi păstrat aşa ceva, aşa cum McGrady nu avea niciun drept legal de a se afişa cu o astfel de insignă. I-o arătă femeii, apoi o vârî înapoi în buzunar.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, domnule detectiv?

El arătă spre fişetul de metal din spatele ei.

— Copiile la indigo ale formularelor pentru telegrame le luaţi şi le puneţi acolo, nu-i aşa?

— Exact.

— Şi ce se întâmplă cu ele după aceea?

— Când sertarul se umple, îl răsturnăm într-o cutie de arhivare, care este trimisă apoi în depozit.

— Pentru câtă vreme se păstrează ulterior?

— Oficial?

— Da.

— Teoretic, doi ani de zile, apoi sunt date la topit.

— Şi neoficial?

— A trecut ceva timp de când nu s-a mai trimis nimic la topit. A început războiul şi, după aceea, a venit cineva de la FBI. Îşi făcea griji pentru

eventualele activități de spionaj. Ne-a instruit ce anume să urmărim în mesaje, pentru a-l avertiza apoi. De parcă am fi fost noi înşine agenți secreți. Şi tot el ne-a cerut să nu mai aruncăm nimic, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să le cerceteze ulterior în căutare de dovezi.

— Şi deci nu s-a mai aruncat niciun formular de dinainte de război şi până acum?

— Nu, domnule.

— Bănuiesc că arhiva unde sunt depozitate e undeva în altă parte.

— Nu, domnule. E chiar aici, în pivniță, sub lacăt.

— Dar aveți o cheie de la acel lacăt, nu-i aşa?

McGrady se simțea în elementul său în subsolul prost luminat, plin de dosare mucegăite. Da, uneori un suspect era legat şi bătut ca să se obțină răspunsuri, însă cazurile se rezolvau cu adevărat în locuri ca acesta. Formularele cu mesaje erau stocate în cutii de carton. Fiecare dintre aceste cutii avea înscrise datele de început şi sfârşit ale perioadei conținute. Încăperea era ticsită de astfel de cutii, atât de multe încât se văzu nevoit să înainteze din profil pentru a încăpea printre teancuri. Cu excepția celor mai recente, toate cutiile fuseseră năpădite de mucegai negru. Încă dinainte de-a ajunge la capătul primului şir, ochii începură să-i lăcrimeze abundent.

Putea să recite datele care îl interesau fără să-şi consulte notele. Aterizase în Guam în seara zilei de 5 decembrie. Îi telegrafiase lui Kincaid chiar în acea noapte, cerându-i ajutorul pentru găsirea adresei lui Emily Kam. Guamul era cu o zi mai în față, aşa că Beamer aflase despre telegrama sa în dimineața aceleiaşi zile. Probabil îşi transmisese avertismentul cât de repede putuse s-o facă.

McGrady îşi croi drum spre partea din spate a depozitului. Cutiile erau aşezate mai mult sau mai puțin în ordine. O găsi pe cea pe care o căuta şi o aduse la lumină, sub un bec chior. Se aşeză pe jos şi începu să citească.

Jumătate din mesaje erau scrise de mână, probabil pe tejgheaua ghişeului de sus. Celelalte erau dactilografiate. Pe acestea din urmă le ignoră. Beamer nu se pricepea să dactilografieze şi cu siguranță nu ar fi delegat sarcina de-a bate la maşină mesajul uneia dintre secretarele de la secție. Cel mai probabil venise personal aici şi îşi completase de mână formularul.

McGrady citi mesaje de amor. Citi mesaje de afaceri şi comenzi en-gros. Citi mesajul prin care o femeie se despărțea de iubitul ei, retractându-şi însă cuvintele într-un mesaj trimis două ore mai târziu. Citi mesajele unor mame

îngrijorate de iminența războiului. Citi răspunsurile fiilor, care pretindeau că totul era în regulă. Şi, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta, undeva pe la jumătatea cutiei. Era scrisul lui Beamer, la fel de tremurat ca întotdeauna. Îşi scrisese mesajul cu majuscule.

CĂTRE: JOHN SMITH
VIA GOLDEN PHOENIX TRANSSHIPPING
SHEUNG WAN, CPDB5 SSS HONG KONG URGENT

JOE MCGRADY DE LA BIROUL MEU E ÎN DRUM SPRE KOWLOON HOTEL PENINSULA STOP SOSEŞTE ÎN 7 DECEMBRIE STOP A TELEGRAFIAT DIN GUAM CERÂND DETALII DESPRE PASAGERA EMILY KAM DE LA BORDUL CLIPPER-ULUI STOP FĂ-I CINSTE CU UN SPECTACOL, DAR ȚINE SEAMA CĂ POSEDĂ UN INSTRUMENT CA AL TĂU ŞI CÂNTĂ LA FEL DE BINE CA TINE.

McGrady îşi vârî în buzunar formularul cu mesajul, duse cutia în locul unde o găsise, stinse lumina şi încuie uşa, apoi îi înapoie cheile femeii de la ghişeu.

Înainte de a pleca din centrul oraşului, McGrady făcu un popas la bancă. Îşi achită ipoteca pentru luna ianuarie şi scoase destui bani cât să se întrețină o lună. În orice caz, spera că avea să îi fie de-ajuns. Apoi plecă acasă şi se apucă de dat telefoane. PanAm nu mai avea zboruri transpacifice. De-acum, Comandamentul pentru Transport Aerian era singura modalitate de a obține un loc la bordul unui avion. Sună la biroul logistic al CTA de la aerodromul Hickam, se prezentă ca fiind căpitan în retragere şi se apucă să pomenească toate numele importante care-i veniră în minte: amiralul Kimmel, maiorul Devereux, Bob Shivers. Dacă exista fie şi numai un loc liber la bordul unui zbor către Orient, era interesat să îl ocupe. Locotenentul aflat la celălalt capăt al firului îi spuse că avea să se intereseze şi îl rugă să sune din nou peste o oră.

Abia aşezase telefonul în furcă, când acesta începu să sune. Îl ridică, aşteptându-se să audă vocea lui Kate.

— Joe McGrady?

Era o voce de bărbat pe care nu o recunoscu.

— Cine-i acolo?

— Sunt John Carroll, de la *Advertiser*.

— Mi-aduc aminte de dumneata.

— Eu sunt cel care scrie articolul şi m-am gândit să-i contactez pe toţi cei care ar putea avea un comentariu în legătură cu cele întâmplate.

— Un comentariu pe ce subiect?

— N-aţi aflat?

— Ce să aflu?

— Beamer a fost împuşcat azi-noapte.

— Nu m-a anunţat nimeni, spuse McGrady, şi chiar acesta era adevărul, căci nu fusese nevoie să-i spună nimeni nimic. Ultima oară am intrat în secţia de poliţie în 7 decembrie.

— Aţi demisionat?

— Prefer să nu comentez.

— Şi cum rămâne cu Beamer? întrebă Carroll.

— Ce e cu el? Aţi putea să întrebaţi pe altcineva, care să ştie mai multe. Poate pe comandantul Gabrielson.

— Dacă l-aş contacta pe Fred Ball?

— Poţi să-l întrebi ce vrei pe Fred Ball, spuse McGrady. Dar, dacă aş fi în locul dumitale, aş face-o la telefon. În felul ăsta, ar putea cel mult să urle la dumneata.

— L-am văzut acum două zile.

— Mă bucur pentru dumneata.

— Aveţi idee ce-a păţit?

— Nu comentez nici în această privinţă.

— Arăta de parcă cineva i-ar fi rupt o bâtă de baseball în figură.

— Foarte urât. Nu aşa ar trebui să fie tratată o bâtă de baseball.

— La ce fel de cazuri lucrau Ball şi Beamer?

— N-am idee.

— E adevărat că Beamer era membru al Alianţei Germano-Americane?

— Habar nu am.

— Dar dacă ar fi adevărat, ar putea fi o problemă pentru tot departamentul de poliţie?

— Spune-mi dumneata, domnule Carroll. Se pare că ştii mai mult decât mine despre acest subiect.

— Chiar nu vreţi să faceţi niciun comentariu?

— Nu.

— Din câte am auzit, ar fi fost legat de un scaun şi torturat vreme de

vreo două ore. Apoi l-au executat. Ştiți cumva că ar fi avut duşmani?

— Mă îndoiesc că nişte prieteni i-ar fi putut face asta.

— El v-a concediat sau Gabrielson?

— Mă bucur c-am stat de vorbă, John.

Închise şi se uită la ceas. Părea momentul potrivit pentru a părăsi oraşul.

48

Aceeaşi călătorie care în 1941 durase cinci zile, acum îi luă doar două, dar în condiţii de confort net inferioare. În locul unor salturi scurte în apartamentul nupţial al unui Clipper aparţinând companiei PanAm, călătorise ghemuit pe podeaua unui avion C-54 neîncălzit. Cala aeronavei era ticsită cu penicilină. Zborul direct până în Guam dură douăzeci de ore. La sosire, bântui ţeapăn, încercând să se dezmorţească, pe asfaltul pistei, câtă vreme dură realimentarea. Apoi urcă din nou la bordul avionului condus de un alt echipaj, pentru alte opt ore, cât dura zborul până la Manila. Asta era tot ceea ce putuse să îi ofere Comandamentul pentru Transport Aerian.

Crezuse că avea să fie nevoit să îşi rezerve un loc pe un vapor pentru a parcurge ultimele şapte sute de mile care îl despărţeau de Hong Kong. Inginerul de zbor din a doua parte a călătoriei îl lămuri pe McGrady să meargă la un hangar din capătul îndepărtat al pistei aerodromului Nielson Field. Acolo se afla baza din Manila a Serviciului Poştal Aerian al Filipinelor, o instituţie aflată încă în chinurile facerii. Ajuns la faţa locului, reuşi să negocieze un loc la bordul unui avion care urma să zboare la Shanghai, cu escale în Hong Kong şi Taipei. Biletul fusese surprinzător de ieftin, căci suma plătită era în funcţie de greutatea fiecărui pasager. Ajunse la destinaţie a doua zi dimineaţa, sub forma unui colet expediat cu poşta aeriană.

De data asta, inspectorii vamali se dovediră mai destoinici decât data trecută. Îi cerură să-şi aşeze valiza pe-o masă şi să o deschidă. Un ofiţer cercetă conţinutul, ridicând cu vârful unui beţişor câte-o cămaşă şi cercetând fără nici cea mai mică urmă de interes dosarele pe care le luase cu sine. Ce-i drept, nu era mare lucru de văzut acolo. Revolverul calibrul 45 şi-l vârâse la centură la spate, iar pumnalul de luptă era în teacă în buzunarul interior de la piept. Vameşul îi ştampilă paşaportul său nou şi îi permise să intre pe teritoriul Coroanei britanice.

Merse pe jos de la aeroportul Kai Tak până la hotelul Peninsula, urmând linia ţărmului din Kowloon. Ricşele roiau în jurul său şi crainici pentru bordeluri şi spectacole de striptease îi îndesau în mâini foi volante de reclamă. Portul era aglomerat: nave cu aburi şi jonci, taxiuri acvatice şi canoniere britanice rapide. Era plin de steaguri peste tot. Britanicii

reveniseră şi voiau ca toată lumea să ştie asta.

Ajuns pe Salisbury Road, zăbovi puțin pe trotuarul opus, admirând clădirea. Două linii de găuri de gloanțe urcau până la etajul întâi. Geamurile fuseseră înlocuite şi se încercase disimularea găurilor lăsate de proiectile. Dar aceste cârpeli nu puteau să ascundă urmele lăsate de istorie. Se trăsese în fațada hotelului.

Traversă şi urcă treptele de la intrare. Un portar cu livrea şi cu joben îl invită în holul hotelului.

Nu-şi făcuse din timp o rezervare, dar acest lucru nu se dovedi un impediment. Plăti cash şi îşi înscrise numele în registrul hotelului. Schimbă apoi o sută de dolari americani în moneda locală. Recepționerul îi întinse cheile şi banii şi îi ură un sejur plăcut.

— Aveți cumva o carte de telefon?

— Da, domnule.

— Ați putea verifica ceva pentru mine?

— Desigur, domnule.

— Caut o companie numită Golden Phoenix Transshipping. Adresa ar trebui să fie în Sheung Wan.

— Am înțeles, domnule.

Recepționerul plecă şi reveni curând cu cartea de telefon. O răsfoi rapid, urmărind cu vârful degetului inițialele. Apoi o întoarse, permițându-i lui McGrady să se convingă.

— Aici ar fi trebuit să fie, spuse el.

— Poate că numărul nu e listat în anuar.

— Ați dori să întreb operatorul?

— Vă rog.

Recepționerul ridică receptorul şi formă numărul centralei. Vorbi în cantoneză, apoi rosti numele companiei în engleză şi reveni iar la cantoneză. Aşteptă, apoi clătină din cap şi aşeză receptorul în furcă.

— Îmi pare rău, domnule. Poate această companie nu are telefon.

— Ori poate, pur şi simplu, n-a supraviețuit războiului.

— Multe lucruri n-au supraviețuit.

Îi făcu semn cărăuşului care se apropiase, oferindu-se să-i care bagajele până la lift, că nu avea nevoie de serviciile sale. Urcă la etajul patru şi parcurse coridorul lung până în dreptul camerei. Dacă Golden Phoenix dispăruse, această călătorie la Hong Kong avea să se dovedească mai inutilă chiar decât precedentul său sejur aici. Cel puțin de data asta n-avea să mai

fie nevoit să-şi prelungească şederea.

Descuie uşa şi intră în cameră. Aranjamentul era acelaşi ca în urmă cu patru ani: holul de intrare ducea într-o cameră de zi, decorată cu vaze chinezeşti şi mobilier lăcuit. În faţa ferestrei era aşezat un birou. Trase draperiile. Fereastra dădea spre port, astfel încât avea în faţă insula Hong Kong. Schilodit de război, oraşul nu crescuse deloc, aşa cum se întâmplase în Honolulu. Dar muntele înverzit, presărat cu case din loc în loc, oferea o privelişte la fel de frumoasă. Se întrebă în care dintre acelea locuia Emily Kam. Nu o anunţase despre sosirea sa, aşa cum nu spusese nimănui din Honolulu despre plecare.

Aruncă o privire la papetăria de pe birou. Formularele pentru telegrame erau decorate cu imaginea unui galion cu pânzele ridicate. Compania locală de comunicaţii se numea Cable & Wireless, iar adresa biroului central al acesteia era imprimată pe antetul formularului. Porni într-acolo, fără să mai piardă timpul.

Pierduse deja patru ani şi nu mai avea de gând să aştepte.

Biroul companiei Cable & Wireless era situat pe latura dinspre Hong Kong a portului. Urcă pe feribot pentru a traversa golful, iar de acolo o luă pe jos. Trecu pe lângă cheiul de unde nava pe care se afla atunci îşi începuse călătoria spre Yokohama. Acum fusese transformat în terminal pentru feriboturi şi era aglomerat, plin de oameni care se îmbarcau pentru Macao. Biroul companiei de telegrafie era chiar peste drum de terminal.

Traversă strada şi pătrunse în clădire pe la intrarea principală, o uşă dublă decorată cu alămuri. Ajunse într-un hol larg, dotat cu o zonă de recepţie. Partea consistentă a companiei era situată la etajele superioare.

— Da, domnule?

— Aş vrea să discut cu şeful de schimb, supraveghetorul operaţiunilor sau oricum altcumva se numeşte persoana aflată la conducere, spuse McGrady.

— Dacă sunteţi cumva reprezentant de vânzări…

— Nu vând nimic. E vorba de o chestiune personală.

— Personală?

Se apropie de birou, se aplecă şi-şi coborî tonul vocii.

— Am pierdut legătura cu un prieten apropiat în timpul războiului. Sper că e în viaţă şi e teafăr. Ultima urmă a sa pe care am găsit-o a fost o telegramă transmisă prin intermediul companiei dumneavoastră.

— Este…

— Vă asigur că nu va dura decât un minut din timpul persoanei care ar putea să mă ajute.

Avea mâinile pe suprafața biroului. Nu avea încă banii pregătiți, dar nu excludea posibilitatea de a o stimula pe recepționeră cu un dolar sau doi. Femeia ridică însă telefonul şi formă un număr, vorbind apoi cu palma făcută căuş deasupra receptorului. Ascultă, cu capul înclinat într-o parte, apoi ridică privirea spre el.

— Cum vă numiți, vă rog?

— Joe McGrady.

Repetă numele în telefon apoi închise.

— Puteți urca. Luați ascensorul până la etajul trei, spuse ea.

În momentul în care ieşi din lift, fu întâmpinat de o femeie.

— Domnul McGrady?

— Da, doamnă.

— Domnul Renders vă poate primi acum, cu condiția să nu-i răpiți prea mult din timp.

— Voi fi scurt.

Traversară sala de telegrafie. Era o încăpere imensă, cu sute de funcționari aşezați la mese. Aceştia preluau mesajele de pe teleprintere, decupau benzile de hârtie cu foarfece şi le lipeau pe cartoline cu antetul Cable & Wireless. O femeie circula printre mese, împingând un cărucior şi colectând mesajele de pe tăvițele fiecărui operator. Era gălăgie şi o atmosferă sufocantă. Circula atât de multă electricitate prin clădire, încât aerul mirosea a ozon.

— Biroul domnului Renders e aici.

Biroul cu pricina avea o uşă masivă de mahon, cu un geam de sticlă mată pe care numele şefului era gravat cu litere aurii: John Renders.

Femeia bătu la uşă şi o deschise:

— A sosit domnul McGrady.

— Poftiți-l înăuntru.

McGrady intră şi închise uşa, ceea ce mai atenuă din larma de alături. Biroul era ticsit cu piese de schimb şi bobine de cablu. Renders părea să aibă către şaizeci de ani. Era uscățiv şi purta un costum maroniu. În birou mirosea puternic a tutun de pipă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

McGrady îi strânse mâna lui Renders pe deasupra biroului, apoi se aşează

pe scaunul din fața acestuia.

— Încerc să dau de urma unei companii. Se numeşte Golden Phoenix Transshipping. Are sediul undeva în Sheung Wan.

Renders îl privi total inexpresiv. Nu se clinti, cu excepția unei priviri aruncate spre telefonul de pe birou.

— Credeam că sunteți în căutarea unui prieten cu care ați pierdut legătura din cauza războiului.

— Aşa este, spuse McGrady.

Se întrebă cum i-ar fi notat Kate performanța de până acum. Pornise de la un adevăr.

— Am prins de veste că aş putea să dau de el prin această companie. Aici a lucrat înainte de război. Dar se pare că nu există un telefon acolo, însă ştiu că s-au trimis telegrame. Prin urmare, mă întrebam dacă nu cumva…

— Fiind vorba de o companie navală, ar trebui să comunice mult pe cale telegrafică, nu-i aşa?

— Aşa m-am gândit.

— Dacă acesta e cazul, ar trebui să aibă un cont la noi. Aş putea să verific.

— Da, speram că ați putea face acest lucru.

— Am să întreb la serviciul de facturare, spuse Renders.

Se ridică, dar îi făcu semn lui McGrady să rămână pe loc.

— Puteți aştepta câteva clipe?

— Bineînțeles.

Renders lăsă uşa biroului deschisă. McGrady se ridică şi se apropie de uşă, urmărind maşinăriile care vuiau, scuipând benzile de hârtie. Una dintre acestea tipărise mesajul lui Beamer, în 1941. O femeie, poate chiar una dintre cele care lucrau acum aici, decupase banda şi o lipise pe dreptunghiul de carton. O alta o luase de pe tavă şi o dusese la departamentul de curierat. Cineva urcase pe o bicicletă şi pedalase până la Golden Phoenix Transshipping, livrând mesajul care îi întunecase întreaga existență din acel moment şi până acum.

Iar el ajunsese în acelaşi loc, ca să parcurgă acelaşi drum. La celălalt capăt însă nu-l mai aştepta John Smith, era aproape sigur de asta. Acesta va fi plecat de multă vreme, urmând ordinele şefilor săi din Berlin, pentru a duce alte misiuni la îndeplinire. Dacă fusese într-adevăr în slujba Reichului, erau destule şanse să fie mort. La urma urmei, asta îşi dorea şi McGrady, să-l vadă mort. Însă, dacă murise de glonțul altcuiva, nu s-ar mai fi făcut

dreptate.

Privi din nou maşinile care tipăreau mesaje. Mii de litere pe minut. Atâtea glasuri… Atâtea legături, de-a lungul şi de-a latul lumii… Şi totuşi, el era singur.

Renders se întoarse, ţinând în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Domnule McGrady, sunteţi un om norocos.

— Aveţi o adresă?

— Bineînţeles, dar mă aşteptam la asta, spuse Renders. Când aţi spus că prietenul dumneavoastră putea fi contactat acolo înainte de război, m-am gândit că… în câţiva ani se pot întâmpla multe, nu-i aşa?

— Mai aveţi şi altceva, în afară de adresă?

— Da, domnule. Avem un cont activ. Firma plăteşte lunar o sumă destul de consistentă, aşa cum am presupus, fiind vorba de o companie de expediţii navale. E o mulţime de trafic telegrafic, înspre şi dinspre această companie, până în ziua de azi.

Renders îi întinse foaia de hârtie şi McGrady o luă. O despături şi citi cele notate de Renders:

Lord Nelson House, Apartament 1C
Connaught Road
Klara Weber / D. Richter

— Ce e cu numele acestea?

— E vorba de cei doi titulari ai contului, explică Renders. Este vreunul dintre ei prietenul pe care-l căutaţi?

— Nu, de data asta n-am fost chiar aşa de norocos, răspunse McGrady. Dar poate mă vor putea îndruma oamenii aceştia. Ştiţi cumva unde e această Lord Nelson House?

— Nu-i foarte departe de-aici. O luaţi înspre Piaţa de Vest.

— Ştiu piaţa, da.

— Ei, Casa Nelson e la două sau trei clădiri mai încolo.

McGrady se gândi să mai pună câteva întrebări. Avea bani pentru a cumpăra orice informaţie ar fi fost Renders dispus să îi vândă. Copiile telegramelor din ultima lună ar fi meritat toţi banii pe care-i avea asupra sa. Preferă însă să nu insiste. Mai fusese arestat la Hong Kong şi nu intenţiona să repete experienţa.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Renders, spuse McGrady. Mi-aţi

fost de mare ajutor.

Îi strânse încă o dată mâna lui Renders şi ieşi.

Se întuneca atunci când ajunse în Piața de Vest. Ultima oară când fusese aici, stătuse retras în umbra unei porți, pândind intrarea hotelului Empire, aflat peste drum. Hotelul era tot acolo, dar purta cicatricile lăsate de trecerea războiului. Găurile lăsate de obuze şi schije fuseseră cârpite în pripă cu cărămizi de o culoare diferită. Intersecțiile străzilor erau presărate cu gropi astupate cu pietriş, în locurile unde baricadele formate din maşini luaseră foc, consumând stratul de asfalt. În rest, zona rămăsese intactă. Hotelul Empire era deschis. Crainicii îmbiau trecătorii să viziteze bordelurile din împrejurimi. Lucrurile începeau să se lege.

Smith debarcase de pe Clipper-ul PanAm după ce ucisese trei oameni, în cursa sa de-a curmezişul Pacificului. Apoi se retrăsese la hotelul aflat în apropiere de sediul Golden Phoenix Transshipping. Îi spusese lui Beamer cum putea să îl contacteze acolo. Locul acela era aşadar important. Aici fusese capul de pod al lui Smith în Hong Kong. Aici era locul de unde McGrady avea să pornească pentru a da de urma acestuia.

Porni pe Connaught Road. Trecu de o alee îngustă şi studie atent fațada primei clădiri de pe stradă. O inscripție săpată în frontispiciul de piatră o identifica drept Casa Yardley. Înaintă şi găsi ceea ce căuta la a treia clădire. O placă de alamă fixată în cărămizile de deasupra temeliei anunța numele clădirii:

THE LORD NELSON HOUSE
1895

Era o stivă de cărămizi cu un singur nivel, care nu se ridica nici pe departe la nivelul numelui său glorios. Capriciile vremii aveau să desăvârşească ceea ce războiul nu reuşise să ducă la capăt. În crăpăturile zidăriei creşteau ferigi şi iederă. Apartamentul 1A era ocupat de un atelier de croitorie. Dincolo de el, apartamentul 1B era în curs de renovare. Zidul dinspre fațadă fusese demolat, iar în interiorul gol se vedea doar cărămidă, beton şi schelăria de bambus care susținea tavanul. McGrady continuă să înainteze. Văzu uşa de intrare în apartamentul 1C. Biroul situat aici era cu siguranță foarte mic, cam cât jumătate dintr-un garaj. Uşa era din oțel vopsit în negru, purtând doar numărul apartamentului şi nicio altă inscripție. Un

lacăt greu îl închidea pe dinafară. Existau o sonerie şi o fantă pentru corespondenţă. McGrady trecu mai departe.

O altă alee îngustă despărţea Lord Nelson House de următoarea clădire. McGrady o apucă pe această alee. Casa Nelson nu avea ferestre care să dea în această direcţie. Înaintă până când observă că următoarea clădire era aşezată spate-n spate cu Casa Nelson, cu un spaţiu de doar câţiva centimetri între ele. Asta însemna că apartamentul 1C nu avea o altă ieşire, aşa cum nu existase nicio intrare laterală în apartamentul 1B, cel aflat în renovare. Desigur, puteau exista tuneluri, dar în acea eventualitate nu avea ce să facă. Ceea ce stătea în puterile lui era să ţină sub observaţie intrarea principală.

Făcu cale întoarsă şi reveni pe Connaught Road. Făcu slalom printre ricşe şi Rolls Royce-uri şi intră în incinta hotelului Empire. Recepţionerul era altul: cel de-acum avea toate degetele şi nu purta inele, dar era dispus să dea informaţii în schimbul unei bancnote de cinci dolari, la fel ca predecesorul său. McGrady cercetă registrul şi nu găsi niciun John Smith. Nu-şi făcuse iluzii: dacă acesta rămăsese la Hong Kong pe perioada războiului, cu siguranţă îşi găsise o reşedinţă mai bună. În definitiv, japonezii îi erau datori măcar cu atât.

McGrady îi înapoie recepţionerului registrul şi îşi scoase iar teancul de bani.

— Vreau o cameră cu vedere la stradă.

— Pentru câte nopţi?

— Doar una, deocamdată.

— Dacă o să v-aduceţi pe cineva, va costa ceva mai mult.

— Sunt doar eu.

Urcă în cameră să arunce o privire, apoi coborî din nou în stradă. Nu mâncase nimic de la Manila. Rezolvă problema la o tarabă cu mâncare, apoi intră în tutungeria de la colţ şi îşi cumpără o bere.

Urcă înapoi în cameră. Salteaua de pe pat era uzată rău de tot şi mai toate becurile erau arse, dar nimic din toate astea nu avea importanţă. Importantă era fereastra, care dădea înspre Connaught Road şi oferea o perspectivă excelentă asupra intrării la Golden Phoenix Transshipping. De fiecare dată când o maşină cu farurile aprinse trecea pe stradă, putea să vadă lacătul greu de la uşă. Îşi mută scaunul de lemn lângă fereastră şi mâncă, cu ochii spre stradă. Nu-i păsa că avea, poate, mult de aşteptat. Nu trebuia să meargă nicăieri altundeva şi îşi putea permite să rămână aici oricâte nopţi avea să fie nevoie.

Către miezul nopții, traficul se rări. Mai trecea doar câte-o ricşă la câteva minute odată. Troleibuzele nu mai circulau. O oră mai târziu, după ce zgomotele din vecini se potoliră, McGrady începu să regrete că nu avea posibilitatea să-şi facă o cafea. Sorbi din doza cu bere caldă şi, în cele din urmă, oboseala călătoriei îl ajunse din urmă. Adormi, cu doza de bere în mână, ținută în echilibru pe genunchi.

Îl trezi un claxon, făcându-l să tresară. Fu cât pe ce să scape berea, dar simțurile lui acute îi îngăduiră să o prindă din zbor, înainte să atingă podeaua. Draperia căzuse la loc, acoperind fereastra. O trase din nou deoparte. Un camion îi bloca perspectiva spre uşa de la Golden Phoenix. Aşteptă o vreme, până când camionul se urni din loc. Lacătul era la locul lui. N-avea de unde să ştie dacă ratase ceva peste noapte. Cineva ar fi putut, poate, să fi trecut pe-acolo. Dar trebuia să fie realist. Era singur, nu avea cum să stea la pândă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, decât dacă s-ar fi dus să doarmă în pragul uşii la Golden Phoenix.

La capătul coridorului era o baie comună. Folosi toaleta, apoi reveni în cameră, aducându-şi un lighean cu apă. Se spălă pe dinți stând la fereastră, apoi se spălă din cap până-n picioare şi se bărbieri. Nimeni nu poposi, în tot acest timp, la apartamentul 1C. Nici măcar nu aruncă vreun trecător o privire într-acolo. Era doar o uşă neagră, anonimă, care nu interesa pe nimeni.

În jurul orei opt coborî în stradă. Fără să scape din ochi centrul său de interes, îşi cumpără provizii pentru o zi: mai multe sticle de răcoritoare şi un coş din bambus împletit cu *xiaolongbao*[4] fierbinți, aburinde.

Revenit în postul său de pândă, aşteptă, observând atent strada.

Camera mirosea a sudoare, a fum de țigară şi-a împreunări disperate. McGrady presupunea că în timpul războiului aici fuseseră încartiruiți soldați, ori poate că japonezii o transformaseră într-una dintre casele plăcerii, cum le numeau ei. Nu era obligat să facă asta. Nu avea niciun motiv rațional pentru a fi aici, ducând mai departe o luptă, dincolo de sfârşitul războiului. Ceea ce se pierduse avea să rămână pierdut. Fără să-şi ia ochii de la uşa neagră, îşi duse mâna la spate şi îşi scoase de la centură pumnalul de luptă.

Era cel de-al doilea pe care îl avea. Cel dintâi îi fusese luat de cealaltă parte a portului, la hotelul Peninsula. Pe acesta îl comandase prin poştă, la finalul lunii octombrie. Era un pumnal cu dublu tăiş şi mâner întărit cu țepi.

Îşi scoase centura şi o întoarse pe dos, apoi se folosi de granulaţia pielii tari pentru a ascuţi lama cuţitului până ce deveni la fel de tăioasă ca un brici.

Auzi o bătaie în uşă. Ţinându-şi pumnalul la şold, traversă din trei paşi încăperea. Uşa nu avea vizor şi nici lanţ de siguranţă. O deschise şi descoperi o fată de vreo doisprezece ani, care împărţea foi volante de reclamă pentru un bordel. Probabil că peste un an avea să lucreze acolo.

Stătea la fereastră acum. Proptise un scaun la uşă, sub clanţă. Fata de adineauri îl scosese din sărite. Ultima oară, Smith fusese avertizat în privinţa sosirii sale de către Beamer. De astă dată însă, nimeni nu ştia că se afla aici. Mă rog, aproape nimeni. Ar fi fost cei patru oameni de la Comandamentul pentru Transport Aerian cu care vorbise. Cele două echipaje de câte patru oameni care pilotaseră avioanele cu care zburase încoace. Un funcţionar şi doi piloţi, la hangarul pentru poştă aeriană. Cei de la Peninsula ştiau că se cazase acolo. Mai era şi Renders, de la compania de telegrafie. Până acum, nu mai puţin de şaptesprezece oameni, iar socoteala asta era doar după o primă analiză sumară.

Problema sa era că nu ştia cât de departe îşi întinsese Smith pânza de păianjen. În mod sigur îndeajuns de mult, căci reuşise să-l prindă în plasă pe Beamer. Nu era uşor să dea de urma unui om fără a sta de vorbă cu nimeni. Nu putea face aşa ceva fără să îşi asume riscuri. Dar acelaşi lucru era valabil în orice întreprindere, nu-i aşa?

Auzi paşi pe scări. Întoarse privirea spre uşă. Văzu umbre ce întunecară pentru o clipă spaţiul îngust de sub uşă. Apoi paşii se îndepărtară, continuând în sus pe scări, spre etajul cinci.

Se făcuse din nou cald, după ce soarele se înălţase pe boltă. Îşi scoase haina şi o aruncă pe pat.

Când îşi întoarse privirea spre geam, în faţa apartamentului 1C era parcată o bicicletă. Un tânăr purtând uniforma kaki a companiei Cable & Wireless tocmai se apleca pentru a strecura o cartolină cu un mesaj pe sub uşă. Apoi întinse mâna şi apăsă pe butonul soneriei. Fără să aştepte vreun răspuns, se urcă pe bicicletă şi se îndepărtă. Totul durase cel mult cinci secunde. Dacă tocmai în acele momente McGrady s-ar fi aplecat să-şi lege şireturile, ar fi ratat complet întreaga scenă.

Acum trebuia să se hotărască ce avea să facă mai departe. Dacă nimeni

nu avea să vină să ridice mesajul, ar fi putut aştepta până la lăsarea întunericului. Apoi s-ar fi putut duce acolo cu un umeraş şi cu o bucată de gumă de mestecat, pentru a pescui mesajul prin fanta dedicată. Poate că ar…

Uşa atelierului de croitorie de alături se deschise şi un adolescent în vârstă de paisprezece, poate cincisprezece ani ieşi, cu paşi hotărâți. Era chinez, tuns scurt şi purta o cămaşă frumoasă de in şi pantaloni noi. Din mers, cercetă un inel cu chei. Se opri în fața apartamentului 1C, descuie lacătul şi deschise uşa. Fără să intre, luă de jos cartolina cu mesajul. Puştiul nu apucase încă să se ridice şi să încuie uşa cu lacătul, când McGrady țâşnise deja afară din cameră.

Se prăvăli în jos pe scări, coborând patru paliere în douăzeci de secunde. Traversarea holului de la recepție îi luă doar alte trei secunde, în timp ce se gândea că ar fi trebuit să ceară o cameră la primul etaj, chiar de-ar fi trebuit să-l plătească pe recepționer ca să-l dea afară pe vreun alt client.

Țâşni afară pe trotuar, sub umbrarul jerpelit al hotelului Empire. Puştiul nu pornise înapoi înspre atelierul de croitorie, ci tocmai traversa strada. Venea direct înspre McGrady, foarte atent la traversare prin circulația destul de intensă. McGrady scoase din buzunar reclama la bordel şi se prefăcu a fi foarte interesat să descifreze inscripția în chineză.

Puştiul ajunse pe trotuar şi o apucă spre dreapta, trecând la doar câteva zeci de centimetri de McGrady. Puştiul mirosea a haine proaspăt călcate. Cămaşa pe care o purta era neterminată, mânecile îi erau prinse doar cu ace de siguranță. Orice ordine va fi primit, era limpede că erau foarte stricte. Puştiul lăsase totul baltă pentru a se ocupa de mesaj.

Tânărul chinez intră în tutungeria de la colț. McGrady înaintă alene pe trotuar, până când ajunse în dreptul vitrinei tutungeriei şi putu să vadă înăuntru. Printre cutiile cu trabucuri şi sticlele de *baijiu*[5] îl zări pe puşti. Tutungiul îi adusese telefonul, iar puştiul aştepta să i se facă legătura din centrală. Apoi scoase cartolina din buzunar şi-i făcu un semn tutungiului, care ieşi pe uşa care dădea în spatele prăvăliei. Tânărul chinez aşează cartolina pe tejghea şi se aplecă asupra ei, în timp ce o citea celui aflat la celălalt capăt al firului.

McGrady nu putea decât să admire ingeniozitatea lui John Smith. Era un sistem inteligent. Telegramele ar fi putut fi interceptate, dar Golden Phoenix Transshipping nu era, de fapt, decât un soi de cutie poştală. Puştiul de la croitorie citea mesajele la telefonul din tutungerie, iar mai departe cine ştie

ce se întâmpla. Dacă exista vreun punct vulnerabil al sistemului, acesta era în intervalul celor zece secunde în care puştiul citea mesajul.

În prăvălie, chinezul aşeză receptorul în furcă. Băgă în buzunar cartolina şi ieşi. McGrady rămăsese pe loc, părând absorbit de lectura reclamei la bordel, atunci când puştiul trecu pe lângă el. Făcu un pas aparent neinspirat, pe care îl calculase însă atent. Puştiul se împiedică, iar McGrady îi mai dădu şi un impuls, pentru a se asigura că avea să cadă.

— Aoleu, îmi pare rău! rosti el.

Puştiul se întoarse, încercând să se ridice.

— Îmi cer scuze, la naiba! Îmi pare tare rău. Te-ai lovit?

Puştiul nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să-l privească. McGrady n-ar fi putut spune dacă îl înţelesese sau nu. Întinse mâna şi-l apucă de braţ, ridicându-l, apoi se apucă să-i netezească hainele, ca să-l scuture de praf şi să-i netezească cămaşa.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat, repetă McGrady.

Puştiul se îndepărtă, smulgându-se de lângă McGrady. Traversă în fugă Connaught Road, iar McGrady aşteptă până când acesta dispăru în spatele unui autobuz înainte de a intra în holul hotelului Empire.

Nu scoase cartolina din buzunar decât atunci când ajunse în siguranţă, în camera sa.

49

Două ore mai târziu revenise la Peninsula şi era aşezat la barul din foaier, privind spuma care se prelingea pe marginea unei halbe de bere. Cartolina cu mesajul era în buzunarul său. Îl deposedase pe puşti de ea cu îndemânarea unui hoţ de buzunare din Manila. Gestul său fusese însă inutil. John Smith nu făcuse atâtea eforturi pentru a ascunde un mesaj transmis în engleză, chineză sau germană de către cine ştie cine.

Mesajul lipit pe cartolină era codat: o serie lungă de X şi O. Nu era de mirare că puştiul se aplecase pentru a-l putea dicta la telefon. McGrady habar nu avea de criptografie. Studiase alfabetul Morse în armată, îndeajuns pentru a putea pricepe că mesajul nu era scris în Morse. Acum se găsea din nou în impas. Ce ar fi putut oare să facă? Să revină la atelierul de croitorie şi să-l bruscheze pe puşti pentru a afla secretul? Ar fi fost o greşeală asemănătoare cu cea din 1941. De îndată ce l-ar fi lăsat în pace, puştiul ar fi pus mâna pe un telefon. De fapt, poate chiar asta făcea acum, după ce ajunsese la atelierul părinţilor săi şi constatase că mesajul lipsea.

McGrady contemplă poliţele înalte pline cu sticle cu băutură din spatele barului. Gin, vodcă, whisky. Dacă drumul său se oprea aici, habar nu avea ce să facă mai departe. Atâta timp cât lucra, reuşea să-şi păstreze mintea în ordine. Din momentul în care avea să recunoască faptul că ajunsese într-o fundătură, nu avea să mai aibă niciun motiv pentru a continua; niciun motiv pentru a se comporta raţional. Ceru un pahar de whisky, potrivit cu berea sa. Nu-i plăcea whisky-ul, dar era tare şi-l ajuta să îşi stabilească limitele.

Privi în jur. Ziduri decorate fastuos, emanând siguranţa puterii şi a unei caste superioare. Fotolii cu spătar înalt şi măsuţe joase de marmură, printre care chelnerii alergau de colo-colo, servind oaspeţilor ceaiul de după-amiază. Aici ar fi urmat să se întâlnească cu Emily Kam. Ar fi băut un ceai de Darjeeling, iar ea i-ar fi înmânat desenul. Apoi s-ar fi dus la poliţia din Hong Kong şi John Smith ar fi fost arestat. Era un plan perfect, doar că John Smith şi armata japoneză i-o luaseră înainte.

Se gândi la Emily Kam. Şi viaţa ei fusese dată peste cap, exact ca a lui, iar de vină era acelaşi John Smith. Emily era încă o persoană pe care avea să o dezamăgească, nereuşind să facă dreptate. Îşi ducea berea la buze atunci când îşi aminti ceva ce-i spusese fata, despre momentul în care John Smith sosise la ea acasă împreună cu soldaţii care îi uciseseră tatăl. Ascunsă

în pădure, ea îl auzise pe Smith vorbind japoneza.

McGrady scoase mesajul din buzunar şi despături cartolina pe suprafața umedă a tejghelei barului. Din momentul în care debarcase de pe *Missouri* în Honolulu, îi venise tot mai greu să mențină vie în minte amintirea chipului lui Sachi. Acum, însă, retrăia un moment pe care-l împărtăşiseră. Era în noaptea zilei de 9 martie 1945. Focul din vatră ardea mocnit. Sachi îşi apropiase perna de a sa şi stătea rezemată de umărul lui. Simțea parfumul ei de crizanteme. În brațe avea un album de fotografii deschis. Ea îşi strecurase vârful degetului arătător pe încheietura mâinii sale, până când găsise cel mai fin loc. Mângâia şi apăsa, succesiv.

Apăsare, mângâiere, apăsare, apăsare.

Punct, linie, punct, punct.

Privi atent cartolina cu antetul Cable & Wireless. În clipa aceea se afla pe jumătate la Hong Kong, aşezat pe-un scaun de bar, şi pe jumătate la Tokyo. Simțea atingerea lui Sachi deasupra încheieturii. *Atingere, mângâiere*. Rosti cu glas scăzut silabele *katakana*. Sachi le-ar fi putut descifra în doar zece secunde, traducând apoi mesajul în alte patru limbi.

McGrady avu nevoie de zece minute, incluzând şi transcrierea în engleză.

Rămase locului o vreme, recitind ceea ce scrisese. Apoi împinse deoparte halba neterminată şi-i făcu semn barmanului.

— Adu-mi o cafea, ceru el. Şi adu-mi şi telefonul.

La trei după-amiază, era perfect treaz, proaspăt îmbăiat şi îmbrăcat în costumul său curat. Era aşezat pe o bancă din lemn de teck la prova feribotului liniei Star, traversând din Kowloon spre insula Hong Kong. Drept înainte, pe țărm, destinația sa era uşor de reperat. Consulatul american era situat la etajul al doilea al sediului central al băncii Hong Kong & Shanghai. Singurul punct mai înalt din oraş era culmea Victoria.

Coborî de pe feribot şi porni de-a curmezişul oraşului, bucurându-se că acceptase umbrela oferită de portarul de la Peninsula. Din când în când, rafalele de ploaie biciuiau strada, purtate de un vânt cald, silindu-l să se ferească intrând pe câte-o alee acoperită. Se strecura printr-o mulțime mai cosmopolită decât îi fusese dat să vadă vreodată. Spițeri chinezi şi negustori indieni îşi lăudau marfa agenților navali africani, în vreme ce ruşi cu figuri solemne păzeau intrările clădirilor luminate de felinare roşii.

McGrady ajunse, în sfârşit, în faţa sediului băncii. Urcă treptele de piatră, trecu de uşile metalice şi pătrunse în hol. Era pentru prima oară când intra într-o clădire cu aer condiţionat. Nu zăbovi să se minuneze de răcoarea binecuvântată, ci traversă holul spre treptele somptuoase, urcând apoi cu paşi vioi la etaj, reperând uşile masive de stejar ale Consulatului General de cum ajunse pe palier.

Intră. Se aşteptase să fie întâmpinat de vreun paznic, dar nici vorbă de aşa ceva. Doar o tânără brunetă care ridică privirea din revista pe care o răsfoia atunci când îl auzi intrând.

— Vă pot fi de folos? întrebă ea.

— Am discutat mai devreme la telefon, spuse McGrady.

Îşi aşeză umbrela în suportul de lângă uşă, traversă încăperea până la biroul ei şi se rezemă de acesta.

— Spuneaţi că Nathan De Vries e aici azi?

— Aţi ajuns repede, observă ea. Aveţi o întâlnire fixată?

— E o afacere mai veche, spuse McGrady. O discuţie pe care am purtat-o cu domnul De Vries chiar înainte de izbucnirea războiului.

— Vă aşteaptă, aşadar?

— Câtuşi de puţin.

— Ce-ar fi să luaţi loc un minut?

— Vă mulţumesc, mi-e foarte bine şi aici.

Femeia îl măsură din cap până-n picioare. Îşi îmbrăcase cel mai bun costum, se bărbierise cu lama pumnalului de luptă, fără să se taie nici măcar o dată, apoi îşi stropise faţa cu loţiunea oferită gratuit clienţilor hotelului Peninsula. Făcu câţiva paşi înapoi, pentru a-i permite femeii să îl evalueze. Ultima oară când îl întâlnise pe Nathan De Vries, i-ar fi smuls cu dragă inimă traheea din gât. Acum însă voia o favoare.

— Aşteptaţi o clipă.

Se gândi că bruneta avea să dea un telefon în reţeaua internă, dar ea se ridică şi se îndreptă spre o uşă securizată. McGrady nu avu prea mult de aşteptat. Uşa se deschise, iar femeia reveni, însoţită de Nathan De Vries. Era tuns mai scurt decât ultima oară când îl văzuse, iar la tâmple părul începuse să-i încărunţească.

— Domnul McGrady? rosti De Vries, fără a da vreun semn că îl recunoscuse. Am un program destul de încărcat în această după-amiază, dar nu pot niciodată să refuz o întâlnire cu un cetăţean. Sunt Nathan De Vries, consulul general.

Îşi strânseră mâinile, iar De Vries se dădu la o parte, invitându-l pe McGrady să intre. Porniră apoi împreună de-a lungul unui coridor cu pereții îmbrăcați în lambriuri de stejar.

— Noi ne-am mai întâlnit, spuse McGrady.

— Chiar aşa?

— A trecut ceva timp de-atunci. Nu sunt sigur că vă mai amintiți. A fost în nişte împrejurări mai ciudate.

— Ultimii ani au fost o adevărată nebunie. Eram în armată?

De Vries îl prinse de cot pe McGrady şi-l conduse într-un birou. Cele două ferestre mari dădeau spre primărie şi spre port. Tavanul era înalt şi placat cu un lemn mai deschis la culoare decât pereții, ceea ce sporea senzația de înălțime. Biroul lung, lat şi gol era amplasat în centrul încăperii. McGrady se aşeză.

— S-a întâmplat chiar în prima zi a războiului, la intersecția dintre Hollywood Road şi Old Bailey.

De Vries, care-şi pipăia buzunarele în căutarea tabacherei, încremeni. Îl privi mai atent pe McGrady, de parcă abia atunci l-ar fi observat.

— Eşti detectivul din Honolulu!

— Aşa e.

— Erai arestat pentru viol.

— A fost o înscenare.

— Asta mi-ai spus şi atunci.

— Era adevărat atunci, în 1941, e adevărat şi acum.

— Mi-ai oferit bani, spuse De Vries, întorcându-şi privirea.

Îşi găsi țigările, scoase una şi şi-o aprinse cu un chibrit luat din sertarul biroului.

— Mi-a fost teamă să-i accept. Cum ai reuşit să scapi?

— Am aşteptat sfârşitul războiului, apoi am luat către casă un vapor numit *Missouri*.

— Din golful Tokyo.

— Exact, spuse McGrady. Urma să fiți evacuați. Cum a fost?

— Nicidecum conform planului, răspunse De Vries, relaxându-se în fotoliu şi trăgând din țigară înainte de a continua. Japonezii ne-au doborât avionul înainte de-a apuca să vină să ne ia. N-am reuşit să organizăm altă variantă de evacuare. Prin urmare eram încă aici atunci când a căzut oraşul. Consulul i-a înmânat cheile ambasadei generalului Sakai, iar din acel moment am devenit prizonierii lui.

— Toată perioada războiului?

De Vries îşi scutură scrumul de ţigară şi clătină din cap.

— Cei de-acasă au negociat recuperarea noastră; aveau întreaga misiune japoneză în Statele Unite drept monedă de schimb. Am fost trimişi la Maputo, în Africa de Est portugheză. Acolo s-a făcut schimbul.

— Aşadar, ai ajuns acasă în ’42?

— Spre sfârşitul anului, da.

— Spuneai de armată.

— Mi-am dat demisia din Departamentul de Stat şi m-am înrolat. Am văzut o parte din Italia, toată Franţa şi ceva din Germania. M-am întors aici abia acum două luni.

— Se pare c-ai avut parte de-un război bun.

De Vries râse amar.

— N-aş spune asta, zise el. Nimeni n-ar trebui să spună asta vreodată. În Franţa… am făcut nişte lucruri mult mai grele decât să accept cei cinci sute de dolari ai tăi şi să te scot de-acolo. Îmi pare rău că n-am făcut asta.

McGrady fu surprins de această declaraţie. Nu venise aici pentru a primi scuze.

— Probabil e mai bine că nu ai făcut-o, spuse McGrady. Am dat altcuiva banii, iar japonezii probabil că tot ar fi pus mâna pe mine.

— Da, încuviinţă De Vries.

Îşi netezi o cută a hainei, iar McGrady îi îngădui un moment de respiro.

— N-ai bătut atâta drum din Pacificul de Sud şi până aici la Hong Kong doar ca să ne vedem şi să ne împăcăm.

— Aşa e.

— Vreun caz nou?

Fu rândul lui McGrady să clatine din cap.

— Atunci?

— Când am venit aici în ’41 căutam pe cineva. Un neamţ. Un spion.

— Cerule mare, dar sunt patru ani de atunci, omule…

— E încă aici.

— Cum naiba de ştii asta?

McGrady îi povesti tot. Singurul lucru pe care nu îl menţionă fu faptul că nu mai lucra în departamentul de poliţie din Honolulu. Îi explică despre telegrama care-l adusese înapoi în Hong Kong şi despre cum pândise sediul Golden Phoenix. În timp ce-l descria pe puştiul de la atelierul de croitorie, secretara lui De Vries bătu la uşă şi intră, purtând o tavă cu un ceainic şi

două ceşti. Le turnă amândurora şi puse două cuburi de zahăr în ceaşca lui De Vries. După plecarea ei, De Vries sorbi din ceaşcă şi, după o vreme, rupse tăcerea.

— Ai discutat deja cu autoritățile britanice?

— Nici prin gând nu-mi trece să am de-a face cu poliția din Hong Kong. De-aia am venit la tine.

De Vries încuviință din cap.

— Ceva din ce-ai spus se potriveşte într-un mod de care probabil nici nu ştii, spuse el.

— La ce te referi?

— Klara Weber, spuse el. Prima semnătură de pe contractul Golden Phoenix cu compania de telegrafie.

— O cunoşti cumva?

— Când te-au arestat, britanicii nu ți-au spus nimic, nu-i aşa? Eu am reuşit atunci să obțin raportul poliției. Persoana care depusese plângerea împotriva ta, femeia aceea care te-a arătat cu degetul la procedura de identificare… Numele ei era Klara.

McGrady nu-i răspunse imediat. Îşi amintea noaptea aceea. Femeia intrase pe o uşă laterală. Blondă, bine făcută, plină de vânătăi şi având pe umeri o jachetă de polițist.

— Eşti sigur de asta?

De Vries încuviință din cap.

— Dacă m-ai fi întrebat acum o oră nu mi-aş fi amintit. Dar mi-a venit în minte atunci când ai rostit numele. Klara, cu K.

— Presupun că acel raport al poliției nu mai există. Mi-ar fi prins bine, aş fi avut o adresă, o pistă de urmat, spuse McGrady.

— Nu mai există nimic din arhivele poliției.

McGrady îşi aşează ceaşca pe farfurioară şi le puse pe o măsuță laterală. Scoase din buzunar cartolina cu mesajul transmis prin Cable & Wireless şi o împinse pe birou către De Vries. Acesta deschise un sertar şi scoase o pereche de ochelari. Şi-i puse pe nas şi se aplecă să studieze cartolina.

— Nu e Morse, spuse după câteva clipe. Nu ştiu ce fel de cod e.

— Inițial n-am ştiut nici eu, spuse McGrady. Apoi am încercat *Wabun*.

McGrady distinse în privirea lui De Vries un plus de respect. Sau poate doar i se păruse.

— Aşadar, e în japoneză?

— E o *katakana* telegrafică.

— Poți să citeşti aşa ceva?

— Pot, dar nu foarte repede.

— Nu ți-ai pierdut timpul la Tokyo, spuse De Vries. Ce scrie acolo?

Pe drum încoace, McGrady se tot gândise cum să îi expună toată povestea lui De Vries. Nu intenționase să-i servească mură-n gură chiar tot. Voia să-l lase să facă ultimul pas de unul singur, pentru a-l determina astfel să se implice. Din momentul în care avea să se simtă implicat, avea să fie dispus să îşi asume riscuri. Iar riscuri erau destule.

— Nu-i vorba doar de John Smith. E ceva mult mai complex, spuse McGrady.

— Nu înțeleg. Ce scrie în mesaj?

— Smith organizează evadări, îi răspunse McGrady. Stabileşte trasee, procură documente. Urmează să sosească aici nişte nume importante. Nu ai vrea să mai aveți o şansă de a-i captura pe respectivii?

De Vries nu-i răspunse. Îşi plimba degetul de-a lungul liniilor de cod lipite pe cartolină.

— Aici e doar o misiune diplomatică, pentru numele lui Dumnezeu. Războiul s-a terminat. Nu suntem spioni.

— Bineînțeles că nu, spuse McGrady, fără să mai continue.

— Tu ce-ți doreşti?

— Eu sunt aici doar pentru Smith. Ceilalți sunt ai voştri. N-aveți decât să-i lăsați să plece, din partea mea. Poate c-au să se îndrepte. Poate nu.

De Vries ridică din nou cartolina şi o privi atent.

— Cu ce pot eu să te ajut?

— Ai acces la resurse care mie nu-mi sunt la îndemână. Dacă aş fi în Honolulu aş putea afla cui aparține clădirea aceea, Casa Nelson. Apoi aş afla cine e cel care-a închiriat apartamentul 1C, chiar de-ar trebui să-l scol din pat pe proprietar în miez de noapte. Asta aş face.

— Dar dacă proprietarul e la Londra?

— Tu ai oameni la Londra. Ai oameni peste tot.

De Vries îşi vârî cartolina în buzunar.

— Am să văd ce pot face, spuse el.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, iar McGrady îl urmă.

— Nu pot să-ți promit nimic. Avem pe cineva în cadrul personalului nostru. E olandez, cred, dar mama lui e cetățean britanic; mă rog, asta n-are importanță. Important e că trăieşte în Hong Kong de-o veşnicie. Nu lucrează pentru Departamentul de Stat. L-am angajat acum două luni ca

personal local când ne-a bătut la uşă căutând de lucru. Acum, el e omul nostru la toate.

Parcurgeau coridorul cu lambriuri de stejar în sensul din care veniseră.

— Am să îi dau adresa, spuse De Vries. El va putea să o verifice. Singura limbă pe care n-o vorbeşte, din câte ştiu, e japoneza. La asta i-ai luat-o înainte. În schimb, se pricepe de minune să obțină informații din arhive. Chiar se pricepe.

— E-n regulă, spuse McGrady. Dar asta-i tot ce ai să-i oferi.

Se opri, îi puse mâna pe umăr lui De Vries şi-l obligă să se întoarcă pentru a-l privi în ochi.

— Îi dai doar adresa. Nu-i spunem de ce ne interesează. Nu va sta de vorbă cu proprietarul. Nu va sta de vorbă cu nimeni altcineva. Dacă se află ce căutăm, suntem terminați. Ăştia se ştiu vânați şi stau cu urechile ciulite la tot ce mişcă.

— N-o să se afle nimic, spuse De Vries. Hai să vedem dacă Jan mai e pe-aici sau dacă a terminat pe ziua de azi şi-a plecat.

Ajunseră la capătul coridorului, în fața unei uşi înalte. De Vries întinse mâna şi apăsă pe clanță.

Încăperea adăpostea o arhivă. Datorită aerului condiționat, nu se simțea deloc miros de mucegai. Cu toate acestea, McGrady adulmecă mirosul de hârtie veche şi un altul, chimic, al benzilor pentru maşinile de scris. Luminile din tavan erau stinse. Undeva mai în spate era aprinsă o lampă cu reflexii verzui. McGrady privi şirurile lungi de etajere metalice care umpleau mijlocul încăperii. Simți un dram de entuziasm. Acesta era genul de încăpere în care cazurile îşi găseau rezolvarea şi se încheiau socotelile.

— Eşti aici, Jan?

— În spate.

Vocea bărbatului era gravă. Părea să aibă o urmă de accent, dar foarte vagă, la fel ca în cazul tuturor olandezilor. Porniră pe unul dintre coridoarele flancate de rânduri de etajere. McGrady văzu o umbră mişcându-se şi auzi o carte groasă închizându-se şi nişte hârtii foşnind într-un dosar.

— Am o sarcină pentru tine, spuse De Vries.

— Sper să fie una bună.

— Vom vedea.

Ajunseră la capătul rândului. În dreapta se afla un birou mic, pe care

stătea lampa. Dincolo de acesta era aşezat un munte de om. Se ridică, iar chipul îi căpătă o nuanță verzuie, din pricina abajurului.

— El e prietenul meu Joe, spuse De Vries. Un cetățean responsabil. Iar noi încercăm mereu să fim de folos concetățenilor noştri.

McGrady nu se retrase. Nu-l apucă de mână pe De Vries pentru a-l scoate de acolo. Şi-ar fi dorit să facă aceste lucruri, dar se abținu. Îşi simțea revolverul de calibrul 45 aflat la centură, dar la fel de bine acesta ar fi putut fi în Honolulu, în cutia primită de la Molly. Venise clipa, iar el înghețase. Cunoştea chipul din spatele luminii verzi. Îl studiase ore întregi. Emily Kam era, într-adevăr, foarte talentată. Asemănarea desenului ei cu John Smith era perfectă.

John Smith ocoli biroul şi îşi întinse mâna. Dacă şi-ar fi strâns-o, pumnul lui ar fi avut dimensiunile unui pepene. Dar mâna îi era întinsă, iar McGrady îşi privi mâna întinzându-se şi strângând-o pe a lui Smith.

— Mă bucur să vă cunosc, rosti Smith.

Întoarse privirea spre De Vries, fără să fi dat drumul mâinii lui McGrady.

— Joe, ai spus?

— McGrady, completă De Vries. Şi iată-l pe Jan Van Dijk. Vrem să afli cine e proprietarul unei anume clădiri.

50

Bărbatul care se dădea drept Jan Van Dijk nu reacţionase în niciun fel la auzul numelui lui McGrady. Îi dădu drumul mâinii şi apoi îl bătu prieteneşte pe umăr pe De Vries. Un uriaş prietenos. Un olandez la Hong Kong, încântat că-şi găsise o slujbă bine plătită la prietenii săi americani. Se întoarse la birou şi se aşeză. Chiar şi aşezat, părea la fel de mare.

McGrady se gândi: *Nu mi-a văzut niciodată faţa. Mă crede mort.* Apoi, un alt gând: *S-ar putea să mă înşel*.

Greşise în atâtea împrejurări! Greşise atunci când intrase la Bowsprit în seara dinaintea Zilei Recunoştinţei ca să bea un whisky. Greşise atunci când acceptase să răspundă la apelul lui Beamer. Greşise atunci când, fără să fi ezitat o clipă, acceptase să urce într-un avion cu destinaţia Hong Kong. Ştiuse atunci că venea furtuna, chiar dacă nimeni nu anticipase cât de puternică avea să fie aceasta.

— Care-i adresa respectivă? întrebă Van Dijk, cu un stilou în mână şi o foaie de hârtie în faţă.

McGrady îşi drese glasul. De-acum nu mai putea să dea înapoi. Dacă încerca să o scalde, iar Van Dijk era într-adevăr John Smith, acesta avea să-şi dea seama oricum.

— Casa Lord Nelson, rosti McGrady. Apartamentul 1C. E o casă de cărămidă destul de ruinată pe Connaught Road, la vreo două clădiri mai jos de Piaţa de Vest. O ştiţi?

— Nu-mi vine în minte acum.

— Sunt o grămadă de ruine pe Connaught Road, spuse De Vries.

— Ce e în acest apartament 1C? întrebă Van Dijk.

Îşi nota conştiincios cele aflate pe foaia lui de hârtie. McGrady putea să citească tot ce scrisese până acum: Casa Lord Nelson, Connaught Road. Tipul se purta cât se poate de firesc, fără să trădeze vreo emoţie, de parcă ar fi fost din piatră.

— Nu suntem siguri, răspunse De Vries la întrebare, conformându-se instrucţiunilor primite.

Aveau să-i comunice doar adresa, nimic altceva. McGrady fusese câte se poate de ferm în această privinţă.

— Ştiu eu câte ceva, interveni McGrady. Se presupune c-ar trebui să fie sediul unei companii de expediţii navale, Golden Phoenix Transshipping.

McGrady nu văzu dacă De Vries îl privise sau nu pieziş. Se uita cum aşternea pe hârtie noua informaţie primită. În continuare nimic. Nicio reacţie. Aşeză stiloul înapoi în suport, împături hârtia şi şi-o băgă în buzunar. Îşi scoase ceasul şi îl consultă. Poate era doar un gest inocent. Lui De Vries aşa avea să i se pară, cu siguranţă. Însă era un spectacol pus în scenă anume pentru McGrady. Un test. Van Dijk închise capacul ceasului şi-l puse pe masă.

— Azi va fi închis la biroul de cadastru, spuse Van Dijk. Ne-am putea vedea din nou mâine dimineaţă?

— Mâine dimineaţă e bine.

— Până la unsprezece ar trebui să am un rezultat, spuse Van Dijk. Sau aţi prefera să ne vedem la dumneavoastră la hotel?

Luă de pe masă ceasul şi începu să-l învârtă între degete cu o îndemânare de prestidigitator. Acum McGrady putu să-l vadă mai bine şi nu mai avu vreo îndoială. Era un ceas militar Waltham. În lume mai existau probabil vreo două milioane de ceasuri identice funcţionale. Compania le fabricase în cantităţi industriale, căci erau menite să fie date soldaţilor care plecau la război, spre tranşeele din Franţa. Acum, un astfel de ceas putea fi achiziţionat cu un dolar sau doi, prin poştă, cu ajutorul aceluiaşi catalog pe care McGrady îl folosise pentru a-şi cumpăra pumnalul de luptă.

— Am să vin eu încoace, spuse McGrady. Oricum trebuie să mă văd cu Nathan.

— Atunci ne vedem aici!

— Mulţumesc, Jan! spuse De Vries.

McGrady detestă momentul în care se văzu nevoit să-i întoarcă spatele lui Smith. Dar nu exista altă modalitate de-a ieşi şi nu voia să-l lase pe De Vries să se interpună. Oricum, ar fi fost păcat să fie împuşcaţi amândoi în spate. Asta nu era lupta lui De Vries. Făcură cale întoarsă pe coridorul îngust dintre rafturi, îndepărtându-se de cercul de lumină al lămpii şi afundându-se în întuneric. De Vries ajunse la uşă şi o deschise, iar crăpătura de lumină care răzbătea din hol se preschimbă într-un dreptunghi gigantic. McGrady abia se abţinu să nu o ia la fugă. Păşi afară şi-l urmă pe De Vries până la intrarea în consulat.

— Ne vedem mâine la unsprezece, aşadar? spuse De Vries.

— Desigur.

Coborî treptele la parter, în holul băncii, ţinându-se de balustradă ca să

nu-l lase genunchii. Deşi era răcoare, asudase. Trecuseră ore bune de când băuse acel whisky şi berea la barul de la Peninsula, dar acum simțea cum băutura îşi făcea simțite efectele. Îşi impuse să se stăpânească şi privi în jur. În clădire se făceau deja pregătirile pentru închidere. Toate uşile erau încuiate, cu excepția celei de la intrare, care era străjuită de un paznic.

Acesta îi ură noapte bună la ieşire. McGrady nu-i răspunse.

Afară era aproape întuneric. Căldura serii îi păru de-a dreptul înăbuşitoare după răcoarea dată de aerul condiționat. Atmosfera era grea şi lâncedă, atât de încărcată de umezeală încât părea că o furtună avea să izbucnească dintr-o clipă în alta. În fața băncii se întindea o esplanadă largă, la care se putea ajunge pe nişte trepte largi de marmură. Le coborî una câte una, apoi iuți pasul, grăbindu-se să se amestece în mulțime. La vreo douăzeci de metri distanță văzu un ghiveci uriaş, din centrul căruia se înălța un banian, cu rădăcinile aeriene la vedere, flancat de două băncuțe. Se aşeză pe una dintre ele, cu fața înspre clădirea băncii.

Ar fi trebuit să aibă un ziar în mână şi poate o pălărie de pai trasă peste ochi.

N-avea însă nimic din toate astea. Niciodată nu avusese nimic şi, iată, ajunsese destul de departe. Îl găsise pe cel pe care îl căuta de atâta vreme. Nu mai avea importanță că ajunsese la el printr-o coincidență şi că-l recunoscuse abia în ultimul moment. Important era că reuşise să iasă viu din clădire, iar acum putea să gândească în linişte. Poate dacă inima ar fi încetat să-i mai bată nebuneşte, ar fi fost în stare să conceapă şi un plan. Inspiră adânc şi reținu aerul în piept. Vreme de-o clipă închise ochii. Se resemnau gândindu-se că urma să moară agățându-se de nişte promisiuni pe care nu avea cum să le îndeplinească. Desigur, asta încă se mai putea întâmpla. Erau şanse de cincizeci la sută ca John Smith să-l omoare în bătaie pe o alee dosnică şi să-i împrăştie măruntaiele pe jos. Unul dintre ei avea să câştige, iar celălalt să piardă. Însă, dacă ce era mai rău avea să se întâmple, măcar ştia că va fi făcut tot ce-i stătea în putință. Ştia că nu avea să rămână pradă incertitudinii.

Expiră. Nodul din stomac îi dispăruse, iar inima revenise la ritmul ei normal.

Până la urmă, nu era deloc surprinzător faptul că Smith alesese să se reinventeze ca Jan Van Dijk, bătând apoi la uşa consulatului american în căutarea unei slujbe. McGrady n-avea de unde să ştie ce făcuse Smith înaintea sau în timpul războiului. Descifrând telegrama, aflase însă cu ce se

ocupa acum. O slujbă la consulat era o mină de aur pentru el, dintr-un motiv cât se putea de simplu: consulul general avea autoritatea de a emite paşapoarte temporare şi, de asemenea poseda mijloacele necesare pentru a le tipări. Un paşaport temporar nu era chiar la fel de bun ca unul definitiv, dar era de-ajuns pentru a permite cuiva fie să ajungă acasă, fie să-şi piardă urma, trecând printr-o duzină de frontiere.

Iar prin cercurile în care se învârtise în timpul războiului, John Smith cunoştea, cu siguranță, destui indivizi care ar fi făcut absolut orice ca să-şi piardă urma, oameni care se străduiau să-şi facă uitat numele, rangul şi faptele comise în slujba Reichului. Vânătoarea de naziști era în toi. Spânzurătorile erau deja înălțate şi, cât de curând, trapele aveau să se deschidă sub picioarele celor deja prinşi. Armata avea destulă frânghie pentru toți şi destui călăi amatori dispuşi să urce treptele şi să deschidă acea trapă.

John Smith n-avea să aibă parte de această soartă.

Se întunecase de-a binelea când Smith ieşi din clădirea băncii, pe la poarta principală. McGrady se mutase de cealaltă parte a esplanadei, unde se putea pierde mai uşor în aglomerația din jurul stației de troleibuz de pe Des Voeux Road. Era prea departe pentru a vedea chipul lui Smith, dar nu era nevoie. Din clădire nu avea să iasă niciun alt bărbat cu o asemenea statură.

Smith zăbovi în capul scărilor o vreme, privind un obiect pe care-l scosese din buzunar. Poate era ceasul Waltham. Purta pălărie şi în mână ținea o servietă şi o umbrelă închisă. Începu să coboare treptele în diagonală şi o apucă spre stânga atunci când ajunse la baza lor.

McGrady se desprinse din mulțime şi porni pe urmele lui. Nu era nevoie să-l urmărească îndeaproape. Ar fi fost greu să-l piardă pe Smith în mulțime, câtă vreme acesta era cu un cap şi jumătate mai înalt decât oricine altcineva. Smith ocoli clădirea băncii, apoi traversă Queen’s Road. Nu se grăbea, dar nici nu pierdea timpul uitându-se prin vitrine. Un ritm normal. Pe Queen’s Road treceau troleibuze şi câteva taxiuri care se amestecau în mulțimea de ricşe. N-ar fi fost o problemă dacă ar fi urcat într-o ricşă, dar dacă se hotăra să ia un taxi sau un troleibuz, McGrady avea să fie nevoit să ia rapid o decizie.

Smith însă continua să înainteze pe jos, fără ocolişuri sau pauze. Mulțimea se dădea la o parte din calea lui, refăcând însă imediat

înghesuiala. McGrady îl urma, cu ceva mai multe dificultăți. Apoi Smith o coti pe Ice House Street, o alee mai îngustă. Aici clădirile de cinci-şase etaje erau mai apropiate, iar pe deasupra străzii atârnau rufe puse la uscat. Parterul clădirilor era ocupat de prăvălii şi restaurante, iar pietonii se amestecau în trafic cu vehiculele, în absența trotuarelor. La un moment dat, McGrady se văzu nevoit să ocolească o femeie care spăla legume deasupra unei guri de canal. Îl pierdu vremelnic din vedere pe Smith, din pricina unei şarete încărcate cu cotețe în care se aflau găini. Când reuşi să treacă de ea, Smith era acolo, ceva mai în față, urcând strada în uşoară pantă, fără să privească înapoi sau în lături, ca o corabie stabilă pe valuri în mijlocul furtunii.

În vârful pantei, Ice House Street se unea cu o arteră mai importantă. McGrady nu văzu nicio tăbliță cu numele ei. Îşi pierduse reperele. Ştia doar că era departe de port, în labirintul de străduțe care umpleau pantele mai line de la poalele culmii Victoria. Era un cartier mai select. Casele aveau ornamente de piatră sau cărămidă, iar dincolo de ferestrele mari de sticlă se vedeau sclipind candelabre somptuoase.

Continuară să urce. Trecătorii se împuținară, iar spațiul dintre clădiri se lărgi. McGrady se văzu nevoit să rămână mai în urmă. Coroanele banianilor de pe marginea drumului se împreunau înspre axul străzii, iar sub tălpi era plin de fructele acestora, strivite, care umpleau atmosfera cu mirosul lor dulceag.

În față, John Smith părea să-şi fi încetinit ritmul de urcare. La un moment dat, pătrunse sub o poartă deschisă într-un zid de piatră şi dispăru.

McGrady se opri. Nu-l mai vedea pe Smith, dar asta nu însemna că bărbatul îşi continuase drumul. Era posibil să îi pregătească o ambuscadă sau, pur şi simplu, să o fi apucat pe o scurtătură doar de el ştiută. Aşa că McGrady rămase doar în fața unor alternative nefericite şi, drept urmare, fără niciun argument să nu-şi continue drumul. Îşi scoase pistolul, disimulându-l sub pulpana hainei şi parcurse distanța ce-l mai despărțea de poartă.

În față i se deschidea o alee aşternută cu pietriş alb, de-a lungul unei vile cufundate în întuneric. Clădirea avea coloane albe şi zidurile placate cu marmură. Acoperişul lipsea, iar ferestrele n-aveau geamuri. Cel mai probabil, în camera de zi se deschidea un crater creat de căderea unei bombe.

Şi totuşi, dinspre curtea din spate către care ducea aleea răzbătea lumină.

McGrady îşi ridică arma şi înaintă de-a lungul cărării, călcând pe iarba de alături, astfel încât pantofii săi cu talpă moale să nu scârţâie în contact cu pietrişul. Se afla acum în umbra casei. O mişcare haotică deasupra sa aproape că-l determină să deschidă focul. Se întoarse şi realiză că se speriase degeaba. Vila ruinată fusese ocupată de porumbei.

Continuă înspre lumină, apoi se adăposti în spatele trunchiului unui copac şi riscă o privire. La capătul curţii îngrădite se afla o căsuţă. Fusese probabil a îngrijitorului sau a servitoarei. Toate luminile dinăuntru erau aprinse şi uşa rămăsese larg deschisă. John Smith îşi scosese pantofii înainte de-a intra – erau pe o poliţă de lângă uşă.

John Smith era aşezat într-un fotoliu tapiţat. Îl mutase, astfel încât se afla chiar în capătul opus intrării, lângă perete. Stătea picior peste picior, cu mâinile împreunate în poală. Alături, pe o măsuţă, se aflau o sticlă şi două pahare.

McGrady nu-şi putea da seama dacă Smith îl văzuse sau nu. Însă, atunci când acesta turnă două degete din sticlă într-un pahar şi alte două degete în celălalt, realiză că probabilitatea de-a fi fost văzut era destul de mare. Smith aşează sticla pe masă şi luă cel de-al doilea pahar, apoi se ridică din fotoliu, dispărând din raza vizuală şi reapărând o clipă mai târziu. Nu mai avea paharul în mână, iar McGrady nu credea că-l oferise vreunui oaspete. El însuşi era oaspetele aşteptat.

Mai zăbovi la adăpostul copacului o vreme, inspirând aerul răcoros al nopţii şi adulmecând mireasma florilor. Îşi impuse să le savureze, fiindcă, în curând, unul dintre ei avea să câştige, iar celălalt să piardă tot. Nu exista posibilitatea unei remize. Indiferent cum aveau să decurgă lucrurile, voia să simtă pe deplin aceste clipe. Nu mai era mult până la deznodământ. Doar minute.

Îşi puse arma înapoi la centură. Dacă avea să intre în casă cu arma de calibrul 45 în mână, exista posibilitatea ca John Smith să aibă impresia că duelul trebuia să aibă loc de îndată. Pentru moment însă, aşa cum stătea relaxat, picior peste picior şi cu mâinile încrucişate, Smith părea mai degrabă dispus să discute.

McGrady ieşi de după copac şi parcurse ultimii metri ai aleii. Urcă cele trei trepte care duceau pe veranda îngustă, ezită o clipă în prag, apoi intră în încăpere.

51

Smith pregătise atent decorul. Exista un al doilea fotoliu tapițat, cu o măsuță identică pe partea dreaptă. Acolo îl aştepta paharul umplut de Smith mai devreme. McGrady parcurse încăperea din priviri. În spatele fotoliului pe care i-l pregătise Smith nu se afla nimic. Aşezându-se în acel loc, n-ar fi putut fi văzut de afară, în schimb ar fi avut o perspectivă completă asupra întregii camere. Se aşează, rămânând cu spatele drept şi torsul aplecat uşor înainte, astfel încât nimic să nu-i împiedice accesul la revolver.

Era conştient că, la doar doi metri şi jumătate distanță, poziția lui John Smith era identică. La consulat, Smith ținuse stiloul în mâna dreaptă, care i se odihnea acum deasupra centurii, sub mâna stângă. Măsuța laterală era aşezată pe partea stângă. Un aranjament ingenios. Smith putea să-i distragă atenția lui McGrady întinzând mâna stângă după paharul de pe masă, în vreme ce mâna dreaptă ar fi extras pistolul. Avusese timp, de-a lungul plimbării sinuoase de la consulat şi până aici, să-şi plănuiască atent mişcările.

— Mai are rost să ne prefacem sau nu? întrebă Smith.

— Nu e nevoie.

— Ai fost foarte reținut în prezența lui De Vries.

— Tocmai mă pregăteam să-ți spun acelaşi lucru.

— Ai fi vrut să mă împuşti chiar acolo, pe loc, dar n-ai ştiut cum ar fi reacționat De Vries. Bineînțeles, am avut şi eu aceeaşi dilemă.

McGrady putea să adulmece aroma de caise a alcoolului din paharul de pe masă. Schnapps, dulce şi tare deopotrivă. Încăperea avea un aspect îngrijit, cu un covor pe pardoseală, un şemineu de cărămidă văruită şi mai multe rafturi de cărți.

— Nu, îl contrazise McGrady. Dilema ta a fost alta. Pe tine nu te-ar fi deranjat să-l ucizi şi pe De Vries. Doar că, dacă ai fi făcut-o acolo, la consulat, ți-ar fi fost cam greu să-ți păstrezi slujba. Iar peste doar trei zile, tu vei avea nişte oaspeți, care se aşteaptă să le înmânezi anumite documente. Presupun că ai rămas azi până târziu ca să le poți pregăti.

Smith zâmbi. Avea dinții albi ca de zahăr şi lați, cât coada unei linguri.

— Mă tem că ți-ai irosit potențialul la departamentul de poliție din Honolulu, spuse Smith. Ți-ai fi putut pune în valoare talentul mult mai bine în alte domenii de activitate.

— Cum ar fi al tău.

— Cum ar fi al meu, da.

— Şi care e domeniul acesta, de fapt?

Privirea lui Smith se îndreptă spre pahar. Mâna stângă i se mişcă într-acolo. Fără îndoială, îl punea la încercare pe McGrady, dar acesta nu muşcă momeala. Smith luă paharul, sorbi scurt din el şi-l aşeză înapoi pe măsuță.

— Ah, era cât pe-aci… Nu m-ai împuşcat, deşi aveam mâna ocupată. Asta înseamnă că-ți doreai să îmi afli răspunsul.

— De unde ştii că sunt înarmat?

— Te rog…

— E-n regulă, răspunde-mi la întrebare.

— *Abwehr*… Îți spune ceva denumirea asta?

— Serviciul de informații german.

— Serviciul *militar* de informații… Nu o aripă politică oarecare.

— Aşadar, ai fost ofițer.

— Am fost. Sunt. Depinde din ce unghi priveşti chestiunea{6}, spuse Smith. Amiralul Canaris m-a trimis la New York în 1936, înaintea scandalului Duquesne şi cu mult înaintea incompetenților însărcinați cu eliminarea lui Pastorius. Presupun c-ai stat departe de lume o vreme. Referințele astea îți sunt cunoscute?

— Am recuperat. Iar rețeaua Duquesne a fost deconspirată înaintea plecării mele.

— Într-adevăr, aşa a fost. Acum, că ți-am răspuns la întrebare, ar fi corect să răspunzi şi tu la întrebarea mea.

— Depinde care e întrebarea.

— Totul depinde întotdeauna de ceva, spuse Smith. Am ştiut cine eşti din momentul în care De Vries ți-a pronunțat numele. Iar dacă n-aş fi ştiut, mi-aş fi dat seama atunci când mi-a dictat adresa. Dar tu m-ai recunoscut din momentul în care m-am ridicat de la masă. De unde ai ştiut cum arăt, câtă vreme eu nu ştiam cum arăți?

Mâinile lui Smith erau nemişcate, dar asta nu însemna absolut nimic. Şi şerpii sunt în stare să stea nemişcați.

— Ai spus chiar tu, mi-am irosit talentul lucrând în poliție. Că veni vorba de asta, Beamer m-a concediat, aşa că n-am să mai am ocazia să mă irosesc muncind acolo. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi dau seama cine era Beamer şi să îl ucid.

— Foarte bine, dar tot nu ai răspuns la întrebare, insistă Smith, rânjind

din nou, cu dinții săi sclipitori la vedere. Faptul că încerci să mă duci cu vorba îmi dă de înțeles că vrei să protejezi pe cineva. Ceea ce are sens, fiindcă orice om rezonabil – iar tu eşti cu siguranță un om rezonabil – şi-ar face griji că s-ar putea să nu mai iasă viu din casa asta.

— Ți-am răspuns la întrebare.

— Dar tu nu te-ai strădui atât dacă n-ar fi vorba de cineva la care aş putea ajunge, urmă Smith. Aşa că mi se pare evident: a fost fata aia. Stai, nu-mi spune, o să-mi aduc aminte până la urmă numele ei.

Degetele mâinii stângi începură să bată darabana pe dosul palmei mâinii drepte, în vreme ce părea să se adâncească în gânduri. Fiecare mişcare a lui era o încercare de distragere a atenției. Un joc, menit să sporească încordarea lui McGrady până când acesta avea să cedeze.

— Asta e! exclamă Smith, pocnind din degetele mâinii stângi. A fost Emily! Emily Kam, care locuia mai aproape de vârful culmii decât am să locuiesc eu vreodată. O artistă talentată, nu-i aşa?

— N-are importanță.

— O fi, dar uite cum s-a ridicat brusc miza, în cazul în care vei pierde.

— N-am venit aici cu gândul de a pierde.

— Nici eu, domnule detectiv McGrady.

Mâna lui stângă se îndreptă din nou, discret, spre paharul cu băutură. Îl luă şi-l duse la buze, sorbi un pic şi-l aşeză la loc, fără a-şi fi mişcat în tot acest timp mâna dreaptă.

— Şi uite aşa ajungem la rațiunea principală a acestei discuții liniştite.

— Poți să te opreşti de pe acum. Răspunsul meu e nu.

— Ascultă-mă până la capăt, Joe. Niciunul dintre noi nu vrea să piardă. Dar nu putem câştiga amândoi, decât dacă ajungem la o înțelegere.

— N-am venit aici nici ca să fac vreo înțelegere.

— Mi-era teamă că ai să spui asta, spuse Smith. Şi am să-ți ofer şansa de a te răzgândi. Gândeşte-te… Eşti un om inteligent. Amândoi suntem inteligenți. Plini de resurse. Ne mişcăm liberi prin lumea asta.

— Tu eşti un nazist.

— E doar un cuvânt oarecare, spuse Smith. Politică. O modalitate de a-i separa pe oameni.

— O separație foarte radicală.

Smith clătină din cap şi-şi plecă privirea. Trecu o secundă, interval în care ochii nu-i fură ațintiți asupra lui McGrady. Apoi ridică privirea. McGrady ratase momentul, iar Smith ştia asta. Încă un test.

— Amiralul Canaris a fost şi mentorul meu, spuse Smith. Mi-a fost, de asemenea, un prieten apropiat. Hitler l-a spânzurat într-un lagăr de concentrare, după ce-l obligase să mărşăluiască în pielea goală prin faţa oamenilor săi. Se spune c-ar fi fost unul dintre cei care-au pus la cale puciul ratat din 20 iulie. Cine ştie dacă e adevărat? Dar, dacă este, nu pot decât să-l aplaud pe Canaris. Şi, de-aş fi fost acolo, aş fi atârnat şi eu în ştreang, alături de el.

— E uşor de spus una ca asta acum, spuse McGrady. Dar e mai greu de crezut. Acum niciun minut, ai ameninţat că o să o ucizi pe Emily Kam.

Smith îşi luă din nou paharul.

— Iar când o voi face, am s-o spintec ca pe un peşte.

Când Smith azvârli paharul, McGrady era pregătit. Plonjă din fotoliu, ridicându-şi în acelaşi timp arma. Mâna dreaptă a lui Smith se mişcă. Un fulger negru, urmat de altul, strălucitor. Se prea poate să fi apăsat pe trăgaci exact în aceeaşi fracţiune de secundă. Greu de spus cu certitudine, căci pistolul lui Smith funcţionă, al lui McGrady se blocă.

McGrady se rostogoli într-o parte. Încăperea se umpluse de puf alb, umplutura fotoliului, pe care glonţul lui Smith îl străpunsese dintr-o parte în cealaltă.

McGrady se ridică în genunchi şi îşi aruncă revolverul inutil înspre Smith. Celălalt îl prinse din zbor cu mâna stângă, apoi îl aruncă într-o parte, ridicându-şi propriul pistol. Râdea, în timp ce-l prindea pe McGrady în cătarea de oţel a armei. McGrady rămăsese în genunchi, cu mâinile ridicate. Smith era prea departe ca să mai poată face ceva.

— Am să-i transmit salutări din partea ta, spuse Smith. Lui Emily…

Din nou, McGrady avu impresia că urmărea un film derulat cu încetinitorul, ori poate una dintre animaţiile sacadate ce puteau fi văzute pe vremuri prin bâlciuri. Degetul lui Smith, încovoindu-se pe trăgaci. Rânjetul ce i se lărgea acestuia pe faţă. Frânturi de gând străfulgerară în mintea lui McGrady, precum nişte explozii pe un câmp de luptă. Parfumul florilor în noapte… Sachi în braţele sale…

Un strigăt îl smulse din reverie. Nu el era cel care ţipase şi nici Smith.

— *Jan!*

Smith se roti, trăgând din mişcare. McGrady se întoarse, la timp pentru a-l vedea pe Nathan De Vries năvălind prin uşa deschisă. Glonţul îl atinse undeva în partea stângă. Se răsuci în cădere, prăbuşindu-se dincolo de o măsuţă de cafea. Ca să tragă din nou, Smith avea să fie nevoit să ocolească

acea măsuță. Nu era o ocazie nemaipomenită, dar era singura care avea să i se ofere. McGrady îşi scoase pumnalul cu mâna stângă şi-i prinse mâna lui Smith, îndreptându-i-o spre tavan. Smith descărcă două focuri în tavan, apoi amuți.

McGrady îşi înfipsese până-n plăsele pumnalul de luptă în abdomenul lui Smith.

Mâna lui McGrady fu scăldată într-un şuvoi de sânge fierbinte. Îl împinse pe Smith cu spatele până când îl țintui de peretele cabanei. Arma îi scăpă din mână şi căzu cu zgomot pe podea. McGrady îl înjunghiase mult sub buric, dar lama nu rămăsese înfiptă acolo. O trăgea în sus, iar lama era tăioasă ca un brici. Smith nu putea face nimic ca să se apere. Nu putea decât să privească.

În vreme ce Smith luneca încet spre podea, McGrady îi şopti la ureche:

— Nu-i vorba despre Emily acum. Takahashi Kensei e cel care m-a trimis aici. Dacă numele nu-ți spune nimic, să ştii că fata pe care ai ucis-o era nepoata lui. N-a uitat. A trăit pentru ziua de azi. La fel şi amiralul Kimmel. Băiatul pe care l-ai ucis era nepotul lui.

Împinse şi mai adânc cuțitul, smulgându-i un geamăt surd muribundului.

— Dar când am s-o văd pe Emily, îți promit, am să-i spun ce mi-ai spus şi am să-i mai spun şi că te-am înjunghiat ca pe un peşte, chiar cu pumnalul tău preferat.

Tăietura ajunsese la sternul lui Smith. Avea să-i scutească pe cei care aveau să-i facă autopsia de o grămadă de muncă. Smith îşi închidea şi deschidea ochii. Avea gura deschisă, proferând sunete abia audibile, nearticulate. Dacă voia să spună ceva, nu reuşi să o facă. Dar lui McGrady îi era totuna.

Retrase pumnalul şi-i dădu drumul lui Smith, care se prăbuşi, pe jumătate în şemineu, pe jumătate pe lângă. Un munte de carne inertă, lipsită de viață.

McGrady luă ambele arme şi traversă încăperea spre De Vries. Acesta reuşise să se târască şi acum stătea sprijinit de perete. Era o mulțime de sânge în jur. Pe pardoseală, pe pereți, pe De Vries însuşi. McGrady nu reuşi să-şi dea seama unde îl atinsese glonțul.

— Eşti în regulă?

De Vries clătină din cap. Clipi, apoi încuviință. McGrady lăsă armele jos şi îi dădu la o parte haina, scoțând la iveală gaura din cămaşa lui De Vries.

— Te-a lovit în umăr. Ai să supraviețuieşti.

— Ştiu. Am mai avut parte de aşa ceva.

— De ce anume?

— Am mai fost împuşcat. În Franța, explică De Vries.

Arma lui Smith era alături, pe podea. De Vries se uită la ea şi înjură.

— E acelaşi blestemat de pistol Walther. Doar că data trecută m-a nimerit în celălalt umăr.

— Dă-mi voie să te ridic.

McGrady îl ridică în picioare şi-l conduse la cel mai apropiat fotoliu.

— Mă duc să caut nişte prosoape. Iar apoi ar trebui să o întindem de-aici. Există un telefon. Ai pe cineva de încredere care să aibă o maşină?

Aveau nevoie acută de-o maşină. Nu puteau să iasă aşa în stradă. McGrady era mai plin de sânge chiar decât De Vries.

— Ar fi cineva.

McGrady intră în baie. Găsi două prosoape albe curate şi se întoarse. Sfâşie mâneca lui De Vries, o desprinse, apoi sfâşie cămaşa deasupra umărului până la guler. Se folosi de mânecă ca să şteargă sângele.

— Glonțul a intrat şi a ieşit curat, spuse McGrady, în timp ce apăsa prosopul deasupra rănii. De cât timp erai acolo?

— De-o bună bucată de vreme.

— De ce ai venit?

De Vries tuşi spasmodic de câteva ori, apoi răspunse, cu dinții încleştați de durere. McGrady apăsa cât putea de tare pe rană, ca să oprească sângele. Probabil durea al naibii de rău.

— A fost un incendiu la birou. O cutie de gunoi, într-o debara, plină cu hârtii. N-am idee ce anume a ars acolo. Aşa că am cercetat locul şi-am descoperit că Van Dijk – sau cum naiba l-o fi chemat – îşi golise biroul.

— Prin urmare, ai venit încoace, s-arunci o privire.

— Am venit.

— Ai intrat fără să fii înarmat, după ce începuse să tragă.

— Vrei să-mi spui ce spune exact blestemata aia de telegramă?

— Mai târziu, răspunse McGrady. Hai să-ți dau telefonul, să vorbeşti cu cine e de vorbit. Cel mai bine ar fi să o faci acum, înainte să leşini.

52

McGrady ieşi din consulatul american. Soarele apusese de vreo oră. Era ziua de Crăciun. Trecuseră nouăsprezece ore de la moartea lui Smith.

McGrady n-avea idee unde avea să meargă în noaptea ce urma. În schimb, ştia unde trebuia să fie a doua zi dimineaţă. La ora şapte, a doua zi, un avion al poştei urma să decoleze. Avea să facă escală la Taipei, urmând să plece a treia zi în zori spre Shanghai. Avea asupra lui o scrisoare de la consulat care urma să-i permită să urce la bordul unui avion C-47 al Comandamentului de Transport Aerian care pleca din Shanghai în 28 decembrie. De Vries se ocupase de asta, deşi era încă în spital.

Trecu de sediul central al poliţiei. Trecu pe lângă sediul băncii în care fusese încarcerat. Se plimbă pe Pottinger Street până la capăt, apoi făcu cale întoarsă pe acelaşi drum. Hoinări, căutând un loc unde să poată bea ceva. În apropiere de Garden Street Station găsi o cârciumă deschisă. Îşi puse valiza pe un scaun şi se aşeză pe cel de alături. Comandă două degete de scotch, din cel mai bun, de pe insula Skye. Se scumpise de când comandase ultima oară aşa ceva. Acum însă nu mai putea să calculeze câte ore de muncă îi trebuiau ca să câştige preţul plătit. Nu de alta, dar acum nu mai câştiga nimic. Pe de altă parte, nici nu avea nevoie. Barmanul îi puse în faţă paharul cu scotch. McGrady îi ceruse să-i pună doar un cub de gheaţă. Privi gheaţa topindu-se şi nimeni nu veni să-l deranjeze. Nimeni din lume nu ştia că el se afla acolo.

Bău scotch-ul, lăsă câteva monede pe tejghea şi ieşi.

Se îndreptă spre staţie, cărându-şi valiza. Cumpără un bilet la clasa a treia şi traversă peronul, urcând în tramvaiul-funicular. Uşile se închiseră, iar vagonul îşi începu ascensiunea. Privi pe geam luminile pe gaz ale oraşului şi cele mişcătoare ale vaselor din port. Ajungând mai sus, putu să vadă luminile Kowloonului sclipind în depărtare. Coborî la ultima staţie şi ieşi. Văzu cafeneaua unde stătuse împreună cu Emily Kam şi băuse o apă minerală, în urmă cu o veşnicie.

Ea locuia la numărul 8, pe Old Peak Road. Nu fusese nevoit să caute adresa, căci îl întâmpinase ea în staţie. De data asta însă, ea nu ştia de venirea lui. Era întuneric şi răcoare, iar cerul era acoperit. Totul se schimbase din acea zi. Şi totuşi, era aici din nou.

Găsi casa după o jumătate de oră de căutări zadarnice pe străzi fără nume. Intră pe poartă şi urcă aleea abruptă. Văzu o arteziană, mai multe terase şi coloane năpădite de iederă.

Se îndreptă spre uşa din faţă. Apăsă butonul soneriei. Nu se aştepta să-i deschidă chiar ea, ci mai degrabă o menajeră sau poate mama ei.

Dar uşa se deschise şi în prag se ivi Emily Kam. Părul ei negru era ceva mai lung şi era îmbrăcată cu un halat înflorat şi în papuci. Îl privi lung. McGrady nu fu surprins să constate că ea îl recunoscuse. Avea ochi de artist. Îşi amintea chipurile oamenilor în suficiente detalii încât să-i poată desena ulterior din memorie.

El fu cel care vorbi primul.

— Ştiu că e nepoliticos să soseşti neanunţat, mai ales în noaptea de Crăciun.

— E-n regulă, bineînţeles că e-n regulă.

— M-am gândit că vei vrea să afli.

— Ai făcut-o, nu-i aşa?

— Noaptea trecută, chiar aici, în Hong Kong.

— A fost aici în tot timpul ăsta? L-ai arestat?

— S-a dus.

— A evadat?

— N-a reuşit să scape.

— Ai vrea să intri puţin?

— Poate un pic. Mulţumesc…

Urcaseră sus pe terasă. Stăteau rezemaţi de balustradă şi priveau luminile oraşului care li se întindea la picioare. Mama ei era în Macau acum, cu un bărbat pe care îl cunoscuse acolo. Bunica ei se stinsese, iar servitorii aveau o zi liberă. Casa îi aparţinea pe de-a-ntregul. Rămăsese doar în halat.

Au discutat despre o parte dintre lucrurile pe care le trăiseră de când se văzuseră ultima dată. Acum se mulţumeau să privească luminile. McGrady se întoarse spre ea.

— Dacă Vincent Russo n-ar fi venit să-ţi bată la fereastră în noaptea aceea, nu s-ar fi întâlnit cu John Smith…

— Numele lui adevărat era John Smith?

— N-am idee, îi răspunse McGrady. Şi mă îndoiesc că voi afla vreodată. Voiam să spun însă că mi se pare ciudat cum se aranjează lucrurile. Toate acele puncte de cotitură aparent neînsemnate…

Ea încuviință. Se desprinse de balustradă şi-şi şterse ochii umezi.

— Sunt multe lucruri ciudate, într-adevăr, spuse ea. Credeam că am plâns toate lacrimile ce mi-au fost date. Nu credeam să-mi fi rămas destule şi pentru Vincent. Însă se pare că mai am.

— E-n regulă.

— Ție nu ți se întâmplă să-ți vină să plângi.

— Ba da, mai des decât mi-aş dori să recunosc.

— Stai aşa… Unul dintre prietenii tatei a trecut pe-aici ca să-mi lase un dar de Crăciun. Nu l-am desfăcut încă. Hai să vedem ce e. Vrei?

— Desigur.

— În plus, aş vrea să-ți mai arăt ceva.

Plecă, lăsându-l singur. Se rezemă de balustradă şi privi luminile cu mintea goală de gânduri. Începea să se priceapă să nu se gândească la nimic, iar peisajul şi liniştea din jur erau de mare ajutor.

Emily reveni câteva minute mai târziu. Avea cu ea o sticlă de şampanie şi două pahare, iar sub braț o sabie japoneză în teaca ei. Aşează sticla şi paharele pe balustrada lată şi îi întinse sabia. El o scoase din teacă și admiră lama. Părea mai degrabă un giuvaer decât o simplă bucată de oțel. Îi încercă tăişul cu vârful degetului.

— Mi-ai trimis un desen, cel cu ofițerul mort…

— Am vrut să îți spun. Am vrut să spun cuiva, dar n-am fost în stare să scriu.

— Asta a fost sabia pe care ai folosit-o?

— Era a lui.

— S-a întâmplat când te-ai dus să iei desenul.

Ea încuviință. Se rezemă cu spatele de balustradă, astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Caietul de schițe era în dormitorul meu. M-am strecurat înăuntru, desculță. Am fost foarte tăcută. El dormea în patul meu. Aş fi putut să iau ceea ce căutam şi să plec fără să-l trezesc, dar l-am recunoscut. El era cel care vorbise cu John Smith în timp ce oamenii lui îl străpungeau pe tata cu baionetele.

McGrady privi lama, în care se reflectau luminile Kowloonului. Era o sabie grea, din oțel Yasukuni. Fusese făurită de un artist. Dar frumusețea ei era o iluzie, câtă vreme fusese creată pentru a lua vieți.

— Sabia era lângă el, spuse Emily, privind la rândul ei arma. Am ridicat-o şi am scos-o din teacă, apoi i-am ținut vârful la gâtul lui. Aş fi putut să-i

tai beregata în timp ce dormea, iar el nici măcar nu s-ar mai fi trezit.

— Dar n-ai putut să o faci.

— Ai dreptate, n-am fost în stare. M-am simțit uşurată şi, în acelaşi timp, mi-a fost ruşine. Îl văzusem dând ordinul de a-l ucide pe tata. Şi iată-mă aici, având o şansă să îl ucid, şi nu puteam să o fac. Pornisem spre ieşire atunci când s-a trezit. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors înspre mine. Avea ceva în mână, ceva mic şi negru. Eram convinsă că era un pistol. N-am putut să-l las să strige…

— Casa era plină de soldați, n-ai avut de ales.

— Atunci nu m-am gândit la asta. L-am ucis şi nu mă gândeam nici la tata, nici la ce-i făcuseră mamei, nici la altceva. Am făcut-o doar din frică. O frică animalică. Voiam să mă salvez. Putea fi oricine altcineva. N-am făcut-o pentru tata.

Avea brațele strânse în jurul propriului trup, ca într-o îmbrățişare, şi se legăna încet din față în spate. Îşi aminti de prima oară când stătuseră de vorbă. Ea tocmai împlinise douăzeci şi doi de ani. Viața era un joc, iar ea trăsese mâna câştigătoare. Asta se întâmpla în urmă cu doar patru ani de zile. Acum îşi recăpătase casa şi averea, dar nimic n-avea să mai fie vreodată la fel.

— Era o carte de rugăciuni, rosti ea.

— Ce anume?

— În mâna lui, răspunse ea. Nu era un pistol, ci o carte de rugăciuni.

— Ți-ai dorit ca desenul să însemne ceva, spuse el. Ai vrut să ştii că a meritat.

Ea ridică privirea spre el, oprindu-se din legănat.

— A meritat?

— N-aş fi reuşit niciodată să-l prind dacă n-ar fi fost desenul, spuse McGrady. N-aş fi avut nicio şansă. Iar el a plătit pentru tot ce-a făcut, să fii sigură de asta.

El vârî sabia înapoi în teacă şi i-o întinse, dar ea îl refuză.

— Uită-te la bucata de țesătură legată sub mâner, spuse ea. Ai putea citi ce scrie acolo? M-am întrebat dintotdeauna, dar n-am vrut să întreb pe nimeni. Tu însă ai fost la Tokyo atâția ani… Dar poate că greşesc.

Se apucă să deschidă şampania, în vreme ce el desfăşură panglica de țesătură roşie pe balustradă şi se aplecă să privească ideogramele caligrafiate. Se aştepta să vadă un poem, poate un citat în japoneza clasică, limba pe care împăratul o folosise în momentul capitulării. Dar cele scrise

alcătuiau două propoziții simple:

Tată, fă-ți datoria şi vino acasă la noi.
Vom ține lumea în loc până când ai să te întorci.

Urmau semnăturile celor patru fete ale ofițerului japonez. McGrady se ridică şi o privi pe Emily. Ea îi întinse un pahar cu şampanie, iar el îl luă.

— Nu pot descifra ce scrie, minți el. E ceva despre glorie, imperiu, cucerire… Ceva de genul ăsta.

Ea îşi atinse uşor paharul de-al său.

— Nu-i nevoie să inventezi poveşti, spuse ea. Înțeleg îndeajuns de mult scrisul încât să ştiu că nu asta scrie acolo.

— E-n regulă.

— Vreau doar să ştiu. Dacă ştii, spune-mi.

Îi spuse ce scria cu adevărat pe panglică. Ea îl ascultă. Sorbi puțin din şampanie. El îi povesti despre adolescentul pe care îl ucisese şi despre teama sa, care încă-l mai trezea uneori din somn, că băiatul era încă viu atunci când îl aruncase în hazna. Ea îi luă mâna într-a ei şi i-o strânse cu putere, iar el îi răspunse în acelaşi fel. Apoi îşi desprinseră mâinile, iar ea umplu din nou paharele.

— Hai s-o luăm de la capăt, propuse ea. Avem nevoie de un toast nou.

— Fie.

— E aceeaşi şampanie pe care Vincent a adus-o la fereastra mea, spuse ea, privind sticla. Brut Imperial. Am vrut s-o împart cu cineva care mă înțelege.

Ciocniră din nou.

— Dar tu mă înțelegi, nu-i aşa, Joe?

— Sper că da.

— Atunci să bem pentru ceea ce n-am pierdut încă.

Se întoarseră amândoi cu fața spre priveliştea magnifică şi băură şampania. Se aflau într-un echilibru fragil pe o muchie la fel de subțire ca tăişul sabiei care se odihnea pe balustradă, între ei. Lunecară pe acea muchie multă vreme, până când Emily rupse în sfârşit tăcerea.

— Ai o valiză cu tine.

— Am un avion de prins, mâine dimineață.

— Te întorci acasă.

— Înainte de asta, mai am ceva de făcut.

Îşi termină şampania şi aşează paharul pe balustradă. Înțelesese în sfârşit, cu o zi în urmă, în timp ce încerca să dea glas silabelor *katakana* ale codului lui Smith, atingându-şi şi mângâindu-şi încheietura mâinii. Înțelesese atunci mai mult decât mesajul lui Smith. N-avea cum să se întoarcă acasă. Pentru el, acasă nu mai exista.

Ea îi atinse umărul.

— Ce anume mai ai de făcut?

— Am de umblat. Şi trebuie să mă gândesc.

— Şi ai de gând să umbli toată noaptea?

— N-ar fi pentru prima oară.

53

Avionul poştal cu care avea să zboare din Hong Kong era un bimotor Mitsubishi recondiționat. Însemnele companiei Manchuria Aviation erau încă vizibile sub stratul subțire de vopsea cenuşie. McGrady se aşează pe scaunul copilotului, iar pilotul urcă alături. Avea mâinile negre de ulei de motor, iar salopeta îi mirosea a benzină. Decolă, dădu ocol oraşului, apoi o coti spre nord-vest. Abia apoi deschise gura pentru prima oară.

— McGrady, nu-i aşa?

— Exact.

— Anders.

— OK.

— Ai adus ceva de mâncare?

— Nu.

— Ei, asta e.

Anders nu avea altceva de discutat cu McGrady. Vorbi în engleză, în mandarină şi cantoneză în microfonul stației radio, cu o țigară neaprinsă între buze. Când se căută în buzunare după o brichetă, scoase din buzunarul de la piept un teanc de bani gros cât Noul Testament. În spatele scaunelor, avionul era încărcat până la refuz. McGrady avea îndoieli că măcar o parte din marfa de-acolo era reprezentată de corespondență. De câte ori întâlneau vreo turbulență, auzea zăngănit de sticle. Se simțea miros de ulei pentru uns armamentul. Din când în când, din spate se auzea un animal viu zgâriind interiorul unei cuşti de lemn.

Aterizară lângă Taipei. De ambele părți ale pistei erau câmpuri inundate de orez, năpădite acum în decembrie de buruieni în putrefacție şi noroaie. Pe-aici nimeni nu se ostenise să astupe craterele lăsate de bombe.

Anders rulă avionul până în dreptul unui hangar, apoi opri motorul. Îi arătă cu degetul, prin parbriz, porțile hangarului.

— Mâine, rosti el. La răsărit.

— Am să fiu aici.

— Poți încerca pe lângă templul Lungshan. Poți să capeți una la prețul unui bol de supă.

— Ce anume să capăt?

— O fată.

— Nu sunt în căutare de aşa ceva.

Se strecurară printre mormanele de mărfuri spre uşa din spatele calei şi coborâră pe asfaltul prăfos al pistei. Pilotul dispăru în hangar, iar McGrady o luă agale înspre oraş, până când nimeri o ieşire de pe teritoriul aerodromului, care dădea spre o stradă. Găsi un taxi şi stătu de vorbă cu şoferul acestuia. Îi spuse ce căuta, iar şoferul îl duse la Hsimenting. Bântui străduțele înguste ca un labirint din apropierea râului Danshui. Vântul răspândea miros de haznale. Cumpără tot ceea ce găsi. De Vries îl avertizase că în zona ocupată avea să fie nevoit să conteze doar pe mâncarea proprie. Prin urmare, achiziționă conserve de țipar şi sardine, orez şi tăiței uscați. Găsi o jachetă uşoară din pânză de cort şi o pereche de pantaloni kaki foarte groşi.

În zori reveni la hangar. Anders era la bord şi elicele se învârteau deja. McGrady alergă şi urcă prin uşa din spate, rămasă deschisă. Compartimentul rezervat mărfurilor era gol, cu excepția unei singure cutii. Închise uşa, apoi înaintă spre cabină şi-şi ocupă locul. Decolară spre Shanghai fără să fi schimbat o vorbă.

În Shanghai îşi găsi cazare pe Bund. Trecu pe la consulat şi îşi prezentă scrisoarea, apoi porni în căutare de provizii şi haine groase. Găsi o pereche de şosete de lână la mâna a doua şi un fular de bumbac. Nicăieri nu se vindeau mănuşi sau căciuli. Avea să fie nevoit să îşi poarte pantofii de oraş.

A doua zi dimineață era la bordul unui alt avion al Comandamentului de Transport Aerian, un C-47 de data asta. Era înconjurat de oameni în uniforme, ofițeri superiori. Mai erau la bord şi câțiva diplomați şi jurnalişti. Un puşti în uniformă împărți cafea caldă şi sandvişuri.

La trei după-amiază aterizară la Tokyo. Polițişti militari americani ieşiră în întâmpinarea avionului, pentru a verifica paşapoartele, acreditările diplomatice şi permisele celor de la presă. McGrady prezentă scrisoarea consulului din Hong Kong, aşteptându-se să fie nevoit să dea explicații, dar nimeni nu-l întrebă nimic. Părea că ştie ce face, aşa că polițiştilor le fu de-ajuns acest lucru şi-l lăsară în pace.

La Tokyo nu avu de unde să cumpere niciun fel de haine. De fapt, nu prea se găsea nimic de cumpărat în întregul oraş. În schimb, erau cozi lungi la corturile misiunii metodiste din jurul câmpului Haneda, unde misionarii ofereau localnicilor lapte condensat şi conserve de peşte. Trecu de acestea şi avu noroc cu unul dintre doctorii care fuseseră în avion, care îl luă în maşina sa şi-l duse până în centrul oraşului. Coborî la gara centrală din Tokyo.

Trenul de Nagano pleca abia a doua zi dimineață. Hotelul gării era plin cu ofițeri americani, aşa că îşi petrecu jumătate din noapte pe peron. Când nu mai putu să îndure frigul, începu să se plimbe de colo-colo.

Dimineață porni spre Nagano, o călătorie de două sute şi ceva de kilometri care se prelungi de-a lungul întregii zile. Locomotiva se strică în două rânduri. Aşteptară ore întregi pe o linie moartă trecerea unor garnituri de tren cu echipamente militare americane. Când în sfârşit trenul ajunse la Nagano, ultimul tren care ducea spre Togari, în nord, plecase deja. Porni pe jos pe străzile din jurul gării, căutând un han. Până la urmă, găsi o cameră la o familie. Plăti cu o conservă de sardine şi un săculeț de alune crude cumpărate din Taipei şi îşi petrecu noaptea cuibărit sub o pătură de lână. Dimineață reveni în gară, unde un tren cu ferestrele acoperite de flori de gheață aştepta lângă peron.

Porni aşadar şi mai departe spre nord.

Stătea aşezat pe o bancă învechită din răchită, la clasa a doua, chiar lângă geam. Locul de alături era liber. Trenul urca cu mare dificultate o pantă mai abruptă, iar geamurile erau înghețate, căci florile de gheață cuceriseră întreaga suprafață, pornind dinspre margini. Dirijându-şi răsuflarea caldă asupra unui anumit loc, reuşi să topească gheața de pe o mică porțiune, pe care se strădui apoi s-o păstreze curată, ştergând-o cu mâneca hainei, astfel încât să poată vedea afară.

Copaci acoperiți de zăpadă. Formațiuni stâncoase acoperite de zăpadă. Sate îngropate în zăpadă. Trecură pe lângă mai multe cascade înghețate, iar la gura unui tunel văzu o haită de macaci plini de zăpadă, ghemuiți unii într-alții, ca să se încălzească.

Hainele lui erau prea subțiri. Ştiuse asta, dar n-avea ce să facă.

Gara din Togari era de fapt doar o colibă de lemn ridicată lângă unicul peron. Acoperişul țuguiat purta povara unui strat de un metru de zăpadă, iar la streşini atârnau țurțuri grei. Intră şi se încălzi, tremurând tot, la soba cu cărbuni, apoi se îndreptă spre casa de bilete.

— Ați putea să-mi spuneți cum să ajung la Nozawaonsen?

Funcționarul îl privi uimit, surprins că americanul îmbrăcat prea subțire vorbea japoneza. Trecând însă peste surpriza inițială, omul ieşi din cabina lui. Avea o căciulă de blană şi mănuşi de piele. Îl însoți afară pe peron şi-i arătă cu degetul.

— Într-acolo e. Va trebui să traversați râul. Sunt vreo şase sau şapte

kilometri.

— Nu există un autobuz? Eventual un taxi?

— Nici autobuz, nici taxi. Treceți râul pe pod şi tot mergeți înainte.

— Există vreun han pe-aici?

— Mai multe chiar, dar toate sunt acum ocupate. De ce vreți să ajungeți acolo?

— Caut pe cineva.

— Probabil vă doriți tare mult să-l găsiți… Poate aveți noroc şi vă ia cineva până acolo.

Nu-l luă nimeni. Se împletici pe drumul înghețat, înfruntând viscolul. Găsi podul. Râul era înghețat. Un strat de gheață neagră-verzuie, cu petece de zăpadă mai proaspătă din loc în loc. Sub suprafața înghețată se vedeau apele repezi curgând. Îşi continuă drumul, traversând o câmpie acoperită de zăpadă. În față se vedeau nişte case, un sătuc de fermieri. Până când ajunse acolo, nu-şi mai simțea picioarele, deşi parcursese doar o jumătate de kilometru de la gară. Îşi muta valiza dintr-o mână într-alta, ca să îşi încălzească în buzunar mâna ce înghețase până atunci pe mâner.

Continuă să înainteze pe drumul care urca în pantă lină. Obrajii îi ardeau şi avea senzația că urechile aveau să-i înghețe şi să-i cadă. Ultimii trei kilometri îi parcurse în pas alergător. Răsuflarea îi înghița în norişori alburii care rămâneau în urma sa.

Satul Nozawaonsen era minuscul. Clădirile erau construite din lemn de cedru nevopsit, iar acoperişurile acestora erau îngropate în zăpadă. Mirosea a păcură şi a lemne arse. Îşi roti privirea, cuprinzând brâul de munți ce înconjura aşezarea şi copacii învăluiți în giulgiuri de un alb pur. De fiecare dată când vântul începea să sufle, auzea gheața de pe crengi crăpând cu zgomot, de parcă ar fi stat să asculte paşii cuiva pe sticlă spartă.

Găsi o ceainărie deschisă. Chiar şi în absența clienților, localul era extrem de mic, cam cât două cabine telefonice puse laolaltă. Intră şi lăsă să-i cadă din mână valiza, apoi se îndreptă spre tejghea, tremurând de zor. Proprietarul îşi făcu apariția de după o draperie.

— Bun venit…

Bărbatul îşi înghiți restul cuvintelor atunci când îl văzu.

— Un ceai fierbinte, vă rog. Pot să plătesc cu dolari americani sau, dacă preferați, cu nişte orez.

— Sunteți bine?

— Am să fiu după ce-am să beau puțin ceai.

Bărbatul plecă să aducă ceaiul şi reveni cu un ceainic plin. Îi turnă o cană. Când McGrady o atinse, simți că-i iau foc degetele înghețate. Cu toate acestea, n-o lăsă din mână ci bău, simțind cum i se topea chiciura strânsă pe sprâncene.

— Sunteți american?

— Sunt. Însă nu din armată.

— Căutați un loc să stați peste noapte? Aş avea o cameră.

— Caut o familie de prieteni. Locuiesc aici.

— Sunt japonezi? Familia aceasta?

— Takahashi Kansei şi Takahashi Sachi. Locuiesc la Tokyo, în Yanaka. Dar casa lor adevărată e aici, în Nozawaonsen.

Bătrânul încuviință din cap şi-i umplu din nou cana cu ceai.

— Probabil i-ați cunoscut peste ocean. Domnul ministru adjunct Takahashi a călătorit tare mult.

— Îi cunoaşteți?

— Am crescut cu domnul ministru adjunct. Pe Sachi-san am văzut-o săptămâna trecută, dar pe tatăl ei nu l-am mai văzut dinainte de război.

McGrady îşi strânse mâinile în jurul cănii. Ea era aici, aproape. Desigur, asta nu însemna că nu avea să-şi ferece uşa la vederea sa. Asta avea să fie alegerea ei. El nu putea decât să-i ofere ocazia de a alege.

— Cum aş putea ajunge la casa lor?

— V-au trimis americanii? Sunteți polițist?

— Sunt aici doar pentru mine. N-aş putea niciodată să le fac vreun rău. N-aş putea să-i fac rău lui Sachi. I-am jurat asta tatălui ei.

Hangiul îl măsură din privire, cumpănindu-şi îndelung răspunsul. McGrady îşi goli cana de ceai.

— Mergeți mai departe pe drumul acesta. După ce treceți de izvorul cald, o luați la stânga şi urmați drumul respectiv până la capăt. Casa familiei Takahashi e singura de-acolo, de sus.

— E departe?

— Cel puțin cincisprezece kilometri. Dar a fost furtună azi-noapte, a nins abundent. Nu ştiu dacă drumul acela mai e practicabil.

Nu ştia dacă avea să fie în stare să mai parcurgă încă cincisprezece kilometri, căci ultimii şase fuseseră îndeajuns de grei. Hangiul îi citi pe chip îndoiala.

— Ar trebui să mai beți nişte ceai şi, dacă aveți, să mâncați ceva. Apoi ar trebui să aşteptați până ați face rost de alte haine şi alte încălțări, sau până s-ar mai topi din zăpadă. Nu-i un drum pe care să vă permiteți să vă rătăciți. Şi oricum, e deja târziu.

Ultima propoziție fu cea care-l determină să ia hotărârea.

Bău restul de ceai rămas, îi plăti omului şi porni. N-avea de gând să mai aştepte nicio clipă. Nu acum, când era atât de aproape. Dar mai era un motiv. N-avea să dovedească nimic aşteptând ca totul să fie mai uşor. Voia să o poată privi în ochi.

Începuse deja să se întunece. Soarele cobora spre apus cu grabă, doar lumina crepusculară avea să mai dăinuie o vreme. Grăbi pasul pe drum. Trecu pe lângă case şi mici prăvălii. Văzu câțiva oameni pe stradă. Se înclinară în semn de salut şi el îşi lăsă valiza din mână şi le răspunse, înclinându-se la rândul său.

Izvorul cald era în piața centrală a orăşelului. Curgea dintr-o căldare pietruită într-alta. Scări cu balustrade de lemn coborau până în apropierea apei din care se înălțau aburi groşi. Găsi cotitura spre stânga. Drumul era îngust şi se pierdea de aici printre copaci. Nu fusese curățat de zăpadă toată iarna. Dacă Sachi fusese în sat, folosise cu siguranță schiuri sau încălțări pentru zăpadă. El n-avea de nici unele, dar nu avea nici de ales.

Îşi văzu de drum. Primul kilometru i se păru uşor. Zăpada era compactă, nu se cufunda decât cel mult până la glezne, iar copacii blocau bună parte din forța vântului. Pe măsură însă ce drumul urca, zăpada deveni mai groasă şi mai moale, ajungându-i de-acum până la genunchi şi, din loc în loc, unde vântul viscolise pulberea albă, se cufunda uneori până la mijloc. Pantalonii pe care-i purta nu erau impermeabili, aşa cum nici şosetele sau pantofii săi nu rezistau la umezeală. Se încăpățână însă să meargă înainte, străbătând în fugă, pieptiş, porțiunile cu zăpadă mai mare, de parcă ar fi înotat. Din loc în loc, unde cărarea era mai abruptă, se agăța cu degetele în zăpadă. Îşi arunca în față valiza şi apoi escalada mormanele de zăpadă pentru a ajunge la ea.

Făcea progrese, dar înainta lent. Se făcuse întuneric de-acum. Deasupra crengilor încătuşate în gheață îşi făcuseră apariția stelele. Odată cu lăsarea nopții, frigul se simțea tot mai tare. De-abia trecuse o oră de când pornise la drum, iar în mintea lui începuseră să-şi facă loc idei bizare, de-a dreptul ucigaşe. Se întreba cum ar fi fost să se cufunde într-un morman de zăpadă şi să tragă un pui de somn. Zăpada era groasă şi pufoasă, ca o plapumă. Ar fi fost atât de bine, cald, sub ea… Ceva mai târziu, i se păru că drumul urma

să facă o buclă strânsă şi îşi imagină că ar fi putut scurta din distanţă dacă l-ar fi părăsit şi-ar fi tăiat-o prin pădure.

Strânse însă din dinţi şi continuă înainte, concentrându-se asupra drumului. La capătul lui se afla ea. Era singurul lucru care conta.

Prima oară căzu în timp ce cobora o pantă. Aterizâ cu faţa în jos şi lunecă la vale, se lovi de-un morman de zăpadă viscolită şi se afundă în el. Fu nevoit să se zbată ca să ajungă la suprafaţa stratului de zăpadă. Îşi pierduse valiza în cădere. Fie era undeva mai sus, înspre drum, fie zăcea cufundată undeva în zăpadă, în jurul său. Provizii pentru cinci zile, arma sa şi restul banilor.

Continuă fără ea.

Acum avea zăpadă în guler şi-n mâneci. Parte din aceasta se topi şi apoi îngheţă în contact cu pielea. Avea senzaţia că era îmbrăcat în gheaţă şi se simţea de parcă cineva i-ar fi atacat degetele de la picioare cu securea. Îşi muşcă buzele ca să nu urle de durere şi acestea îi îngheţară lipindu-se una de cealaltă. Durerea era atât de puternică, încât îşi pierdu echilibrul. După acea primă cădere, urmară altele, în genunchi sau pe spate.

Îngheţa. Era pe cale să-şi piardă controlul şi înţelese ce risca să se întâmple. Ce urma să se întâmple, cel mai probabil. Dar era convins că parcursese deja mai bine de jumătate din drum. Alegerea înţeleaptă era să meargă mai departe, nu să se întoarcă. Oricum, a merge înainte era singura opţiune. Dacă întoarcerea ar fi fost o alternativă viabilă, ar fi ales-o demult.

Când văzu lumina i se păru că visează. Nu-şi făcu iluzii.

Într-adevăr, părea a fi un vis. Ceea ce vedea era înnegurat, spart în sute de fragmente prismatice. Gheaţa i se adunase pe gene. Se forţă să parcurgă ultima sută de metri. Trecu pe sub poarta înaltă de lemn şi se împletici în curte. Casa era în faţa lui, aşa cum o văzuse în fotografii. Erau lumini la ferestre şi pe horn ieşea fum. Căzu în genunchi în faţa uşii. Sosea la ea exact la fel cum ajunsese prima oară. Cu mâinile goale, disperat.

Nu exista un buton de sonerie şi el nu ştia dacă avea să aibă forţa de-a bate la uşă. Lovi cu degetele în uşa îngheţată bocnă şi simţi de parcă ar fi lovit într-o stâncă. Bătu din nou. Aşteptă. Atinse uşa, dar zbaterile lui nu făceau mai multă larmă decât un şoarece-n cămară.

În cele din urmă, uşa se deschise. Simţi un val de aer cald năvălind prin

crăpătura ei. Apoi apăru ea. Purta un kimono alb, gros. Părul îi era prins cu beţişoare negre. Încercă să-i rostească numele, dar buzele-i erau pecetluite laolaltă, iar limba i se umflase, lipită de cerul gurii. Nu putea să vorbească.

Nici măcar nu era sigur că avea să-l recunoască. Dar ea făcu ochii mari. Citi în ei recunoaşterea, apoi spaima. Nu, nu-i era teamă de el. Ieşi din casă şi închise uşa în urma ei.

— *Joe… Joe…*

Îl atinse cu mâinile ei calde, îl ajută să se ridice. Crezu că avea să-l ducă înăuntru, dar nu, ea îl conduse pe lângă casă, pe o cărare de pe care zăpada fusese dată la o parte. Drumul era luminat de felinare de piatră, toate aprinse. Ea îl zorea. Pătrunseră din nou printre copaci. Fu gata să cadă de cinci ori şi chiar s-ar fi prăbuşit, dacă ea n-ar fi fost acolo să îl susţină. Dacă nu aveau să intre curând în casă, urma să moară. Avea să se prăvălească la picioarele ei şi să-şi dea sufletul. Încercă să se smulgă de lângă ea, să se întoarcă spre casă. Dar ea îl reţinu, conducându-l înainte. Acum era mai puternică decât el, astfel că nu reuşi să se desprindă din strânsoarea ei.

— *Ai încredere în mine, Joe. Trebuie să ai încredere.*

Trecură pe sub o altă poartă şi coborâră nişte trepte de lemn, care fuseseră curăţate de orice urmă de zăpadă şi presărate cu sare. Văzu o bancă, sub un umbrar din lemn. Trepte din piatră neagră duceau de acolo la un ochi de apă opalescentă, de pe a cărui suprafaţă se înălţau aburi. Treptele coborau în adâncul ochiului de apă.

Ea îi scoase haina de armată şi o aşeză deoparte, pe bancă. Îi descheie nasturii cămăşii. Ca să-i scoată şosetele, fu nevoită să spargă gheaţa din jurul lor. Apoi îi scoase pantalonii, iar el nu fu în stare să o ajute deloc, căci nu-şi mai simţea degetele. Era atât de pătruns de ger încât nici măcar nu mai simţea vreo diferenţă dacă avea hainele pe el sau nu. Rămase în picioare, gol, tremurând. Ea îşi desfăcu cordonul kimonoul, apoi pe cel al halatului, şi le lăsă să cadă pe bancă. Trupul ei se înroşi pe dată, în contact cu aerul îngheţat. Îşi scoase papucii de casă şi apoi şosetele. Îi întinse mâna şi-l ajută să coboare treptele, în apa aburindă.

O simţi cum îi arde degetele de la picioare şi gleznele. Era prea fierbinte. Ea-i percepu ezitarea, îl văzu cum încerca să se retragă. Îşi aşeză mâinile pe umerii lui.

— E-n ordine, Joe. Trebuie doar să intri în apă. O să te doară la început, apoi totul va fi bine.

Îl însoţi pas cu pas, în jos pe trepte, ajutându-l să intre în apă până la

capăt. Simțea cum mii de ace îi străpungeau pielea, mai întâi reci ca gheața, apoi incandescente. Ea se aşeză pe o băncuță de piatră scufundată. Apa îi ajungea până la umeri. Îl trase spre ea şi-l ținu strâns la piept, în vreme ce trupul îi era scuturat de spasme.

Simțea cum tot sângele i se scurgea din cap, de parcă cineva l-ar fi debranşat la baza craniului. Orice urmă de durere dispăru brusc, iar deasupra, stelele se-aprinseră strălucitoare, prea vii pentru a putea fi privite, ca nişte proiectoare venite din cer spre pământ. Noi constelații se alcătuiau sub ochii săi, învârtejindu-se şi schimbându-şi pozițiile. Simți că avea să leşine şi se luptă să rămână conştient, deşi ştia că lupta sa era zadarnică.

Nu-i mai era teamă. Ea era aici. Nu-l alungase. Avea să-l țină în brațe şi n-avea să-l lase să se înece. Sachi luă apă în mâna făcută căuş şi-i spălă gheața din păr.

Închise ochii şi timpul îşi pierdu sensul.

Tresări, trezindu-se. Ea îl ținu locului, şoptindu-i. Îl trase aproape, până când adormi din nou. Simțea lumea învârtindu-se şi auzea vârtejul vântului arctic ce sufla dinspre pol.

Deschise ochii spre cerul liber.

Era senin deasupra sa. Vântul aducea zăpadă din altă parte, scuturată din copaci, dinspre crângul din apropiere. Fulgi mari, rotindu-se şi sclipind în lumina stelelor şi pierzându-se apoi în umbră. Un fulg îi ateriză pe față, iar altul în părul lui Sachi. Ridică mâna din apă şi îl atinse. Ea îşi împleti degetele cu ale lui, cufundându-i din nou mâna în apa fierbinte.

Nu ştia dacă avea să fie în stare să vorbească. Nu voia să încerce, ca să nu dea greş. Îi atinse antebrațul pe sub apă şi îşi mişcă degetul de-a lungul interiorului brațului ei, dinspre încheietură, spre cea mai delicată porțiune de piele. Începu să atingă şi să mângâie oasele mărunte care îl conduceau spre palma ei.

Avea atât de multe să îi spună! Începu însă cu lucrul cel mai important, cu principiul de bază. Cu temelia pe care aveau să construiască totul de-acum înainte, dacă ea avea să accepte să meargă mai departe împreună.

MULȚUMIRI

Bunicul meu, John Grundmann, şi fratele său, Henry Grundmann, erau la fel ca mulți alți bărbați din generația lor: oameni umili, rezervați, tăcuți. Erau fermieri în Oklahoma. Creşteau vite, coseau fânul, plantau şi îngrijeau livezi de nuci pecan. Nu obişnuiau să se laude cu ceea ce făcuseră între 7 decembrie 1941 şi 2 septembrie 1945, fiindcă toți ceilalți bărbați alături de care crescuseră făcuseră aceleaşi lucruri. Însă, dacă reuşeai să-i prinzi în dispoziția potrivită şi să-i tragi de limbă, aveau o mulțime de poveşti de spus. Mi-aş dori să le pot mulțumi, dăruindu-le această poveste. Tot ce pot face e să o dedic memoriei lor.

Această carte n-ar fi existat fără sprijinul a numeroşi alți prieteni. În Hawaii, unii dintre cei mai generoşi şi mai bine conectați oameni din stat mi-au îngăduit să stau la masa lor şi să beau pe cheltuiala lor, în timp ce-şi depănau poveştile. Bert Kobayashi, Alan Goda, Walter Dods şi Warren Luke au readus vechiul Honolulu la viață în holul de la Waialae Country Club. S-au prefăcut că nu observă când mi-am vărsat martini-ul şi mi-au povestit despre Clipper-ele Pan Am şi despre vânzătorii *manapua* care colindau cartierele oraşului, dar şi despre cum era viața dincolo de sârma ghimpată a lagărelor în care fuseseră adunați japonezo-americanii.

La fel, Yasuki Takano, Shoji Fukuta, Yoshiko Saito, Shimpei Ogata, Kazuto Uzuhashi şi Yuichiro Nishi m-au găzduit în Japonia în cele cinci călătorii pe care le-am făcut acolo, deschizându-mi uşi la care nici măcar n-aş fi ştiut că trebuie să bat dacă aş fi fost doar un turist străin oarecare, bântuind prin Tokyo cu un ghid de călătorie în mână. Acel Tokyo care a existat înaintea bombardamentului de foc din 9-10 martie 1945 nu mai există aproape deloc. A ars, iar cenuşa i s-a împrăştiat în cele patru vânturi. Există însă mici oaze ale memoriei, iar ei mi-au arătat unde să le găsesc.

Ian Childs, fost angajat în Forța Regală de Poliție din Hong Kong, m-a ajutat să evit larma protestelor şi gazele lacrimogene într-o goană nocturnă menită să ne ducă la cursele de cai din Happy Valley. Am scris despre un punct întunecat de cotitură din istoria Hong Kong-ului în vreme ce priveam oraşul prin lentila altui punct întunecat. Sper să-l mai vizitez din nou pe Ian în oraşul său, deşi mi-e teamă că va trece mult timp până când va fi din nou posibil să o fac.

Steve Silver, principalul traducător din japoneză din Hawaii, m-a ajutat

enorm şi a făcut-o, spre cinstea sa, fără să-mi scrie o factură. Într-o anumită chestiune – ordinea militară corectă de fixare a baionetelor în anii ’40 – Steve a adunat laolaltă un colectiv de minți sclipitoare, între care Yuko Funaki şi Glen Melchinger. Yuichiro Nishi merită mulțumiri suplimentare pentru cea de-a doua lectură a manuscrisului şi pentru că mi-a fost călăuză în înțelegerea particularităților etichetei japoneze. Sub îndrumarea sa am învățat să citesc *hiragana* şi *katakana* şi, îmbinând acestea cu mandarina învățată în cei patru ani pe care i-am petrecut în Taiwan, pot acum măcar să silabisesc un meniu japonez. Cel mai mare câştig al acestui studiu este că pot să afirm, fără teama de a greşi, că orice bărbat nevoit să petreacă patru ani închis în casă împreună cu o femeie frumoasă care vorbeşte japoneza va sfârşi, inevitabil, prin a vorbi fluent această limbă.

Pentru ajutorul dat în chestiunile militare trebuie să le mulțumesc lui Dallan Reese şi Russel Reese de la Forțele Aeriene ale Statelor Unite, precum şi veteranilor din Marină, Ray Waid şi Mike Wright. Doctorul Nathaniel Boyer mi-a răspuns ani la rând la întrebări privind răni şi autopsii care ar fi determinat orice om normal să mă denunțe la FBI. Acelaşi lucru se poate spune despre Tom Yee, care mi-a spus atât de multe despre armele de foc, de-a lungul procesului de scriere a şapte romane, încât ar trebui, probabil, să-l denunț eu însumi aceleiaşi instituții.

Mulțumirile mele profunde se adresează cititorilor timpurii ai acestui manuscris, care, în forma sa inițială, număra nu mai puțin de şapte sute de pagini. Bruce Nakamura, Thomas Cooney, Elizabeth Moore şi J. Strother Moore şi-au asumat riscul lecturii şi m-au ajutat să regândesc anumite lucruri din versiunile inițiale ale cărții. Soția mea, Maria, mi-a sprijinit întotdeauna pasiunea pentru scris şi m-a ajutat să găsesc timpul necesar pentru a lucra, chiar şi în timp ce copiii noştri întorceau casa pe dos, şcolile se închideau şi lumea era în flăcări. N-am cum să-i redau timpul pierdut astfel, dar sper că îi voi fi dăruit măcar o poveste bună.

În sfârşit, doi oameni merită mai mult decât oricine altcineva mulțumiri, căci au meritul de a fi adus pe lume această carte. Agenta mea, Alice Martell, a citit fiecare versiune succesivă. A susținut povestea asta, deşi m-a îndemnat să renunț la aproape şaizeci de mii de cuvinte, iar aceasta n-ar fi văzut lumina tiparului fără munca ei asiduă şi încurajările neobosite. Charles Ardai, forța care stă în spatele colecției Hard Case Crime, şi-a pus pielea la bătaie pentru această carte în toate modurile posibile şi într-un moment al istoriei când nu credeam că cineva se va încumeta să-şi asume

riscul publicării unei lucrări de ficțiune. E o onoare să fiu publicat de Hard Case Crime, una pe care n-am s-o uit niciodată.

James Kestrel

a cincea oară în decembrie

„Ciulind urechile, auzi vuietul elicelor unor avioane și rafale de arme automate. Ceva mai tîrziu li se alăturară bubuiturile grave, la intervale regulate, ale artileriei grele, cel mai probabil bateriile defensive de pe coastă. Simțea fiecare bubuitură în stomac, iar dacă se lipea de perete, simțea fizic rezonanța acestora.

Zburase din insulă în insulă din Honolulu la Hong Kong. Pornise dintr-o bază militară americană și trecuse prin alte patru, pe parcursul călătoriei. La fiecare escală, aerodromurile erau înțesate de bombardiere. Văzuse nave torpiloare și ample lucrări de fortificare a bateriilor de coastă. Toate acestea fuseseră fie mutate, fie construite cu prețul unor resurse imense, cu un singur scop: descurajarea unei amenințări. Toată lumea se așteptase la o furtună.

Iar acum, războiul ajunsese și aici."

James Kestrel – *A cincea oară în decembrie*

„Suspans năucitor pe fundalul războiului din Pacific. O carte a naibii de bună!"

Stephen King

...tură, iubire... Romanul are o simetrie
...narațiune superbă."

New York Times

ISBN 978-630-6542-14-7

CRIME SCENE PRESS

Ilustrație: © freepik.com, Pixabay

{1} Denumirea familiară pentru Mid-Pacific Institute, instituție privată de învățământ preuniversitar cu sediul în Honolulu, fondată în 1908 (n. trad.).

{2} Kimono din țesătură subțire, purtat vara (n. trad.).

{3} Fiertură de orez condimentată cu sos de soia (n. trad.).

{4} Un soi de găluște umplute cu carne de porc, fie prăjite în ulei, fie fierte (n. trad.).

{5} Alcool rafinat din sorg, cu o aromă aparte (n. trad.).

{6} Cel mai mare caz de spionaj descoperit pe teritoriul SUA. Cei 33 de membri ai serviciilor secrete germane au fost condamnați în 1942 la peste 300 de ani de închisoare (n. red.).

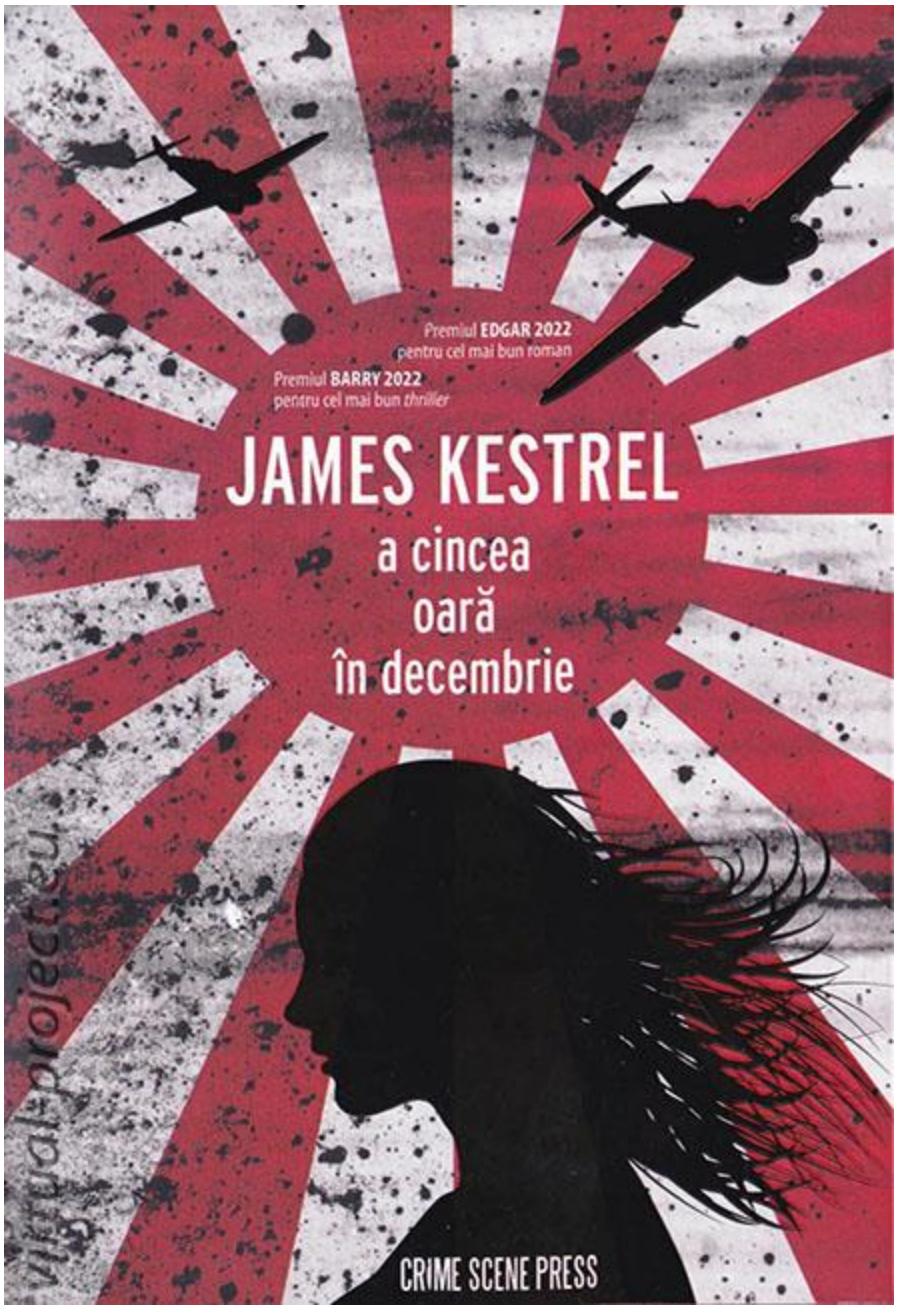
Premiul EDGAR 2022
pentru cel mai bun roman
Premiul BARRY 2022
pentru cel mai bun thriller
JAMES KESTREL
a cincea
oară
în decembrie
CRIME SCENE PRESS